НЕЛСЪН ДЕМИЛ
КАТЕДРАЛАТА

Превод: Мария Йоцова

chitanka.info

Ню Йорк — денят на Свети Патрик.

Член на терористична организация е замислил брилянтен акт — превземането на катедралата „Свети Патрик“. В храма полицията се изправя пред отлично организирана смъртоносна зона, заложниците — пред смъртта, а терористите — как да постигнат своите искания в един дуел на нерви, достойнство и предателство…

КНИГА I
СЕВЕРНА ИРЛАНДИЯ

Сега, когато знам много за Северна Ирландия, има неща, които мога да кажа за нея: че тя е нездраво и отвратително място, където хората се научават да умират още от деца; където никога не сме успявали да забравим историята и културата си — които са просто други форми на насилие; където е толкова лесно да се надсмиваш над нещата и хората; където хората са способни на много любов, привързаност, човешка топлота и щедрост. Но, Боже мой! Как само знаем да мразим!

На всеки два или три часа ние възкресяваме миналото, избърсваме го от праха и го запращаме в нечие лице.

Бети Уилямс,
активист за мир в Северна Ирландия и лауреат на Нобелова награда за мир

ГЛАВА 1

— Чаят изстина.

Шийла Малоун остави чашата си и застана в очакване двамата млади мъже в сивокафяво войнишко бельо, седнали срещу нея, да направят същото. По-младият, редник Хардинг, прочисти гърлото си.

— Бихме искали да облечем униформите си.

Шийла Малоун поклати глава.

— Няма нужда.

Другият мъж, сержант Шелби, остави чашата.

— Да свършваме с това.

Гласът му бе равен, но ръката му трепереше, а под очите му не беше останал цвят. Той не направи опит да се надигне. Шийла Малоун каза внезапно:

— Защо не се поразходим?

Сержантът се изправи. Хардинг сведе поглед към масата, взирайки се в бъркотията, останала след играта на бридж, в която бяха прекарали цялата сутрин, и поклати глава:

— Не.

Сержант Шелби хвана младежа за ръката и се опита да я стисне, но откри, че не му беше останала сила.

— Хайде сега. Малко въздух ще ни се отрази добре. Шийла Малоун кимна на двамата мъже до огъня. Те се изправиха и се приближиха зад британските офицери. Един от тях, Лайъм Кугън, рече грубо:

— Да вървим. Не разполагаме с цял ден. Шелби погледна мъжете зад себе си:

— Дайте на момчето две-три минути — и дръпна Хардинг за ръката. — Стани — нареди му той. — Това е най-трудната част.

Младият редник се изправи бавно, после с трепереще тяло започна отново да потъва назад в стола. Кугън го сграбчи под мишниците и го тласна към вратата. Другият мъж, Джордж Съливан, отвори и го избута навън.

Всички знаеха, сега най-важното нещо е бързината, всичко трябва да се направи незабавно, преди някой да загуби кураж. Земята бе влажна и студена под краката на пленниците. Януарският вятър брулеше водни капки от самодивските дървета. Минаха покрай външната тоалетна, където бяха ходили всяка сутрин и всяка вечер в продължение на две седмици, и продължиха да вървят към дефилето близо до къщата.

Шийла Малоун пъхна ръка под пуловера и извади малък револвер от колана си. През седмиците, прекарани с тези мъже, тя беше започнала да ги харесва и просто от приличие трябваше да изпратят някой друг да свърши това. Проклети коравосърдечни копелета.

Двамата войници вече бяха в началото на дефилето и навлизаха в него.

Кугън я смушка грубо:

— Сега, да те вземат мътните! Сега! Тя погледна към пленниците:

— Спрете!

Двамата мъже спряха с гръб към екзекуторите си. Шийла Малоун се поколеба, после вдигна пистолета с двете си ръце. Знаеше, че от това разстояние можеше да улучи само гърбовете им, но не можа да се насили да ги приближи, за да стреля в главите им. Пое дълбоко въздух и стреля, премести ръката си и стреля отново.

Шелби и Хардинг политнаха напред и паднаха на земята преди ехото от двата изстрела да беше отзвучало. Замятаха се върху пръстта със стенания.

Кугън изпсува:

— По дяволите!

Спусна се в долчината, опря пистолет в тила на Шелби и стреля. Погледна Хардинг, който лежеше настрани. Кървава пяна се стичаше от устата му, а гърдите му се издуваха. Кугън се надвеси над него, насочи пистолета между широко отворените му очи и стреля отново. Прибра оръжието в джоба си и погледна към ръба на склона:

— Скапана тъпанарка! Дай на жена да свърши нещо и… Шийла Малоун вдигна револвера си към него. Кугън отстъпи, спъна се в тялото на Шелби и падна. Остана да лежи между двата трупа с все още вдигнати ръце.

— Не, моля те. Не исках да кажа това. Не стреляй! Шийла свали пистолета.

— Ако някога ме докоснеш или кажеш нещо за мен… ще ти пръсна шибаната глава!

Съливан я приближи предпазливо.

— Всичко е наред. Хайде, Шийла! Трябва да се махаме оттук.

— Да си хваща пътя сам. Не искам да пътувам с него. Съливан се обърна и погледна към Кугън:

— Мини през гората и излез от другия край, Лайъм.

Ще хванеш автобус на магистралата. Ще се видим в Белфаст.

Шийла Малоун и Джордж Съливан отидоха бързо до колата, която ги чакаше извън пътя, и се качиха зад шофьора Рори Дивейн и куриера Томи Фицджералд.

— Да тръгваме — подкани Съливан.

— Къде е Лайъм? — попита неспокойно Дивейн.

— Потегляй — каза Шийла.

Колата изпълзя на пътя и се отправи на юг към Белфаст. Шийла извади от джоба си двете писма, които войниците й бяха дали да изпрати на семействата им. Ако я спрат на някоя барикада и Кралската полиция на Ълстър открие писмата… Тя отвори прозореца и изхвърли пистолета, после пусна писмата да се носят по вятъра.

Шийла Малоун скочи от леглото. На улицата се чуваше шум от двигатели и тропане на ботуши по паважа. Жителите на блоковете викаха от прозорците и удряха по капаците на кофите за отпадъци, за да известят тревога. Докато се опитваше да нахлузи панталона си под нощницата, вратата на спалнята отхвръкна и двама войници се втурнаха без да кажат нито дума. Струята светлина от антрето я накара да затвори очи. Парашутист с червена барета я притисна до стената и смъкна панталона от краката й. Другият вдигна нощницата й над главата и прокара ръце по тялото й, търсейки оръжие. Тя се завъртя и размаха юмруци срещу него:

— Махни мръсните си ръце…

Първият от войниците я удари в корема, тя се преви и легна на пода с нощница, усукана около гърдите. Вторият войник се наведе, сграбчи дългата й коса и я изправи на крака. Той проговори за първи път:

— Шийла Малоун, длъжен съм да ти съобщя, че си арестувана по Закона за специалните правомощия. Ако издадеш и един шибан звук, когато те водим към камионите, ще те превърна на пихтия.

Двамата войници я избутаха в антрето и надолу по стъпалата, чак до улицата, пълна с викащи хора. Всичко минаваше като в мъгла пред очите й, докато я влачеха към кръстовището, където бяха паркирани камионите. Гласове изкрещяваха обиди към британските офицери и Кралската полиция на Ълстър, която им помагаше. Едно момче извика: „Да го начукам на кралицата“. Жени и деца плачеха, кучета лаеха. Тя видя как един млад свещеник се опитва да успокои група хора. Покрай нея влачеха мъж в безсъзнание с окървавена глава. Войниците я вдигнаха и я хвърлиха в дъното на малък камион, пълен с дузина други пленници. Пред камиона стоеше полицай и размахваше голяма палка:

— Лягай, кучко, и си затваряй устата!

Тя легна до външната врата. Чуваше собственото си дишане в съвсем тихия камион. След няколко минути затвориха вратите и камионът потегли. Пазачът надвика шума на конвоя:

— Папата е шибан педераст!

Шийла лежеше до външната врата и се опитваше да се успокои. В тъмния камион няколко човека спяха или бяха в безсъзнание; някои плачеха. Пазачът продължи антикатолическата си тирада, докато камионът спря и вратата се отвори, разкривайки просторно, обляно със светлина място, опасано с бодлива тел и стражеви кули. Лонг Кеш, известен сред католиците от Северна Ирландия като Дахау.

Един войник ревна към вътрешността на камиона:

— Излизайте! Бързо! Движение!

Няколко човека се заблъскаха над и около Шийла и тя чу звуци от удари, викове и крясъци, докато слизаха от камиона. Един глас викна:

— По-леко! Аз съм стар човек.

Някакво момче, облечено в пижама, изпълзя през нея и тупна на земята. Сега полицаят започна да рита надолу всеки от тях като боклукчия, който изсипва сметта на бунището. Някой я дръпна за краката и тя падна на меката мокра земя. Опита да се изправи, но беше ритната.

— Пълзете, пълзете, копелета!

Вдигна глава и видя два реда парашутистки ботуши. Запълзя колкото можеше по-бързо между редиците, докато ударите се сипеха по гърба и хълбоците й. Няколко от мъжете подхвърлиха неприлични забележки, когато тя мина на четири крака, но ударите бяха леки, а мръсотиите — изречени от момчешки смутени гласове, от което всичко изглеждаше някак още по-неприлично.

В края на редиците двама войници я вдигнаха и я набутаха в дълъг хангар. Офицер с бастунче посочи към отворена врата, войниците я блъснаха на пода в малка стая и затръшнаха вратата. Тя огледа помещението, което представляваше кабина. Зад походна маса седеше надзирателка.

— Съблечай се. Хайде, малка уличнице. Ставай и сваляй всичко.

След няколко минути беше съблечена и претърсена, и вече носеше сива затворническа рокля и затворническо бельо. Чуваше удари извън кабината и викове и крясъци, докато „реколтата“ от метежа биваше обработвана и трансформирана от спящи граждани в сиви уплашени затворници.

Шийла не се съмняваше, че голям брой от тях бяха обвинени в някаква антибританска или антидържавна дейност. Някои действително бяха членове на ИРА. Една по-малка група може би бяха подпалвачи или атентатори… или убийци като нея. Имаше петдесет процента шанс да бъде освободена до деветдесет дни, ако не се разприказва и признае нещо. Но ако разполагат с нещо срещу нея — нещо толкова сериозно, като убийство… Преди да успее да събере мислите си и да формулира това, което щеше да им каже, някой постави на главата й качулка и беше изблъскана през врата, Която се затвори зад нея. Право в ухото й ревна глас:

— Казах да си кажеш името, кучко!

Тя се опита да отговори, но откри, че не може. Някой се изсмя. Друг изкрещя:

— Тъпа курва!

Трети викна в другото й ухо:

— Значи ти застреля две от нашите момчета, а? Ето, това е. Те знаят. Почувства как краката й започват да омекват.

— Отговори ми, малка уличнице!

— Н-н-не.

— Какво? Не ни лъжи, страхлива кучко! Харесва ти да убиваш мъже в гръб, а? Сега е твой ред.

Почувства как мушнаха нещо в тила й. Петлето падна и се чу силно металическо щракване. Тя подскочи и някой отново се разсмя:

— Следващия път няма да е празен, кучко!

Потта изби по челото й и попи в черната качулка.

— Добре. Вдигни си роклята. Точно така. Догоре! Вдигна поли и застана неподвижно. Смъкнаха панталона й до глезените.

След един час болка, обиди, унижения и циничен смях тримата, които я разпитваха, изглежда се отегчиха. Вече бе сигурна, че пипат наслуки и почти си представяше как я освобождават призори.

— Оправи се.

Тя отпусна болящите я ръце и се наведе да вдигне панталона си. Преди да се изправи, чу тримата да напускат стаята и да влизат двама други. Свалиха качулката от главата й и ярката светлина я ослепи. Мъжът, който бе свалил качулката, отиде настрани и седна извън полезрението й. Тя съсредоточи погледа си напред. Млад британски офицер, майор, седна зад малкото полево бюро в средата на стаята без прозорци.

— Седнете, госпожице Малоун!

Тя тръгна вдървено към табуретката пред бюрото и седна бавно. Хълбоците я боляха толкова силно, че би предпочела да остане права. Потисна едно хлипане и успокои дишането си.

— Да, ще имате на разположение легло, веднага щом свършим с това — усмихна се майорът. — Казвам се Мартин. Бартолъмю Мартин.

— Да… Чувала съм за вас.

— Наистина? Хубави неща, надявам се.

Тя се наклони напред и го погледна в очите:

— Слушайте, майор Мартин, бях бита и сексуално малтретирана!

Той изшумоля с някакви книжа.

— Ще обсъдим всичко щом свършим с това — и вдигна лист хартия. — Ето го. Обискът на стаята ви разкри наличието на пистолет и чанта с гелигнит. Достатъчно, за да вдигне във въздуха цял квартал — погледна я той. — Това е нещо прекалено ужасно, за да го държите в къщата на леля си. Страхувам се, сега тя също може да има неприятности.

— В стаята ми нямаше оръжие или експлозиви и вие го знаете.

Той забарабани нетърпеливо с пръсти по бюрото си.

— Дали са били там или не, не е важно, госпожице Малоун. Важното е, че в доклада се казва, че са намерени пистолет и експлозиви, а в Ълстър няма голяма разлика между реалността и обвиненията. Всъщност, те са едно и също. Следите ли мисълта ми?

Шийла не отговори.

— Добре — каза майорът, — няма значение. Онова, което е важно — продължи той, — е убийството на сержант Томас Шелби и редник Алън Хардинг.

Тя също го гледаше в очите и не показваше емоции, но коремът й се стегна. Бяха се добрали до нея и знаеше как.

— Мисля, че познавате Лайъм Кугън, госпожице Малоун. Ваш другар. Той предаде съучастниците си — странна полуусмивка мина по лицето му. — Боя се, че сте в ръцете ни.

— Щом знаете толкова много, защо вашите хора…

— О, те не са мои хора. Те са парашутисти. Служили с Хардинг и Шелби. Аз съм в разузнаването — гласът му стана по-доверителен. — Голяма късметлийка сте, че не са ви убили.

Шийла Малоун обмисли положението си. Дори според нормалните британски закони щеше да бъде осъдена по свидетелските показания на Кугън. Тогава защо беше арестувана, по закона за специалните правомощия? Защо си бяха дали труд да заложат в стаята й пистолет и експлозиви? Майор Мартин преследваше нещо друго.

Мартин се загледа в нея, после се прокашля: — За нещастие, в нашето просветено кралство няма смъртно наказание за убийство. Но ние ще опитаме нещо ново. Ще се опитаме да постигнем присъда за измяна. Мисля, спокойно можем да кажем, че временната ИРА, на която сте член, е извършила измяна спрямо короната. — Той сведе поглед към разтворената пред него книга: — „Действия, които съставляват измяна. Параграф 811, Водене на война срещу Суверена в кралството му“. Мисля, че попадате точно в този списък — придърпа книгата по-близо и прочете: — „Параграф 812, Същността на престъплението при измяна се състои в неизпълнение на задължението за вярност, дължима на Суверена“. А параграф 813 ми е любимият. Той просто гласи — погледна я, без да чете от книгата: — „Наказанието за измяна е смърт чрез обесване“. — Той наблегна на последните думи и

потърси реакцията ѝ, но такава нямаше. — Господин Чърчил, коментирайки ирландското въстание от 1916-а година, казва: „Зелена трева израства на бойното поле, но никога на ешафода“. Време е отново да започнем да бесим ирландските предатели. Първо вас. А до вас на ешафода ще бъде сестра ви Морийн.

Тя се изправи от стола:

— Сестра ми? защо?…

— Кугън казва, че тя също е била там. Вие, сестра ви, и приятелят ѝ, Брайън Флин.

— Това е подла лъжа!

— Защо някой би предал съучастниците си и после би излъгал кой е извършил убийствата?

— Защото той застреля тези войници.

— Имаше куршуми от два калибъра. Можем да осъдим двама души за убийство, които и да са двама. Затова защо не ме оставите да се досетя кой на кого какво е сторил?

— Изобщо не ви интересува кой е убил тези войници. Искате да обесите Флин.

— Някой трябва да бъде обесен.

Но майор Мартин нямаше намерение да обесва който и да е от тях и да създава още ирландски мъченици. Той искаше да доведе Флин в Лонг Кеш, където можеше да измъкне цялата информация за временната ИРА. После можеше да пререже гърлото на Брайън Флин с парче стъкло и да нарече това самоубийство. Продължи:

— Да приемем, че избегнете примката на палача. Да приемем, че спасим и сестра ви, което не е много вероятно. Помислете, ако обичате, госпожице Малоун, как ще делите килията със сестра си до края на живота си. На колко години сте? Нямате двайсет. Месеците, годините минават бавно. Млади момичета пропиляват живота си… и за какво? За една философия? Останалият свят ще продължи да живее и да обича, свободен да си тръгва и да се връща. А вие… най-лошото е, че Морийн поне е невинна. Вие ще бъдете причината тя да е там, защото не желаете да назовете приятеля ѝ. А Флин ще си е намерил друга жена, разбира се. Кугън, да, Кугън ще е заминал за Лондон или Америка, да живее там и…

— Млъкнете! за Бога, млъкнете! — тя скри лицето в ръцете си и се опита да мисли, преди той да е започнал отново.

— Е, има един изход — той сведе очи към книжата си и отново ги вдигна. — Винаги има изход, нали? това, което трябва да направите, е да издиктувате признание, в което да назовете Брайън Флин като офицер от временната ИРА, какъвто е в действителност, и да кажете, че е убиец на сержант Шелби и редник Хардинг. След това ще бъдете съдена като съучастник и ще бъдете освободена след… да речем, седем години.

— А сестра ми?

— Ще напишем съдебно постановление за нейното задържане само като съучастник. Тя ще напусне Ълстър и никога няма да се завърне. Няма да я търсим и няма да настояваме пред никоя страна за екстрадирането й.

Но тази уговорка е валидна, само ако открием Брайън Флин — той се наведе напред. — Къде е Брайън Флин? — Откъде да знам, по дяволите? Мартин се облегна назад в стола си.

— Е, трябва да ви обвиним в нещо в рамките на деветдесет дни от арестуването. Такъв е законът, нали разбирате? Ако не открием Флин до деветдесет дни, ще ви обвиним в двойно убийство, може би и измяна. Затова, ако си спомните нещо, което ще ни заведе при него, моля ви, не се колебайте да ни кажете. — Замълча за миг. — Ще си помислите ли къде би могъл да е Флин?

Тя не отвърна.

— Всъщност, ако наистина не знаете, тогава сте безполезна за мен, освен ако… Виждате ли, сестра ви ще се опита да ви освободи, а с нея ще бъде Флин, затова може би…

— Няма да ме използваш за примамка, копеле такова!

— Не? Е, ще видим, нали така?

— Може ли да получа легло?

— Разбира се. Можеш да станеш. Тя се изправи:

— Има ли още гестаповски номера?

— Съжалявам. Не те разбрах — той стана от стола. — Надзирателката ще те отведе до килията. Лека нощ.

Тя се обърна и отвори вратата. Над главата й се спусна качулка, но преди това видя не надзирателката, трима млади мъже от Кралската полиция на Ълстър и трима ухилени парашутисти.

ГЛАВА 2

Брайън Флин погледна нагоре към моста Куинс, забулен от мартенската мъгла и тъмнина. Мъглата над река Лейгън се спускаше по осветената тук-там улица и увисваше между червените тухлени сгради на Бенк Роуд. Настъпил бе полицейският час и нямаше движение.

Морийн Малоун го погледна. Красивите му тъмни черти винаги изглеждаха зловещи нощем. Тя дръпна ръкава на мушамата си и погледна часовника.

— Минава четири. Къде, по дяволите, са?…

— Тихо! Чуй.

Тя чу ритмичните стъпки, идващи откъм Оксфорд Стрийт. Взвод на Кралската полиция на Ълстър се появи в мъглата и тръгна към тях, а те се свиха зад купчина газени тенекии.

Зачакаха в мълчание. Дишането им беше неравномерно, от устите им излизаха дълги валма пара. Патрулът мина и няколко секунди по-късно чуха воя на камион и видяха фаровете в мъглата. Камион на Белфасткия завод за газ спря при бордюра до тях и те скочиха вътре през отворената врата. Шофьорът, Рори Дивейн, насочи камиона бавно на север, към моста. Мъжът на седалката до тях, Томи Фицджералд, се обърна:

— Между двете пресечки на Крамък Стрийт. Морийн Малоун седна на пода.

— Всичко ли е готово?

Дивейн проговори, докато бавно завиваше по моста:

— Да. Преди половин час Шийла е напуснала Лонг Кеш в полицейска камионетка. Поели са по шосе А-23 и преди по-малко от десет минути са били видени да минават през Касълрий. Всеки момент ще се качат на моста Куинс.

Флин запали цигара.

— Ескорт?

— Няма. Според нашите източници само шофьор, пазач в кабината и други двама отзад.

— Други затворници?

— Може би около десет. Всички са за затвора на Кръмлин Роуд, освен две жени, които отиват в Арма. — Млъкна за миг. — Къде искаш да ги нападнем?

Флин погледна през задния прозорец на камиона. Два фара се появиха на моста.

— Хората на Колинс стоят в засада на Уеъринг Стрийт — той изтри изпотеното стъкло и се взря. — Ето полицейската камионетка.

Дивейн спря двигателя и угаси светлините. Черна полицейска камионетка без отличителни знаци слезе от моста и се отправи по Ан Стрийт. Дивейн почака, после запали отново камиона и я последва на разстояние с угасени фарове. Флин му каза:

— Заобиколи по Хай Стрийт.

Всички мълчаха, докато камионът се движеше по тихите улици. Наближиха Уеъринг Стрийт и Томи Фицджералд бръкна под седалката си. Извади стар американски автомат „Томсън“ и модерна автоматична пушка.

— „Томсън“-ът е за теб, Брайън, а леката пушка е за дамата. — Той подаде къса картонена тръба на Флин: — А Това… Ако, недай Боже, се натъкнем на „Сарацин“[1].

Флин взе тръбата и я мушна под мушамата си.

Отбиха се от Ройъл авеню по Уеъринг Стрийт от западната страна в момента, когато камионетката дойде от изток по Виктория. Двата автомобила приближаваха бавно един към друг. Черен седан се залепи зад камионетката и Фицджералд го посочи:

— Това трябва да е Колинс с момчетата.

Флин видя, че сега камионетката се движеше по-бавно. Шофьорът беше разбрал, че го приклещват, и търсеше изход

— Сега! — извика Флин.

Дивейн изви рязко камиона и блокира пътя, а спирачките на камионетката изскърцаха. Черният седан, който я следваше, спря и Колинс с трима от хората си изскочиха с автомати в ръце и изтичаха към задната врата.

Флин и Морийн бяха излезли от камиона и се движеха към спряната на двайсет и пет ярда по-нататък камионетка. Полицаят-пазач и шофьорът свалиха стъклата и Флин насочи оръжието си:

— Излезте с вдигнати ръце!

Но те не излязоха, а Флин знаеше, че не може да стреля по небронираната кола, пълна със затворници. Викна на Колинс:

— Покрил съм ги. Давай!

Колинс пристъпи към камионетката и удари задната врата с приклада на пушката си:

— Охрана! Обградени сте! Отворете вратите и няма да нараним никого!

Морийн коленичи на пътя с пушка върху бедрата си. Усещаше сърцето си да тупти силно в гърдите. Желанието да освободи сестра си бе станало за нея фикс-идея през последните месеци и тя осъзна, че беше замъглило преценките й. Внезапно всичко, което не беше наред в тази операция, изпъкна ясно в съзнанието й — камионетката, движеща се бавно, сякаш беше претоварена, липсата на ескорт, предвидимия маршрут.

— Бягай, Колинс!

Видя изненаданото лице на Колинс на светлината на уличната лампа. Когато вратите на полицейската камионетка се разтвориха, Колинс замръзна пред отворените врати, вторачен в баретите на британските парашутисти върху стена от торби с пясък. Двете цеви на картечниците изригнаха огън в лицето му.

Флин видя как четиримата му хора бяха покосени. Едната картечница продължи да бълва куршуми в телата, докато другата смени посоката на обстрел и направи на решето седана със запалителни патрони. Улучи резервоара и го взриви. Улицата отекна от експлозията и тракащия звук на картечниците. Огънят от горящия седан освети нощта.

Морийн сграбчи Флин за ръката и го дръпна към техния камион под пистолетните изстрели, които идваха от вратата, зад която бяха изчезнали пазачът и шофьорът. Тя изстреля цял пълнител във вратата и изстрелите спряха. Улиците оживяха от звука на свирки, викове и тичащи мъже, и те чуха приближаването на автомобили.

Флин се обърна и видя, че предното стъкло на камиона беше пръснато, а гумите — простреляни. фицджералд и Дивейн тичаха по улицата. Тялото на Фицджералд се сгърчи и той се простря върху паважа. Дивейн продължи да тича и изчезна в една разрушена от бомба сграда.

Зад себе си Флин чу войниците да изскачат от полицейската камионетка и да се втурват след него. Дръпна Морийн за ръката и се затича под закапалия лек дъждец.

На север Уеъринг Стрийт се пресичаше от Донегъл и те свиха по нея. Зад тях куршумите откъртваха парчета от паважа. Морийн се подхлъзна на мокрите камъни и падна. Пушката й издрънча на паважа и отхвръкна в тъмнината. Флин я повдигна и двамата затичаха по тясна пресечка, която излизаше на Хай Стрийт. Брониран британски „Сарацин“ се появи на улицата и докато завиваше, шестте му огромни гумени колела занесоха. Подвижният фар на „Сарацин“-а светна и ги откри. Бронираната кола се завъртя и тръгна право към тях. Високоговорителят изгърмя в дъждовната нощ: „СПРЕТЕ! ВДИГНЕТЕ РЪЦЕ НАД ГЛАВИТЕ СИ!“

Флин чу зад тях парашутистите, които идваха по тъмната пресечка. Извади картонената тръба от мушамата си и коленичи. Счупи печата и разтегна телескопичните цеви на американското противотанково оръжие М-72, вдигна пластмасовия визьор и се прицели. Двете картечници на „Сарацин“-а изригнаха огън и смазаха на прах тухлената стена зад него. Почувства остри отломки от тухла да се забиват в тялото му. Постави пръст на спусъка и се опита да задържи оръжието неподвижно, насочено към целта, чудейки се дали ще свърши работа. Картонен ракетомет за еднократна употреба. Изхвърляш го като памперс. Само американците могат да измислят еднократна базука. Спокойно, Брайън, спокойно.

„Сарацин“-ът стреля отново. Чу късия вик на Морийн отзад и я усети да се търкулва в краката му. Копелета! Натисна спусъка и 66-милиметровата ракета „Хийт“ изскочи от тръбата и изсвистя през тъмната мъглива улица.

Куполът на „Сарацин“-а избухна в оранжеви пламъци, извъртя се рязко и се разби в разрушена от бомби туристическа агенция. Оцелелите от екипажа се заизмъкваха олюлявайки се, с димящи дрехи, хванали главите си. Бяха оглушали от удара на ракетата. Флин се обърна и погледна Морийн. Тя помръдна и той повдигна главата й с ръка.

— Лошо ли си ранена?

Тя отвори очи и се надигна, придържана от ръцете му:

— Не знам. Гърдите.

— Можеш ли да тичаш?

кимна и той й помогна да се изправи. Из околните улици се носеха звуци от свирки, мотори, викове, тропащи крака и кучешки лай. Флин внимателно избърса отпечатъците от „Томсън“-а и го захвърли в пресечката.

Отправиха се на север, към католическото гето до Ню Лодж Роуд. Влизайки в квартала, те следваха познатия лабиринт от задни улички и дворове между редиците от къщи. Чуваха колона маршируващи мъже на улицата, приклади, блъскащи по вратите, отваряне на прозорци, сърдити реплики, бебешки плач. Звуците на Белфаст.

Морийн се облегна на една зелена градинска стена. От бягането кръвта течеше по-силно от раната и тя пъхна ръка под пуловера си:

— Ох!

— Сериозно ли е?

— Не знам — дръпна ръката си и погледна кръвта. После рече: — Бяха ни устроили капан.

— Случва се постоянно — отговори той.

— Кой?

— Може да е Кугън. Всъщност, може да е всеки. — Той беше почти сигурен кой е: — Съжалявам за Шийла.

Тя поклати Глава:

— Трябваше да се сетя, че ще я използват като стръв, за да ни хванат… Нали не мислиш, че тя… — скри лице в дланите си. — Тази нощ загубихме няколко добри момчета.

Той надзърна над стената, после й помогна да се прехвърли и пробягаха известно разстояние през редица съседни дворове. Навлязоха в Протестантския квартал, отбелязвайки това и по по-добре построените и поддържани къщи. Флин познаваше този квартал от младостта си и си спомняше ученическите бели — чупенето на прозорци и после бясното тичане, както сега, през тези улици и дворове. Спомни си миризмата на хубава храна, въжетата с простренте блестящо-бели ленени чаршафи, лехите с рози и градинските мебели.

Тръгнаха на запад и наближиха католическия анклав в Ардойн. Граждански патрули на Лигата за защита на Ълстър бяха блокирали пътищата към Ардойн, а Кралската полиция и британските войници

претърсваха дворовете. Флин се сви зад редица боклукчийски кофи и дръпна Морийн до себе си:

— Измъкнахме всички от леглата тази нощ.

Тя го стрелна с поглед и видя на лицето му лека усмивка.

— И това ти доставя удоволствие?

— На тях също. Нарушава еднообразието. Ще си разказват геройски случки в казармите и Оранжистките ложи[2]. Мъжете обичат лова.

Тя сгъна ръката си. Вдървеност и тъпа болка пълзяха от гърдите й настрани и към рамото.

— Не мисля, че имаме шансове да се измъкнем от Белфаст.

— Всички ловци са тук, в гората. Значи селото им е изоставено.

— Тогава накъде?

— Към сърцето на протестантския квартал. Шанкил Роуд не е далече.

Обърнаха се и поеха на юг. След пет минути излязоха на Шанкил Роуд. Тръгнаха бавно по пустата улица и спряха на един ъгъл. Тук нямаше толкова мъгла и уличните лампи светеха. По мушамата на Морийн не се виждаше кръв, но раната бе изцедила цвета от лицето й. Неговата беше спряла да кърви и засъхналата кръв лепнеше по кожата и пуловера му.

— Ще се качим на първия автобус, който излиза от града, ще спим в някой плевник и сутринта ще тръгнем към Дери.

— Трябва ни такъв автобус, а да не говорим, че следва да изглеждаме като почтени хора — тя се облегна на знака на автобусната спирка. — Кога ще ни освободят, Брайън?

Той я погледна на слабата светлина:

— Не забравяй девиза на ИРА. „Веднъж влязъл, оставаш докрай“. Разбираш ли?

Тя не отговори.

От изток се появи червен автобус. Флин притисна Морийн към себе си, крепейки я по стъпалата.

— За Клейди — усмихна се на шофьора той и плати билетите. — Боя се, че дамата е попрекалила с пиенето.

Шофьорът, здравеняк, с лице по-скоро на шотландец, отколкото на ирландец, кимна небрежно:

— Носите ли си полицейския пропуск?

Флин огледа автобуса. По-малко от дузина пътници, предимно работници в обслужването и май повечето протестанти — като шофьора, както можеше да се досети. Тази нощ всички му приличаха на протестанти. Нямаше полиция обаче.

— Да, ето го.

Флин приближи портфейла си към лицето на шофьора. Той му хвърли един поглед, затвори вратата и потегли.

Флин подкрепяше Морийн, докато вървяха към задния край на автобуса, и няколко пътници ги посрещнаха с погледи, вариращи от неодобрение до любопитство. В Лондон или Дъблин щяха бързо да ги забравят, приемайки ги за такива, за каквито се представяха — пияни. В Белфаст умовете на хората работеха в различни посоки. Той знаеше, че скоро трябва да слязат. Седнаха на задната седалка. Автобусът измина Шанкил Роуд и протестантския работнически квартал, после пое на северозапад през смесените квартали около Олдпарк. Флин се обърна към Морийн и попита нежно:

— По-добре ли се чувстваш?

— О, да. Хайде пак да го направим.

Една старица, която седеше сама пред тях, се обърна:

— Как е момичето? Как си, скъпа? По-добре ли си?

Морийн я погледна мълчаливо. Гражданите на Белфаст са способни на всичко — от убийство и предателство, до християнско милосърдие.

Старицата им показа беззъбата си усмивка и продължи тихо:

— Между хълмовете Скуайърс и Макилуенс се намира долината Флаш. Там има едно абатство, сигурно го знаете, абатство Уайтхорн. Свещеникът, отец Донели, ще ви приюти тази нощ.

Флин фиксира жената студено:

— Кое ви кара да мислите, че се нуждаем от място за нощуване? Прибираме се у дома.

Автобусът спря, старицата се изправи, без да каже нищо повече, затътри се напред и слезе. Автобусът потегли отново. Сега Флин се почувства неуверен.

— Наближава следващата спирка. Ще можеш ли да се справиш?

— Не мога да остана и секунда повече в този автобус. Тя млъкна и се замисли.

— Тази жена… — започна той.

— Мисля, че можем да й се доверим.

— Не се доверявам на никого.

— В каква страна живеем! Той й се присмя:

— Що за глупости говориш, Морийн? Ние сме тези, които помогнаха да стане такава.

Тя сведе глава:

— Прав си, разбира се… Както винаги.

— Приеми това, което си. Аз съм приел себе си. Приспособил съм се. Тя кимна. С тази своя странна логика той обърна всичко наопаки. Брайън беше нормалният. Тя — не.

— Аз тръгвам за абатство Уайтхорн. Той вдигна рамене:

Това е по-добре от някой плевник, предполагам. Нуждаеш се от превръзка… Но ако добрият отец ни издаде…

Вместо отговор Морийн му обърна гръб. Той обгърна раменете й:

— Знаеш, че те обичам.

Тя наведе очи и кимна. Автобусът спря отново след около половин миля и двамата се придвижиха към вратата.

— Това не е Клейди — обади се шофьорът.

— Няма значение — отвърна Флин. Слязоха от автобуса и щом стъпи на пътя, Флин хвана Морийн подръка: — Този мръсник ще докладва за нас още на следващата спирка.

Пресякоха пътя и поеха на север по черен път с редици от самодивски дървета от двете страни, Флин погледна часовника си, после небето на изток.

— Почти съмна. Трябва да стигнем там, преди селяните да се разшетат наоколо. Тук почти всички са протестанти.

— Знам.

Морийн си поемаше дълбоко въздух, докато вървяха под слабия дъждец. Мръсната атмосфера и грозотата на Белфаст бяха останали далече назад и от това тя се чувстваше по-добре. Белфаст — това пепеляво петно на фона на зелената прелест на графство Антрим, тази чернилка в душата на Ирландия. Понякога й се искаше градът да потъне отново в блатото, от което беше изникнал.

Минаха покрай зелени плетища, добре обработени ниви и пасища, осеяни с бали сено за добитъка.

Опияняващ аромат на влага изпълваше въздуха, първите утринни птици запяха.

— Няма да се върна в Белфаст.

Той я прегърна и докосна лицето й с ръка. Челото й започваше да пари.

— Ще видим какво ще мислиш след седмица-две.

— Ще отида да живея на юг. В някое селце.

— Добре. И какво ще правиш там? Ще угояваш прасета? Или ще си купиш къща? Имаш ли някакви спестявания, Морийн?

— Помниш ли къщата с изглед към морето? Каза, че някой ден ще отидем да си живеем там мирно.

— Някой ден, може би.

— Тогава ще отида в Дъблин. Ще си намеря работа.

— Да, в Дъблин има добри възможности за работа. След година ще ти възложат обслужването на масите покрай прозорците, където сядат американски туристи. Или ще те сложат на шевната машина до прозореца, където ще се радваш на малко слънце и въздух. Това е тайната. До прозореца. — След малко той продължи: — Може би в Килийн…

— Не, никога няма да се върнеш в родното си село. Никога не е същото. По-добре да отидеш в което и да е друго голямо село. Хайде да отидем в Америка.

— Не! — Силата на собствения му глас го изненада. — Никога няма да направя това, което всички те направиха — имаше предвид семейството и приятелите си. Толкова от тях заминаха за Америка, Канада и Австралия. Беше ги загубил безвъзвратно, както загуби майка си и баща си в деня, когато ги погреба. Всички в Ирландия, северна и южна, загубваха семейства, приятели, съседи, дори съпруги, съпрузи и любими заради емиграцията. Беше като страшна чума, която помиташе земята, вземаше първородните, най-умните, най-търсещите приключения, и оставяше старите, болните, покорните, самодоволно богатите и отчаяно бедните. — Това е моята страна. Няма да я напусна и да стана черноработник в Америка.

Тя кимна. По-добре да си цар на бунището в Белфаст.

— Мога да замина и сама.

— И сигурно трябва.

Вървяха тихо, прегърнали се с ръце през кръста. И двамата разбираха, че тази нощ бяха загубили нещо повече от малко кръв.

---

[1] Британска бронирана кола — бел. пр. ↑

[2] Тайно протестантско общество, създадено през 1795 г. — бел. пр. ↑

ГЛАВА 3

Пътят ги изведе до малка долина без дървета между два хълма. Луната осветяваше бялата каменна сграда и й придаваше призрачен вид на фона на мъглата. Приближиха се предпазливо до нея и застанаха под току-що напъпил явор. Малко овално гробище, оградено с ниски зелени храсти, се простираше покрай стената на абатството. Флин се промуши през живия плет и помогна на Морийн да влезе в гробището.

Църковният двор беше запуснат и пълзящи растения увиваха надгробните плочи. Белите цветове на поветицата, която бе дала името на абатството, предзнаменование за добър или лош късмет според различните суеверия, гъсто покриваха тясната пътечка. Малка странична порта във високата каменна стена водеше в манастирската обител. Флин я бутна и огледа тихия двор.

— Седни на тази пейка. Ще потърся спалнята на братята.

Тя седна, без да продума, и оброни глава на гърдите му. Когато отново отвори очи, видя Флин и един свещеник надвесени над нея.

— Морийн, това е отец Донели.

Тя се опита да фокусира погледа си върху застаряващия свещеник, слабичък мъж с бледо лице.

— Здравейте, отче.

Той взе ръката й, а с другата я прихвана под мишница. Сякаш беше недвусмислена демонстрация на връзката между тях. Той беше пастирът, а тя бе неговото агне. Готово. Ролята на всеки от тях беше издълбана в камък още преди две хилядолетия.

— Върви с мен — подкани я той. — Дръж се за ръката ми.

Тримата прекосиха обителта и минаха под сводестата врата на многоъгълна сграда. Морийн разпозна традиционното разположение на залата на катедралния съвет, мястото, където се съвещаваха монасите. За миг си помисли, че ще се изправи пред събранието им, но видя на светлината на една настолна лампа, че стаята бе празна. Отец Донели спря внезапно и се обърна:

— Имаме лечебница, но се страхувам, че трябва да ви настаня в скривалището, в случай че полицията и войниците дойдат да ви търсят.

Флин не отговори.

— Можете да ми се доверите.

Флин не се доверяваше на никого, но ако бъдеше предаден, поне военният съвет нямаше да го счита за толкова глупав да се довери на един свещеник.

— Къде е това скривалище? Мисля, че нямаме много време.

Отецът ги поведе по някакъв коридор, после отвори вратата в дъното. Сивотата на утрото влизаше през прозорец от рисувано стъкло, разливайки светлина, която по-скоро можеше да се почувства, отколкото да бъде видяна. Едничка обречена свещица догаряше в червена стъкленица и Флин разбра — намират се в малката църква на манастира.

Свещеникът запали свещ на стенната поставка и я откачи.

— Следвайте ме към олтара. Стъпвайте внимателно. Флин огледа църквата и не видя, нито чу, нещо в сенките да сигнализира за опасност. Забеляза, че липсва потискащата миризма на тамян и восък. Въздухът в църквата миришеше като този отвън. Свещеникът му бе казал, че абатството е изоставено. Отец Донели очевидно не беше игумен, а изпълняваше ролята на пазач, макар да не изглеждаше точно типа свещеник, който епископ би заточил на такова място. Не изглеждаше и като тип, готов да укрива членове на временната ИРА просто заради тръпката от цялата работа. Отецът излезе отново от мрака със свещ в ръка.

— Насам.

Поведе ги към полуотворена врата от извито ковано желязо в задната част на олтара.

— Това е мястото, което използваме. — Погледна двамата бегълци, за да види защо не пристъпват към нея. — Криптата — добави той, сякаш да поясни.

— Знам какво е. Всеки знае, че под светилището на олтара има крипта.

— Да — кимна отец Донели. — Първото място, което проверяват. Елате с мен.

Флин надзърна надолу към каменните стъпала. Свещ в кехлибарено стъкло, вероятно поддържана винаги горяща, осветяваше

стена и под от бял варовик.

— Защо до тази нощ не съм чувал, че това абатство е място, където човек може да е в безопасност?

Свещеникът отговори с тих равен глас:

— Защото до тази нощ не сте имали нужда от него. Типичните дрънканици на свещениците, помисли Флин. Обърна се към Морийн. Тя погледна стълбището, после отеца. Инстинктите й се бунтуваха срещу влизането в криптата. Все пак отговорът беше да стори това, за което настояваше свещеникът. Пристъпи към стълбите и слезе, Флин погледна отеца и прекрачи прага. Отец Донели ги поведе покрай стената от варовик и гробниците на покойните абати на Уайтхорн. Спря и отвори бронзовата врата на една от гробниците, върху която пишеше: „Саймъс Кейхил“. Вдигна свещта и влезе в нея. В средата на помещението, върху каменен постамент, лежеше дървен ковчег.

Отец Донели подаде свещта на Флин и повдигна капака на ковчега. Вътре имаше тяло, увито в тежък покров. Ленът бе покрит със зелена плесен.

— От клечки и слама е — каза той. Бръкна в ковчега и освободи скрития механизъм. Дъното на ковчега се отдели от едната страна и хлътна надолу заедно с фалшивата мумия, закрепена за него. — Да, да. Твърде мелодраматично за век като нашия, но когато е замислено, е било необходимо и доста разпространено. Вървете. Слизайте. Има стълбище. Видяхте ли го? Тръгнете по тунела в дъното, той води до една стая. Ето свещта, за да виждате къде вървите. В стаята има още свещи.

Флин се прехвърли над постамента, премятайки краката си странишком. Ходилата му напипаха горното стъпало и той застана в ковчега. Противна миризма на разложение лъхаше от тъмната дупка. Погледна въпросително отец Донели.

— Това е входът към ада, момчето ми. Не бой се, там долу ще намериш приятели.

Флин се опита да се засмее на шегата, обаче неволна тръпка полази по гърба му.

— Предполагам, трябва да ти благодарим.

— И аз мисля, че трябва. Но сега побързайте. Искам, когато пристигнат, да закусвам в трапезарията.

Флин слезе две-три стъпала надолу, отец Донели помогна на Морийн да се прехвърли през постамента и ковчега на първото стъпало. С една ръка Флин я прихвана, а с другата държеше свещта. Тя гледаше да не докосва увитата мумия, докато се спускаше. Отец Донели вдигна дъното на ковчега, после затвори капака и напусна гробницата, захлопвайки зад себе си бронзовата врата.

Флин държеше напред свещта и следваше тесния, колкото да мине човек, тунел с дължина около петдесет ярда. Зад гърба си стискаше ръката на Морийн. Влезе в едно уширение и тръгна покрай стената отдясно. Откри свещи в стенни свещници, разположени на неравни интервали по неизмазаните стени от неодялан камък. Запали ги един по един, обикаляйки цялата стая. Въздухът беше леден и от устата му излизаше пара. Огледа бавно цялото помещение.

— Странно място.

Морийн се уви в сиво одеало, което откри, и седна на ниско столче.

— Ти какво очакваше, Брайън, зала за танци?

— Виждам, че се чувстваш по-добре.

— Чувствам се ужасно.

Той обходи периметъра на шестстенната стая. На една от стените имаше голям келтски кръст, а под кръста — малък сандък на дървена поставка. Флин постави ръката си по прашния капак, ала не го отвори. Обърна се към Морийн:

— Вярваш ли му?

— Той е свещеник.

— Свещениците не са по-различни от останалите хора.

— Разбира се, че са различни.

— Ще видим. — Едва сега почувства умората, срещу която така дълго се беше борил, и се отпусна на влажния под. Подпря се на стената до сандъка, с лице към стълбището.

— Ако осъмнем в Лонг Кеш?

— Аз ще съм виновна. Нали така? Сега заспивай. Флин се унесе в дълбок и разпокъсан, подобен на припадък сън. Веднъж отвори очи, за да види Морийн, увита в одеалото и легнала на земята до него. Събуди се втори път, когато чу дъното на ковчега да пада и да се удря в стената на тунела. Скочи и застана до входа на помещението. В струята

светлина, нахлула от криптата, се виждаше да виси дъното на ковчега и гротескното подобие на мъртвец, залепено за него като гущер на стена.

Появи се тялото на човек: черни обувки, черен панталон, свещеническата якичка, после лицето на отец Донели. Носеше поднос за чай високо над главата си, докато слизаше по стъпалата.

— Бяха тук и си отидоха.

Флин премина тунела и пое подноса, който свещеникът му подаде. Отец Донели затвори ковчега и заедно влязоха в скривалището, Флин остави подноса на малка дървена маса.

Отецът огледа стаята така, както домакин оглежда гостна. Загледа се в спящата Морийн, после се извърна към Флин:

— Значи си взривил бронирана кола, а? Много дръзко, бих казал.

Флин не му отговори.

— Е, както и да е. Проследили са те до фермата на Маклоулин горе на пътя. Добри лоялни североирландци са тези Маклоулин. Твърди презвитерианци. Семейството се преселило от Шотландия, дошли с армията на Кромуел. Още триста години, и ще започнат да смятат Ирландия за своя родина. Как е момичето?

Флин коленичи до нея.

— Спи — докосна челото й. — Има температура.

— Заедно с чая и бекона има таблетки пеницилин и военен комплект превързочни материали — той извади малка бутилка от джоба си. — И малко „Дънфис“, ако имате нужда.

Флин пое бутилката:

— Едва ли някога съм изпитвал по-голяма нужда от това.

Разви капачката и отпи голяма глътка. Отец Донели придърпа двете столчета до масата и седна:

— Да я оставим да поспи. Ще пия чай с теб.

Флин седна и загледа как свещеникът извършва всички старателни действия на човек, отнасящ се сериозно към храната и пиенето.

— Кои бяха тук?

— Британци и полицаи от Ълстър. Както обикновено, полицаите искаха да преобърнат всичко, но някакъв британски офицер ги възпря. Някой си майор Мартин. Чувал си за него, нали? Доста е известен. Както и да е. Всички изиграхме ролите си отлично.

— Радвам се, че сте прекарали добре. Съжалявам само, че трябваше да събудя всички толкова рано.

— Знаеш ли, синко, имам чувството, че всеки участник в тази война тайничко се възхищава на противника си. Тръпката май не е чак толкова неприятна.

Флин погледна свещеника. Ето поне един човек, който казва истината.

— Можем ли да се измъкнем от тук? — попита той и отпи от горещия чай.

— Ще трябва да почакате, докато се махнат от стените и плетищата. Гледат с бинокли, нали знаеш? Поне два дни. Ще тръгнете през нощта, разбира се. — Свещеникът неочаквано се засмя: — Ах, господин…

— Кохаран.

— Който и да си. Кога ще спре всичко това?

— Когато британците си тръгнат и шестте северни графства се обединят с двайсет и шестте южни.

Свещеникът остави чашата си:

— Не е вярно, момчето ми. Истинското желание на ИРА, най-тайното тъмно желание на католиците, независимо, че всички говорим как ще живеем в мир след обединението, е да депортират всички протестанти в Англия, Шотландия и Уелс. Да изпратят обратно семейство Маклоулин в страна, която не са виждали от триста години.

— Това са пълни глупости. Свещеникът повдигна рамене:

— Лично мен това не ме интересува. Искам само ти да надникнеш в сърцето си.

Флин се наведе над масата:

— А ти защо си забъркан в това? Католическото духовенство никога не е подкрепяло ирландските бунтове срещу британците. Защо рискуваш да бъдеш вкаран в затвора?

Отец Донели се взря в дъното на чашата си, после вдигна очи:

— Не се меся в никое от нещата, които имат такова значение за теб. Не ме интересува твоята политика или дори политиката на църквата. Единствената ми роля тук е да осигурявам убежище. Малък рай в една полудяла страна.

— Убежище за всекиго? Дори за убиец като мен? За протестантите? За британските войници?

— За всеки, който ме помоли — той се изправи. — Някога в този манастир е живяло братство от петдесет монаси. Сега съм само аз. — Млъкна и погледна Флин.

Това абатство има ограничено бъдеще, господин Кохаран, но много богато минало.

— Като теб и мен, отче. Но, надявам се, не като страната ни.

Сякаш без да го е чул, свещеникът продължи:

— Тази стая някога е била подземие за провизии на древен келтски Бруидеански дом. Знаеш ли какво означава това?

— Мисля, че да.

— Къщата на заложниците, така са я наричали. Конструкция с шест стени там, където се пресичат шест пътя. Случайно, а може би не, залите на катедралните съвети са по традиция многостени, а тази зала, през която минахме, е построена върху нейните основи. — Той махна нагоре с ръка: — Тук, в Бруидеанския дом, пътник или беглец, е можел да намери подслон срещу студа и тъмния път, защитен от традицията и кралския закон. В крайна сметка древните келти не са били чак такива варвари — той погледна Флин. — Разбираш ли, дошъл си точно където трябва.

— И ти пое върху себе си отговорността да комбинираш малко езически обичаи с християнското милосърдие.

Свещеникът се усмихна:

— Ирландският католицизъм винаги е бил смесица от езичество и християнство. Ранните християни, особено след Свети Патрик, строяли църквите си върху свети друидски места, като това. Подозирам, че ранните християни са изгорили този Бруидеански дом, после са издигнали върху неговата основа една груба църква. Все още се виждат обгорелите камъни в основата. После викингите разрушили първия манастир, пък следващият е бил разрушен от английската армия, когато минал Кромуел. Това е последното абатство, издигнато тук. Протестантските плантации завзели цялата плодородна земя на Ирландия, ала католиците задържали повечето хубави църковни места. — Свещеникът дълго гледа Флин, после тихо предложи: — Не е зле да събудим момичето, преди да е изстинал чаят.

Флин се изправи и отиде до Морийн. Коленичи до нея и я побутна:

— Ела да пиеш чай.

Тя отвори очи. Той каза:

— Дръж се за мен — изправи се и я заведе до своя стол. — Как се чувстваш?

Тя огледа осветената със свещи стая.

— По-добре.

Флин й наля чай, отец Донели извади една таблетка:

— Изпий това.

Тя сложи хапчето в уста и отпи от чая.

— Идваха ли британците? Свещеникът докосна челото й.

— Дойдоха и си заминаха. След няколко дни ще можете да си тръгнете.

Погледна го. Той така спокойно приемаше какви са в действителност и какво бяха сторили. Почувства се порочна. Винаги, когато хора извън движението откриеха какъв живот води, се чувстваше не горда, а засрамена — а нямаше причина да е така.

— Можете ли да ни помогнете?

— Правя го, мила. Изпий си чая.

— Не, искам да кажа дали ще ни помогнете да се измъкнем оттук?

Свещеникът кимна:

— Разбирам. Да, стига да искате. Не е чак толкова трудно.

Флин изглежда загуби търпение.

— Отче, избери друго време да спасяваш човешки души. Имам нужда от сън. Благодаря за всичко.

— Няма защо.

— Можеш ли да ни направиш още една услуга? Ще ти дам един телефонен номер. Обади се и съобщи на този, който ти отговори, къде сме. Предай им, Брайън и Морийн се нуждаят от помощ. И ми кажи какво са отговорили.

— Ще използвам някой телефон в селото, защото този може би се подслушва.

Флин се усмихна:

— Ако съм ти се сторил малко рязък…

— Не се тревожи.

Той повтори номера, обърна се и изчезна в тесния тунел, Флин взе бутилката „Дънфис“ от масата и сипа малко в чашата на Морийн. Тя поклати отрицателно глава:

— Не може с пеницилина, Брайън. Погледна я.

— Май не се разбираме.

— Боя се, че си прав. Флин кимна:

— Е, добре, дай да видим раната.

Тя се изправи бавно, вдигна влажния пуловер над главата си, после го пусна на стола, Флин усети, че изпитва болка и разкопча окървавения й сутиен, ала не предложи да й помогне. Взе свещта от масата и огледа раната — дълбок разрез вървеше от външната страна на дясната гърда до ямката на мишницата. Един инч по-наляво и можеше да е мъртва.

— Само драскотина…

— Знам.

— Важното е, че няма нужда да се търси лекар. Раната отново бе почнала да кърви от движенията при събличането и той забеляза, беше кървила и засъхвала вече няколко пъти.

— Ще те заболи малко.

Превърза я, докато тя стоеше с вдигната ръка.

— Легни и се завий с одеалото.

Легна. Гледаше го на трепкащата светлина на свещите. Беше измръзнала и мокра, тресеше я. Цялата страна я болеше, гадеше й се от поетата храна, но бе ужасно жадна.

— Живеем като зверове, ближем си раните, откъснати от света и от…

— За Бога? Не се поддавай на тези долнопробни папистки глупости, Морийн! Присъедини се към английската църква, тогава ще имаш своя Бог и своята почтеност. Ще седиш на чай в женските организации за съдействие и ще се оплакваш от поредното безчинство на ИРА.

Тя затвори очи и по бузите й се застичаха сълзи.

Когато видя, че вече е заспала, взе чашата с „Дънфис“ и я пресуши. После започна да обикаля подземието. Изследва отново стените и видя следите от пожара. Колко пъти е било подпалвано това място? Кое го е направило свято и за друидите, и за християните? Какъв дух витаеше, тук, под него, в сърцето на земята? Взе свещ, отиде до сандъка и го разгледа. След малко протегна ръка и отвори капака.

Вътре имаше парчета варовик с дребни келтски надписи и няколко къса неизвестно какъв метал — бронз или ръждясало желязо. Дръпна някои от тях настрани и откри голям овален пръстен, покрит с патина. Сложи го на безименния си пръст. Беше голям, но стоеше добре на пръста му. Имаше украшение, подобно на герб, и през потъмнялата повърхност успя да различи келтски писмена около грубо оформено брадато лице.

Потърка го с пръсти и изтри част от наслоената мръсотия. Грубоватото лице го погледна като дете, което предават във властта на страшен човек. Почувства замайване, краката му омекнаха и се прегънаха. Чу как се блъсна в пода. После изгуби съзнание.

ГЛАВА 4

Флин се събуди и видя надвесено над себе си лице.

— Обяд е — каза отец Донели. — Донесох ви нещо да хапнете.

Флин впери поглед в румената лице на възрастния мъж. Видя, че очите му са заковани върху пръстена на ръката му. Изправи се и се огледа. Морийн седеше до масата, облечена в нов пуловер, и ядеше от димяща купа. Свещеникът явно бе прекарал там известно време и това го подразни. Приближи се и седна срещу нея.

— По-добре ли си?

— Доста.

Отец Донели придърпа едно столче.

— Имате ли нещо против да седна с вас?

— Храната е твоя, масата също — отвърна Флин. Свещеникът се усмихна:

— Човек никога не може да свикне да се храни сам. Флин взе лъжица.

— Защо не ти изпратят… някой друг монах или друг човек? — Загреба с лъжицата от задушеното.

— Има мирянин, който е пазач, но сега е в отпуск. — Той се наведе напред: — Виждам, че си открил съкровището на абатство Уайтхорн. Флин отговори, без да спира да дъвче:

— Съжалявам, не можах да устоя на изкушението.

— Всичко е наред. Морийн вдигна очи:

— За какво си говорите?

Флин свали пръстена, подаде й го и махна с ръка към отворения сандък. Тя го разгледа внимателно, после го подаде на отец Донели.

— Много необикновен пръстен. Отец Донели го повъртя в ръцете си.

— Във всеки случай е необикновено голям.

Флин наля бутилка „Гинес“ в чаша:

— Откъде се е взел? Свещеникът поклати глава.

— Последният абат казваше, че винаги е бил в този сандък с останалите неща. Може да е намерен при разкопките за строителните

работи. Може би точно под пода на това помещение. Флин гледаше пръстена в ръката на свещеника.

— Предхристиянски ли е?

— Да. Езически. Ако ти трябва романтична история, има една. Разказват, че е принадлежал на един крал-воин, по-точно на някой от фенианите. Определено е бил на мъж, и то доста по-едър от среден на ръст.

Флин кимна.

— Защо не на Макмейл? Или на Дърмът?

— Наистина, защо не? Кой ли би се осмелил да носи по-голям пръстен от този?

Флин се усмихна.

— Има нещо езическо в тебе, отче. Нали Свети Патрик обрекъл на мъки в ада покойните фениани? Какво престъпление са извършили, та е трябвало да прекарват вечността в адски мъки?

— Никакво престъпление. Просто са се родили в неподходящо време — той се засмя. — Като много от нас.

— Така е. — На Флин му допадаше, че отецът можеше да се надсмива над собствената си догма.

Свещеникът се приведе над масата.

— Когато Ойсин, син на Фин Макмейл, се върнал от страната на вечната младост, открил Ирландия християнизирана. Храбрият войн бил объркан и натъжен. Ойсин не могъл да приеме подреденото християнско общество и копнеел с носталгия за необузданата жизненост на Стара Ирландия. Ако той или баща му, Фин Макмейл, дойдеха в Ълстър днес, биха умрели от радост, наблюдавайки тази християнска война. И със сигурност биха разпознали новите езичници сред нас.

— Мен ли имаш предвид? Морийн наля чай в три чаши.

— Нали на теб говори, Брайън? Отец Донели се изправи.

— Ще пия чая си в трапезарията. Морийн Малоун също се изправи.

— Не си тръгвайте!

— Наистина трябва — от бащинско, държанието му стана делово. Той погледна Флин. — Приятелите ви искат да останете още два дни. Ще ми се обадят какъв е планът по-нататък. Имаш ли някакъв отговор да им предам?

Флин поклати Глава.

— Не.

Морийн погледна Флин, после отец Донели:

— Аз имам отговор. Кажете им, че искам да ми осигурят безопасен канал до Дъблин, сто лири и работническа виза за южната част.

Свещеникът кимна. Обърна се да върви, поколеба се и се върна. Постави пръстена на масата.

— Господин…

— Кохаран.

— Да. Вземете този пръстен.

— Защо?

— Защото го искате, а аз — не.

— Но той е ценна реликва.

— Вие също.

— Няма да питам какво означава това. — Изправи се и погледна тежко свещеника, после взе пръстена от масата и го сложи на пръста си. Някакви нови мисли изпълниха главата му, обаче нямаше с кого да ги сподели. — Благодаря — погледна пръстена. — Има ли някакво проклятие, свързано с него, за което трябва да знам?

— Трябва да приемеш, че има. — Изгледа двамата пред него. — Не одобрявам живота, който водите, но намирам за болно да гледаш как една любов умира. Каквато и да е любов, където и да е в тази сурова страна.

Обърна се и излезе от мазето.

Флин разбра, че Морийн бе говорила със свещеника, докато е спал. Трудно му беше да се справи с всичко, което се случи за толкова кратко време. Белфаст, старицата, абатството, свещеник, който използваше езически легенди, за да изказва християнски мисли, отчуждението на Морийн. Очевидно не можеше да овладее ситуацията. Постоя неподвижен известно време, после се обърна към нея:

— Ще ми се да премислиш за отиването в Дъблин. Тя погледна надолу и поклати глава.

— Моля те да останеш… не само защото аз… искам да кажа, че…

— Знам какво искаш да кажеш. Веднъж влязъл, оставаш докрай. Не ме е страх от тях.

— А трябва. Аз не мога да те защитя.

— Не съм те молила — тя го погледна.

— Може и да си права. Ти по-добре от мен разбираш тези неща, този тон й беше познат. Студен. Саркастичен. Въздухът в стаята сякаш се сгъсти и я притисна. Църква или не, мястото я караше да се чувства неловко. Спомни си за ковчега, през който бяха минали в скривалището. Беше една малка смърт. Искаше когато излезе оттук да остави зад себе си всеки спомен за това място, всяка мисъл за войната. Погледна пръстена на ръката му.

— Остави тук проклетото нещо.

— Ще взема не само пръстена, Морийн. Ще взема и името.

— Какво име?

— Трябва ми нов псевдоним — Фин Макмейл. Морийн едва не се разсмя.

— Във всяка друга страна ще го сметнат за мегаломания. В Северна Ирландия обаче ще минаваш за съвсем нормален, Брайън.

— Та аз съм нормален.

— Не съвсем, по дяволите.

Той я погледна на слабата светлина от свещите. Помисли си, че не е срещал по-прекрасна жена от нея, и разбра, че от доста време не я бе възприемал по този начин. Сега беше съживена от очакването на ново начало, треската бе зачервила бузите й и караше очите й да блестят ярко.

— Може и да си права.

— За това, че си смахнат ли?

— И за това също — той се засмя на закачката й. — Имах предвид желанието ти да отидеш в Дъблин.

— Съжалявам.

— Недей. Само ме е яд, че не мога да дойда с теб.

— Може би някой ден ще се умориш от това, Брайън.

— Едва ли.

— Не, така е.

— Ще ми липсваш.

— Надявам се — отвърна тя. Той помълча малко, после рече:

— Все още не знам дали можем да му вярваме.

— За Бога, Брайън, той е свят човек. Приеми го такъв, какъвто изглежда.

— А на мен ми се струва различен. Има нещо странно в него. Все пак, още не сме се измъкнали.

— Знам.

— Ако нещо се случи и не успея да се сбогувам с теб както трябва…

— През всичките тези години си имал достатъчно време да кажеш каквото си чувствал. Времето не е проблемът. Чай?

— Да, ако обичаш.

Седяха притихнали и пиеха чая си. Флин остави чашата.

— Сестра ти… Морийн поклати глава:

— Не можем да помогнем на Шийла.

— Май си права.

— Не желая повече да виждам как убиват някого.

— Има и други начини — той потъна в мълчание, после добави: — Ключовете за затворите в Ълстър се намират в Америка.

Един месец по-късно, когато пролетта решително бе стъпила по полята, и три седмици след като Морийн Малоун замина за Дъблин, Брайън Флин нае кола и отиде до абатството да благодари на отец Донели и да го помоли за помощ и занапред.

Откри портите на абатството заключени и никой не отвори, когато удари камбанките пред входа, фермер, минаващ с каруца наблизо, го информира, че за абатството се грижат хора от селото, наети от епархията. И че там от години никой не беше живял.

КНИГА II
НЮ ЙОРК

„Англичаните, шотландците, евреите — всички се чувстват добре в Ирландия; ирландците — никога. Дори патриотът трябва да напусне Ирландия, за да бъде чут“.

Джордж Мур „аве“
(пролог)

ГЛАВА 5

Облечен в черно, с бяла якичка на римокатолически свещеник, Брайън Флин застана в мрачната светлина на утрото близо до входа към южния неф на катедралата „Свети Патрик“. Носеше малък пакет, увит в бяла хартия на зелени детелини. Няколко по-възрастни жени и двама мъже стояха в основата на стъпалата близо до него, сгушени от студа.

Една от двете големи двери се отвори. Появи се главата на някакъв клисар, който им кимна. Малката група изкачи стълбището, мина през страничния вестибюл, после влезе в катедралата. Брайън Флин ги последва.

Вътре Флин коленичи пред парапета, откъдето даваха причастие. Издигнато и покрито с мрамор място — светилището на олтара бе окичено с купища зелени карамфили и той огледа с любопитство празничната украса. Бяха минали четири години, откакто си тръгна от абатството Уайтхорн. Четири години, откакто я видя за последен път. Днес щеше да я види отново, този път за последно.

Изправи се и се обърна към предната част на катедралата. Бавно плъзна дясната си ръка в джоба на черното палто и почувства студената стомана на автоматичния пистолет.

Отец Тимъти Мърфи напусна стаята си в жилището на енорийските свещеници и тръгна по подземния коридор, свързващ сградата с катедралата. В края на коридора стигна до голяма облицована врата и я отвори, после пристъпи в тъмна стая и натисна ключа на стената. Мека светлина засия под мраморния купол на ризницата. Отиде до параклиса на свещениците в задния край на ризницата и коленичи, отправяйки молитвите си към Свети Патрик, чийто ден се честваше днес. Молеше го, както всяка година, да даде мир на Северна Ирландия — неговата родина. Молеше го също времето да е хубаво по време на парада, денят да е спокоен и да не се пие чак толкова много в града, който беше приел като роден. После стана, прекоси ризницата, изкачи няколко мраморни стъпала и отключи двойка месингови врати. Плъзна ги назад по релсите в

мраморния свод и продължи да изкачва стълбището. Спря на първата площадка и надникна през решетестата врата в криптата, където се съхраняваха останките на покойните архиепископи на Ню Йорк. Мека жълта светлина грееше някъде в сърцето на криптата.

На площадката стълбището се разделяше в две посоки и той пое по стъпалата отляво. Заобиколи покрай олтара и тръгна към високия амвон. Изкачи витата каменна стълба и застана под бронзовия покрив високо над пейките.

Пред него се простираше катедралата, построена на огромната площ, затворена между няколко пресечки. Малко по-светлите петна на заострените прозорци от рисувано стъкло, с ярките цветове на лицата и ръцете на фигурите, улавяха ранната утринна светлина, която променяше сцените от писанията, изобразени на тях по начин, различен от този, който художниците биха желали. Глави и крайници без тела изскачаха от кобалтовосините и огненочервените краски. Изглеждаха по-скоро като глави и ръце на прокълнати, а не на спасени души.

Отец Мърфи извърна очи от прозорците и надникна към богомолците. Десетина души бяха пръснати на огромни разстояния по ширината и дължината на тази сграда с масивни колони. Всеки от тях беше насаме с Бог. Той вдигна очи към големия балкон на хора над предния портал. Огромният орган се издигаше като миниатюрна катедрала с хиляди месингови тръби, извисяващи се като копия към разсеяната светлина на масивния прозорец-розетка над тях.

Отец Мърфи извади от джоба си напечатаната проповед и я разгъна върху отворените страници на сборника с пасажи от библията, после изви микрофона нагоре. Погледна часовника си. Шест и четирийсет. Двайсет минути до литургията.

Удовлетворен от подготовката на тези малки детайли, той погледна отново нагоре и забеляза висок свещеник, застанал до олтара на Свети Бриджит. Не познаваше човека, но този ден „Свети Патрик“ щеше да е пълна с гостуващи свещеници. Всъщност, отецът сякаш разглеждаше забележителност, опитвайки се да възприеме огромните пространства на катедралата. Селски дръвник, помисли си Мърфи, точно като мен преди много години. Все пак имаше някаква самоувереност в държанието на мъжа. Той сякаш се отнасяше не със

страхопочитание, а критично, като че ли смяташе да купува мястото, но не беше доволен от някои условия на договора.

Отец Мърфи слезе от амвона. Огледа внимателно букетите от боядисани в зелено карамфили. После откъсна един и го заболе на ревера си, докато слизаше по стъпалата на олтара и вървеше по централната пътека. В просторния вестибюл под кулата с камбанарията той дойде на десет фута от високия свещеник — разстояние, от което не можеше да не го поздрави. Спря и се усмихна.

— Добро утро, отче. Високият свещеник го погледна.

— Добро утро.

Отец Мърфи понечи да протегне ръка, обаче другият свещеник бе пъхнал дълбоко дясната си ръка в джоба на палтото, а под лявата мишница държеше кутия, увита като подарък. Мърфи мина покрай него и прекоси студеното каменно преддверие до предната врата. Дръпна лоста, който влизаше в пода, после бутна вратата и излезе навън, на предните стъпала на катедралата. Ясните му сини очи се понесоха през Пето авеню нагоре към върха на международния център Рокфелер. Отблясък от слънчев лъч се отразяваше от бронзовия купол на сградата. Щеше да е слънчев ден за ирландците. Велик ден за ирландците.

Погледна надясно. От север се зададе кола със светещи жълти светлини. Когато мина покрай катедралата, от нея се разнасяха съскащи звуци. Мърфи видя струя зелена боя да излиза от задния край на машината и да очертава линия по средата на Пето авеню, която покриваше бялата осова линия.

Очите му се спряха върху огромната бронзова статуя на Атлас, обърнат с лице към него от другата страна на улицата пред международния център, вдигнал света в класическа поза, героична, но езическа. Никога не беше харесвал тази статуя — беше подигравка за неговата църква. Самият център Рокфелер, с грамадните си тромави сгради, беше подигравка — колосален монумент на егото на един-единствен човек, извисяващ се над мраморните кули на катедралата. Той погледна голото тяло на Бога срещу него и си спомни за високия свещеник в катедралата.

Брайън Флин се придвижи към сводеста дъбова врата в една от стените на вестибюла под камбанарията, отвори я и стъпи в малък асансьор. Натисна единственото копче на таблото и асансьорът тръгна

нагоре. Флин излезе и се озова в залата за репетиции на църковния хор. Мина през нея, излезе на балкона и застана до парапета, Флин погледна надолу, отвъд морето от дървени скамейки, към издигнатия олтар. Бронзовите части по него се къпеха в нежна светлина, а мраморът бе огрян от невидими източници. Висока бяла статуя отразяваше изобилната светлина и изглеждаше — както трябваше да се очаква — безплътна и жива. Сякаш статуята на Свети Патрик срещу амвона го гледаше. Зад украсения с карамфили олтар беше кръглата апсида, в която се намираше страничният олтар на Дева Мария. Неговите високи, тесни, рисувани прозорци блестяха от лъчите на изгряващото слънце. Петнайсетте олтара, разположени по периферията на катедралата, бяха огрени от молитвени свещи.

Ако намерението беше да се вдъхне страхопочитание и объркаост, да се смали човекът пред лицето на Бог, тогава тази католическа сграда бе постигнала отлично целта си. Какви майстори на мистификацията и несигурността са тези католици, мислеше Флин, какви невероятни манипулатори на физическата реалност, и оттук — на духовната. Хлябът и виното, превърнати в плът и кръв. Глупости. И все пак в тази катедрала програмирането през детските години оказваше своя ефект. Това мислене бе преплетено с прекалено много забравени емоции. Извън тази църква беше светът, който не го караше да се чувства смален и не разиграваше фокуси, предназначени за очите и разума му. Огледа за последен път катедралата, после се насочи към малка вратичка, която извеждаше от балкона.

Блъсна го вълна от студен въздух и той влезе треперейки в кулата на камбанарията. Когато очите му привикнаха към тъмнината, тръгна напред и откри спираловидно стълбище с парапет в средата на кулата. Започна да се изкачва, придържайки се с една ръка, а в другата носеше пакета.

Кулата бе тъмна, ала полупрозрачното стъкло пропускаше сивкава светлина. Докато се изкачваше, забеляза, че от устата му излиза пара. Стълбището премина в поредица от обикновени дървени стъпала, а те ставаха все по-несигурни. Зачуди се дали някой някога изобщо се качваше тук. Не можеше и да си представи защо биха го направили. Спря да си поеме дъх на една площадка под това, което смяташе, че бе първата камбанария.

Усети някакво движение отдясно и извади пистолета си. Тръгна леко приведен в посоката, откъдето долови движението, оказа се, че това бяха каишите, които висяха от камбаните. Сенките им падаха по стената зловещо, люшкаха се от течението и се удряха в краищата на дупката, през която преминаваха на площадката.

Отново се огледа. Мястото беше странно. Разсеяната светлина засилваше ефекта, звуците на заобикалящия го град се променяха в странни стенания, които сякаш се изтръгваха от самата кула. Течението също бе странно, защото не можеше да се определи посоката, от която духаше. Изглеждаше така, сякаш идваше от някакъв огромен дихателен орган, принадлежащ на самата катедрала — в известен смисъл, това сякаш беше тайнственото дихание на катедралата или, може би, на самия Свети Патрик. Все пак, в този дъх някак си не се чувстваше святост. Тук обитаваше и злото. Беше усетил това в абатство Уайтхорн и впоследствие осъзна, че онова, което вярващите вземаха за присъствие на Светия дух, бе нещо съвсем различно за невярващите.

Опита се да запали цигара, клечките отказваха да останат запалени. Краткото им припламване освети малката многоъгълна камбанария на кулата. Мислите му отново се върнаха към мазето на залата на катедралния съвет в Уайтхорн. Потърка с ръка огромния пръстен, който продължаваше да носи. Спомни си Морийн и си я представи такава, каквато я бе видял в това подземие: изплашена, болна, натъжена от раздялата им. Чудеше се какви ще са първите й думи към него след тези четири години.

Погледна часовника си. След десет минути камбаните щяха да започнат да свикват вярващите за молитва и ако останеше близо до тях, можеше да оглушее. Стъпи на горното стъпало и започна да се спуска. За миг усети някакъв порив да изкрещи богохулни думи нагоре към тъмните кули, да разбуди онези духове в орловото им гнездо. Искаше да им каже, Фин Макмейл идва и те трябва да му сторят път.

Стълбата го отведе до първата камбанария, в която се намираха три от деветнайсетте отлети от бронз камбани на катедралата. Висяха от дебела носеща греда. Флин отново погледна часовника си. Още осем минути. Постави фенерче на гредата и заработи бързо. Разви пакета и оттам се показа черна метална кутия. Открикабела, който водеше до сервизната лампа на помещението, закрепена на гредата.

Отряза жицата и върза двата края към изводите на металната кутия. Настрои електрическия часовник на кутията на 17,00 ч., после дръпна шнурчето на лампата. Сега вече камбанарията беше слабо осветена. Показаха се прахът и паяжините, трупани цял век. В тихата стая броячът започна да отмерва оглушително времето.

Флин докосна една от бронзовите камбани и усети студенината ѝ. Днес Ню Йорк ще я чуе за последен път.

ГЛАВА 6

Морийн Малоун стоеше гола пред високото огледало на вратата. По лицето и раменете й се стичаше студена вода и проблясваше на ярката светлина в банята. Ръката й се вдигна към дясната гърда и тя почувства студената грапава плът от едната страна. Взря се в моравата резка. Боже, каква беля може да направи един куршум. Веднъж си бе мислила за пластична операция, обаче раната стигаше чак до дъното на душата й, където не би могла да стигне ръката на никой хирург. Взе хотелската хавлия, уви се в нея и отиде в спалнята. Тръгна бавно по дебелия килим, раздели тежките завеси и погледна навън към града от четирийсет и втория етаж на северното крило на „Уолдорф“.

Спираше поглед върху съзвездията от светлини. Нанизи от лампи по улиците и мостовете пресичаха каналите и равните места около острова, самият остров беше гъсто застроен с невероятно големи сгради. Огледа най-близките от тях и видя катедралата, разпростряна във формата на кръст, окъпана в студена синя светлина. Точно срещу нея се изправяше апсидата. Входът гледаше към широк булевард. Двете кули отгоре му се издигаха изящно между тромавите правоъгълни конструкции наоколо. Видя оживено движение по много от улиците. Твърде непривично за това време на денонощието, мина й през ума.

Светлините на града започнаха да се сливат пред очите й. Върна се в мислите си към вечерята в голямата зала на долния етаж, където беше държала реч. Какво каза на онези дами и господа от Амнести Интърнешънъл? Че тя се намира там от името на всички живи и мъртви на Ирландия. Попитаха каква е нейната мисия. Трябва да се убедят британците да освободят затворените в Северна Ирландия по силата на Закона за специалните правомощия. След това, само след това нейните предишни другари по оръжие щяха да преговарят за мир.

Вестниците бяха писали, че появяването й на стъпалата на катедралата „Свети Патрик“ на празничния ден на светеца със сър Харолд Бакстър — британския генерален консул в Ню Йорк — щеше да представлява исторически прецедент. Никога никой кардинал не бе

позволявал на човек, който има макар и далечна връзка с политиката, да застане с него на стъпалата на този ден. Политическите фигури, както й бяха обяснили, поздравяваха кардинала и неговия антураж, после се присъединяваха към шествието и вървяха пеша до парадните трибуни, четиринайсет пресечки на север. Но Морийн Малоун, бивш терорист от ИРА, беше поканена. „Не прости ли Исус на Мария-Магдалена?“ — бе я запитал кардиналът. Не беше ли тъкмо това същността на Христовото послание? Не бе сигурна, че й се нрави сравнението с тази известна проститутка, ала кардиналът изглеждаше толкова искрен.

Беше напълно наясно, че сър Харолд Бакстър се чувстваше също толкова неловко в тази ситуация, колкото и тя, но той не би могъл да приеме поканата без позволението на Британското външно министерство, така че поне това беше някакъв напредък. Мирните инициативи, за разлика от военните, винаги имаха такова незначително, колебливо и неуверено начало.

Морийн почувства внезапен хлад от отворения прозорец и потрепери. Очите й отново се спряха върху осветената в синьо катедрала. Опита да си представи края на този ден, но не успя, и това я изплаши. Още една студена тръпка, по-различна, полази по гърба й. Веднъж влязъл, никога не напускаш. Незнайно как, тя знаеше, че Брайън Флин е наблизо. Знаеше също, няма да позволи това да й се размине така лесно.

Тери О’Нийл се събуди от шума на ранното сутрешно движение, който влизаше през отворения прозорец на втория етаж. Тя се изправи бавно в леглото. Уличната лампа отвън осветяваше част от стаята. Мъжът до нея — Дан, да, така се казваше, Дан — обърна главата си и я погледна. Видя, че очите му гледат ясно, в тях липсваше и следа от съненост. Заподозря, че е бил буден от известно време, и това я накара да изпита неудобство, въпреки че нямаше причина.

— Май трябва да тръгвам. На работа съм.

— Никаква работа днес. Ще ходиш на парада. Забрави ли? В гласа му с лек ирландски акцент също нямаше и следа от съненост. Наистина се бе събудил отдавна. Но откъде знаеше, че тя не е на работа този ден? Тя никога не разказваше на случайните си връзки повече от това, което бе нужно да знаят — така се чувстваше застрахована в случай, че нещата не потръгнат.

— А ти ще ходиш ли на работа днес?

— На работа съм — засмя се той и си взе цигара от нощното шкафче. Тя се насили да се усмихне, спусна краката си от леглото и се изправи. Усещаше как очите му обхождат тялото й, докато вървеше към големия еркерен прозорец. Коленичи на перваза, обърната към улицата. Погледна навън. Прекрасна улица. Немного далече от Пето авеню, с градски къщи от кафяв камък и гранит. Погледна на запад. Голям полицейски фургон бе спрял на ъгъла на Пето, от другата страна на улицата имаше камион на телевизията. На отдалечения край на булеварда се намираха парадните трибуни, сглобени точно пред парка.

Тя погледна право надолу. Имаше дълга редица полицейски мотоциклети, паркирани под ъгъл към бордюра на улицата. Десетки полицаи с каски се разхождаха наоколо, духаха в измръзналите си шепи и пиеха кафе. Близостта им я накара да се почувства по-спокойна.

Обърна се и седна с лице към стаята. Забеляза, че беше обул джинсите си, обаче продължаваше да седи на леглото. Отново усети безпокойство. Когато проговори, гласът й бе тих и треперещ:

— Кой… Кой си ти?

Той стана от леглото и се приближи до нея.

— Аз съм снощният ти любовник, госпожице О’Нийл. Застана точно пред нея и за да вижда лицето му, беше принудена да извие силно назад врата си. Тери О’Нийл се изплаши. Този човек не изглеждаше и не говореше като луд. И все пак щеше да стори с нея нещо, което нямаше да й хареса. Бе сигурна в това. Откъсна очи от неговите и погледна страничното крило на прозореца. Един силен писък щеше да свърши работа. Надяваше се и се молеше това да е така.

Дан Морган не проследи погледа й, но знаеше какво има там долу:

— Без писъци, сладурче, без писъци…

Неохотно извърна глава към него. Очите й срещнаха голям черен заглушител на края на дулото на още по-голям черен пистолет. Устата й пресъхна.

— … или ще пусна един куршум в красивата трапчинка на коляното.

Изминаха няколко секунди, преди да успее да оформи в главата си мисъл или дума, после попита тихо:

— Какво искаш?

— Само да ми правиш компания известно време.

— Да ти правя компания? — умът й не можеше да го побере.

— Отвлечена си, скъпа. Отвлечена.

ГЛАВА 7

Детективът лейтенант Патрик Бърк седеше сгушен от сутрешния студ на най-високата от парадните трибуни и оглеждаше булеварда отдолу. Прясно боядисаната зелена линия блестеше на слабата слънчева светлина и полицаите я прекрачваха внимателно, когато пресичаха улицата.

Един сапьорски взвод минаваше бавно покрай трибуните. Обираха чанти и бутилки, които не съдържаха нищо по-смъртоносно от утайка от евтино вино. На подиума под него лежеше скитник, увит във вестници. Ченгетата снизходително го оставиха на мира.

Бърк погледна на изток по Шейсет и четвърта улица. По цялото й протежение беше разположена моторизирана полиция, а телевизионният микробус бе заел позиция на северния ъгъл. На южния беше спрян фургон на подвижния полицейски щаб. Двама полицаи свързваха кабелите на фургона към сервизния отвор в основата на стълба на улична лампа.

Бърк запали цигара. За двайсет години работа в разузнаването тази сцена не се бе променила почти никак, в сравнение с всичко останало в живота му. Имаше чувството, че и скитникът е един и същ. Бърк погледна часовника си — остава да убие още пет минути. Гледаше униформените патрули, редящи се на опашка за кафе пред автомобил на походната кухня. Някой в края на редицата подсилваше чашите кафе с тъмна течност, която наливаше от бутилка „кока-кола“. Прилича на свещеник, който пръска със светена вода минаващите войски, помисли си Бърк. Денят щеше да е дълъг и труден за униформените ченгета. Повече от един милион души, ирландци и други, щяха да изпълнят на тълпи тротоарите на Пето авеню и баровете и ресторантите в средната част на Манхатън.

Колкото и изненадващо да изглежда, въпреки целия шум и лудост на този ден, повече от два века в Ню Йорк не бе ставал сериозен политически инцидент на празника на Свети Патрик. Но всяка година Бърк усещаше, че ще се случи. Трябваше да се случи в даден момент.

Тревожеше го присъствието на онази Малоун в Ню Йорк. Беше я интервюирал накратко в голямата зала на „Уолдорф“ предишната вечер. Изглеждаше приятна, освен това бе хубава. Не се изплаши от предупрежденията му, че някой може да реши да я убие. Вероятно е свикнала със заплахите за живота си, помисли той. Ирландците бяха специалитет на Бърк. Ирландците, смяташе той, бяха потенциално най-опасната група от всички. Но ако решат да нанесат удар, биха ли избрали този ден? Този ден им принадлежи. Парадът беше тяхното свикване под знамената, техният начин да развеят зеления цвят. То им бе така необходимо в тези дни, когато бяха считани за най-нежеланите чужденци в Америка. Спомни си един виц, популярен в началото на века, който дядо му често разказваше:

„Какъв ден е денят на Свети Патрик? — Това е денят, в който протестантите и евреите поглеждат от прозорците на жилищата си на Пето авеню, за да видят как маршируват работниците им“.

Това, което беше започнало като първа демонстрация за граждански права в Америка, сега напомняше на града и нацията, че ирландците все още съществуваха като сила. Той бе денят, в който ирландците обръщаха надолу с главата Манхатън и Ню Йорк. Бърк се изправи, протегна едрото си тяло, после се спусна по редиците от пейки и скочи на тротоара. Тръгна зад трибуните, докато стигна до един отвор в ниската каменна стена, която ограждаше Сентръл парк. Пред него се издигаше огромният, подобен на крепост „Арсенал“ — това всъщност бе административна сграда на парка. На нея, заедно с американското знаме, се развяваше зелено-бяло-оранжевият трикольор на Република Ирландия. Заобиколи сградата отдясно и дойде до затворени високи порти от ковано желязо. Без особено голям ентусиазъм той се покатери по тях, после тупна в зоопарка от другата страна.

Зоопаркът беше пуст и много по-тъмен от булеварда. Украсени лампи хвърляха слаба светлина върху пътеките и тухлените сгради. Продължи бавно по правата алея, придържайки се към сенките. Докато вървеше, извади от кобура служебния си пистолет и го мушна в джоба на сакото си, повече като предпазна мярка срещу крадци, отколкото срещу професионални убийци.

Сенките на оголените яворови дървета падаха върху алеята, и миризмата на мокро сено и животни изпълваше потискащо студения

мъглив въздух. От лявата му страна в своя басейн лаеха тюлени, а птиците, затворени или свободни, цвърчаха и крякаха в какафония от познати и екзотични звуци.

Бърк премина под тухлените сводове, които крепяха голямата часовникова кула, и се взря в сенките на колонадата, там нямаше никой. Свери своя часовник с този над него. Фъргюсън или закъсняваше, или беше умрял. Облегна се на един от сводовете под часовника и запали друга цигара. Около себе си видя на изток, юг и запад извисяващите се небостъргачи, очертани на утринното небе. Те се трупаха близо до черните очертания на дърветата, като странни скали около планинска просека. Чу звук от тихи стъпки зад гърба си и се обърна, надничайки иззад свода към пътеката, която водеше към детския зоопарк по-навътре в парка.

Джак Фъргюсън мина през бетонен тунел и стъпи на осветено място, после спря.

— Бърк?

— Тук съм.

Бърк гледаше как се приближава Фъргюсън. Мъжът вървеше с леко накуцване. Мушамата му от добро качество, прекалено голяма за неговия ръст, се развяваше при всяка крачка.

Фъргюсън му подаде ръка и се усмихна, разкривайки редица пожълтели зъби.

— Радвам се, че те виждам, Патрик. Бърк пое ръката му.

— Как е жена ти, Джак?

— Зле. Боя се, че е зле.

— Съжалявам. Ти самият изглеждаш малко блед. Фъргюсън докосна лицето си.

— Така ли? Трябва да излизам повече.

— Разходи се в парка, когато се вдигне слънцето. Защо се срещаме тук, Джак?

— О, за Бога! Днес градът гъмжи от ирландци, нали? Искам да кажа, че може да бъдем видени от някого.

— Може и да си прав.

Тези стари революционери ще се разболеят и умрат без параноята и конспирациите си, помисли си Бърк. Извади плоско метално шише от джоба на сакото си.

— Малко чай с ирландско?

— Бог да те поживи.

Фъргюсън го взе и отпи, после го подаде на Бърк, оглеждайки заобикалящите ги сенки.

— Сам ли си?

— Тук сме само аз, ти и маймуните.

Бърк пийна и огледа Фъргюсън над ръба на шишето. Джак Фъргюсън бе истински представител на колежанските марксисти от трийсетте. Животът му беше преминал през периоди на разпалване или очакване на революцията на работническата класа. Историческите приливи и отливи, които бяха помитали света от войната насам, не бяха успели да го засегнат или впечатлят. Освен всичко друго, той бе пацифист, кротък човек, макар че тези очевидно противоположни идеали изглежда никога не предизвикваха у него вътрешен конфликт. Бърк му подаде шишето.

— Искаш ли още една глътка?

— Не, по-късно.

Бърк зави капачето, изучавайки Фъргюсън, който нервно се оглеждаше. Той бе висш офицер в официалната ИРА, или каквото беше останало от нея в Ню Йорк, и бе също толкова ненужен и загиващ, колкото останалите от тази група старци.

— Какво ще стане днес, Джак?

Фъргюсън хвана Бърк за ръката и го погледна в лицето:

— Фенианите отново са яхнали конете, момчето ми.

— Наистина ли? А откъде са взели конете?

— Не се шегувам, Патрик. Говоря за група ренегати, съставена в по-голямата си част от „временни“ от Ълстър. Наричат себе си фениани.

Бърк кимна. Беше чувал за тях.

— Тук ли са? В Ню Йорк?

— Боя се, че да.

— С каква цел?

— Не мога точно да кажа, но са намислили някаква пакост.

— Достоверен ли е източникът?

— Много.

— Тези хора занимават ли се с тероризъм?

— Казано на съвременен език, да. Затънали са до уши в това. Те са убийци, подпалвачи и атентатори. Каймакът на временната ИРА.

Изравнили са със земята по-голямата част от центъра на Белфаст и са отговорни за стотици убийства. Лоша банда.

— Така изглежда. Какво правят през уикендите? Фъргюсън запали цигара с трепереща ръце.

— Да поседнем.

Бърк го последва към една пейка срещу клетката на горилите. Докато крачеше, гледаше мъжа пред себе си. Ако въобще съществуваше човек, по-отживял времето си и по-приличащ на Дон Кихот, от Джак Фъргюсън, той никога не го бе срещал. Все пак Фъргюсън беше някак си оцелял в ада на политически левите и дори бе останал жив, след опит да бъде убит — или, както Фъргюсън би го поправил, след политическо посегателство над живота му. В тези неща можеше да му се вярва.

Марксистки ориентираните „официални“ не се доверяваха на отцепилите се от временната ИРА, и обратното. Всяка страна все още имаше хора в противниковия лагер и те бяха най-добрите източници на информация за съответната страна. Единствената обща връзка между тях беше дълбоката омраза към англичаните и политиката на ненамеса в Америка. Бърк седна до Фъргюсън.

— ИРА не е извършвала терористичен акт в Америка от втората световна война — изрецитира Бърк една конвенционална истина. — И не смятам, че са готови да го направят сега.

— Това е вярно, разбира се, за „официалните“, даже и за „временните“. Но не се отнася за тези фениани. Дълго време Бърк стоя мълчаливо, после попита:

— Колко са?

Фъргюсън запали нова цигара от недогорелия си фас.

— Поне двайсетина, може би и повече.

— Въоръжени ли са?

— Разбира се. Когато са напуснали Белфаст, са били невъоръжени, но тук има хора, които им помагат.

— Коя е мишената?

— Кой знае? Днес има безброй мишени. Стотици политици на парадните трибуни, в шествието. Хора на стъпалата на катедралата. Освен това, разбира се, има Британско консулство, Британски авиолинии, Ирландско бюро по туризма, Търговска легация на Ълстър…

— Добре. Списъкът ми е известен.

Бърк загледа една горила с червени горящи очи. Тя се бе втренчила в тях през решетките на клетката. Животното изглеждаше заинтересовано и обръщаше главата си винаги, когато проговореха.

— Кои са водачите на тези фениани?

— Мъж, който нарича себе си Фин Макмейл.

— Как е истинското му име?

— Може да разбера днес следобед. Дясната ръка на Макмейл е Джон Хики, кодово име Дърмът.

— Хики е мъртъв.

— Не е, живее тук, в Ню Джърси. Сигурно наближава осемдесет.

Бърк никога не бе срещал Хики, но кариерата му в ИРА беше толкова дълга и толкова опръскана с кръв, че го споменаваха в учебниците по история.

— Нещо друго?

— Не, това е засега.

— Къде можем да се видим по-късно?

— Обаждай ми се вкъщи на всеки час след дванайсет по обяд. Ако не се чуем, ще се видим тук на терасата на ресторанта в четири и половина… освен ако това, което трябва да се случи, вече не се е случило. В такъв случай за известно време ще напусна града.

Бърк кимна:

— Мога ли да направя нещо за теб?

Фъргюсън изигра едновременно изненада и безразличие, както правеше винаги, щом стигнеха до това.

— Какво да направиш ли? Ами добре… Да видим… Как е специалният фонд напоследък?

— Мога да взема неколкостотин.

— Добре. Малко сме я позакъсали.

Бърк не знаеше дали има предвид себе си и съпругата си, или своята организация. Може би и двете.

— Ще се опитам да взема повече.

— Както искаш. Парите не са толкова важни. Важно е да се избегне кръвопролитие и правителството да разбере, че ние помагаме. И никой друг да не предположи това — винаги сме постъпвали тъй. Фъргюсън се изправи и протегна ръка.

— Довиждане, Патрик.

Бърк се изправи и пое ръката на Фъргюсън.

— Направи каквото можеш, Джак, но внимавай! Дълго гледа след Фъргюсън, който накуцваше по пътеката и изчезна зад часовника. Усети, че е измръзнал, и отпи от шишето си. Фенианите отново са яхнали конете. В главата му се мярна подозрението, че този ден на Свети Патрик ще бъде най-запомнящ се от всички.

ГЛАВА 8

Морийн Малоун остави чашата с чай и зашари с поглед из хотелската трапезария.

— Би ли желала нещо друго? — усмихна й се през масата Маргарет Сингър, секретар на Амнести Интърнешънъл.

— Не, благодаря — тя едва не добави „госпожо“, но се възпря навреме. Три години, прекарани като революционер, не можеха да променят вроденото почтително отношение.

До Маргарет Сингър седеше Малкълм Хъл, също от Амнести. А от другата страна на кръглата маса беше мъж, представен само като Питър. Той бе облегнал гръб на стената и наблюдаваше главния вход на трапезарията. Не ядеше, нито се усмихваше. Пиеше само неподсладено кафе. Морийн познаваше добре този тип мъже.

Петият човек на масата беше пристигнал по-късно и доста неочаквано: сър Харолд Бакстър, генерален консул на Великобритания. Бе дошъл, както обясни прямо, да разчупи леда, за да не изпитват неудобство, когато се срещнат на стълбите пред катедралата. Тези британци, каза си на ум Морийн, толкова цивилизовани, учтиви и практични. Да ти се доповръща. Сър Харолд си наля кафе в чашата и се усмихна:

— Ще останете ли тук известно време?

Тя се насили да погледне в ясните му сиви очи. Не изглеждаше на повече от четирийсет, но косата му сивееше на слепоочията. Не можеше да се отрече, привлекателен е.

— Смятам довечера да си тръгна за Белфаст. Той продължаваше да се усмихва.

— Не намирам идеята за много добра. По-добре Лондон, или дори Дъблин.

Тя посрещна думите му с усмивка. Превод: „След днешния ден онези в Белфаст със сигурност ще те убият“. Не смяташе, че него лично го интересува дали ИРА ще я ликвидира, но неговото правителство явно бе решило — тя може да им бъде полезна. Гласът й стана хладен:

— Когато гладът уби милион и половина ирландци, той разпръсна още толкова по целия англоговорящ свят. Между тези ирландци винаги има и по някой от ИРА. Ако трябва да умра от куршум, предпочитам това да се случи в Белфаст, а не някъде другаде. Известно време никой не проговори, после сър Харолд каза:

— Със сигурност надценявате силата на тези хора извън Ълстър. Даже на юг правителството в Дъблин ги е обявило извън закона…

— Правителството в Дъблин, сър Харолд, е шайка британски лакеи. — Така. Сега вече наистина разчупи леда, помисли си Морийн. — Единствената надежда на католиците от шестте графства, или, както ги наричате, Ълстър, остава Ирландската републиканска армия. Не Лондон, Дъблин или Вашингтон. Северна Ирландия се нуждае от алтернатива на ИРА, затова мястото ми е в Северна Ирландия.

Очите на сър Харолд придобиха уморен вид. До гуша му бе дошло от този проблем, но се чувстваше длъжен да отговори.

— И вие ли сте алтернативата?

— Аз търся алтернатива на изтребването на невинни граждани.

Харолд Бакстър сложи на лицето си своя най-леден поглед.

— А на британските войници? Кажете ми защо католиците в Ълстър искат да се обединят с народ, управляван от британски лакеи?

Отговорът й беше също толкова бърз, колкото неговия. И двамата бяха научили урока си:

— Смятам, че един народ би предпочел да бъде управляван от собствените си некомпетентни политици, отколкото от чужди, също толкова некомпетентни.

Бакстър се облегна назад и събра дланите си:

— Моля ви да не забравяте, че две трети от населението в Ълстър е протестантско и счита не Лондон, а Дъблин за чужда столица.

Лицето на Морийн почервеня.

— Тази тълпа от фанатици, размахали библията като оръжие, не признава вярност към нищо друго, освен парите. Ще ви отхвърлят на момента, ако сметнат, че могат да се справят с католиците сами. Всеки път, когато пеят „Боже, пази кралицата“ в глупавите си оранжистки ложи, си намигват един на друг. Смятат, че англичаните са декаденти, а ирландските католици — мързеливи пияници. Убедени са, че тъкмо те са избраните. И лукаво ви мамят, че са ваши верни поданици. — Усети,

че е повишила тон, и си пое дълбоко въздух. После фиксира Бакстър с поглед, също толкова студен, колкото неговия. — Английската кръв и парите на короната поддържат кретането на индустрията в Белфаст. Не се ли чувствате като глупаци, сър Харолд?

Харолд Бакстър остави салфетката си на масата.

— Правителството на Нейно Величество не би оставило един милион поданици, верни или не, в Ълстър, така както не би оставило и тези в Корнуол или Съри, госпожице. — Той се изправи: — Ако това ни прави да изглеждаме глупаци, така да е. Извинете ме.

Обърна се и тръгна към вратата. Морийн погледна след него, после към своите домакини.

— Съжалявам. Не трябваше да влизам в спор с него. Маргарет Сингър се усмихна:

— Всичко е наред. Но бих те посъветвала да не спориш за политика с другата страна. Ако кажем на руснаците, че са глупаци и после се опитаме да освободим съветски евреин от лагерите, не бихме имали особено голям шанс.

Хъл кимна в знак на съгласие.

— Ти няма да се съгласиш, но аз мога да те уверя, че британците са сред най-справедливите хора в този объркан свят. Ако искаш да ги накараш да освободят затворниците, трябва да се обърнеш именно към това им чувство за справедливост. Скъсала си с ИРА, за да поемеш този път.

Маргарет Сингър добави:

— Ние всички имаме своите демони, с които трябва да се преборим, и го правим. — Направи пауза. — Те държат ключа за лагерите.

Морийн прие мълчаливо лекия упрек. На този свят е безкрайно по-трудно да се оправяш с добрите хора, отколкото с лошите.

— Благодаря за закуската. Извинете ме.

Тя се изправи. Един пиколо се приближи към масата.

— Госпожица Малоун? Тя кимна бавно.

— За вас, госпожице — той държеше малък букет зелени карамфили. — Ще ги поставя в хубава ваза в стаята ви. Има картичка, мога да ви я дам сега, ако искате.

Тя се загледа в малкия бежов плик, после го пое. Не беше надписан. Погледна въпросително Сингър и Хъл. Те поклатиха

отрицателно глави. Тя счупи печата на плика.

Морийн се върна назад в мислите си, преди пет години в Лондон. Тя и Шийла се бяха укривали в една сигурна къща, в ирландския квартал на Ийст Енд. Мисията им беше секретна и само военният съвет на временната ИРА знаеше къде се намират. Една сутрин на вратата позвъни цветар и остави букет от английска лавандула и попадийно семе. Ирландката, чиято беше къщата, се бе качила в тяхната стая и беше хвърлила цветята на леглото.

— Секретна мисия, а? Какви глупаци сте вие всички — скастри ги тя и се изплю на пода.

С Шийла прочетоха придружаващата картичка: „Добре дошли в Лондон. Правителството на Нейно Величество се надява, че ще прекарате гостуването си приятно и ще се възползвате от удоволствията, които предлага Островът, както и от гостоприемството на англичаните“. Беше като преписано направо от официална туристическа брошура. Само дето не бе подписано от Бюрото по туризма, а от военното разузнаване. Никога през живота си не беше изпитвала по-голямо унижение и страх. Тя и Шийла избягаха от къщата само с дрехите на гърба си и прекарваха дните в парковете и лондонското метро. Не се осмелиха да потърсят други контакти, защото се страхуваха, че ги следят. Не след дълго, след най-ужасните две седмици, които бе прекарала през живота си, се върнаха в Дъблин.

Сега извади част от картичката от плика и прочете думите: „Добре дошла в Ню Йорк. Надявам се престоят ти да бъде приятен и да се възползваш от удоволствията, които предлага Островът, както и от гостоприемството на хората“. Не бе нужно да изважда цялата картичка, за да види подписа, но все пак го направи и прочете името „Фин Макмейл“.

Морийн затвори вратата на стаята си и я залости. Цветята бяха вече на тоалетното шкафче. Извади ги от вазата и ги занесе в банята. Накъса ги и ги смачка, после ги пусна в тоалетната. В огледалото виждаше отражението на спалнята си и полуотворената врата на съседната дневна. Обърна се рязко. Вратата на дрешника също бе открехната, а тя не беше оставила която и да е от тях отворена. Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да е сигурна, че гласът й ще прозвучи спокойно.

— Брайън?

Чу движение в дневната. Коленете й започнаха да треперят и ги притисна едно към друго.

— Върви по дяволите, Флин!

Вратата, свързваща спалнята с дневната, отскочи настрани.

— Госпожо? — от другия край на стаята я гледаше камериерката.

Морийн въздъхна дълбоко.

— Има ли тук още някой?

— Не, госпожо.

— Някой идвал ли е?

— Само момчето с цветята.

— Моля ви, излезте.

— Да, госпожо.

Камериерката избута количката си в коридора. Морийн отиде след нея да затвори вратата, после седна във фотьойла и впери поглед в сложно преплетените шарки на тапета.

Беше изненадана от спокойствието си. Почти й се прииска той да се изтърколи изпод леглото и да се усмихне с онази странна усмивка, която въобще не приличаше на усмивка. Извика в представите си неговия образ и той застана пред нея. Той би казал: „Мина страшно много време, Морийн“. Винаги изричаше това, след като са били разделени. Или: „Къде са цветята, моето момиче? На някое специално място ли си ги поставила?“

— Да, много специално — отвърна на глас тя. — Пуснах ги в скапания клозет.

Поседя там няколко минути, продължавайки въображаемия си разговор с него. Разбра колко много й липсва и как иска да чуе отново гласа му. Беше едновременно развълнувана и уплашена от мисълта, че той е наблизо и ще я открие.

Телефонът до нея иззвъня. Остави го да звъни дълго, преди да вдигне слушалката.

— Морийн? Наред ли е всичко? — Беше Маргарет Сингър. — Да дойда ли да те взема? Трябва да сме в Ирландския павилион…

— Слизам веднага.

Затвори и започна да се изправя бавно от фотьойла. Прием в Ирландския павилион, после присъствието й на стъпалата пред „Свети Патрик“, шествието и парадните трибуни в края на деня. След това благотворителна вечеря, организирана от ирландското културно

общество за децата на Ирландия. После летище „Кенеди“. Колко много забавления в името на това, хората да бъдат утешени за опустошенията от войната. Възможно е само в Америка. Само американците могат да превърнат Апокалипсиса в танцова забава.

Мина бавно през дневната и влезе в спалнята. На пода видя едничък зелен карамфил и коленичи, за да го вдигне.

ГЛАВА 9

Патрик Бърк надзърна от телефонната кабина в сумрачния интериор на „Блеърни стоун“, който се намираше на Трето авеню. На стъклото на бара имаше залепени картонени детелини, а от тавана висеше пластмасова шапка, каквато носеше популярен вълшебник от ирландските фолклорни приказки. Бърк набра директен номер на „Пълийс Плаца“.

— Лангли?

Инспектор Филип Лангли, шеф на отдела за разузнаване в полицейското управление на Ню Йорк, отпи от кафето си.

— Получих доклада ти за Фъргюсън.

Лангли погледна надолу от прозореца на тринайсетия етаж към Бруклин Бридж. Мъглата над морето започваше да се разсейва.

— Ето какво, Пат. Тук започваме да откриваме някои късчета от мозайката, и картинката, която се очертава, не е никак приятна. Във ФБР са получили сведения от информатори в ИРА, че група ренегати от Ирландия са се разшетали из Ню Йорк и в средите на бостънската ИРА, опипват почвата да видят дали могат безпрепятствено да направят в тази страна нещо, което са планирали.

Бърк изтри врата си с кърпичка.

— Както казват старите кавалеристи, виждам много следи от копита, които отиват, но нито едно не се връща.

Лангли каза:

— Разбира се, нищо не сочи директно Ню Йорк или деня на Свети Патрик…

— Има един закон, който гласи, че ако си представиш най-лошото нещо, което може да се случи, в най-лошия възможен момент, то непременно се случва. Денят на Свети Патрик е един кошмар при възможно най-добрите обстоятелства. Той е Марди Гра и Денят на падането на Бастилията, взети заедно. Така че ако съм шеф на ирландска група ренегати и искам да направя голям удар в Америка, бих го направил в Ню Йорк, на седемнайсети март.

— Разбирам. Как смяташ да подходиш към това?

— Ще започна с изравянето на стари познанства. Ще обходя баровете. Ще слушам какво говорят патриотите в тях. Ще ги черпя. Ще купувам хора.

— Действай внимателно! Бърк затвори и отиде до бара.

— Какво да бъде?

— Едно малко — постави банкнота от двайсет долара на бара. Познаваше бармана, гигант на име Майк. Бърк вдигна питието си и остави рестото на бара. — Да те черпя ли едно?

— Още е рано.

Барманът не бързаше да се отдалечи. Знаеше кога някой иска нещо. Бърк мина на лек ирландски акцент. — Търся едни приятели.

— Иди на църква.

— Там няма да ги намеря. Братята Фланегън. Еди и Боб. Също Джон Хики.

— Техен приятел ли си?

— Виждаме се всяка година на седемнайсети март.

— Тогава би трябвало да знаеш, че Джон Хики е мъртъв, мир на праха му. Фланегън се върнаха в родината си, вече има година. Сега пий и да те няма! Тук няма да намериш приятели.

— Това ли е барът, откъдето изхвърлят през прозореца по един пиян на всеки празник на Свети Патрик?

— Ще бъде, ако не се чупиш — очите му бяха спрени неподвижно върху Бърк.

Среден на ръст мъж, със скъпо палто, внезапно се появи от едно сепаре и застана до Бърк. Каза тихо с британски акцент:

— Може ли да поговорим?

Бърк погледна мъжа, който кимна с глава към вратата. Двамата излязоха навън. Мъжът го поведе през улицата и спря на ъгъла.

— Казвам се майор Бартолъмю Мартин и съм от Британското военно разузнаване — извади дипломатическия си паспорт и военната си карта.

Бърк изобщо не ги погледна.

— Това не означава нищо.

Мартин махна към един небостъргач по средата на две пресечки.

— В такъв случай не е лошо да отидем там.

Бърк позна сградата, без да поглежда към нея. Видя двама огромни полицаи от Тактическите сили, застанали на няколко ярда от

входа с ръце зад гърба. Мартин мина покрай тях, отвори вратата и я задържа. Бърк влезе в голямото мраморно фоайе и забеляза четирима мъже от Специалните служби, разположени на стратегически места. Мартин тръгна бързо към дъното на фоайето, където каменна преграда скриваше асансьорите на сградата. Вратите на асансьора се плъзнаха настрани и двамата влязоха в него. Бърк се протегна и натисна бутона за деветия етаж. Мартин се усмихна:

— Благодаря.

Бърк огледа мъжа. Беше застанал в класическата поза за пътуване с асансьор — разкрачени крака, ръце зад гърба, глава извита нагоре, зает да следи нарастването на светещите числа. Въпреки ранга му, няма нищо военно в Бартолъмю Мартин, мислеше си Бърк. По-скоро прилича на актьор, който се приготвя да се вживее в трудна роля. Не бе постигнал контрол над устата си. Тя беше твърда и упорита, въпреки усмивката. Може би даваше представа какво представлява човекът в действителност.

Асансьорът спря и Бърк последва майора в коридора. Мартин кимна на някакъв мъж отляво, облечен в син блейзър с лъскави жълти копчета.

На стената в коридора, точно срещу Бърк, се намираха кралският герб и силно излъскана бронзова табела с надпис: „БРИТАНСКИ ИНФОРМАЦИОННИ СЛУЖБИ“. Нямаше знак, който да показва, че именно тук се намират шпионите, но никое консулство или информационен център на посолство, не го декларираха открито. Бърк последва Мартин в просторна стая. Руса секретарка, облечена в син костюм от туид, в тон с плаката на Конкорд зад гърба й, се изправи при тяхното приближаване и поздрави с ясен британски акцент:

— Добро утро, господин майор.

Мартин поведе Бърк през врата точно зад бюрото, през стая за разчитане на микрофилми в малка дневна, обзаведена в по-традиционен стил, отколкото останалата част на това място. Единственият детайл, който подсказваше, че то е правителствена служба, бе голям туристически плакат, който изобразяваше черно-бяла крава, застанала насред слънчева поляна. Надписът гласеше: „Открийте тишината и спокойствието на английското село“. Мартин затвори вратата, заключи и окачи палтото си на права закачалка.

— Седнете, лейтенант.

Без да свали сакото си, Бърк отиде до шкафа отстрани и извади запушалката на голяма гарафа. Помириса я, после си наля питие. Огледа добре обзаведената стая. За последен път бе идвал в консулството седмица преди деня на Свети Патрик миналата година. Тогава беше с някой си полковник Хейс. Бърк се облегна на шкафа.

— Е, какво можете да направите за мен?

— Мисля, доста — усмихна се майор Мартин.

— Добре.

— Вече дадох на инспектор Лангли доклад за някаква група, наречена фениани, водена от някой си Фин Макмейл. Виждали ли сте този доклад?

— Уведомиха ме за подробностите.

— Добре. Тогава знаете, че тук днес може да се случи нещо.

Майор Мартин се наведе напред.

— Аз работя в тясно сътрудничество с ФБР и ЦРУ, но бих желал да работя по-близо и с вашите хора, да разменяме информация. ФБР и ЦРУ ни казват неща, които не казват на вас, но аз бих могъл да ви информирам за техния напредък, както и за нашия. Вече помогнах на вашите военни разузнавателни служби да направят досиета на членове на ИРА и осведомих разузнавателната служба на Държавния департамент за проблема.

— Не сте си губили времето.

— Да. Нали разбирате, в тази работа съм нещо като клирингова къща, институцията, която изравнява сметките. Британското разузнаване знае за ирландските революционери повече от всеки друг, а сега, струва ми се, вие се нуждаете от тази информация. Имаме възможността да ви направим услуга.

— Каква е цената?

Майор Мартин си играеше със запалката на масичката за кафе.

— А да, цената. Искаме по-пълна информация от вас в бъдеще за членовете на ИРА тук, в Ню Йорк. Откъде се снабдяват с оръжие. Как набират парични средства. Такива неща.

— Струва ми се справедливо.

— Така е.

— А какво се иска от мен по-специално? Майор Мартин го погледна:

— Просто исках да ти съобщя всичко това. Да се срещнем. — Мартин се изправи. — Виж, ако искаш да предадеш информация директно на мен, обади се тук и попитай за господин Джеймс. Има човек, който ще приеме съобщението и ще ми го предаде лично. И аз ще ти оставям съобщения тук. Може би неща, които можеш да предадеш на Лангли, като свое откритие. Ще събереш някакъв актив. То ще те направи да изглеждаш много добър в работата си.

Бърк се отправи към вратата, после се обърна:

— Вероятно преследват онази Малоун. Може би дори генералния консул.

Майор Мартин поклати глава:

— Не мисля така. Сър Харолд няма абсолютно никаква намеса в ирландските работи. А колкото до тази Малоун, случайно познавам сестра й, Шийла, от Белфаст. В затвора е. Мъченица на ИРА. Ако само знаеха… но това е друга история. Докъде бях стигнал? А, Морийн Малоун. За ИРА тя е съвсем друго нещо. Осъдена е задочно на смърт от трибунал на временната ИРА. Просто са й дали малка отсрочка. Но не вярвам да я застрелят на улицата. Ще я отвлекат някой ден в Ирландия, северна или южна, ще я осъдят, този път в нейно присъствие, ще прострелят коленете й, после ден-два по-късно ще я застрелят в главата и ще я захвърлят на някоя улица в Белфаст. А фенианите, които и да са те, не биха направили нещо, с което да си присвоят изпълнението на смъртната присъда, издадена от „временните“. Не забравяй, че Морийн Малоун и сър Харолд ще бъдат на стъпалата на катедралата „Свети Патрик“ през по-голямата част от деня, а ирландците уважават святостта на църквата, независимо от религиозните и политическите си убеждения. Не, не бих се притеснявал за тези двамата. Трябва да се търси по-очевидна мишена. Британска собственост. Търговската легация на Ълстър. Ирландците винаги правят предвидими ходове.

— Така ли? Сигурно затова жена ми ме напусна.

— О, разбира се, ти си ирландец… Извинявай! Бърк отвори вратата и излезе от стаята. Майор Мартин отметна главата си назад и тихичко се засмя. Отиде до шкафа и си направи мартини. Премисли разговора си с Бърк и реши, че той е по-умен, отколкото бе смятал. Не че това щеше да му помогне, особено след като играта беше стигнала толкова далече.

КНИГА III
ПАРАДЪТ

„Денят на Свети Патрик е най-фантастичното събитие в Ню Йорк и през последните години на Пето авеню, от Четирийсет и четвърта до Деветдесет и шеста улица белите линии на булеварда биват пребоядисвани в зелено за случая. Всичко псевдоирландско, някога ирландско и нямащо нищо общо с ирландското, за една нощ става наистина ирландско. Всички участват в театъра, но това наистина е много весел празник и аз не съм преживявал никъде по света нищо, което макар и малко да прилича на това“.

Брендън Бехън
„Ню Йорк на Брендън Бехън“

ГЛАВА 10

В средата на Пето авеню при Четирийсет и четвърта улица двете ирландски хрътки Пат и Майк, които бяха талисман на 69-и боен пехотен полк, опъваха силно каишките си. Полковник Денис Лоугън, командирът на полка, почука нетърпеливо по крака си с ирландското офицерско бастунче. Хвърли поглед към небето и помириса въздуха, после се обърна към майор Матю Коул:

— Какво ще бъде времето днес следобед, майор? Майор Коул, като всички добри адютанти, имаше отговор за всичко.

— Очаква се появяването на студен фронт по-късно, сър. До вечерта ще има студен дъжд или сняг. Лоугън кимна и издаде напред масивната си челюст

с предизвикателен вид, сякаш искаше да каже: „Времето да върви по дяволите. Пълен напред!“

Младият майор наподоби неговата поза, макар че челюстта му не беше толкова голяма.

— Мисля, че дотогава парадът ще е завършил, господин полковник.

Той погледна Лоугън, за да види дали го слуша. Чудесното ъгловато лице на полковника му служеше добре при срещи на командния състав, но това изражение, придаващо му вид на скала, се смекчаваше от премрежените като на жена зелени очи. Много неприятно.

Лоугън погледна часовника си, после големия часовник на железния стълб пред сградата на поръчителския тръст „Морган“, на Пето авеню. Големият часовник избързваше с три минути, те щяха да тръгнат, когато удари дванайсет. Лоугън никога нямаше да забрави снимката във вестника, която показваше неговото подразделение, повело парада, и часовникът на три минути след дванайсет. Текстът под снимката гласеше: „ИРЛАНДЦИТЕ ЗАКЪСНЯВАТ“. Това никога повече нямаше да се случи.

Командният състав на полка се върна след проверката на войсковата част и се събра пред знаменосците. Националното и

полковото знаме плющяха от движещия се с пет мили в час вятър, който духаше по булеварда от север. Многоцветните бойни флагове, някои от които бяха реликви от Гражданската война и войните с индианците, красиво се развяваха. Лоугън се обърна към майор Коул:

— Как се чувстваш?

Майорът потърси в ума си отговор, ала този въпрос го свари неподготвен:

— Моля… сър?

— Какво усещаш, човече. Как се чувстваш — натърти на последната дума.

— Добре. Добре се чувствам.

Лоугън погледна лентичките от ордени върху гърдите на майора. Кървавочервено петно изпъкваше сред другите като рана.

— Тогава, във Виетнам, имал ли си някога усещането, че нищо не е както трябва?

Майорът кимна замислено.

Лоугън очакваше отговор, който да потвърди собственото му безпокойство, обаче Коул бе твърде млад, за да е развил онова особено чувство до степен, в която да може да го идентифицира и определи сред цялата джунгла в недрата на остров Манхатън.

— Бъди нащрек днес! Това не е парад, а операция. Не позволявай на главата си да се замае.

— Да, сър.

Лоугън погледна полка си. Войниците стояха свободно. Лъскавите им каски отразяваха слънцето над тях. През раменете им бяха преметнати автомати М-16. Тълпата на Четирийсет и четвърта улица се разрасна поради настъпването на обедната почивка на служителите в близките офиси, които се опитваха да си намерят по-добро място за гледане. Някои се бяха покатерили на знаците, които забраняваха и разрешаваха движението, върху пощенските кутии и циментовите кашпи с току-що напъпилите дървета по протежението на улицата.

На пресечката край полковник Лоугън се смесиха вестникари с политици и официални лица от парада. Ръководителят на парада, старият съдия Дрискъл, потупваше всички по гърба, както бе правил повече от четирийсет години. Церемониалмайсторите на парада, великолепни в черните си костюми с райе панталони, изпъваха

трикольорните си ленти и оправяха цилиндрите си. Губернаторът стискаше всяка ръка, която изглеждаше способна да задвижи някои лост по време на избори, а кметът Клайн беше нахлупил най-глупавото зелено бомбе, което Лоугън бе виждал.

Лоугън погледна нагоре по Пето авеню. По широкия булевард нямаше движение и хора. Тази странна гледка напомняше второкласен научнофантастичен филм. Полковник Лоугън беше впечатлен най-много от тази гледка сред всичко видяно през този ден. Оттук не можеше да види катедралата, скрита между Петдесета и Петдесет и първа улица, но виждаше полицейските бариери около нея и посетителите на най-долните стъпала.

Някакво мълчание започна да тегне над кръстовището, след като стрелките на часовника се приближиха с още едно деление към дванайсет. Военният оркестър, съпровождащ 69-и полк, преустанови настройването на инструментите, а гайдарите от „Емърълд Съсайъти“ на страничната улица спряха да се упражняват. Важните лица, които 69-и полк трябваше да ескортира до парадните трибуни, започнаха да заемат определените им места под одобрителния поглед на съдия Дрискъл.

Лоугън усещаше сърцето си да затуптява по-бързо с изтичането на последните минути. Не виждаше, но усещаше тълпата от хора, струпани наоколо, стотиците хиляди зрители отпред по дължината на парадния маршрут, полицията, парадните трибуни в парка, камерите и журналистите. Това трябваше да бъде ден на почит и тържество, прочувствено и даже тъжно. В Ню Йорк този ден биваше увенчан от парада, който продължаваше да се провежда, независимо от войната, депресията или гражданските борби от 1762 година насам. Всъщност той беше стълб на ирландската култура в Новия свят и нямаше да умре, дори ако последният мъж, жена или дете в стара Ирландия загинат в борбата с британците. Лоугън се обърна към майор Коул:

— Готови ли сме, майоре?

— Воините-ирландци са винаги готови, господин полковник.

Лоугън кимна. Ирландците винаги са готови за всичко и неподготвени за нищо.

Отец Мърфи огледа хилядите посетители, които се тълпяха пред стъпалата на катедралата. Той пристъпи и застана върху дългата зелена пътека, която бе постлана от главния вход между месинговите

парапети до улицата. Пред него между парапетите стояха рамо до рамо кардиналът и монсеньор. От двете им страни бяха британският консул Бакстър (до кардинала) и госпожица Малоун (до монсеньор). Мърфи се усмихна. Подреждането не отговаряше строго на протокола, но така нямаше да могат да се хванат за гушите толкова лесно.

Застанали без строго определен ред около групата на кардинала, се виждаха свещеници, монахини и църковни попечители. Мърфи отбеляза, че присъстват най-малко две преоблечени ченгета. Вдигна поглед над хората пред себе си, за да види тълпата от другия край на булеварда. Момчета и момичета се бяха покатерили на пиедестала на Атлас и си подаваха бутилки. Очите му бяха привлечени от познато лице: Патрик Бърк бе застанал пред пиедестала, с ръце опрени на едно полицейско заграждение. Мъжът стърчеше над тълпата около него и изглеждаше необичайно безразличен към оживените групи хора, които го притискаха от тротоара към заграждението. Мърфи осъзна, че присъствието на Бърк му вдъхва увереност, макар да не беше в състояние да отговори защо му е необходимо това.

Кардиналът се обърна към Бакстър и заговори с глас, в който се долавяше онзи неутрален тон на дипломатичност, така характерен за него.

— Ще останете ли с нас през целия ден, господин Бакстър?

Бакстър отдавна беше отвикнал да го наричат „господин“, но не смяташе, че кардиналът придава на това някакъв особен смисъл. Той също обърна глава и срещна очите му.

— Ако ми позволите, Ваше високопреосвещенство.

— Ще ми доставите удоволствие.

— Благодаря ви.

Той продължи да гледа кардинала, който вече се бе извърнал. Беше стар човек, но имаше остър поглед. Бакстър прочисти гърлото си.

— Извинете, Ваше високопреосвещенство. Мисля, че може би трябва да стоя малко встрани от центъра на събитията.

Размахвайки ръката си към хора в тълпата, които викаха приветствия, кардиналът отговори:

— Господин Бакстър, вие сте центърът на събитията днес. Вие и госпожица Малоун. Това наше малко шоу развихри въображението на политическите коментатори. Както се изразяват те, това е новината на деня. Всички обичат тези прецеденти, скъсването с миналото. — Той

се обърна и дари Бакстър с широка ирландска усмивка. — Ако мръднете и на инч, в Белфаст, Дъблин, Лондон и Вашингтон ще си оскубят косите.

Обърна се отново към тълпата и продължи да размахва ръка, като редуваше жестове на весел поздрав с даване на благословия.

— Да, разбира се. Не бях взел предвид политическата страна на нещата, мислех само за безопасността. Не бих желал да стана причина някой да бъде наранен или…

— Бог бди над нас, господин Бакстър, а комисар Дуайър ме увери, че полицейското управление прави същото.

— Звучи окуражаващо и от двете страни. Скоро ли сте говорили с него? Имам предвид комисаря на полицията.

Кардиналът се обърна към Бакстър и го фиксира с усмивка, която показваше, че разбира шегата, но не я намира за забавна. Денят обещаваше да е дълъг.

Патрик Бърк наблюдаваше стъпалата. Забеляза своя приятел отец Мърфи близо до кардинала. Това сигурно е странен живот за един мъж. Да се обречеш на безбрачие. На бащините и майчините грижи на монсеньори и игуменки. Все едно вечно да си останеш момче. Майка му бе пожелала това за него. Свещеник в семейството беше връх в общественото положение, според тези стари ирландци. Но той бе станал ченге, което беше също толкова добре прието в онези стари квартали, и никой не бе разочарован. Най-малко той.

Видя как монсеньор се усмихва и разговаря с жената-бивш терорист от ИРА. Бърк се съсредоточи върху нея. Изглеждаше красива даже от това разстояние. Почти като ангел. Вятърът развяваше красиво русите и коси и тя постоянно отмахваше кичури от лицето си. Бърк си помисли, че ако той беше Харолд Бакстър или Морийн Малоун, нямаше да се намира на тези стъпала. Във всеки случай, не заедно. А ако бе на мястото на кардинала, щеше да ги покани там предния ден, когато на стъпалата щеше да има само безразлични гълъби, стари просякини и безобидни пияници. На кого беше идеята да се размаха този червен плащ в лицето на ирландските бунтовници? Защото ако някой се надяваше то да донесе мир, правеше огромна грешка.

Погледна нагоре и надолу по булеварда. Работници и студенти, избягали от работа и училище, за да участват в големия бум, се смесваха с амбулантни търговци, които здраво въртяха бизнес. Млади

момичета бяха нарисували зелени детелини и арфи на бузите си и носеха значки с надпис: „Целуни ме. Аз съм ирландка“. Техният пример беше последван от младежи с пластмасови зелени бомбета. По-възрастните в тълпата се задоволяваха със зелени карамфили и значки с думите: „Напред, Ирландия“.

Морийн Малоун никога не беше виждала толкова много хора. По целия булевард се развяваха американски и ирландски знамена, закачени на пръчки, които стърчаха от сивите масивни сгради. Редица от хора пред „Британиш емпайър билдинг“ разпъваше дълго зелено знаме и Морийн прочете познатите думи: „АНГЛИЯ ВЪН ОТ ИРЛАНДИЯ“. Маргарет Сингър бе казала, че това е единственият политически лозунг, който щеше да види. Единственият разрешен от главния церемониалмайстор, който беше подчертал, че знамената трябва да са красиво изработени, с бели букви на зелен фон. Полицията имаше разрешение да конфискува всяко по-различно знаме. Надяваше се, че Бакстър го е видял. Нямаше начин да го е пропуснал. Тя се обърна към монсеньор Даунс.

— Всички тези хора със сигурност не са ирландци. Монсеньор Даунс се усмихна.

— В Ню Йорк имаме такава поговорка: „Всеки е ирландец в деня на Свети Патрик“.

Тя отново се огледа, сякаш все още не вярваше на това, което виждаха очите й. Малка Ирландия, бедна и рядко населена, със своя скромен светец-покровител, почти неизвестна в останалия християнски свят, беше причината за целия този шум. Това я накара да настръхне, а в гърлото й заседна буца. Казваха с горчивина, че най-добрият износ на Ирландия са нейните синове и дъщери. Но сега разбра, че нямаше причина за горчивина. Те бяха запазили вярата си, макар и в американизирана версия.

Внезапно чу силен шум, който дойде от множеството и обърна глава към онова, което бе предизвикало суматохата. Група от петнайсетина мъже и жени бяха развили дълго зелено знаме, на което пишеше: „ЖЕРТВИ НА БРИТАНСКИТЕ ЗАТВОРИ И МЪЧЕНИЯ“. Разпозна една от приятелките на сестра си.

Полицейски конен взвод се втурна в галоп по булеварда. Плексигласовите предпазители на каските им бяха свалени. Над главите си бяха размахали полицейски палки. Откъм западното крило

на катедралата на Петдесет и пета улица, покрай фургона на подвижния щаб на полицията, на Пето авеню се появи с рев моторизирана полиция.

Някакъв мъж с мегафон извика: „ЛОНГ КЕШ! ЗАТВОРЪТ В АРМА! ЗАТВОРЪТ В КРЪМЛИН РОУД! КОНЦЕНТРАЦИОННИТЕ ЛАГЕРИ! БАКСТЪР, ТИ СИ МРЪСНО КОПЕЛЕ! МОРИЙН МАЛОУН, ТИ НИ ПРЕДАДЕ!“

Тя се обърна и погледна Харолд Бакстър през празното пространство, оставено от кардинала и монсеньор, които бяха изведени по стъпалата нагоре от полицаи от службата за сигурност. Той остана изправен, в поза, изразяваща съсредоточено внимание, с поглед право напред. Знаеше, че към него има насочени телевизионни камери, готови да запишат всяко негово движение, всяко издаване на емоция, било гняв или страх. Но те напразно си губеха времето. Този човек беше британец.

Тя разбра, че камерите следяха и нея, и се обърна, за да погледне към улицата. Знамето беше вече свалено и половината от демонстрантите бяха заловени от полицията, но другата половина бе минала през полицейските заграждения и се насочи към стъпалата. Там ги очакваше редица конни полицаи.

Морийн поклати глава. Това беше историята на нейния народ: Винаги се залавяха с непреодолими неща и накрая откриваха, че те наистина са непреодолими.

Стоеше и гледаше като закована как един от последните прави мъже хвърли нещо към стъпалата.

Сърцето й пропусна един удар, докато го гледаше да лети във въздуха. Изглеждаше сякаш увисна за секунда, преди да започне да пада плавно. Слънцето блесна в него и го направи трудно за разпознаване.

— О, Боже! — тя започна да се свлича към земята, ала с ъгълчето на окото си улови Бакстър. Нито един негов мускул не бе трепнал и той се държеше, сякаш не го интересуваше какво лети към него — бомба или карамфил. Тя се изправи неохотно. Чу как на гранитните стъпала точно зад нея се разби бутилка и замръзна в очакване на експлозия от петрол или нитроглицерин, но единственият последвал звук беше сподавеното възклицание на множеството. После наоколо настана тишина. Зелена боя от разбитата бутилка бе изпръскала дрехите на

хората, намиращи се наблизо. Краката й се разтрепериха от облекчение и устата й пресъхна. Сър Харолд завъртя главата си към нея и попита:

— Това също ли е част от традицията?

Тя не владееше гласа си достатъчно, за да отговори, и само го гледаше. Бакстър застана зад нея. Раменете им се докоснаха. Изпита желание да се отдръпне, обаче не го направи. Той леко обърна глава:

— Ще останеш ли до мен, докато всичко това свърши? Измести очите си към него. Бленди на фотоапарати щракаха покрай тях. каза му тихо:

— Смятам, че тук някъде има убиец, който има намерение да ме убие днес. Той външно не реагира на тази информация.

— Е, може би тук някъде има няколко, които възнамеряват да убият мен… Обещавам, че няма да се хвърлям пред гърдите ти, ако и ти обещаеш същото.

Позволи си да му се усмихне:

— Мисля, че постигнахме съгласие по този въпрос.

Бърк стоеше непоклатим под ударите и блъскането на заобикалящата го тълпа. Погледна часовника си. Целият епизод бе отнел две минути. За миг си беше помислил, че това е, което очаква, обаче за петнайсет секунди разбра, това не са фенианите.

Полицаите от службата за сигурност на стъпалата бяха действали бързо, но не особено решително пред фанатизираната тълпа. Ако тази бутилка се беше оказала бомба, щеше да се наложи да мият нещо повече от зелена боя. Бърк ливна в гърлото си голяма глътка от плоското шише. Знаеше, че този ден безопасността бе проблем от такъв мащаб, че изобщо беше престанала да бъде проблем.

Припомни си малкото, което знаеше за фенианите. Според Фъргюсън бяха ветерани, умееха да оцеляват и не бяха религиозни фанатици. Каквато и да беше тяхната мисия, те най-вероятно смятаха да се измъкнат след това, и тъкмо то според Бърк щеше да направи задачата им още по-трудна, а неговата работа — малко по-лесна. Поне така се надяваше.

Полковник Денис Лоугън успокояваше Пат и Майк, които бяха разтревожени от виковете на тълпата. Лоугън се изпъна и погледна часовника на железния стълб. Една минута след дванайсет.

— По дяволите! — извика към адютанта си майор Коул. — Започвайте този проклет парад.

— Слушам, сър.

Адютантът се обърна към Бари Дюган, офицерът, който от двайсет и пет години даваше със зелена свирка сигнал за началото на парада.

— Офицер Дюган ! Начало!

Дюган приближи свирката до устните си, напълни дробовете си и изтръгна най-продължителния и силен сигнал за всичките двайсет и пет години, през които го бе правил.

Полковник Лоугън застана пред войсковата част и вдигна ръката си. Погледна няколко пресечки нагоре и видя тълпа от журналисти и полицаи в сини униформи около някаква ирландска каруца, от която продаваха алкохол. Никога не си губят времето, ако ги оставиш на мира. Спомни си девиза на своя полк: „Разчисти пътя!“ Свали ръката си и обърна глава над дясното си рамо:

— Хо-о-о-д-о-о-м… марш!

Полкът тръгна. Армейският оркестър поде „Гариоуен“ и двеста двайсет и третия ден на Свети Патрик започна.

ГЛАВА 11

Патрик Бърк пресече булеварда до бордюра срещу катедралата и застана до загражденията. 69-и полк се изравни с катедралата и полковник Лоугън даде команда мирно.

Разделиха загражденията зад Бърк на мястото, където зелената пътека стигаше до улицата. Група обикновено облечени хора напусна парадния строй и се приближи към катедралата.

Бърк си спомни, че кардиналът случайно бе споменал пред журналистите предния ден, че любимата му песен е „Дани бой“. Диригентът на военния оркестър изглежда беше приел това като заповед и нареди на оркестъра да засвири сладката жива мелодия. Някои от хората на улицата и много сред множеството около катедралата спонтанно подеха песента. За един ирландец беше трудно да не откликне на тази песен, особено ако вече е ударил няколко.

О, Дани бой, гайдите, гайдите свирят, планината огласят, отекват в дола. Отиде си лятото, розите бавно умират. Ти върви, аз ще те чакам тук, у дома.

Бърк наблюдаваше антуража от големци, който се качваше по стъпалата: церемониалмайсторите, кметът Клайн, губернатор Дойл, сенатори, конгресмени, цялата светска власт в града и щата, а много от тях — и в държавата. Всички минаваха през отвора в загражденията, тръгваха по тясната пътека и се представяха на кардинала. После се отдръпваха бързо, както изискваше протоколът. Вярващите коленичеха и целуваха пръстена със зелен камък. Другите се покланяха или ръкуваха.

Върни се, когато лятото стъпи в полето, или зимата тиха скове долината във мраз.

Ще те чакам и денем, и под звездите в небето — о, Дани бой, колко много обичам те аз!

Морийн долавяше вълнението, изострената възбуда на сетивата, които водеха до страх и безпокойство. Всички се усмихваха и кимаха, целуваха пръстена на кардинала, стискаха нейната ръка, после ръката

на Бакстър. Протягане на ръце и широки усмивки. Американците имат превъзходни зъби. Нито един развален.

Тя забеляза близо до себе си няколко мъже със студени погледи, които имаха същия израз на потисната тревога, който усещаше на собственото си лице. Долу, до загражденията, разпозна лейтенант Бърк, когото беше видяла в „Уолдорф“. Той оглеждаше всеки минаващ, сякаш беше кръвожаден убиец, а не важен гражданин. Това я накара да се почувства по-спокойна.

Около нея тълпата все още пееше. Хората се опитваха да си спомнят думите и тананикаха там, където не можеха, флейтите и корните на военния оркестър свиреха:

Но ако дойдеш и видиш мъртви цветята, то значи, че вече съм в гроба студен. Ти открий къде лежа под земята, и ела, за да кажеш молитва за мен.

Морийн поклати глава. Каква патологично тъжна ирландска песен. Опита се да отклони мислите си към други неща, но натрапващите се думи на баладата й напомняха за нейния собствен живот, за собствената й трагична любов. Дани бой беше Брайън, защото Дани бой бе любимият на всяко ирландско момиче. Не можеше да избяга от това послание към нея като ирландка. Усети очите си да се замъгляват и нещо да стяга гърлото й.

Ще те чуя, когато над мен коленичиш, за да стоплиш с дъха си гроба студен. Наведи се и тихо кажи, че ме обичаш, и аз ще спя в мир, докато пак се съберем.

Бърк видя, че 69-и полк се изтегля. Когато и последната редица изчезна от мястото пред катедралата, усети, че диша по-леко. Потенциалните мишени вече не бяха струпани около катедралата, отново бяха разпръснати — някои по стъпалата, някои на малки групи заедно с полка, трети потеглиха в лимузини към парадните трибуни пред парка, а други — на път към домовете си или летищата.

В задните редици на 69-и Бърк видя ветерани от полка в цивилни дрехи, маршируващи като отделен взвод. Зад тях вървяха гайдите и тъпаните на полицейския оркестър „Емърълд Съсайъти“. Килтовете им се развяваха, гайдите пищяха, а тъпаните биеха военен марш. Начело на този оркестър Финбар Дивайн, техният доживотен диригент, вдигна масивния си жезъл и нареди да свирят „Дани бой“, докато минаваха покрай катедралата. Бърк се усмихна. Сто деветдесет и шест

маршируващи оркестри щяха да свирят днес „Дани бой“ за кардинала. Каква комбинация от силата на пресата и случайната забележка на кардинала. Преди денят да е свършил, Негово високопреосвещенство щеше да съжалява, че някога е чул тази песен и щеше да моли Бог никога да не я чуе до края на живота си.

Бърк се присъедини към групата на старите ветерани зад 69-и полк. Следващото най-вероятно място, където можеше да се очакват неприятности, бяха парадните трибуни на Шейсет и четвърта улица. Там мишените отново щяха да бъдат струпани като примамливо узрял плод. Освен това в деня на Свети Патрик най-бързият начин да се изнесеш от центъра на града беше да участваш в парада.

Възвишенията и оголените скали в Сентръл парк бяха пълни с народ. Имаше няколко човека, покатерени на дървета.

Полковник Лоугън знаеше, че сега хиляди хора бяха тръгнали след него. Можеше да долови токовете, които минаваха през полка му и се предаваха назад към цялата върволица на парада. Дори последният взвод от стари ветерани на ИРА бе уловил темпото и духа. Измръзнали и уморени, старите войници щяха да минат сред настъпващия мрак покрай зрителите, които щяха вече да бъдат преситени, изморени и пияни.

Лоугън видя как присъстващите политици напускат парада и се отправят към празничните трибуни, за да заемат местата си. Той издаде обичайната заповед „Глави наляво“, минаха покрай трибуните и поздравиха. Сега, когато задачата му бе изпълнена, можеше да диша по-леко.

Патрик Бърк се отдели от парадния строй при Шейсет и четвърта улица, проправи си път през тълпата и влезе през задната врата на фургона, където беше подвижният полицейски щаб. Един телевизор излъчваше новинарска програма, която отразяваше парада. Имаше три радиостанции, всяка настроена на различен канал, които пропукваха в полумрака. На малки табуретки седяха няколко души, обслужваха електрониката и бяха заети с писане.

Бърк позна сержант Джордж Бърд от Бюрото на специалните служби.

— Големият Бърд.

Бърд вдигна глава от едната радиостанция и се засмя,

— Патрик Бърк, бичът за ирландските революционери, защитник на вярата.

— Върви на майната си, Джордж — и той запали цигара.

— Четох доклада ти тази сутрин. Какви са тия финигани? Какво искат?

Бърк се отпусна на една табуретка.

— Фениани.

— Фениани, финигани… Все тая. Кои са те?

— Фенианите са били група ирландски воини и поети. Около 200 години след Христа. През 19-и век също е имало ирландска антибританска партизанска армия. Те също наричали себе си фениани.

Бърд се изкиска:

— Това не са ли малко остарели разузнавателни данни, Бърк? Сигурно си ги изровил на „Пълийс Плаца“.

— Бяха заведени по едно и също време с твоето досие. Бърд изпухтя и се облегна назад.

— Ами кой е този Фин Мак… някой си?

— Първият предводител на фенианите. Мъртъв е от хиляда и седемстотин години.

— И сега новият използва името му като псевдоним?

— Така мисля.

Бърд започна да слуша радиосъобщенията. Докладваха командните постове, разположени в двете посоки на булеварда. Постът до Презвитерианската църква на Петдесет и четвърта улица докладва, че всичко е спокойно. Същото съобщиха и от другия пост, намиращ се на дванайсетия етаж на Дженеръл Мотърс билдинг. Подвижният щаб при катедралата също докладва, че няма произшествия. Бърд вдигна радиофона, поколеба се за миг, после каза тихо:

— Подвижен на Шестдесет и четвърта. Всичко е спокойно около трибуните. Край. — Постави обратно радиофона и се обърна към Бърк: — Прекалено спокойно ли ти се струва?

— Не започвай пак — Бърк вдигна телефона и набра някакъв номер: — Джак?

Джак Фъргюсън погледна към затворената врата на спалнята, където жена му спеше дълбоко, после започна тихо:

— Патрик — той хвърли поглед към кухненския часовник на стената, — сега е дванайсет и половина. Нали щеше да се обаждаш на

всеки кръгъл час?

— Бях на парада. Имаш ли нещо за мен? Фъргюсън погледна към един тефтер до телефона, където имаше нахвърляни бележки.

— Днес е трудно да откриеш някого.

— Знам, Джак. Тъкмо затова днес е подходящия ден.

— Точно така. Но все пак успях да науча, че мъжът, който се нарича Макмейл, е привлякъл няколко безумци от временната ИРА в Бостън.

— Интересно. Нещо за оръжия? Експлозиви?

— Не, но в тази страна човек може да си купи всичко, от пистолети до танкове.

— Нещо друго?

— Непълно описание на този, който се нарича Макмейл, висок, слаб, мургав…

— Това може да бъде и майка ми.

— Носи отличителен пръстен. Никога не го сваля.

— Не е особено умно от негова страна.

— Не е. Сигурно смята, че пръстенът представлява някакъв вид магия. Ирландците са суеверни хора. Пръстенът е огромен, може би е антика, а може и да е наследствен. Освен това, изрових нещо интересно за този Макмейл. Това е само слух, но… изглежда сякаш веднъж вече е залавян от британското разузнаване и е компрометиран.

— Чакай малко. — Бърк се опита да подреди мислите си. Сега за кой ли път днес си зададе въпроса дали не ставаше дума за двойна игра. Там, където имаше ирландски заговор, със сигурност имаше и британски. След осемстотин години на почти непрекъснато водене на тази битка двамата противници изглеждаха неразривно свързани в странна прегръдка, обречена да продължи вечно. Ако ирландската война бъде пренесена в Америка, тогава и англичаните ще се появят тук, за да участват. Не толкова казаното от Фъргюсън, колкото присъствието на майор Бартолъмю Мартин в Ню Йорк, беше признак за приближаването на тази битка. Майор Мартин знаеше повече от това, което казваше. Бърк попита в слушалката:

— Има ли нещо друго?

— Не… Сега трябва да се разтичам да свърша една работа. Ще оставя съобщение в „Пълийс Плаца“ на Лангли, в случай че изникне нещо. Ще се видим в зоопарка, ако нещо не се случи дотогава.

— Нямаме много време, Джак — каза Бърк.

— Ще направя каквото мога, за да избегнем насилието. Но не трябва да бъдеш твърде суров с момчетата, ако ги откриеш. Наши братя са все пак.

— Да… братя… — Бърк затвори телефона и се обърна към Бърд. — Беше един от моите информатори. Смешно човече, хванато в двойния капан на вроденото си чувство за приличие и необузданите си политически възгледи.

Той излезе от фургона и се смеси с навалицата на ъгъла на Шейсет и четвърта улица. Започна да наблюдава пълните с хора трибуни от другата страна. Ако има да става нещо неприятно, то най-вероятно ще стане там. Другите възможни цели, изброени от Джак Фъргюсън — банките, консулствата, бюрата на самолетните агенции, местата, свързани с правителствата в Лондон, Дъблин и Белфаст — бяха дребна риба в сравнение с парадните трибуни, претъпкани с американци, британци, ирландци и важни чуждестранни персони. Бърк разбираше, че катедралата също е едра риба. Но никоя ирландска групировка не би посегнала на нея.

Дори официалната ИРА на Фъргюсън, състояща се предимно от марксисти — привърженици на ненасилието и атеисти, не биха го допуснали като възможност. „Временните“ използваха насилствени методи, ала бяха предимно католици. Само сред ирландците можеха да се намерят червени пацифисти и католици-атентатори.

Бърк разтърка уморено очи. Да, ако нещо трябва да се случи днес, това ще стане на парадните трибуни.

Тери О’Нийл лежеше на спалнята. Телевизорът работеше и предаваха парада. Дан Морган седеше на перваза на прозореца, надвесен към Шейсет и четвърта улица. Забеляза висок мъж в цивилни дрехи да излиза от полицейския фургон и продължи да го наблюдава, докато той си запали цигара, оглеждайки внимателно улицата и околните сгради. Съвсем скоро полицията, ФБР, може би дори ЦРУ и Британското разузнаване щяха да са по следите им. Това се очакваше. Ирландците имаха такава традиция — да информират и предават. Ако не беше тази слабост в националния им характер, да са се отървали от англичаните още преди векове. Но този път нещата бяха по-различни. Макмейл беше мъж, когото никой не би предал, фенианите бяха група,

свързана много по-здраво от древния клан, обединени от голяма скръб и велика омраза.

Телефонът извъня. Морган отиде в дневната, затвори вратата след себе си и вдигна слушалката.

— Да?

Чу гласа на Фин Макмейл, после затвори и бутна вратата. Взря се в Тери О’Нийл. Не беше лесно да убиеш жена и все пак Макмейл нямаше да го накара да направи нещо, което той самият не би извършил. Морийн Малоун и Тери О’Нийл. Между тях нямаше нищо общо, освен произхода и факта, че двете нямаха и петдесет процента шанс да посрещнат следващото утро.

ГЛАВА 12

Патрик Бърк тръгна по Трето авеню, отбивайки се по пътя си в ирландските кръчми. Тротоарите гъмжаха от гуляйджии, заети с традиционното обикаляне на баровете. По витрините на повечето магазини и ресторанти имаше залепени хартиени детелини и арфи. Беше пословична истина, че в деня на Свети Патрик ирландците минаваха по Пето авеню, а после се отклоняваха по Трето. Бърк забеляза жени и мъже, които вече леко залитаха. Ръкостисканията не преставаха. Това също беше традиция — сякаш всички се поздравяваха за това, че са ирландци или просто затова, че са достатъчно трезви, за да улучат ръката на някой друг.

Бърк спря пред „П. Дж. Кларкс“ в началото на Петдесет и пета улица — тухлена реликва от деветнайсети век. Беше пощадена от разрушителите на стари сгради, но оставаше затворена сред високите тромави блокове наоколо и Централната банка на военноморския флот, която приличаше на черен калкулатор „Сони“ с невероятен брой бутони.

Бърк влезе през вратите от релефно стъкло, отиде до претъпкания бар и си поръча бира. Потърси с поглед познати лица — някой информатор, стар приятел или длъжник — не откри никого. Твърде много познати лица липсваха днес.

Измъкна се отново навън и задиша студения въздух, докато усети главата си да се прояснява. Продължи да върви, спирайки в отдавна забравени барове, в магазини, чиито притежатели бяха ирландци, навсякъде, където видеше компактна група от хора да разговарят на тротоара. Мислите му препускаха бързо и той несъзнателно ускори крачка, за да не изостава от движещите се потоци от хора.

Денят бе започнал странно и всяка случка, всеки разговор засилваха усещането му за нереалност. Извади цигара от джоба си, запали я и тръгна отново на юг.

Бърк впери поглед в позлатените букви на витрината на „П. Дж. Дон Лийвис“, малка незабележима кръчма на Четирийсет и седма улица. „П. Дж. Дон Лийвис“ беше едно от любимите свърталища на

хора, представящи се за членове на ИРА, барови патриоти. От време на време там наистина се появяваше истински член на ИРА от противоположната страна и лесно можеше да се разпознае по това, че рядко стоеше на бара, а най-често седеше сам в сепаре. Такива хора биваха винаги бледи, в резултат на постоянната ирландска мъгла или известно време прекарано в затвора. Ню Йорк и Бостън бяха техните убежища, там откриваха ирландска култура, ирландски кръчми, ирландци без гелигнит.

Бърк влезе и се промуши между двама мъже, които си говореха на бара. За случая реши да използва ирландския си акцент:

— Черпя, господа. Барман, по едно на всички. Обърна се към мъжа отляво, млад работник. Човекът изглеждаше подразнен. Бърк се усмихна:

— Трябваше да се срещна с едни приятели в „П. Дж.“, но не мога да си спомня какво точно беше: „П. Дж. Кларкс“, „П. Дж. О’Хара“, „П. Дж. Мориарти“, „П. Дж. О’Рурк“ или тук. Адски тъпо. — Бирата пристигна и Бърк плати. — познавате ли Кевин Майкълс или Джим Мелоу, или пък Лайъм Конъли? Да сте ги виждали днес?

Мъжът отдясно отвърна:

— Интересен списък. Ако наистина ги търсиш, можеш да бъдеш сигурен, че те ще те намерят.

Бърк го погледна право в очите.

— Точно на това разчитам.

Мъжът продължи да го наблюдава мълчаливо. Бърк усети миризмата на бира, която се излъчваше от дъха и дрехите му.

— Търся също Джон Хики.

Никой от двамата не отвърна. Бърк пи продължително и остави халбата.

— Благодаря, господа. Отивам в „Грийн Дерби“. Довиждане.

Обърна се и тръгна покрай бара. Едно огледало отстрани отразяваше двамата мъже, които, събрали глави с бармана, гледаха след него.

Повтаряше тази история или подобна на нея във всеки бар, който му се струваше обещаващ. Минаваше от уиски на тъмна бира и горещо кафе, а в една кръчма изяде сандвич. От това се почувства по-добре. Минаваше от едната на другата страна на Трето и продължаваше да върви на юг. Във всеки бар споменаваше къде отива. На всеки ъгъл се

спираше и чакаше да чуе зад себе си колебливи или спиращи стъпки. Тананикаше и залагаше себе си като примамка, но днес рибата не кълвеше.

Бърк ускори ход. Времето изтичаше. Погледна часовника си. Минаваше четири, а в четири и трийсет трябваше да бъде в зоопарка. Спря до една телефонна кабина.

— Лангли? Трябват ми петстотин за Фъргюсън.

— По-късно. Не се обаждаш заради това, нали?

Бърк запали цигара.

— Какво знаеш за майор Бартолъмю Мартин?

Известно време слушалката остана няма. После Лангли каза:

— О, имаш предвид оня тип от Британското разузнаване. Не бива да те притеснява.

— Защо не?

— Защото аз казвам така. — Лангли направи пауза. — Много е заплетено… ЦРУ…

— Някой път ще ми разкажеш. Има ли нещо, което трябва да знам?

— ФБР най-после реши да разговаря с нас — рече Лангли. — Установили са покупка на оръжие в Ню Джърси. Дузина автоматични пушки М-16, няколко снайпера, пистолети и пластичен експлозив. Също и десетина от онези еднократни ракетомети. Собственост на американската армия.

— Някакви други подробности?

— Само това, че купувачите са говорили с ирландски акцент и не са се договорили за пренасянето им в Ирландия, както друг път.

— Звучи като заплаха.

— Ще ми се да разбера какво чакат?

Бърк поклати глава.

— Не знам. Остава по-малко от час до края на парада. Оръжията би трябвало да ни подскажат каква операция предстои.

— Мартин е на мнение, че ще взривят британска банка на „Уолстрийт“. Комисарят на полицията е издал заповед да се отклонят детективи и патрулиращи от парада, за да отидат на онова място — каза Ленгли.

— Защо им е притрябвало да дойдат чак дотук, за да вдигнат във въздуха една банка? Искат нещо друго… Нещо, което могат да намерят

само тук.

— Може би — Лангли замълча. — Нямаме особен напредък, нали?

— Твърде много са възможните мишени. Твърде голяма е зоната за охрана. Инициативата е винаги у този, който атакува.

— Ще си спомня тези думи, когато се изправя пред комисаря.

Бърк погледна часовника си.

— Трябва да се срещна с Фъргюсън. Той е последният ми коз.

Остави слушалката, излезе отвън и махна на едно такси.

Бърк мина през отворената врата край „Арсенала“. На дневна светлина зоопаркът не изглеждаше чак толкова зловещ. Деца с родители или детегледачки се разхождаха по алеите, хванали сладкиши, балони или други предмети, подходящи за целта и мястото, на което се намираха. Големият часовник показваше четири и трийсет. На часовниковата кула внезапно се раздвижиха месингови маймунки, обиколиха камбанката с вдигнати чукчета и удариха часа. Докато отекваше звукът на гонга, се чу на запис песента „Оркестърът на Макнамара“.

Бърк откри Фъргюсън на терасата на ресторанта. Седеше на малка маса, скрил лице зад „Ню Йорк Таймс“. Две чаши чай димяха на масата. Бърк дръпна един стол, седна срещу него и взе едната чаша.

Фъргюсън свали вестника.

— Навсякъде се носи слух, че ще има обир на голяма британска банка в района на „Уолстрийт“.

— Кой ти каза?

Фъргюсън не отговори. Бърк огледа зоопарка и хората по пейките. После се обърна към Фъргюсън и го погледна строго. Фъргюсън продължаваше да мълчи.

— Майор Мартин — каза той, — е това, което се нарича агентпровокатор. Каква е играта му още не знам. Но мисля, че знае повече, отколкото казва на всеки от нас. — Стъпка цигарата си. — Добре, забрави какво ти е казал Мартин. Кажи ми какво мислиш ти. Времето е…

Фъргюсън вдигна яката на палтото си, защото вятърът ставаше по-силен.

— Знам за времето. Това е относително. Ако се опитват да те огънат по този модерен начин със светене в очите, вместо да ти теглят

куршума, времето минава много бавно. Ако се опитваш да намериш нещо до залез слънце, минава бързо. Ако избързаш с десет минути, вместо да закъснееш, може и да имаш време да направиш нещо.

— Да направя какво? Фъргюсън се наклони над масата:

— Току-що идвам от катедралата. Джон Хики, който не е стъпвал в църква, откакто обра онази в Дъблин, дремеше на първата скамейка. Старецът е пуснал брада, но аз мога винаги да го позная.

— Продължавай.

— Литургията, която започна в четири часа, ще свърши скоро и хиляди хора ще започнат да излизат от катедралата. Времето, когато всички си тръгват от работа, също е пет часа.

— Точно така. Нарича се час пик.

— Ветераните от ИРА и представителите на различните графства точно сега маршируват по булеварда. И двете групи са съставени от хора в цивилни дрехи и не всички се познават. Всеки може да се вмъкне между тях.

— Слушам те, но побързай.

— Трябва да ти обясня пътя на разсъжденията си, за да можеш да си направиш заключение…

— Карай по-нататък.

— Добре. Полицаите са изморени. Някои свършват дежурството си. Тълпата е неспокойна, има много пияни. Събитията необратимо приближават към своя край. Скоро ще се разрази отдавна очакваната буря.

— Без поезия, ако обичаш.

— Фин Макмейл е Брайън Флин. Преди Морийн Малоун да напусне ИРА, тя и Брайън Флин са били любовници.

Бърк се изправи:

— Той преследва нея.

— Пълна лудост е човек да нарича себе си Фин Макмейл. „Водач на фенианите“ идеше да свърши работа.

— В катедралата ли?

— Има ли по-подходящо място? Ирландците обичат спектакъла, грандиозните жестове. Дали ще спечелят или не, няма значение. Ирландия винаги помни своите мъченици и герои заради техния стил, не заради техните успехи или провали. Кой ще забрави възкръсналия Фин Макмейл и неговите фениани, които отвличат или убиват

невярната му любовница в катедралата „Свети Патрик“ в Ню Йорк, в деня на Свети Патрик? Не, това няма да бъде забравено.

Мислите в главата на Бърк препускаха.

— Не вярвах, че ударът ще бъде нанесен в катедралата… но така всички факти идват на мястото си.

— По дяволите фактите. Това подхожда на характерите им. Подхожда на историята, на съдбата, на…

— Майната й на историята — Бърк хукна към стъпалата на терасата. — Майната й на съдбата, Джак!

Той се втурна по алеята към Пето авеню. След него Фъргюсън извика:

— Твърде късно! Твърде късно!

Тери О’Нийл гледаше преминаването на ветераните по телевизията. Сцената на Шейсет и четвърта улица се смени с изглед от покрива на център „Рокфелер“. Пред катедралата минаваше войсковата част на графство Тайрън. Камерата снимаше в едър план. Тя се изправи и се приближи до телевизора. Лицето на баща й внезапно изпълни екрана и коментаторът, който го бе познал, спомена името му. Тери сложи ръка върху лицето си. Най-после в главата й просветна значението на това, което щеше да се случи — с нея, с него, с всички.

— О, не… татко! Не им позволявай да направят това!

Дан Морган я погледна.

— Даже и да можеше да те чуе, вече не би могъл да направи нищо.

Телефонът иззвъня и Морган вдигна слушалката. Слуша известно време.

— Да, готов съм, както винаги.

Затвори, после погледна часовника си и започна да отброява шейсет секунди, като се разхождаше в стаята. Тери О’Нийл вдигна поглед от екрана и го погледна.

— Това ли е?

Той хвърли поглед към парада, минаващ на екрана, после към нея.

— Да. И нека Бог ни помогне, ако сме сгрешили…

— Сега само Бог може да ви помогне.

Морган влезе в спалнята, отвори крайното крило на прозореца и размаха зелено знаме с детелини.

ГЛАВА 13

Брендън О’Конър стоеше сред тълпата на Пето авеню. Той вдигна поглед и видя знамето с детелини да се развява от прозореца на Шейсет и четвърта улица. Пое дълбоко въздух и се придвижи зад парадните трибуни, където минаването на пешеходци беше позволено под строгия надзор на патрулиращите полицаи. Запали цигара и забеляза, че димът се разсейва в южна посока над рамото му.

О’Конър пъхна дясната си ръка в джоба на палтото, свали ластика от дръжката на една граната, за да освободи щифта, и го задържа с палеца си. Докато се промъкваше сред гъстата навалица, мушна гранатата през разрез в джоба си и я пусна да падне на тротоара. Усети дръжката на детонатора да удря глезена му при падането. Повтори процедурата с друга граната в левия джоб и бързо започна да си пробива път навън.

След седем секунди двете се взривиха една след друга. Първата граната, в която имаше капсула със сълзотворен газ, започна да свисти тихо. Втората граната съдържаше сигнален дим. Той се вдигна на огромни, гъсти, зелени облаци, които се понесоха на юг към трибуните.

Брендън О’Конър не спираше да върви. Зад гърба си чуваше звуковете на изненада, когато пушекът стигна до лицата на хората, последвани от паника и уплашени писъци. Димът и задушливият газ бързо се разпръсваха над множеството по тротоара и приближаваха към трибуните. О’Конър пусна още четири такива гранати, бързо се мушна през един отвор в каменната стена и се изгуби в здрачните сенки на парка.

Патрик Бърк се прехвърли през ниската каменна ограда на Сентръл парк и се сля с множеството близо до трибуните. Нарастващи облаци зелен дим се кълбяха срещу него. Очите му започнаха да сълзят преди димът да стигне до тях. По дяволите! Покри лицето си с носна кърпа и изтича на булеварда, но там маршируващите бяха обзети от паника и Бърк се озова във водовъртежа на настъпилото объркване. Знамето на преминаващата войскова част беше паднало на земята и

под краката на тичащите хора той прочете: „ВЕТЕРАНИ НА ИРА ОТ БЕЛФАСТ“. Докато си пробиваше път с лакти към другата страна на улицата видя, че редиците им бяха осеяни с агитатори, или както ги наричаше, професионални пискуни. Добре замислено, мислеше си той, добре изпълнено.

На Шейсет и четвърта Джеймс Суини опря здраво гръб на стълба на уличната лампа и се опита да устои на засилващия се натиск на хората срещу него. През джобовете на огромната мушама ръцете му стискаха дългите дръжки на специални клещи за рязане на тел, закрепени за колана му. Остави полите на дрехата си да паднат върху кабелите, които излизаха от фургона на подвижния полицейски щаб. Преряза първо телефонните жици, а после електрическия кабел в основата на стълба. Суини се премести на три крачки сред тълпата и пусна клещите в шахтата до бордюра. Остави се да бъде отнесен от вълната на движещите се маси от участници в парада и зрители към Шейсет и четвърта, далече от булеварда и задушливия газ.

Във фургона на подвижния щаб операторите пред телефоните чуха странен пукот и апаратите замлъкнаха. Секунда по-късно угаснаха всички лампи. Един от мъжете погледна силуета на Джордж Бърд, очертан пред малък страничен прозорец:

— Телефоните прекъснаха.

Бърд залепи лицето си към прозорчето и погледна основата на уличния стълб.

— О, Боже! Кучи синове!

Обърна се и грабна една радиостанция. През това време шофьорът на фургона включи вътрешното захранване. Бърд започна да предава:

— До всички станции! Захранването на подвижния щаб на Шейсет и четвърта прекъснато. Работим с радиостанции, включени на генератор. Телефонните линии отрязани. Ситуацията е неизяснена…

През вратата нахълта Бърк и грабна радиостанцията от ръката му.

— Подвижен на Петдесет и първа, чуваш ли ме? Вторият фургон до катедралата отговори:

— Роджър. Тук всичко е спокойно. Конни и моторизирани единици се движат към вас.

— Не! Слушайте!

Когато деветнайсетте бронзови камбани в северната кула на катедралата удариха в пет часа, часовниковият механизъм на кутията, скрита върху носещата греда над камбаните, затвори електрическата верига. Кутията, която представляваше излъчвател с широк обхват, започна да изпраща смущаващи сигнали по целия спектър на радиообхвата. От точката си на излъчване, високо над улицата, излъчвателят заглуши всички двупосочни радиостанции в центъра на града.

В слушалката на Бърд се чу силно пищене.

— Подвижен на Петдесет и пета, чувате ли ме? Операцията ще бъде извършена в катедралата…

Звукът стана по-силен и премина в писък, като от микрофония.

— Подвижен на Петдесет и пета… Радиотелефонът падна от ръката му. Той се обърна към Бърк.

— Заглушават ни.

— Чувам… Ама че лайняна работа!

Бърд се хвърли към централния апарат и бързо започна да превключва каналите. Всички бяха заглушени.

— Копелета!

Бърк стисна рамото му:

— Слушай, изпрати няколко момчета до обществените телефони. Да се обадят в „Пълийс Плаца“ и в жилището на енорийските свещеници. Да се опитат да предадат съобщението на полицията около катедралата. Подвижният щаб там може все още да има телефонна връзка.

— Съмнявам се.

— Да кажат…

— Знам, знам. Чух.

Бърд изпрати четирима човека от фургона. Погледна от страничния прозорец носещите се потоци от хора и видя подчинените си да си пробиват път сред тях. Обърна се да каже нещо на Бърк, обаче той бе изчезнал.

На стъпалата на катедралата Морийн Малоун видя цивилен полицай как се опитваше да накара радиотелефона си да заработи. Няколко полицаи тичаха наоколо, предаваха съобщения и получаваха заповеди. По държанието им можеше да се разбере, че сред тях беше настъпило объркване.

Полицаи влизаха и излизаха от фургона на ъгъла отдясно. Забеляза промяна сред зрителите на тротоара. Сякаш бяха получили някакво съобщение, което хората на стъпалата не знаеха. През множеството премина шепот, главите се заизвръщаха в северната посока на булеварда, сякаш съобщението бе дошло от тази страна, като в детската игра „Предай по-нататък“. Тя се обърна на север, но не видя нищо необичайно, освен тревогата на хората. После забеляза, че участниците в парада бяха забавили марша си. Извъртя се към Харолд Бакстър:

— Нещо не е наред.

Камбаните удариха последния от петте удара, след което подеха „Есен“ — първият от химните, които по традиция звучаха в пет часа.

Бакстър кимна:

— Бъди нащрек.

Войсковата част от графство Корк премина бавно покрай катедралата, а зад нея полкът от Мейо маршируваше на място, защото парадът необяснимо защо забуксува. Церемониалмайсторите говореха с полицаите. Морийн забеляза, че кардиналът изглеждаше раздразнен, ала видимо не беше притеснен от увеличаващата се наоколо бъркотия.

От фоайетата на център „Рокфелер“, Олимпик Тауър и другите близки небостъргачи потекоха реки от чиновници и продавачи. Те с блъскане се опитваха да излязат от района или да си намерят по-удобно място за гледане.

Внезапно сред това стълпотворение се чу силен вик. Морийн се обърна наляво. От предния вход на „Секс“ изскочиха десетина души, облечени в черни костюми и бомбета. Носеха бели ръкавици и яркооранжеви шарфове през гърдите. Повечето държаха бастуни. Бутнаха настрани едно от заграждения та и развяха дълга лента с надпис: „БОЖЕ, ПАЗИ КРАЛИЦАТА. ЪЛСТЪР ЩЕ ОСТАНЕ БРИТАНСКИ ЗАВИНАГИ!“

Морийн усети сърцето си да се разтуптява. Спомни си за Ълстър, за сезона на маршовете през лятото, когато оранжистите минаваха през градове и села да прокламират предаността си към Бог и Кралицата. Спомни си тяхната омраза към съседите им католици.

Сред тълпата се чуха освиркванията и дюдюкане. Някакъв стар ветеран от ИРА, подкрепил се с алкохол, мина през полицейската

бариера и изскочи на улицата. Втурна се с крясъци срещу оранжистите:

— Гадни, шибани педерасти! Ще ви избия всички!

Половината от оранжистите вдигнаха мегафони и запяха:

Дайте въже да обесим папата!

Дайте сирене да го задавим!

Дайте с газ да го залеем,

и на кладата да го запалим!

Няколко човека от разгневената тълпа се откъснаха от тротоарите и хукнаха по улицата, предвождани от хора, незнайно как оказали се техни водачи. Този челен отряд скоро бе последван от групи мъже, жени и младежи. Загражденията започнаха да падат нагоре и надолу по булеварда.

Малкото конни полицаи, които не се бяха отправили към парадните трибуни, се строиха в защитна фаланга около оранжистите. Няколко патрулки се появиха на Пето и тръгнаха да спасяват оранжистите от развилнялата се тълпа. Полицаите отблъскваха с палки тези, които се опитваха да се доберат до все още пеещите оранжисти. Всички методи за овладяване на масови безредици, научени в Полицейската академия и на улицата, влязоха в действие, за да бъдат спасени от линчуване дузина оранжисти. Най-после, изправени пред стотиците хора, те сякаш осъзнаха рискованото си положение. Пуснаха мегафоните и лентата, и заедно с полицаите си запробиваха път към защитата, която предлагаше една приближаваща патрулка.

Патрик Бърк хукна по Пето авеню, като се опитваше да избягва сблъсквания със зрителите и участниците, които изпълваха цялото пространство. Спря до паркирана полицейска кола. Задъхан, извади и вдигна полицейската си значка.

— Можете ли да се обадите на подвижния щаб до катедралата?

Патрулиращият поклати глава и посочи пращящата радиостанция.

— Закарайте ме до катедралата. Бързо! — и сграбчи дръжката на страничната врата.

Униформеният сержант, който седеше до шофьора, подаде навън главата си и извика:

— Няма да стане! Не можем да се движим през хората. Ако сгазим някого, ще ни скъсат задниците.

— По дяволите!

Бърк тресна вратата и пресече от другата страна. Прескочи стената на Сентръл парк и хукна по тясна уличка, успоредна на Пето. Излезе от парка на един площад и се понесе на юг през все по-силно беснеещото множество. Знаеше, че може да му отнеме половин час да измине деветте пресечки до катедралата. Знаеше също, че успоредните улици не даваха по-добър шанс. Нямаше да успее.

Внезапно погледът му попадна на един черен кон. Млада жена-полицай с руси коси, прибрани под каската, седеше безучастно на него. Успя да се приближи до нея и вдигна значката си:

— Бърк, разузнавателния отдел. Трябва да стигна до катедралата. Може ли да се кача зад теб и да прекараш тая кранта през тълпата?

Тя го огледа, преценявайки одърпания му вид:

— Това не е кранта, лейтенант. Ако толкова бързаш, скачай на седлото!

Бърк се хвана за ръката ѝ, постави крак в стремето и се отпусна тежко зад нея. Жената смушка коня:

— Ди-и-й! Хайде, Комисар!

— Аз съм само лейтенант. Жената му хвърли поглед през рамо:

— Така се казва конят, Комисар.

— О, а как…

— Полицай Фостър… Бети.

— Браво. Хубави имена. Хайде сега по-бързо!

Обученият полицейски кон и ездачката се хвърлиха в стихията от хора. Препускаха, заобикаляха, търсеха празни места, разпръскваха по пътя си групи, без да наранят някого.

Бърк здраво се държеше за кръста на жената. Погледна през рамото ѝ и видя, че наближават кръстовището на Петдесет и седма. Викна в ухото ѝ:

— Добре танцуваш, Бети. Често ли идваш тук?

Жената извърна глава и го погледна:

— Този пробег сигурно е много важен, лейтенант.

— Това е най-важният конски пробег от времето на Пол Ривиър насам.

Майор Бартолъмю Мартин беше застанал на прозореца в малка стая на десетия етаж в Британ емпайър билдинг на центъра

„Рокфелер“. Погледа известно време безредието, вихрещо се около катедралата, после се обърна към мъжа, застанал зад него.

— Е, Крюгер, изглежда фенианите са се появили.

Другият мъж, който беше американец, отговори:

— Да, за добро или не — той замълча, после попита: — Знаеше ли, че това ще се случи?

— Не със сигурност. Брайън Флин не ми доверява всичко. Дадох му някои идеи, варианти. Единствената забрана, която му наложих, е да не посяга на британска собственост или персонал, например, да не вдига във въздуха тази сграда. Но с тези хора човек никога не може да е съвсем сигурен. — Майор Мартин остана загледан в пространството известно време, после заговори тихо и унесено: — Знаеш ли, Крюгер, когато най-сетне хванах копелето миналата зима в Белфаст, той бе един смазан мъж, физически и умствено. Единственото, което искаше от мен, беше да го убия бързо. И те уверявам, че аз силно исках да изпълня желанието му. Но после размислих. Както казваме ние, дадох му команда „кръгом“, посочих му Америка и го пуснах на свобода. Това беше опасна игра, като да хванеш лъва за опашката. Но мисля, тя даде резултат.

Крюгер дълго го гледа, после заключи:

— Надявам се правилно да си преценил реакцията на американската общественост.

Мартин се усмихна и отпи малко от плоско шише:

— Ако американската общественост вчера е била раздвоена по отношение на ирландския проблем, днес вече не е толкова раздвоена. — Той погледна Крюгер: — Сигурен съм, това ще окаже огромна помощ на твоята служба.

Крюгер отговори:

— А в случай, че не помогне, тогава ни дължиш услуга. Всъщност исках да обсъдя с теб нещо, което планираме в Хонг Конг.

— Някаква интрижка, значи. Да, да, искам да ми разкажеш за нея. Но по-късно. Сега се наслади на парада.

Той отвори прозореца и в стаята нахлу шумът от чупене на прозорци, полицейски сирени и хиляди викове:

— Както казват те: „Напред, Ирландия“.

ГЛАВА 14

Морийн Малоун усети някой да я потупва по рамото. Обърна се и видя мъж, който държеше пред лицето й значка.

— Бюро на специалните служби, госпожице Малоун.

Част от тълпата започва да се насочва насам. Трябва да ви приберем в катедралата. Вас също, господин Бакстър. Моля, последвайте ни!

Бакстър погледна хората долу на улицата. Видя редицата от полицаи, застанали рамо до рамо покрай бордюра.

— Мисля, че засега тук сме в безопасност.

Мъжът отговори:

— Сър, трябва да се махнете оттук, заради безопасността на другите хора на стъпалата. Моля ви…

— Да, да, разбирам. Е, госпожице Малоун, мисля, че той има право.

Морийн и Бакстър се обърнаха и изкачиха стъпалата. Морийн виждаше червените дрехи на кардинала, който вървеше пред тях. От двете му страни крачеха цивилни полицаи.

Други хора от специалните служби бяха обградили монсеньор, останалите свещеници и духовни лица. Очите им непрестанно шареха из тълпата. Двама от специалните служби забелязаха, че непознати хора отвеждат кардинала, Малоун и Бакстър в катедралата и тръгнаха след тях, разблъсквайки хората пред портала. Двама свещеници на най-горните стъпала ги последваха и двамата полицаи почувстваха как нещо твърдо беше опряно в гърбовете им.

— Не мърдайте или ще ви надупчим гърбовете — рече тихо единият от свещениците.

Полицаите от подвижния щаб бяха загубили радиовръзка, когато започнаха смущенията в ефира, но продължаваха да докладват по телефоните. Без предупреждение, от Петдесет и пета улица се появи линейка, която сви рязко и се удари странично във фургона. Той отскочи напред и кабелите, които го свързваха с уличния стълб, се скъсаха. Двамата мъже в линейката се измъкнаха от нея и моментално

изчезнаха в претъпканото фоайе на Олимпик Тауър. Морийн Малоун, Харолд Бакстър и кардинала вървяха редом по централната пътека в пълната с хора катедрала. Двама мъже ги следваха. Други двама водеха отпред. Морийн видя, че свещеникът на амвона беше отец Мърфи, а до мястото за даване на причастие бе коленичил друг свещеник. Когато приближи до него, й се стори, че открива нещо познато в лицето му.

Кардиналът се обърна и огледа пътеката назад, после попита придружителите си:

— Къде е монсеньор Даунс? Защо другите не са с нас?

— Ще ни настигнат. Не спирайте, Ваше високопреосвещенство.

Отец Мърфи се опита да продължи литургията, ала отново бе прекъснат от сирените и виковете отвън. Той вдигна глава над хилядите богомолци, седнали на скамейките и по пътеките, и очите му съзряха движещо се яркочервено петно в средата на централната пътека. Закова поглед върху твърде тревожната гледка. Кардиналът вървеше към олтара заедно с Малоун и Бакстър, ескортирани от няколко човека от специалните служби. Мисълта, че отвън става нещо, което може да помрачи този светъл ден, дълбоко го разстрои. Той забрави до коя част на литургията беше стигнал и извика рязко:

— Службата свърши. Вървете в мир — и веднага добави бързо: — Не, чакайте. Останете, докато разберем какво става. Останете по местата си, моля.

Отец Мърфи се обърна и видя свещеника, който досега коленичеше до мястото за причастие, да стои на най-горното стъпало на амвона. Позна високия свещеник с тъмнозелените очи. Незнайно защо, не се изненада, че го вижда. Изкашля се и каза:

— Да?

Брайън Флин измъкна пистолет от черното си расо и го насочи срещу него:

— Дръпни се назад!

Мърфи пое въздух:

— Кой си ти, за Бога?

— Аз съм новият архиепископ.

Флин избута Мърфи в дъното на амвона и взе микрофона. Погледа приближаването на кардинала към олтара, после се обърна към богомолците, които все още стояха на пейките:

— Дами и господа, мога ли да помоля за вашето внимание… — Гласът му се понесе премерен и ритмичен.

Морийн Малоун спря рязко на площадката на няколко фута от олтара. Взря се в амвона, прикована от високата тъмна фигура в мрака. Мъжът зад нея я смушка да върви. Тя се обърна бавно:

— Кои сте вие?

— Не сме полицаи, мога да те уверя. — Нюйоркското произношение беше изчезнало, заменено от лек ирландски акцент. — Продължавай да вървиш! Ти също, Бакстър. И вие, Ваше високопреосвещенство.

Един от мъжете отпред отвори вратата в мраморната ограда на олтара и се обърна:

— Заповядайте, моля.

Патрик Бърк, яхнал неудобно коня, гледаше над главите на хората. Две пресечки по-нататък виждаше всеобщото объркване, много по-голямо от това около тях. Витрините на „Картие“ и „Гучи“ бяха разбити, както и повечето витрини от двете страни на булеварда. Униформени полицаи стояха пред тях, но очевидно нямаше опити да се правят обири. Виждаше се само тази смес от бой и пируване, която ирландците наричат „панаир“. Бърк вече виждаше катедралата и стана очевидно, че това, което бе сложило началото на цялата бъркотия, беше започнало там.

Множеството в непосредствена близост бе съставено от ветерани, които стояха на място, подаваха си бутилки и пееха. Духов оркестър свиреше „На изток, на запад“, подкрепен от ентусиазиран хор. Жената-полицай пришпори коня.

Между двете пресечки преди катедралата, стълпотворението нарасна и конят вдигна предните си крака. До краката на ездачите се притискаха човешки тела. Конят се дръпна напред.

— Продължавай! Избутай ги! — викаше Бърк. Жената изкрещя:

— Много са на гъсто!

Тя дръпна поводите и конят се изправи. Тълпата се разпръсна и се вмъкнаха в изпразненото пространство. После продължи да повтаря тази маневра.

Бърк почувства присвиването на стомаха си и задържа дъх.

— Браво! Отлично! Добре се справяш.

— Докъде трябва да стигна?

— Когато Комисар коленичи на мястото за причастие, ще ти кажа.

Брайън Флин изчака, докато кардиналът и останалите влязоха в олтара, после изрече в микрофона:

— Дами и господа, избухна малък пожар в подземието. Моля, запазете спокойствие. Трябва бързо да напуснете сградата, като използвате и предните врати.

Някой сред паството нададе вик и няколко души, пръснати сред хората в цялата катедрала, закрещяха:

— Пожар! Пожар! Бягайте!

Пейките бързо се опразниха и пътеките се изпълниха с народ. Хората се блъскаха към изходите. Поставките за свещи бяха съборени и паднаха с дрънчене на земята. Първата вълна от хора изпълни вестибюлите, задръсти вратите и се изля на стъпалата. Зрителите там внезапно се оказаха притиснати от пороя, сипещ се от вратите, и бяха пометени през тротоара до загражденията, оттам през полицейския кордон сред беснеещата тълпа на Пето авеню.

Монсеньор Даунс се опита да устои на прилива и да влезе в катедралата, но се намери на улицата, притиснат между някаква дебелана и един намръщен полицай.

Двамата мними свещеници, опрели пистолети в гърбовете на полицаите от спецслужбите, се смесиха с тълпата, която напусна катедралата, и изчезнаха.

Изненаданите ченгета се опитаха отново да влязат вътре, но множеството ги отнесе на булеварда.

Полицейските мотори бяха прекатурени, а покривите на полицейските коли бяха покрити с хора, които се страхуваха да не бъдат смазани. Редиците на участниците в парада бяха разкъсани и погълнати от човешкия водовъртеж. Полицаите се опитваха да отцепят района на масовите безредици, ала без радиовръзка действията им бяха некоординирани и безрезултатни.

Телевизионните новинарски екипи продължиха да излъчват от мястото на събитията, докато нарастващата суматоха ги погълна.

Инспектор Филип Лангли погледна от командирския хеликоптер на Нюйоркското полицейско управление. Обърна се към заместник-комисаря на полицията Рурк и се опита да надвика шума на перките.

— Мисля, че парадът за деня на Свети Патрик свърши.

Заместник-комисарят също погледна надолу невероятната сцена. Движението в най-натоварения час беше спряло в продължение на мили, а улиците и тротоарите бяха покрити с море от хора чак до Трийсет и четвърта на юг и Седемдесет и втора на запад. В този час в центъра на града се намираха почти един милион души. Никой от тях нямаше да се прибере навреме за вечеря.

— Колко много нещастни хора има там долу, Филип.

Лангли запали цигара:

— Тази нощ ще си подам оставката.

Заместник-комисарят го погледна.

— Надявам се да успееш тази нощ да намериш някой, който да я приеме. — Той отново огледа улиците: — Почти всички висши офицери са някъде там, лишени от комуникация и отрязани от подчинените си. Това е най-лошото.

— Мисля, че най-лошото тепърва предстои — поклати глава Лангли.

На кръстовището на Петдесета улица Бърк видя как натикаха в една патрулка някакви мъже с оранжеви шарфове. Бърк си спомни ирландската поговорка: „Ако си търсиш публика, започни бой“. Тези оранжисти бяха привлекли публика и той знаеше защо. Знаеше също, че не бяха никакви оранжисти, а „временни“ от Бостън, наети да отклонят вниманието — тъпи ирландци с много смелост и малко ум.

Докато подканяше коня да върви, жената се обърна и попита:

— Какви са онези с оранжевите шалове?

— Дълга история. Карай напред. Почти стигнахме…

Брайън Флин слезе от амвона и се изправи пред Морийн Малоун.

— Мина страшно много време, Морийн. Тя го погледна и отговори равно:

— Не чак толкова, Брайън.

Той се усмихна:

— Получи ли цветята ми?

— Пуснах ги в тоалетната.

— Сложила си едно на ревера си. Лицето й почервеня:

— Значи все пак дойде в Америка, Брайън.

— Да. Но както виждаш, аз диктувам условията.

Обърна се да огледа катедралата. Последните богомолци се бутаха в главното преддверие и се опитваха да се измъкнат през

големите бронзови врати. Двама фениани, Артър Нолти, преоблечен като свещеник, и Франк Галахър, преоблечен като церемониалмайстор, стояха зад тях и ги подкарваха като стадо към вратите, но те започнаха да се връщат назад. Всички останали врати бяха затворени и залостени. Флин погледна часовника си — всичкото това отнемаше повече време, отколкото бе очаквал. Обърна се към Морийн.

— Да, аз диктувам условията. Видя ли какво направих? След половин час цяла Америка ще види и чуе за това. Ще им покажем едно добро ирландско представление. Ще бъде по-добро, отколкото в дъблинския „Аби Тиътър“.

Морийн видя в очите му познатия блясък на тържество, но имаше и един нов, непознат за нея страх. Като малко момче, помисли си тя, което е откраднало нещо от магазина и знае, че много скоро ще трябва да отговаря за това.

— Това няма да ти се размине безнаказано.

Той се усмихна и страхът изчезна от очите му:

— Ще видим.

Двама от фенианите, които се бяха представяли за полицаи, заобиколиха олтара и се спуснаха по стъпалата, водещи към ризницата. От отворения свод в лявата стена на ризницата се разнесоха стъпки. Приближаваха откъм коридора, който водеше към жилището на енорийските свещеници. От подобен отвор в отсрещната стена, водещ към резиденцията на кардинала, долитаха развълнувани гласове. Изведнъж в ризницата нахлуха едновременно от двете страни свещеници и униформени полицаи.

Двамата фениани издърпаха плъзгащите се врати от двете страни на стената и те се срещнаха с остър металически звук. Хората в ризницата вдигнаха глави нагоре към стълбището. Един униформен сержант извика:

— Хей, отворете вратите! — и се приближи до стъпалата.

Фенианите промушиха желязна верига през металните орнаменти на вратите и извадиха катинар.

Сержантът извади пистолет. Друг полицай дойде зад него и направи същото.

Фенианите, без да им обръщат внимание, събраха двата края на веригата и заключиха катинара. Единият от тях ги погледна, усмихна се и вдигна ръка за поздрав:

— Съжалявам, момчета, ще се наложи да заобиколите. Двамата фениани изчезнаха нагоре по стъпалата.

Единият, Педар Фицджералд, седна близо до вратата на криптата, откъдето можеше да наблюдава вратите.

Другият, Иймън Феръл, заобиколи да влезе в олтара и кимна на Флин.

Едва сега Флин се обърна към Бакстър:

— Сър Харолд Бакстър?

— Точно така.

Флин впери поглед в него:

— С най-голямо удоволствие бих ви убил.

Бакстър отговори, без да набляга на думите:

— Типове като вас биха изпитали удоволствие да убият всекиго.

Флин се обърна и огледа катедралата:

— Ваше високопреосвещенство — той се поклони и не стана ясно дали се подиграва или говори сериозно: — Казвам се Фин Макмейл, водач на новата фенианска армия. Този храм сега е мой. Той е моя Бруидеански дом. Познат ли ви е този термин? Моето свято убежище.

Кардиналът сякаш не го чу. Рязко попита:

— Има ли пожар в катедралата?

— Това зависи до голяма степен от събитията в следващите няколко минути.

Кардиналът впери строг поглед в него. Никой от двамата не се огъна. Най-сетне кардиналът каза:

— Излезте оттук. Напуснете, докато това все още е възможно.

— Не мога. И не искам да го направя.

Той вдигна очи към балкона на хора над централния вход, където с пушка в ръка, облечен като войник от колониалната армия, стоеше изправен Джак Лиъри. Погледът му се снижи до вратите. В преддверието все още се тълпяха хора, шум и светлина проникваха отвън. Той се обърна към отец Мърфи, който бе застанал до него.

— Отче, вие можете да си тръгнете. Тичайте по пътеката, преди да са затворили вратата.

Преднамерено бавно отец Мърфи отиде и застана до кардинала:

— Ще си тръгнем двамата.

— Сега като размислих, реших, че може да ни потрябвате по-късно. — Флин отново се обърна към Морийн и отиде до нея. Тихо изрече: — Знаеше, че ще се случи, нали? Дори преди да получиш цветята.

— Знаех.

— Хубаво. Все още се познаваме добре, нали? Общувахме въпреки времето и разстоянията, нали, Морийн?

Тя кимна.

Млада жена, облечена като монахиня, застана до парапета на олтара. В ръцете си държеше голям пистолет. Старец с брада, който до този момент очевидно беше дрямал на първата скамейка, се надигна, протегна се и застана зад нея. Всички гледаха как двамата се изкачиха по стъпалата към светилището на олтара. Старецът кимна на пленниците и заговори с ясен жив глас:

— Ваше високопреосвещенство, отец Мърфи, госпожице Малоун и сър Харолд. Аз съм Джон Хики и нося фантастичния псевдоним Дърмът, в съответствие с езическия мотив, предложен от нашия водач Фин Макмейл. — Той направи превзет поклон пред Флин. — Аз съм поет, учен, воин и патриот, каквито са били първите фениани. Може би сте чували за мен. — Той се огледа и по очите на четиримата пленници разбра, че знаят кой е. — Не, не съм умрял, както можете да се уверите. Но бих се обзаложил, че до следващото утро ще съм мъртъв. Мъртъв сред развалините на тази задушаваща катедрала. Тя ще бъде великолепна погребална клада, подобаваща на човек от моя ранг. О, недейте да сте толкова мрачен, Ваше високопреосвещенство. Има изход, ако всички от нас проявят благоразумие. — Той се обърна към младата жена до него: — Мога ли да ви представя нашата Грения, или, понеже тя предпочита истинското си име, Мегън Фицджералд.

Мегън Фицджералд не каза нищо, обаче огледа едно по едно лицата на заложниците. Очите й се спряха за по-дълго на Морийн и я обходиха от глава до пети. Морийн отвърна на погледа на младата жена. Знаеше, че ще има и жена. С Флин винаги беше така. Беше от този тип мъже, които се нуждаеха жена да стои до тях и да ги гледа. Това подсилваше смелостта му така, както алкохолът го правеше с други мъже. Морийн попиваше с очи чертите на лицето й: високи скули, лунички, уста, която изглежда бе вечно застинала в присмех,

очи, които биха могли да са прелестни, ако тя не беше това, което е. Прекалено е млада и едва ли ще има възможност да остарее в компанията на Брайън Флин. В нея Морийн видя себе си преди десет години.

Мегън Фицджералд отиде до нея, небрежно размахала пистолета в лявата си ръка, и доближи устата си до ухото й:

— Нали знаеш, че ми трябва само повод да те убия?

— Надявам се да намеря кураж да ти го дам. Тогава ще видим дали твоят ще бъде достатъчен.

Тялото на Мегън видимо се напрегна. След малко тя се завъртя и огледа олтара, отправяйки студени погледи към всеки един от присъстващите. Забеляза неодобрението в очите на Флин. То я накара да се обърне и да излезе от олтара. Видяха я да се отправя по централната пътека към вратата. Известно време погледът на Флин я проследи, после се насочи отвъд нея към вестибюла. Дверите на храма все още стояха отворени. Не беше очаквал такова голямо стълпотворение. Ако скоро не успеят да затворят и залостят вратите, полицията ще проникне със сила и ще започне стрелба. Докато гледаше, Мегън мина във вестибюла и вдигна пистолета си. Видя димът да излиза от обърнатата нагоре цев и чу изстрелът да отеква в огромната църква, отразен и препращан от сводовете и страничните олтари. Хората в преддверието се развикаха и гърбовете им се отдалечиха, тъй като усетиха нови сили и по-непосредствена причина да избутат другите, които задръстваха стъпалата отвън. Флин видя как Мегън насочи пистолета си хоризонтално срещу отвора. Нолти и Галахър заобиколиха от двете страни и всеки зае позиция зад двете крила на вратата, като избутваха с тях последните бягащи богомолци. Мегън се отпусна на едно коляно и стисна здраво оръжието с двете си ръце.

Патрик Бърк извика на жената пред него:

— Давай нагоре! Изкачи стъпалата!

Бети Фостър смушка коня и започнаха да се изкачват от мястото, където стълбището извиваше към Петдесет и първа. Тръгнаха по диагонал през тълпата към централния вход.

Бърк видя последните богомолци да изскачат през вратите и конят се мушна в празното място между тях и дверите. Жената срита хълбоците на коня:

— Давай, Комисар! Нагоре! Нагоре!

Бърк измъкна служебния си пистолет и изкрещя:

— Извади си патлака и влизай!

Бети хвана юздите с една ръка. С другата извади пистолет.

На няколко ярда започнаха да се затварят големите церемониални врати от бронз — всяка от тях широка шестнайсет фута, висока колкото двуетажна къща и тежка десет хиляди фунта. Бърк разбра, че невидими хора зад тях ги бутат. Видя се големият, слабо осветен вестибюл и някаква коленичила монахиня точно насреща. Зад гърба й на стотици метри се простираше огромната празна катедрала. През гората от колони до издигнатото светилище на олтара Бърк съзря да стоят някакви хора. Върху белия мрамор се открояваше яркочервена фигура.

Вратите вече бяха наполовина затворени, а главата на коня беше на един ярд от процепа. Бърк разбра, че ще успеят. И тогава…

За части от секундата образът на коленичилата монахиня изпълни съзнанието му и очите му отново я фокусираха. От протегнатата й ръка видя да изскача пламъче, после чу силен отекващ звук, последван от остър пукот.

Предните крака на коня се огънаха и животното се преметна напред. Бърк зърна за миг отхвръкналото тяло на Бети Фостър, после усети как самият той полита напред. Лицето му удари гранитното стъпало на един фут от вратите. Изпълзя през малкия процеп, но бронзовите врати се затръшнаха пред лицето му. Той чу, по-силно от всичкия друг шум около себе си, звукът от лостовете, които влизаха в пода.

Обърна се по гръб и седна. Извърна се към жената-полицай, която лежеше на стъпалата с окървавено чело. Тя бавно се надигна. Бърк стана и и подаде ръката си, но тя се изправи без помощта му и се наведе над коня си. На гърдите на комисар кървеше малка рана. Кървава пяна излизаше от устата му и капеше на земята, където се събираше в малка димяща локвичка. Конят се опита да се изправи, но падна тромаво настрани. Бети Фостър стреля в главата му. Постави ръка пред ноздрите, за да провери дали е мъртъв. Прибра пистолета си в кобура, погледна Бърк, а после коня. Бавно слезе по стъпалата и потъна сред зяпащата тълпа.

Бърк се загледа към Пето. Въртящите се буркани на полицейските коли хвърляха редуващи се червени и бели отблясъци върху царящия хаос. На моменти, сред общата шумотевица, Бърк чуваше чупенето на прозорец, изпищяването на свирка или пронизителен писък.

Той се обърна и впери очи в катедралата. На една от бронзовите врати видя залепено парче картон с изписани на ръка букви. Приближи се и го прочете в угасващата светлина:

ТАЗИ КАТЕДРАЛА Е ПОД КОНТРОЛА НА ИРЛАНДСКАТА ФЕНИАНСКА АРМИЯ.

Беше подписано:

ФИН МАКМЕЙЛ.

КНИГА IV
ОБСАДЕНАТА КАТЕДРАЛА

Приятелство, радост и мир! Ако външният свят знаеше какви чудеса прави тази катедрала, в нея никога не би останала празна скамейка.

Енориаш

ГЛАВА 15

Патрик Бърк стоеше на предния вход на катедралата „Свети Патрик“ с цигара в уста и ръце в джобовете. Прехвръкваше слаба суграшица. Върху хълбоците на мъртвия кон тя се топеше и се стичаше на малки ручейчета върху заледените каменни стъпала.

Човешките пълчища по околните улици все още не бяха напълно овладени, но полицията бе успяла да пренасочи остатъка от маршируващите подразделения на запад по Шесто авеню. Бърк чуваше барабаните и гайдите да се извисяват над рева на тълпите. Двеста двайсет и третият ден на Свети Патрик щеше да продължи, докато и последният маршируващ премине по Шейсет и четвърта, даже и ако за да се добере дотам, трябваше да пресече Сентръл парк. Клаксони на автомобили пищяха непрекъснато, полицейски свирки и сирени разсичаха ветровития мартенски здрач. Какъв невъобразим хаос. Бърк се чудеше дали някой там долу знае, че катедралата се намира в ръцете на въоръжени мъже. Провери колко е часът. Нямаше още пет и трийсет. Новините в шест днес щяха да започнат по-рано и нямаше да приключат, докато траеше това тук.

Бърк се обърна да огледа бронзовите церемониални двери, после опря рамо в едната от тях и натисна. Вратата помръдна леко. после отскочи пак напред и се затвори. Иззад вратите чу пронизителния звук на аларма. Дяволски хитри копелета! Нямаше да е лесно да се изтръгне катедралата от ръцете на Фин Макмейл. Чу приглушен глас да вика зад вратите:

— Отдръпнете се! Поставяме мини на входа!

Бърк направи няколко крачки назад и започна да оглежда масивните двери, забелязвайки ги за първи път след двайсет години. На дясното крило имаше бронзов релеф на Свети Патрик. Той гледаше надолу към него. В едната си ръка държеше извит жезъл, а в другата — змия. От дясната страна на светеца имаше изобразена келтска арфа, а от лявата — митичният феникс, зает от езическите вярвания, който се възраждаше от пепелта за нов живот. Бърк се обърна бавно и започна да слиза от стъпалата. Е, добре, Фин или Флин, или както още там

наричаш себе си — може и да си влязъл вътре с високо вдигната глава, но ще видим дали така ще излезеш.

Брайън Флин стоеше до парапета на балкона за хора и гледаше отвисоко огромната катедрала, разпростряна на площ по-голяма от футболно игрище. Седемдесетте високи като кули прозорци от рисувано стъкло грееха от светлините, които идваха от града отвън, и това ги правеше да изглеждат като втечнени диаманти. Десетки надвиснали полилеи хвърляха отблясъци по дървените скамейки. Редиците колони от сив гранит се извисяваха към сводестия таван, и приличаха на вдигнатите ръце на вярващите, които крепяха Божия дом. Флин се обърна към Джон Хики:

— Ще са нужни доста усилия, за да се разруши до основи това нещо.

— Остави това на мен, Брайън. Флин каза:

— Първостепенна задача на полицията е онази паплач отвън. Осигурихме си време, за да организираме защитата си.

Той повдигна бинокъл и погледна Морийн. Дори от това разстояние можеше да види, че лицето й бе почервеняло, а челюстите — здраво стиснати. Спря погледа си на Мегън, която беше събрала трима мъже и две жени и всички правеха оглед по периметъра на външните стени. Бе свалила забрадката си на монахиня и сега се виждаше дългата й до раменете червена коса. Тя вървеше бавно и лека-полека сваляше облеклото на монахиня. Небрежно пускаше на пода черни и бели одеяния, докато остана само по джинси и тениска с нарисувана огромна червена ябълка. Под нея пишеше: „Аз обичам Ню Йорк“. Тя се спря до входа на северния неф и докато оглеждаше тройната югоизточна аркада, викна:

— Галахър!

Франк Галахър, облечен в черно сако и раирани панталони на церемониалмайстор от парада, се надвеси от парапета на балкона и насочи снайпера си към нея, гледайки през оптическия мерник:

— Готово, проверих!

Мегън продължи нататък.

Флин разви руло с архитектурни планове и ги опря на парапета на балкона. Той потупа плана на катедралата с разтворена длан и каза, сякаш едва сега осъзнаваше този факт:

— Наша е.

Хики кимна и поглади рядката си, изтъняла брадица:

— Да, но дали ще успеем да я задържим? Можем ли да се противопоставим само с десетина човека на двайсет хиляди полицаи?

Флин се завъртя към Джак Лиъри, застанал близо до клавиатурата на органа:

— Ти как мислиш? Можем ли да я задържим, Джак?

Лиъри кимна бавно:

— Дали са двайсет или двайсет хиляди, могат да влизат само по двама-трима. — Той потупа своята модифицирана М-14 с прикрепена към нея оптика: — Всеки, който успее да мине жив през мините на входа, ще бъде мъртъв, преди да е направил и три крачки.

На слабата светлина Флин се вгледа в лицето на Лиъри. Имаше комичен вид в парадната униформа на колониален офицер, с боядисана в зелено пушка. Но в очите и безизразния му глас нямаше и следа от несериозност. Флин отново огледа катедралата, като правеше сравнения с плановете. Тази сграда имаше формата на кръст. Вертикалната черта на кръста представляваше главният неф, където се намираха централните редици със скамейки и петте пътеки. Късата хоризонтална черта бяха северният и южният напречен неф. Там също имаше скамейки и по един изход от всеки от тях. Двете тройни аркади представляваха дълги мрачни галерии, поддържани от колони. Те минаваха над главния неф и стигаха до двата края на напречните нефове. Две по-къси тройни аркади започваха в отдалечения край на напречните нефове и гледаха към олтара. Това беше основното разположение на сградата, която трябваше да задържат. Флин погледна горния край на чертежите. Там се виждаше пететажното жилище на енорийските свещеници, сгушено в североизточния квадрант на кръста извън катедралата. То бе свързано с катедралата посредством подземни коридори под терасите, които не бяха отбелязани на плановете. В североизточния квадрант се намираше резиденцията на кардинала, също отделена с тераси и градини, и свързана също с подземен коридор. Флин беше наясно, че именно тези неотбелязани в плановете връзки бяха слабите точки в защитата им.

— Ще ми се да бяхме окупирали и външните сгради. Хики се ухили:

— Следващия път.

Флин също му отвърна с усмивка. Старецът си беше останал загадка, която се люшкаше на неравномерни интервали между клоунско и воински решително държане. Флин отново насочи вниманието си към плановете. Върхът на кръста представляваше заоблена конструкция, наречена апсида. В апсидата се намираше страничният олтар на Дева Мария, тихо, спокойно място с дълги и тесни прозорци от рисувано стъкло.

— Страничният олтар на Дева Мария няма връзка с външната страна, затова там реших да не поставям пост. Не мога да отделя човек и за там.

Хики се надвеси над плановете:

— Ще я проверя за скрити коридори. Църковната архитектура, Брайън, не би била църковна архитектура, ако няма дрънчащи на кухо стени и замаскирани врати. Места, откъдето да излита Светият Дух. Места, откъдето свещениците тайничко наблюдават някой човек и му изкарват акъла, като прошепват името му.

— Чувал ли си за абатство Уайтхорн близо до Белфаст?

— Прекарах веднъж там една нощ. Нещо там да не би да ти е изкарало акъла? — засмя се Хики.

За пореден път Флин огледа катедралата и съсредоточи вниманието си върху издигнатото място от черен и бял мрамор, наречено светилището на олтара. В средата на светилището се намираше олтарът, издигнат още по-високо върху широка мраморна основа. Студенината на мрамора и бронза бе смекчена от огромни букети свежи зелени карамфили, които според Флин трябваше да символизират зелената земя на Ирландия, която нямаше да изглежда или мирише толкова хубаво, ако я поставеха на жертвеника. От двете страни на олтара имаше редици от дървени скамейки, отредени за духовните лица. На редицата отдясно седяха Морийн, Бакстър и отец Мърфи. Всички изглеждаха напълно неподвижни от това разстояние. Флин отново сложи бинокъла пред очите си и съсредоточи поглед върху Морийн. Тя изобщо не изглеждаше изплашена и това му допадна. Забеляза, че устните й се движат, а лицето й беше обърнато напред. Дали шепнеше молитва? Не, не и Морийн. Устните на Бакстър също започнаха да се движат. И тези на отец Мърфи.

— Кроят тайни планове срещу нас, Джон. — Това е хубаво — отговори Хики. — Ще ни развличат. Флин отмести бинокъла наляво.

Точно срещу заложниците от другата страна на черно-белия мраморен под се намираше кардиналът. Седеше напълно неподвижен на издигнатия си трон, покрит с червено кадифе.

— Не могат да намерят убежище дори в светилището — коментира тихо Флин.

Лиъри го чу и каза:

— За тях е все пак някакво убежище. Ако мръднат оттам, ще ги застрелям. Флин се отмести по-нататък покрай парапета и пак се надвеси. Точно зад олтара се намираше стълбището за ризницата. То не се виждаше от балкона. Там на площадката с автомат в ръцете бе седнал Педар Фицджералд, братът на Мегън. Добро момче е този Фицджералд. Разбира колко е важно на всяка цена да се охраняват затворените с верига врати. Притежаваше смелостта на сестра си, обаче без характерната за нея свирепост.

— Все още не знаем дали могат да влязат през някой подземен тунел в криптата и да се качат зад гърба на Педар.

Хики отново разгледа плановете:

— По-късно ще вземем ключовете за цялата сграда. Тогава ще можем да огледаме навсякъде. Трябва ни време, Брайън, за да стегнем защитата си. По дяволите! Защо тези планове не са по-подробни? Да я вземат мътните тая църква! Прилича на мраморно сито с повече дупки в него, отколкото празнотите в историята за възкресението на Христа.

— Надявам се полицията да не открие архитекта.

— Трябваше да го отвлечем снощи заедно с Тери О’Нийл — каза Хики.

— Прекалено очевидно е. Това щеше да насочи насам разузнаването.

— Тогава трябваше да го ликвидираш и да го направиш да изглежда случайно.

Флин поклати глава:

— Човек все пак трябва да сложи някъде границата, не смяташ ли?

— Ти не си никакъв революционер. Чудя се как въобще си стигнал дотук.

— Стигнах по-далече от много други. И сега съм тук.

ГЛАВА 16

Майор Бартолъмю Мартин свали бинокъла и въздъхна дълбоко:

— Е, успяха да го направят… Очевидно без смъртни случаи, освен онзи великолепен кон. — Той затвори прозореца, за да спре навлизането на студен вятър и лапавица. — Едва не убиха Бърк, обаче.

Крюгер само сви рамене. Няма смисъл човек да се задълбочава толкова. Майор Мартин облече палтото си:

— Сър Харолд беше добър човек. Отличен партньор за бридж. Все пак Флин не спази обещанието си, както виждаш. Сега ще трябва да очистят бедния Хари в момента, когато нещата започнат да не вървят по плановете им.

Крюгер погледна през прозореца:

— А аз мисля, че ти си планирал да отвлекат Бакстър.

Майор Мартин се запъти към вратата:

— Не съм планирал нищо, Крюгер. Само осигурих благоприятната възможност и необходимата сума. По-голямата част от изпълнението е също толкова голяма изненада за мен, колкото за тебе и за полицията. — Мартин погледна часовника си: — От посолството ще започнат да ме търсят. Твоите хора също ще се чудят къде си. Не забравяй, Крюгер, най-важното условие да се лъже успешно е лъжецът да има отлична памет. Не забравяй нещата, които не би трябвало да знаеш, и помни тези, които трябва да знаеш. Той сложи ръкавиците си и излезе.

Мегън Фицджералд махна на тримата мъже и двете жени с нея и бързо се отправи към предната част на катедралата. Петимата я последваха, натоварени с куфари, ракетомети и пушки. Влязоха във вестибюла под северната кула, качиха се в малкия асансьор и стигнаха до репетиционната зала на хора в кулата. Мегън се появи на балкона.

Джак Лиъри стоеше в края му на известно разстояние от Флин и Хики. Беше зает с определянето на огневите точки. Мегън попита рязко:

— Наясно ли си какво трябва да правиш, Лиъри?

Снайперистът се обърна и я изгледа.

На свой ред Мегън впери поглед в очите му. Меки очи, помисли си. Но тя знаеше колко твърди ставаха, когато вдигаше пушката към рамото си. Очи, които виждаха нещата не в плавни движения, а в серия от застинали картини, подобно на обектива на фотоапарат. Беше го виждала в действие безброй пъти. Отлична координация между очите и ръцете. „Памет на мускулите“, така го бе нарекъл той в един разговор с нея. Памет на мускулите — една стъпка преди инстинкта, сякаш в този процес мозъкът въобще не вземаше участие. Тук действаха само оптичните и двигателните нерви, които прескачаха мозъка, контролирани от примитивен сноп влакна, присъщи само на по-нисшите форми на живот. Останалите стояха настрана от Лиъри, обаче тя бе като омагьосана от него.

— Кажи ми, Лиъри. Знаеш ли какво се очаква от теб?

Той кимна почти недоловимо. Очите му преценяващо гледаха младата жена.

Мегън мина покрай парапета и застана близо до Флин и Хики. Постави един полеви телефон на перваза и погледна другия телефон за градска връзка на органа.

— Обади се на полицията.

Без да вдигне глава от плановете, Флин отговори:

— Те ще ни се обадят.

Хики й каза:

— Бих те посъветвал да не дразниш господин Лиъри.

Той изглежда неспособен да води шеговит разговор и най-вероятно ще те застреля, ако не може да измисли какво да каже.

Мегън хвърли поглед назад към Лиъри, после отвърна на Хики:

— Ние с него се разбираме.

Хики се усмихна:

— Да, забелязах някакво безмълвно общуване между вас. Но какво друго можеш да очакваш от човек, чийто речник се състои от четиринайсет думи и осем от тях са свързани с пушки?

Мегън се врътна и се върна до входа на репетиционната зала, където я очакваха останалите. Поведе ги по спираловидната метална стълба. Един етаж нагоре тя откри врата. Отвори я с ритник и махна на Аби Боулънд.

— Ела с мен — заповяда й.

Дълга тройна колонада преминаваше по цялата северна страна на катедралата — неосветена галерия от прашен камък с вентилационни тръби. Дълъг около двайсет фута прът стърчеше напред от парапета над главния неф и на него се развяваше жълтобялото папско знаме.

Мегън се обърна към Аби Боулънд, облечена в къса пола и синя прилепнала блуза на клакьорка от училището на Майка Кабрини — място, за което никоя от тях не беше чувала допреди седмица.

— Това е твоят пост — каза Мегън. — Помни, че трябва да използваш ракетата, в случай че видиш „Сарацин“, или не знам как ги наричат тук, да влиза през входа, за който отговаряш. Снайперът е за по-близка защита, ако видиш да влизат в кулата и да се качват нагоре. Или за да пръснеш собствения си мозък, ако се наложи. Имаш ли въпроси? Не? — Тя огледа момичето от горе до долу. — Трябваше да помислиш за някакви дрехи. Тук горе ще бъде студено през нощта — и Мегън отново се върна в кулата.

Аби Боулънд свали от рамо снайпера и го остави до ракетомета. Събу тесните обувки и разкопча блузата, която ограничаваше движенията й. Погледна през окуляра на снайпера, наведе го и огледа в различни посоки. Дойде й на ум, че вместо да освободи съпруга си, Джонатън, може самата тя да свърши в затвор от тази страна на атлантика, на твърде огромно разстояние, за да могат да сплетат пръсти през бодливата тел на Лонг Кеш. Разбира се, можеше също и да умре, което сигурно щеше да е по-добре и за двамата.

Мегън Фицджералд продължи да изкачва стъпалата на камбанарията и свърна в страничен коридор. Откри шнура на лампата и я светна. Пред очите й се разкри част от огромния таван. Над гипсовите му решетки минаваха тесни дървени мостици, които се губеха в тъмнината по-нататък. Четиримата с нея минаха бързо по мостиците и запалиха светлините в студения, миришещ на мухъл таван.

Сега Мегън видя десетте покрити с решетки капандури над главите им. Капандурите водеха към настлания с плочи покрив. На определени интервали по пода имаше малки лебедки, с които полилеите можеха да се свалят надолу за почистване и поддръжка. Тя се обърна и се приближи до големия сводест прозорец. Ажурни украси от камък от външната страна на катедралата скриваха отчасти гледката. Малките стъкла бяха покрити със слой мръсотия. Тя изтри с ръка

малка част от стъклото и погледна надолу към Пето авеню. Участъкът пред катедралата беше вече почти пуст, но полицията все още не бе успяла да разпръсне тълпите на пресечките от двете страни. Срещу светлината на уличните лампи се виждаше падащата суграшица. Лед покриваше улиците и тротоарите и се събираше върху раменете на Атлас.

Мегън вдигна поглед към сградата на центъра „Рокфелер“, който се намираше точно срещу нея. Двете странични крила на сградата бяха по-ниски от тавана на катедралата и тя успя да види как хората се движеха по леда или стояха сгушени до огромните бетонни кашпи с оголени храсти и дървета. Униформените полицаи не носеха автомати и тя разбра, че катедралата все още не е обкръжена от Специалните сили за борба с тероризма, или както евфемистично ги наричаха в Ню Йорк — корпус за бързо реагиране. Не видя и войска и си спомни, че американците рядко се обръщаха за помощ към армията.

Отново се обърна към тавана. Останалите четирима бяха разтворили куфарите и поставяха по мостиците купчини свещи през еднакви разстояния. Мегън извика Джийн Кеърни и Артър Нолти.

— Намерете пожарникарските брадвички, отсечете дървета от мостиците и ги натрупайте на клади около свещите. Отрежете пожарните маркучи и опънете жицата за полевия телефон. И не се мотайте! Мълинс и Дивейн да вземат по една брадва и да дойдат с мен.

Тя излезе от тавана, последвана от двамата мъже, Доналд Мълинс и Рори Дивейн, които се бяха представили за полицаи от Специалните служби. Продължи да се изкачва нагоре към камбанарията. Мълинс носеше макара с телефонен кабел, който опъваше по земята. Дивейн носеше оръжията и брадвите.

Артър Нолти предложи цигара на Джийн Кеърни. Огледа жълтозелената й униформа на стюардеса от „Еър Лингъс“.

— Много си секси. Богохулство ли ще бъде, ако го направим тук? Как мислиш?

— Нямаме време.

— Имаме всичкото време на света. Но е адски студ. Ще ни трябва нещо сгряващо. И понеже алкохолът не е позволен, тогава ни остава…

— Ще видим. Божичко, Артър. Ако жена ти… Какво ще стане, ако успеем да я измъкнем от Арма?

Артър Нолти пусна рамото й и погледна настрани.

— Хайде сега… Да мислим за нещата едно по едно. — Той вдигна една брадва, замахна с нея и отсече част от дървеното перило. После го измъкна от основата му и го хвърли върху купчина свещи. — Всичко тук е от дърво. Никога не съм си представял, че ще подпалвам църква. Де да можеше да ме види отец Фланери. — Отново замахна с брадвата. — Господи, надявам се да не се стигне до това. Те ще капитулират, преди да видят тази катедрала в пламъци. След двайсет и четири часа братята ти ще бъдат в Дъблин. Твоят старец ще бъде доволен, Джийн. Мислеше си, че никога повече няма да види момчетата. — Той хвърли парче дърво на купчината. — Тя ги нарече клади, Мегън имам предвид. Не знае ли, че клада се нарича само мястото за изгаряне на трупове?

ГЛАВА 17

Патрик Бърк разположи постове до всяка от вратите на катедралата, като ги предупреди, че са минирани. После заобиколи отново и излезе отпред, където се спря до паркирана патрулка.

— Направиха ли вече опит да се свържат? Патрулиращият полицай поклати глава:

— Не, сър. Какво става там вътре?

— Вътре има въоръжени, затова трябва да продължите да изтласквате хората назад. Кажете на дежурния офицер да организира сформирането на кордон.

— Да, сър.

Патрулката потегли по вече почти празния булевард. Бърк отново се изкачи по стъпалата и видя офицер Бети Фостър, коленичила в леда до коня си. Тя вдигна очи към него:

— Още ли си тук? — Отново извърна поглед към коня. — Трябва да прибера седлото. — Разкопча каиша. — Какво, за Бога, става там вътре? — започна да издърпва седлото. — За малко да ме убият.

Той се наведе да й помогне да издърпат седлото, но то отказваше да помръдне.

— Остави го тук.

— Не мога. Това е собственост на полицията.

— Навсякъде по Пето има разхвърляна собственост на полицията — той пусна седлото и вдигна глава към камбанарията. — Скоро в тези кули ще има хора, ако вече не са там. Ще си прибереш това по-късно, когато си платят за коня.

Тя се изправи:

— Бедният Комисар. Говоря и за двамата.

— Какво искаш да кажеш?

— Полицейски комисар Дуайър почина от инфаркт на трибуните.

— Боже Господи! — Бърк дочу шум от кулата с камбанарията над тях и дръпна Бети в нишата на предната врата: — Там горе има някой.

— Тук ли ще останеш?

— Докато нещата се оправят. Тя го погледна:

— Смел човек ли сте, лейтенант Бърк?

— Не. Просто глупав.

— Така си и знаех — тя се засмя. — Божичко, помислих си че ще припадна, когато видях онази монахиня. Тя май изобщо не е монахиня…

— Най-вероятно не е.

— Когато я видях с пистолет, насочен…

— Справи се добре.

— Мислиш ли? Е, може и да си прав. — Замълча и се огледа. — Дежурството ми ще продължи още дълго. Трябва да се върна на улица „Верик“ и да се кача на нещо друго.

— Да се качиш ли? — фантастичен еротичен образ мина през ума му. — А, да. Върви до стената. Не знам дали онези в кулата търсят сини мишени, но е по-добре да предположим, че е така.

Тя се поколеба:

— До скоро. — Подаде се навън от нишата и тръгна, залепила гръб в стената. Обърна се назад и подвикна: — Не се върнах само за седлото. Исках да проверя дали си добре.

Бърк я гледа, докато зави зад ъгъла на катедралата. До тази сутрин нито Бети Фостър, нито той биха удостоили другия с поглед. Сега обаче около тях и с тях се случваха разни неща — бъркотия, миризма на барут, коне — бяха силни стимуланти, мощни афродизиаци. Погледна часовника си. Това затишие нямаше да продължи много дълго.

Мегън Фицджералд се изкачи в камбанарията и спря задъхана, като оглеждаше студеното помещение и се взираше в слабата светлина, хвърлена от единствената крушка. Видя устройството на Флин за заглушаване на радиочестотите върху носещата греда. От нея висяха три огромни камбани, всяка от които с въртящо се колело и висящ ремък. Поривите на студения мартенски вятър влизаха през осемте двойки медни вентилационни отвори в осмоъгълната камбанария. Шумът от полицейски рупори и сирени достигаше в тази стая на кулата, която се намираше на височината на осемнайсететажна сграда.

Мегън дръпна желязната пожарникарска брадвичка от ръката на Рори Дивейн, обърна се рязко и замахна към един от вентилационните отвори. Капакът му се разкъса и пропусна светлините на града.

Мълинс се зае да развива капаците на останалите седем двойки отвори, като ги изтръгваше от каменните им гнезда. През това време Дивейн, коленичил на пода, свързваше полевия телефон.

Мегън се обърна към Мълинс, застанал до отвора над Пето авеню.

— Не забравяй, Мълинс. Трябва да докладваш за всичко необичайно. Дръж очите си отворени за хеликоптери. Никаква стрелба без заповед.

Мълинс погледна към центъра „Рокфелер“. На прозорците срещу него се бяха струпали хора. На по-ниските покриви имаше някои, които сочеха разбитите вентилационни отвори. Мощен полицейски прожектор светна на улицата и белият му лъч описа кръг. Спря се върху отвора, зад който беше застанал Мълинс. Той се дръпна назад и затвори очи.

— Ще ми се да угася онова нещо. Мегън кимна:

— Можеш да оправиш тази работа.

Мълинс се надвеси през отвора и погледна през оптичния прибор на пушката. Видя движещи се фигури в периферията на прожектора. Затаи дъх, прицели се добре и натисна спусъка. Ехото от изстрела експлодира в камбанарията и Мълинс видя червения трасиращ куршум да описва дъга надолу към кръстовището. Лъчът на прожектора промени цвета си от бял на червен и после внезапно угасна. В стаята се чу кухо пропукване, последвано от викове. Мълинс се прикри зад каменната стена и издуха носа си в кърпичка:

— Много е студено тук.

Дивейн седна на пода и завъртя ръчката на полевия телефон.

— Ало, вие на тавана, обаждаме се от камбанарията, чувате ли ме?

Гласът на Джийн Кеърни долетя ясно в слушалката:

— Чувам те, камбанария. Какъв беше този шум?

Дивейн отговори:

— Мълинс угаси един прожектор. Няма проблем. Роджър, остани в режим на готовност за проверка на връзката с балкона. Ало, балкона, чувате ли камбанарията и тавана?

Гласът на Джон Хики долетя по линията:

— Чувам ви и двамата. Връзката е установена. Кой, по дяволите, ви позволи да стреляте по прожектора?

Мегън изтръгна слушалката от ръцете на Дивейн. — Аз.

В гласа на Хики се долови остър сарказъм и раздразнение:

— О, Мегън! Това беше риторичен въпрос, моето момиче. Знаех отговора му. Опичай си акъла тази нощ!

Мегън пусна слушалката на пода и погледна Дивейн:

— Слез на балкона и прекарай кабел до южната кула. После развий вентилационните отвори и заеми там поста си.

Дивейн вдигна макарата с телефонния кабел и брадвата и слезе от камбанарията.

Мегън обходи един по един всички отвори. Стените на катедралата бяха окъпани в синя луминесцентна светлина от градинските прожектори. На север масивната петдесет и един етажна Олимпик Тауър отразяваше очертанията на катедралата в стъклените си стени. На фона на черното небе се виждаха осветените прозорци на „Уолдорф-Астория“, а на изток се издигаше другата кула на катедралата и скриваше част от изгледа към „Сакс“. Там имаше полицаи, които триеха с ръце раменете и бедрата си, за да се стоплят. На всички околни улици продължаваха да изтласкват човешките множества от пресечка до пресечка и опразненият район около катедралата непрекъснато увеличаваше размерите си.

Мегън се обърна назад към Мълинс, който дъхаше в шепите си. Младото му лице бе почервеняло от студ, а устните му бяха станали синкави. Тя тръгна към отвора на стълбището в средата на пода:

— Бъди нащрек!

Той я гледаше да изчезва надолу по стъпалата и внезапно се почувства самотен. Кучка! Не беше много по-възрастна от него, но движенията и гласът й бяха като на по-стара жена. Всичко в нея, освен лицето и тялото й, бе загубило младостта си.

Мълинс огледа самотния си наблюдателен пост, после отново надникна към Пето авеню. Разви едно знаме, омотано около кръста му, и го върза в краищата на вентилационния отвор. После го пусна да се развие и да падне отстрани покрай стената на кулата. То се развя от вятъра и запърха в стените от сив мрамор. Прожекторите в градините отдолу го осветиха красиво.

Репортерите и гражданите, които все още се намираха по улиците и покривите в района, нададоха възклицания. От няколко

гърла се изтръгнаха насърчителни възгласи, други изръкопляскаха. Не липсваха и освиркванията.

Мълинс послуша тази смес от реакции и се дръпна назад в кулата. Изтри студените ледени капки от лицето си. С учудване и страхопочитание мислеше за положението си — намираше се в камбанарията на катедралата „Свети Патрик“, с пушка в ръка! После си спомни за по-голямата си сестра Пег, вдовица с три деца. Сега тя се разхождаше в затворническия двор в Арма. Спомни си и нощта, в която нейният съпруг Бари Колинс бе убит, докато участваше в опита да отвлекат сестрата на Морийн Малоун от затворническата камионетка, в която се предполагаше, че се намира. Припомни си и тяхната майка, която се грижеше за децата на Пег дни наред, докато тя изчезваше нанякъде с грубовати мъже в тъмни палта. Мълинс си спомни нощта, когато излезе на улиците в Белфаст, за да открие Брайън Флин и неговите фениани, и как майка му беше плакала и изричала след него проклятия. Но най-силно от всичко помнеше бомбите и престрелките, разтърсвали нощите над Белфаст от най-ранните му детски години. Връщайки се назад, не виждаше друг път, който не би го довел дотук, или друго подобно място.

Патрик Бърк погледна нагоре. От един разбит вентилационен отвор висеше зелено знаме, украсено със златна ирландска арфа, и той успя да различи над него мъж с пушка. Бърк се обърна и видя на кръстовището полицаи, които изтегляха счупения подвижен прожектор. Хората бяха станали по-благоразумни и съдействаха на полицията, явно стигнали до заключението, че човек, който може да улучи такъв прожектор от двеста ярда, може също така лесно да улучи и тях. Бърк се скри в нишата на вратата под кулата и каза на поста, който беше поставил там:

— Известно време само ще стоим тук. Оня тип горе все още произвежда адреналин.

— Познато ми е това чувство.

Бърк надзърна от нишата към стъпалата. Зелената пътека сега бе побеляла от суграшицата. Навсякъде по тротоарите и улицата се въргаляха зелени карамфили, пластмасови шапки и хартиени помпони. На кръстовището на Петдесета улица лежеше на една страна захвърлен от оранжистите огромен барабан. Вятърът отнасяше бавно на юг черни бомбета и яркооранжеви шарфове. Телевизионни оператори

предпазливо заснемаха всичко от сградата на център „Рокфелер“. Бърк си представи как щеше да изглежда то по телевизията. Приближаване и кадри в едър план на отломките. Бомбе, което се претъркулва по заледената улица. Дълбокият вибриращ глас на говорителя: „Днес вековната война между англичани и ирландци се пренесе на Пето авеню…“ Ирландците винаги разиграват интересни спектакли.

Брайън Флин се облегна на парапета на балкона и посочи малката ризница от другата страна на покритата галерия. Каза на Хики:

— Понеже не виждаме външната врата на архиепископската ризница или вратата на асансьора, теоретически е възможно полицията да се справи с алармите и миите. Тогава трябва да очакваме нахлуване на полицаи именно през онази малка ризница.

Лиъри, който изглежда можеше да чува на далечни разстояния, извика от отдалечения край на балкона:

— А ако си подадат главите от покритата галерия, аз ще стрелям.

Хики извика към него:

— Благодаря, господин Лиъри знаем, че ще го направите. — Попита тихо Флин: — Боже всемогъщи, откъде изрови това чудовище? Човек не може спокойно да си почеше задника.

Флин отвърна тихо:

— Да, има отлично зрение и слух.

— Американец ли е?

— Наполовина е ирландец. Снайперист, морски пехотинец, участвал е във Виетнам.

— Знае ли защо е тук? Знае ли поне къде, по дяволите, се намира?

— Знае, че се намира на височинен пост и наблюдава зона за свободен обстрел. Това е всичко, което знае и което го интересува. Добре му се плаща за услугата. Той е единственият сред нас, освен теб и мен, който няма роднини в някой британски затвор. Тук не ми е нужен човек, който има емоционална връзка с нас. Той ще убива, когато му наредя. Ще убие всеки от нас, когото аз посоча, и ако ни нападнат и надвият, ще убие всеки оцелял от нас, ако все още е в състояние да го направи. Той е ангелът на Смъртта, Черният жътвар, последната инстанция.

— Другите знаят ли за това?

— Не.

Хики се засмя. Половината му зъби липсваха:

— Подценил съм те, Брайън.

— Да, подцени ме. Да видим по-нататък. Архиепископската ризница е проблем, но е само един от многото…

— Трябваше да доведеш повече хора.

Флин изрече леко ядосан:

— Имам много помощници отвън, ала според теб колко могат да се намерят от тях, които да са съгласни да дойдат тук, за да умрат?

На лицето на стареца се появи хладен поглед:

— В понеделник, на Великден през 1916 година, в Дъблин имаше много храбри мъже и жени. Повече, отколкото обсадените сгради можеха да поберат. — Очите му се приковаха някъде под тях в тихата катедрала: — Тогава не липсваха доброволци. И вяра! Колко силно вярвахме всички тогава! През ранните дни на Първата световна, беше известно време преди Великденския бунт, брат ми бе в британската армия. Тогава там имаше много ирландски момчета. И сега има. Чувал ли си за ангелите на Мон? Не? Брат ми Боб бил в Британския експедиционен корпус във Франция и били почти пред унищожение, защото германските сили многократно ги надвишавали. Тогава на едно място, наречено Мон, се появили рой небесни ангели, които застанали между тях и германците. Разбира се, германците побягнали назад в объркване. Всички вестници писаха за това. И хората вярваха на тази история, Брайън. Те вярваха, че британската армия е благословена и Бог е изпратил ангелите си, за да се намесят на нейна страна в битката срещу врага. Брайън го погледна:

— Прилича на масова халюцинация на отчаяни хора. Когато започнем да виждаме ангели тук, ще знаем, че сме победени и… — Той млъкна внезапно и впери внимателен поглед в Хики под мътната светлина. За миг си представи, че се намира в абатство Уайтхорн и слуша историите на стария свещеник.

— Какво ти става, момче?

— Нищо. Предполагам, че човек не трябва да се съмнява в намесата на свръхестественото. Ще ти разкажа за това утре.

Хики се засмя:

— Ако утре си жив, за да го разкажеш, тогава ще ти повярвам.

Флин се насили да се усмихне:

— Може да ти го разкажа на едно по-различно място.

— Тогава със сигурност ще ти повярвам.

Мегън Фицджералд се приближи зад гърба на Джордж Съливан, който поставяше последните мини на вратата към южния неф.

— Свърши ли?

Той рязко се обърна:

— По дяволите, Мегън! Не трябва да правиш това, когато работя с експлозиви.

Тя погледна Съливан, който изглеждаше великолепно в килта на гайдар от оркестъра „Емърълд Съсайъти“.

— Вземи си нещата и ела с мен. Донеси и гайдата.

Заведе го до малка врата в ъгъла на нефа и се изкачиха по спираловидно каменно стълбище, което излизаше в дългата тройна аркада от южната страна.

Прът с висящо на него американско знаме висеше отгоре, точно срещу папското знаме на другата галерия. Мегън се обърна наляво към балкона на хора, където Флин и Хики бяха погълнати от плановете, като двама генерали в навечерието на битка. Намираше за твърде странен факта, дето двама толкова различни мъже се разбираха така добре. Не бе одобрила идеята да доведат Джон Хики в последния момент. Но останалите смятаха, че се нуждаят от един стар герой, с когото да се отъждествят. Беше една истинска връзка с 1916-та. Сякаш присъствието му можеше да ги превърне в нещо по-различно от това, което всъщност бяха — изметът на обществото.

Тя не виждаше необходимост да черпи от миналото. За нея светът беше приел форма през 1973, когато за първи път видя жертви от бомбени атентати в центъра на Белфаст, докато се връщаше от училище. И придоби смисъл и цел, когато брат й Томи бе ранен и заловен при опита да се освободи Шийла Малоун. Далечното минало не съществуваше, както и близкото бъдеще. Собствените й лични спомени бяха цялата история, от която се интересуваше.

Гледаше Флин да посочва и жестикулира. Не изглеждаше много по-различен от стареца до него. И все пак, някога беше различен. За Томи Фицджералд Брайън Флин бе всичко, което един мъж трябваше да бъде, и тя беше израснала, виждайки създаването на легендата Брайън Флин през очите на по-големия си брат. После дойде залавянето на Флин и освобождаването му, което бе най-малкото

странно. После разривът с ИРА, създаването на новата фенианска армия, присъединяването на по-малкия й брат Педар и нея към тази армия и най-накрая, неизбежната им връзка. Тя не беше разочарована от него като любовник, а като революционер, който имаше недостатъци. Той щеше да се поколебае, преди да разруши тази катедрала, но тя ще се погрижи вземането на това решение да остане извън неговия контрол.

От далечния край на галерията се чу викът на Съливан:

— Гледката е великолепна. Как е храната?

Мегън се обърна към него:

— Ако не изпитваш угризения да се нахраниш с кръв, тя е хубава и в изобилие.

Съливан погледна през окуляра на пушката си:

— Не бъди толкова жестока, Мегън.

Вдигна пушката и я фокусира върху Аби Боулънд, забелязвайки разтворената блуза. Тя вдигна ръка и му помаха. Той също й махна:

— Толкова близо и все пак толкова далече.

— Кротко, Джордж — каза нетърпеливо Мегън: — Онази работа няма да ти трябва скоро за друго, освен да пикаеш.

Погледна го внимателно. Джордж Съливан не се плашеше лесно от нея. Притежаваше онази комбинация от непукизъм и самодоволство, която вървеше заедно с боравенето с експлозиви. Божи дар, бе нарекъл това той. Може и да е така.

— Сигурен ли си, че Хики знае как да инсталира бомбите?

Съливан вдигна гайдата си и започна да я надува. След малко вдигна глава:

— Да, много е добър. Техниката му е от Втората световна, но върши работа. И най-важното, не му липсва кураж.

— Интересувам се дали може, не дали се страхува. Аз ще му асистирам.

— Браво на теб. Не е зле да си наблизо, ако нещо се объркa. Няма да усетиш нищо. А тук ще бъдем ние, нещастните копелета, които бавно ще бъдат премазани от падащите камъни. Представи си го, Мегън. Като в мита за Самсон и Далила… Храмът бавно се срутва върху главите ни, тонове камък се разтърсват и рухват… Някой трябваше да се сети да донесе камера.

— Следващия път. Добре, Джордж, северният неф е твоето бойно поле, ако нахлуят вътре. Но ако тръгнат с бронирана кола през този вход, Боулънд ще се наведе от покрива на северната галерия и ще изстреля ракета право насам. Същото си длъжен да направиш и ти, ако нахълтат от южния вход. Ще се покривате взаимно.

— Ами ако някой от нас е мъртъв?

Тогава другите двама, Галахър и Феръл, ще си разделят сектора на убития.

— Ами ако всички сме мъртви?

— Тогава няма да има значение, нали, Джордж? Освен това винаги може да се разчита на Лиъри. Лиъри е безсмъртен, нали знаеш?

— Чувал съм — той вдигна гайдата към устата си.

— Можеш ли да свириш „Върни се в Ирландия“? Той кимна, докато надуваше.

— Тогава изсвири ни я, Джордж.

Той си пое дълбоко въздух:

— Както се казва, Мегън, не си платила на гайдаря, значи не можеш да поръчваш музиката. Ще изсвиря „Пътуващият музикант“ и съм сигурен, че ще ти хареса. Хайде сега, остави ме сам.

Мегън го погледна, врътна се рязко и излезе през вратичката, която водеше надолу към спираловидното стълбище.

Съливан приключи с надуването на гайдата, изсвири няколко ноти към стената отзад и направи необходимата настройка. После се подпря с корем на каменния парапет и засвири. Завладяващата мелодия достигна до всеки ъгъл на катедралата и отекна в камъка. Недобра акустика за орган или хор, помисли Съливан, но великолепна за гайда. Звучеше като старите келтски бойни песни, ехтящи през скалистите долини на Антрим. Гайдите са били измислени, за да отекват в камъка, каза си той. Сега, когато бе чул своята гайда тук, можеше да препоръча използването й вместо орган в Ирландия. Никога не беше звучала толкова красиво.

Видя как Аби Боулънд се надвеси над парапета отсреща, за да го гледа, и свири за нея. После се обърна на изток и свири за съпругата си в затвора Арма. Накрая се обърна към стената зад гърба си и тихичко засвири за себе си.

ГЛАВА 18

Брайън Флин послуша Съливан известно време.

— Момчето не свири лошо.

Хики извади дървената си лула и започна да я пълни.

— Напомня ми за шотландските и ирландските полкове през Първата световна. Влизаха в битка под звуците на гайди. Картечниците стреляха по тях. Те обаче никога не объркваха мелодията, това повдигаше силно духа — той се наведе над плановете. — Започвам да мисля, че този, който е проектирал това място, е измислил и гробницата на Тутанкамон.

— Същият начин на мислене. Същите трикове с камъка. В нашият случай човекът се нарича Ренуик. Има негов портрет на един от онези рисувани прозорци ей там. Изглежда лукав.

— Дори Бог изглежда лукав върху рисувано стъкло, Брайън.

Флин направи справка с плановете.

— Виж, има шест огромни носещи колони, всъщност са кули. Всички имат врати или от външната, или от вътрешната страна на катедралата. И спираловидни стълбища, от които се излиза в галериите. Всички, освен тази, която минава през галерията, където е Феръл. Тя няма врати нито на скицата, нито в действителност.

— А той как се е качил там?

— От съседната кула, която има външна врата — Флин вдигна поглед към Иймън Феръл. — Казах му да търси самостоятелен път към тази кула, но той не откри.

— Аха, и сигурно няма да открие. Сигурно точно там изгарят еретиците. Или крият златото.

— Ти може и да се шегуваш, но това ме притеснява. Дори един църковен архитект не би пропилял време и пари за построяването на кула от мазето до тавана, без да я използва за нещо. Сигурен съм, че там има стълбище. Също и входове. Ще трябва да ги открием.

— Може и да ги открием съвсем неочаквано — каза Хики.

— Наистина може да стане така.

— Но малко по-късно. Май ще трябва да се обадя на духа на Ренуик за помощ.

— Аз ще се задоволя със сегашния архитект Стилуей — Флин почука с пръст по плановете. — Мисля, че тук има повече кухи пространства от онези, за които е знаел Ренуик. Тунелите, направени от зидари и работници, не са необичайни за катедрала с този размер и архитектурен стил.

— Независимо от всичко, ти се справи отлично, Брайън. На полицията ще й трябва известно време, за да организира атака.

— Освен ако не се доберат до Стилуей и неговия екземпляр от плановете, преди нашите хора отвън да го намерят. — Той се обърна и погледна телефона, поставен на органа. — Защо полицията се бави толкова и не се обажда?

Хики вдигна слушалката:

— Работи. — Отново се върна до парапета: — Объркани са. Ти прекъсна командната им верига. Повече са ти сърдити за това, отколкото за завземането на катедралата.

— Аха. Прилича на голяма машина, която е излязла от строя. Но веднага щом я пуснат отново в действие, усърдно ще се захванат с нас. И като тръгне, няма как да я спрем отново.

Иймън Феръл, младеж на средна възраст и най-стар от фенианите, ако не се брои Хики, погледна надолу от високата шест нива североизточна тройна аркада. Видя как Флин и Хики излязоха от фоайето на кулата с камбанарията, Флин бе облечен в черно свещеническо расо, а Хики носеше сако от туид. Изглеждаха досущ като свещеник и архитект, които обсъждат предстоящ ремонт. Феръл отмести погледа си към четиримата заложници, които чакаха някакъв знак за бъдещата си съдба. Чувстваше състрадание към тях, но също така страдаше за единствения си син, Иймън Младши, който беше в Лонг Кеш. Вече втора седмица момчето правеше гладна стачка и нямаше да издържи дълго.

Феръл съблече полицейската си куртка и я закачи над парапета. После се обърна и се върна до дървената стена зад него. В нея имаше малка врата и той я отвори. Коленичи и освети с фенерчето си гипсовата решетка на тавана на някаква стая под него. Внимателно пропълзя по наклонена греда и завъртя лъча на фенерчето в тъмните недра, като същевременно се придвижваше по-нататък. Около него

имаше доста голямо пространство — нещо като по-нисък таван под основния, образуван от наклонената страна на покрива на галерията преди линията, в която тя пресичаше отсрещната стена с каменни подпори.

Той се прехвърли на гредата отдясно и вдигна лъча на фенерчето към ъгъла, където се събираха двете стени. В него имаше част от кръгла кула, построена от тухли и хоросан. Добра се до нея и коленичи несигурно върху греда над мазилката. Протегна се и прокара ръка по малка черна желязна вратичка, с цвят близък до този на прашните тухли.

Иймън Феръл дръпна ръждясалото резе и отвори вратичката. От тъмния отвор долетя позната миризма. Той протегна ръка навътре и докосна тухлите от вътрешната страна. После извади ръката си и я погледна. Сажди.

Феръл насочи лъча на фенерчето си в отвора и видя, че кухото кръгло пространство беше поне шест фута широко. Опита се под друг ъгъл да огледа надолу, ала не можа да види нищо. Внимателно пъхна главата и раменете си през отвора и изви глава нагоре. По-скоро почувства, отколкото видя светлините на града над себе си. Студеното въздушно течение, идващо отдолу, потвърди предположението му, че кухата кула беше комин. Нещо привлече погледа му и той насочи светлината към него. @Степенна, зазидана в тухлите. Раздвижи светлината нагоре-надолу в комина и видя цяла редица железни скоби, които стигаха чак до върха на комина. Излезе от отвора и затвори дебелата желязна врата. След това отново здраво я залости. Остана клекнал на гредата дълго време, после излезе от малкия таван и се приближи до парапета. Викна надолу към Флин.

Флин бързо застана под галерията.

— Откри ли нещо, Иймън?

Феръл се поколеба, после взе решение:

— Видях, че кулата минава зад галерията. Няма врата.

Флин изглеждаше нетърпелив:

— Хвърли ми въжената стълба и ще дойда да проверя.

— Не, не си прави труд, ще продължа да търся.

Флин поразмисли, после каза:

— Тази кула има някакво предназначение. Открий какво може да е.

Феръл кимна:

— Ще опитам.

Но той вече го беше открил и то бе неговият път за бягство, начин да се измъкне от тази каша жив, ако предстоящите преговори се провалят.

Франк Галахър надзърна от Югоизточната галерия. Всички изглеждаха спокойни. Точно срещу него беше застанал Феръл. Забеляза как Съливан мята влюбени погледи към Боулънд през нефа. Джийн Кеърни и Артър Нолти бяха на тавана, приготвяха клади и безсъмнение обсъждаха възможността да го направят за последно преди да умрат. Братът на Мегън, Педар, седеше на площадката пред криптата и наблюдаваше вратите на ризницата. Той бе млад, нямаше още осемнайсет, но беше твърд като скала. „Защото ти си Петър“, спомни си един цитат Галахър, който бе всеотдаен католик, „и върху тази скала аз ще построя моя храм; и адът никога няма да го превземе“. Автоматът „Томсън“ също вършеше работа.

Най-красивата гледка имаха Дивейн и Мълинс, мислеше си Галахър, обаче там горе сигурно беше студено. Мегън, Хики и Флин се щураха насам-натам като нервни домакини преди парти, които проверяват местата за сядане и изобилието от храна и напитки.

Франк Галахър свали копринения шарф на параден церемониалмайстор и го пусна на пода. Насочи пушката си към балкона и взе на фокус Лиъри. Бързо свали пушката. Срещу Лиъри не се насочва пушка. За него или на него не можеш да направиш нищо. Човек просто избягва Лиъри така, както избягва тъмните улици и отделенията за заразно болни.

Галахър насочи вниманието си към заложниците. Заповедта, която трябваше да изпълни, беше съвсем проста: ако излязат от олтара без придружител, застреляй ги. Той съсредоточи погледа си върху кардинала. Някак си трябваше да намери баланса в това, което правеше, да го обсъди с кардинала или със своя изповедник по-късно. По-късно, когато всичко свърши и хората разберат какво прекрасно нещо са направили.

ГЛАВА 19

Морийн гледаше как Флин ходеше из катедралата. В движенията му имаше онова чувство за целенасоченост и оживление, което й бе добре познато, и означаваше, че той се чувства пълен с живот и плува в свои води. Гледаше и кардинала, седнал точно срещу нея. Завиждаше му за това, което тя определяше като абсолютна сигурност на положението му, за непоклатимата му вяра, че е невинна жертва и потенциален мъченик. Но по отношение на нея, и може би на Бакстър, не можеше да се каже същото. В техните роли се долавяше присъствието на вина и някакви лоши предчувствия. И тъкмо тези чувства можеха постепенно да подкопаят способността им да устоят на натиска, който идващите часове на деня щяха да донесат.

Тя бързо огледа галериите на двата нефа и балкона на църковния хор. Добре се справяш, Брайън, но нямаш достатъчно бойци. Опита се да си спомни лицата на хората, които бе видяла отблизо и беше почти сигурна, че не познава почти никого, освен Галахър и Дивейн. За Мегън и Педар Фицджералд бе чувала от брат им Томи. Какво се беше случило с всички онези, които някога бе наричала братя и сестри? Бяха отишли в гроба или по лагерите. Тези тук бяха техните роднини, включени в този вечен кръговрат на кърваво отмъщение, типичен за ирландската война. При тази постоянна вендета не виждаше как тя може да спре, преди всички да бъдат изтребени до крак.

Рече на Бакстър:

— Ако изтичаме бързо до вратите на южния неф, ще влезем във вестибюла и ще бъдем скрити за снайперистите, преди да успеят да реагират. Мога да обезвредя почти всяка мина за няколко секунди. Ще минем през външните врати и ще бъдем на улицата, преди някой да стигне до вестибюла.

Бакстър я погледна:

— Какви ги говориш, за Бога?

— Говоря как можем да се измъкнем живи оттук.

— Погледни там горе. Петима снайперисти. И как можем да избягаме и да оставим кардинала и отец Мърфи?

— Могат да дойдат с нас.

— Полудя ли? Не желая даже да чувам за такова нещо.

— Ще правя онова, което реша.

Той усети тялото й да се напряга, протегна се и хвана ръката й:

— Не, няма да го направиш. Слушай, имаме шанс да ни освободят, ако…

— Нямаме абсолютно никакъв шанс. Доколкото разбрах от разговора им, те ще искат освобождаването на затворниците. Смяташ ли, че твоето правителство ще се съгласи?

— Аз… Сигурен съм, че нещо може да се измисли…

— Проклет, глупав дипломат! Познавам тези хора по-добре от теб и знам позицията на твоето правителство по въпроса с ирландските терористи. Никакви преговори. Край на обсъждането.

— … Но трябва да изчакаме благоприятния момент. Трябва да си изработим план.

Тя се опита да издърпа ръката си, обаче той я бе хванал здраво. Каза му:

— Ако ми дадат по един шилинг за всеки затворник, застанал пред наказателната команда, защото е чакал благоприятния момент за бягство, ще стана милионерка. Подходящият момент, според нашия военен наръчник, е колкото е възможно по-скоро след залавянето. Преди врагът да се окопае и да се ориентира в обстановката. Вече чакахме достатъчно дълго. Пусни ме!

— Не, чакай да измисля нещо. Нещо не толкова самоубийствено.

— Чуй ме, Бакстър. Все още не сме завързани по никакъв начин. Трябва да действаме сега. Ти и аз сме мъртви. Кардиналът и отецът може да бъдат пощадени. Но не и ние. Бакстър пое дълбоко дъх:

— Е, може и да си права, че съм мъртъв… Но ти не познаваш ли този човек, Флин? Не сте ли били в ИРА заедно?

— Бяхме любовници. Това е още една причина, поради която не бих останала и секунда повече на неговата милост.

— Разбирам. Е, ако искаш да се самоубиеш, е отделен въпрос. Но не ми казвай, че се опитваш да избягаш. И не очаквай от мен да тръгна с теб, за да ме убият.

— По-късно ще съжаляваш, задето не си предпочел куршума, който е по-бърз. Той отвърна спокойно:

— Ако ми се предостави благоприятна възможност, ще се опитам да избягам — направи пауза. — Ако не, тогава се надявам да умра с достойнство, когато настъпи моментът.

— Аз също се надявам. Сега пусни ръката ми. Ще чакам. Но ако ни вържат или хвърлят в криптата, или направят нещо подобно, тогава влачейки се с пръснати коленни капачки ще се разкайваш, че не си избягал сега. Нали знаеш, така го правят: простелват коленните капачки, часове преди да те застрелят в сърцето.

Бакстър въздъхна:

— Предполагам, че ми липсва достатъчно живо въображение и не можеш да ме изплашиш достатъчно, за да опитам каквото и да е… Но все пак успя да ми представиш картинката. — Той отдръпна ръката си от нейната и продължи да я гледа с крайчеца на очите си, но тя изглеждаше съгласна да остане там. — Внимавай — каза й той.

— Заври си проклетите британски предупреждения… Бакстър си спомни смелостта, която бе показала на стъпалата отвън и разбра, че част от нея, съзнателно или не, беше предназначена за него, или по-точно за това, на което той бе представител. Разбра също, че оцеляването й беше до известна степен в неговите ръце. Колкото до него, изпитваше възмущение от ситуацията, в която го бяха поставили, но не чувстваше загуба на достойнството си. Разликата между двамата не беше малка и със сигурност щеше да определи начина, по който реагираха на пленничеството си, а ако трябваше да умрат — как щяха да го направят. На глас изрече:

— В момента, когато почувстваш, че си готова… Аз съм с теб.

Педар Фицджералд вдигна поглед към дясното стълбище, по което слизаше сестра му. Стана и прехвърли „Томсън“-а под мишница.

— Как вървят нещата, Мегън?

— Всичко е готово, остават само бомбите — тя погледна надолу през вратата към празната ризница. — Някакво движение?

— Не, всичко е спокойно — той се усмихна пресилено: — Може би не знаят, че сме тук.

Тя се усмихна в отговор:

— Разбира се, че знаят. Знаят, Педар.

Извади пистолета си и заслиза по стълбите, после провери веригата и катинара. Ослуша се, опитвайки се да долови някакъв шум

от четирите странични коридора. Нещо помръдна, някой тихичко се изкашля. Обърна се и каза на брат си на висок глас:

— Момчета, когато стреляте, гледайте да уцелвате празното място между железните пръчки. Не повреждайте веригата и катинара. Тези автомати „Томсън“ много разсейват стрелбата.

Педар се засмя:

— Неведнъж сме се оправяли с тях. Ще успеем и сега.

Тя му намигна и отново се качи, като междувременно мушна пистолета в колана на джинсите си. Приближи се до него и леко докосна бузата му:

— Заложили сме всичко, което имаме, в тази игра, Педар. Томи е с доживотна. Нас може да ни убият, или да ни напъхат в някой американски затвор за цял живот. Мама ще умре от притеснение. Ако тази работа свърши зле, никой от нас няма да види другите.

Педар Фицджералд почувства очите му да се изпълват със сълзи, но успя да ги преглътне. Когато възвърна способността си да говори, заяви бодро:

— Поверили сме всичко на Брайън, Мегън. Имаш ли… имаш ли му доверие? Ще може ли да се справи?

Мегън погледна брат си в очите:

— Ако не успее, и ние разберем, че не може да го направи, тогава… Аз и ти ще вземем нещата в свои ръце. Семейството стои над всичко.

Тя се обърна и се качи в светилището, заобиколи олтара и видя Морийн да седи на една скамейка. Очите им се срещнаха и никоя от тях не отмести погледа си.

Флин, който гледаше от покритата вътрешна галерия, извика:

— Мегън, ела да се поразходиш с нас.

Мегън Фицджералд остави Морийн и се присъедини към Флин и Хики. Тримата тръгнаха по централната пътека.

— Има хора в коридорите, които извеждат в ризницата — съобщи тя.

без да спира, Флин кимна:

— Те няма да предприемат нищо, преди да са установили кои сме и какви са намеренията ни. Разполагаме с още малко време.

Когато стигнаха до предния вход, Флин прокара ръцете си по студения бронз на церемониалните двери.

— Великолепни са. Ще ми се да мога да взема една от тях. — Провери мините, после се обърна назад и направи широк жест, като да обхване катедралата: — Организирахме отлично позициите си за смъртоносен кръстосан огън от пет високо разположени гнезда. Стрелците имат за прикритие каменните парапети. Докато държим високите позиции, катедралата е под наш контрол. Но ако ги загубим и се наложи да водим бой долу, ще ни бъде много трудно.

Хики отново запали лулата си:

— Важното е да не се налага да се бием в книжарницата.

Мегън го изгледа ядосано:

— Надявам се да запазиш чувството си за хумор, когато куршумите запищят покрай главата ти.

Той издуха дима в лицето й:

— Моето момиче, по мен са стреляли повече пъти, отколкото ти е идвал месечният цикъл.

Флин ги прекъсна:

— Ако си командир на полицаите, Джон, какво би направил?

Хики размисли малко, после рече:

— Бих направил това, което направи британската армия в центъра на Дъблин през 1916-а. Ще извикам артилерийска част и ще изравня това проклето място със земята. После ще предложа условия за капитулация.

— Но това не е Дъблин, 1916-а — каза Флин. — Хората отвън ще трябва да действат по-сдържано.

— Ти го нарече сдържано. Аз бих казал хитро. В един момент, щом видят, че не могат да ни придумат, ще трябва да атакуват. Ще го направят без мощни оръжия. Повече тактика и по-малко барут… газ, хеликоптери, разтърсващи снаряди, които не разрушават постройки. В наши дни има голямо разнообразие. — Той се огледа. — Но може и да успеем да се задържим.

— Ще се задържим — обади се Мегън. Флин добави:

— По една случайност имаме противогази.

— Имаме ли? Изпипал си всичко от край до край, Брайън. Старата ИРА никога не тръгваше подготвена както трябва, за да успее да стисне Британския лъв за топките — той вдигна глава към галериите, после огледа празното пространство отдолу. — Лошото е обаче, че не си могъл да доведеш повече хора…

Флин го прекъсна:

— Тези са добри момчета. Всеки от тях струва колкото двайсет от някогашните обесници.

— Така ли? И жените ли?

Мегън настръхна и понечи да отговори, Флин я изпревари:

— Няма проблеми с жените, старче. Научих това през всичките тези години. Те са внимателни и лоялни.

Хики кимна с глава към светилището, където седеше Морийн, после престорено бързо извърна поглед настрани:

— Предполагам, че повечето наистина са такива — седна на края на скамейката и се прозя. — Изтощителна работа. Мегън, момичето ми, надявам се разбираш, че това, което казах преди малко за жените, не се отнася за теб.

— Я да вървиш по дяволите! — Тя се обърна и се отдалечи.

Флин изпухтя силно раздразнен:

— Защо я провокираш?

Хики я гледаше да върви към олтара:

— Студена, много студена. Когато си с нея, сигурно е като да чукаш хладилник.

— Виж, Джон…

Телефонът върху органа в западната част на катедралата иззвъня силно и всички впериха очи в него.

ГЛАВА 20

Брайън Флин постави ръка на слушалката и погледна Хики:

— Бях започнал да мисля, че никой не се интересува какво става. Толкова истории съм чувал за безразличието на хората в Ню Йорк.

Хики се изсмя:

— Не мога да си представя по-голям кошмар за един ирландски революционер от това да бъде пренебрегнат. Вдигни телефона и ако се окаже, че е някой, който иска да продаде алуминиеви обшивки за жилището на енорийските свещеници, предлагам да се прибираме у дома.

Флин пое дълбоко въздух и вдигна слушалката:

— Макмейл на телефона.

Последва кратко мълчание, после мъжки глас попита.

— Кой?

— Аз съм Фин Макмейл, водач на фенианите. Кой се обажда?

Мъжът отсреща се поколеба за миг, после отново чуха гласа му:

— Тук е сержант Тесик от полицията. Отдел за тактическо наблюдение. Обаждам се от жилището на енорийските свещеници. Какво, по дяволите, става там?

— В момента, почти нищо.

— Защо са заключени вратите?

— Защото към всяка от тях има прикрепена мина. Всъщност, това е заради вашата безопасност.

— Защо?…

— Чуйте, сержант Тесик, и ме слушайте много внимателно! Тук сме задържали четирима заложници — отец Тимъти Мърфи, Морийн Малоун, сър Харолд Бакстър и самия кардинал. Ако полицията се опита да влезе насила, мините ще избухнат, а ако продължат да влизат, ще застреляме заложниците и ще подпалим катедралата. Разбрахте ли?

— Исусе Христе!

— Бързо предай това съобщение на началниците си и намери някой висш офицер да се обади тук. И без бавене, сержант Тесик!

— Да… добре… Слушайте, тук всичко е доста объркано, затова трябва да имате малко търпение. Веднага щом се оправим с онази каша отвън, ще осигурим присъствието на висш полицейски служител. Така става ли?

— Само не се бавете. И без глупости, защото тук ще има много трупове, за които ще трябва да отговаряте. Никакви хеликоптери в района. Никакви бронирани коли по улиците. Сложил съм постове по кулите с противотанкови ракети и пушки с оптически мерници. Точно в този момент в главата на кардинала има опрян пистолет.

— Добре, добре. Само спокойно… Недейте…

Флин затвори и се обърна към Хики и Мегън, която се беше присъединила към тях.

— Сержант от отдела за тактическо наблюдение, духовен брат на Гестапо и другите подобни служби. Не ми допадна тонът му.

Хики кимна:

— Това е защото се мислят за голямата работа. Притежават силно чувство за превъзходство. — Той се усмихна: — Но то ги прави по-лесни мишени.

Флин изви очи към вратите:

— Предизвикахме малко по-голям хаос, отколкото беше нужно. Надявам се да възстановят донякъде командната си верига, преди някои буйни глави да започнат да действат. Следващите няколко минути ще бъдат критични.

Мегън се обърна към Хики:

— Искаш ли Съливан да ти помага при поставянето на бомбите?

— Мегън, сладурче, искам ти да ми помагаш. Изтичай и вземи каквото е необходимо. — Изчака я да се отдалечи и се обърна към Флин: — Трябва още сега да вземем решение за заложниците, кой кого ще убие.

Флин погледна кардинала. Седнал изправен на трона си, той от глава до пети изглеждаше като истински принц на църквата. Съзнаваше, че това, което вижда, не беше суета или превземка, а продукт на две хиляди години история, церемониал и обучение. Кардиналът не само щеше да бъде труден заложник, но и мъж, когото мъчно можеш да превърнеш в труп. Отвърна на Хики:

— Само много твърд човек може да пусне куршум в неговата глава.

Очите на Хики, в които обикновено проблясваше някаква палавост, се стесниха и станаха злобни:

— Добре, аз ще се оправя с него, ако — той наклони глава към Морийн, — ти поемеш нея.

Флин погледна към Морийн, седнала на църковната скамейка между Бакстър и отец Мърфи. Поколеба се, после отговори:

— Да, добре. Върви да поставяш бомбите. Хики сякаш не го чу:

— Колкото до Бакстър, всеки би го убил. Кажи на Мегън, че трябва да се заеме със свещеника. На тази малка кучка трябва да й бъде трудно да пролее човешка кръв, с Морийн ще й бъде прекалено лесно.

Флин погледна внимателно Хики. Започна да става очевидно, че Хики маниакално преследва желанието си да повлича след себе си колкото е възможно повече хора.

— Да — рече на глас, — изглежда това е начинът да го направим. — Огледа огромното пространство около себе си и промърмори, повече на себе си: — Господи, как влязохме на това място! И как ще излезем?

Хики стисна силно ръката му:

— Странно! Почти същото попита и Падрейк Пиърс, когато хората му обсадиха Централната поща в Дъблин, оня понеделник по Великден. Помня го като бял ден. Отговорът тогава, както и сега е, че влезе с късмет и хитрост, обаче няма да излезеш жив… — Той пусна ръката на Флин и го тупна по рамото: — Не увесвай нос, момче, ще изтрепем доста от тях преди да ни убият. Както стана през 1916-а. Ще запалим проклетото място. И ще го взривим, ако поставя тези бомби на подходящите места.

Флин не откъсваше очи от Хики. Може да се наложи да убие него, преди той да е убил всички тях.

Мегън Фицджералд се качи в светилището, хванала два куфара. Бързо заобиколи олтара отдясно и ги постави до бронзова плоча, монтирана в мраморния под. Повдигна плочата. Джон Хики дойде зад нея и вдигна куфарите.

— Слизай!

Мегън се спусна по люлееща се метална стълба, откри шнура на лампата и го дръпна. Хики слезе и й подаде куфарите, тя ги остави внимателно на пода. Проучиха неравно изкопания терен. Баластра,

тръби и всевъзможни проводи почти запълваха пространството. Беше трудно да се движат и виждат ясно. Мегън извика:

— Ето външната стена на криптата. Хики викна в отговор:

— А това е стената на стълбището, което слиза в ризницата. Ела с мен.

Той светна фенерче и тръгна, като оглеждаше пътя напред, а зад гърба си влачеше един от куфарите. Поеха покрай слизащата надолу стена на стълбището, принудени да се навеждат още по-ниско. Пръстта отдолу премина в каменни плочи и Хики извика:

— Виждам основите отпред. — Пропълзя до малка могила, от която се издигаше основата на масивна колона. — Ето. Ела по-близо — той завъртя лъча на фенерчето. — Виждаш ли? Тук са направили пробив в старите основи, за да може да мине стълбището за ризницата. Ако прокопаем малко по-нататък, ще видим мазето. Прилича донякъде на разположението на начупените нива в съвременна сграда.

Мегън каза скептично:

— Много е объркващо. Пожарът на тавана е къде по-сигурно средство.

— Не губи кураж, Мегън. Няма да те вдигна във въздуха.

— Единствената ми грижа е да ги поставим както трябва.

— Разбира се — Хики прокара ръка по колоната. — Историята е следната. Когато през 1904 взривили основите, за да прокарат новото стълбище, са отслабили тези носещи колони. Казано на архитектурен език, сега те са под напрежение. Онова старче, чийто баща е работил тук по време на взривяването, ми каза, че според суеверните ирландски майстори, когато избухнал динамитът само всемогъщият Бог е запазил мястото от пълно рухване. Но тук вече не живее всемогъщият Бог, така че когато поставим пластичния експлозив, няма нищо, което да задържи покрива.

— Ами ако не се срути, ще станеш ли вярващ?

— Не, ще сметна, че не сме поставили правилно експлозива.

Хики отвори куфара и извади двайсетина бели блокчета, увити в целофан. Свали целофана от бялото, подобно на маджун вещество, и започна да го залепя между камъка и онова място на измазаната с хоросан колона, докъдето са били разрушени основите. Мегън се зае да му помага. Той й подаде фенерчето.

— Дръж това и гледай да не мърдаш. Хики закрепи в пластичния експлозив четири детонатора, свързани с кабели към комплект батерии. Измъкна будилник и погледна часовника си.

— Сега е шест и четири. Този часовник не може да отброи повече от дванайсет часа, така че най-дългото време до взрива, което мога да определя, е единайсет часа и петдесет и девет минути. — Започна да навива бавно стрелките в обратна посока и продължи да говори: — Така че ще го настроя да звъни в шест часа и пет минути, не, искам да кажа в шест часа и три минути. — Засмя се и продължи да навива. — Спомням си веднъж, имаше едно момче в Голуей, което не разбрало това. В полунощ настроил часовника да звъни в дванайсет и една минута следобед, както си мислел той. Мисля, че беше в някакъв британски офицерски клуб. Да, точно по времето, когато обядват, мислел си. Но в една минута след полунощ… той се изправил пред своя Създател, който сигурно се е учудил защо го създал разделен на толкова много части. — Той отново се разсмя и свърза жицата на часовника с батериите.

— Поне не ни хвърляй във въздуха, докато не поставим и втория от другата страна.

— Имаш право. Това стана ли както трябва? Е, да се надяваме, че е така. — Дръпна ключа на часовника и силно тиктакане изпълни влажното пространство. Вдигна очи към нея. — И не забравяй, умнице, че само ти и аз знаем къде точно е сложен експлозивът, което ни дава някакво преимущество и власт над твоя приятел господин Флин. Само ти и аз можем да решим дали ще удължим крайния срок за изпълнението на нашите условия. — Той се изсмя, докато мушкаше часовника в експлозива и го облепваше наоколо. — Но ако полицията ни убие преди това, е, в шест часа и три минути, което случайно съвпада с изгрева на слънцето, ще получат от нас съобщение направо от ада. — Взе малко пръст от земята и я поръси върху пластичния експлозив. — Готово. Сега изглежда съвсем невинно, нали? Помогни ми малко тук — продължи да говори, докато замаскираше експлозива. — Ти си млада. Зная, че не искаш всичко да свърши толкова скоро. Но сигурно имаш някакво силно желание, щом си се забъркала в това. Не си паднала тук от Марс. Планирали сте това повече от година. Ще ми се и аз да бях имал една година, за да помисля. Сега щях да съм си у дома, където ми е мястото. — Вдигна фенерчето и го насочи към

лицето й. Яркозелените й очи грееха насреща му. — Надявам се, че тази сутрин внимателно си наблюдавала изгрева. Защото едва ли имаш шанс да видиш следващия.

Патрик Бърк внимателно се подаде от нишата пред бронзовите врати и надзърна нагоре към северната кула. Градинските прожектори около катедралата хвърляха синкавобял отблясък върху наскоро почистената каменна повърхност и развяващото се знаме в зелено и златно. Гледката напомни на Бърк за сградата на Дисни Уърлд. Погледна Южната кула. Вентилационните отвори бяха развити и някакъв мъж гледаше в него през пушка с оптически мерник. Бърк му обърна гръб и видя висок цивилен полицай от подразделението за тактическо наблюдение да бърза към него през лапавицата.

Полицаят се поколеба, после попита:

— Вие сержант ли сте, или по-старши чин?

— Познай!

— Ъ-ъ-ъ…

— Лейтенант от разузнаването.

Полицаят заговори бързо:

— Божичко, лейтенант, моят началник, сержант Тесик, е в дома на енорийските свещеници. Разполага с взвод полицаи и е готов да действа. Иска да атакува вратите с камиони. Не мисля, че е разумно да правим каквото и да е, преди да сме получили заповед.

Бърк бързо прекоси стъпалата и тръгна покрай северната стена на катедралата през градините и терасите, докато стигна до гърба на енорийския дом. Влезе през врата, която водеше към огромен вестибюл. Около трийсет души от подразделението за тактическо наблюдение бяха пръснати навсякъде по стаите и офисите или насядали по стълбищата. Беше елитна част за бързо реагиране. Изглеждаха свежи, млади, едри и нетърпеливи. Бърк се обърна към полицая, който вървеше след него:

— Къде е Тесик?

— В кабинета на главния енорийски свещеник — наклони се към Бърк и рече тихо: — Той малко… лесно се ядосва. Нали разбирате?

Бърк остави полицая в преддверието и бързо се изкачи по стълбището, като мина между двама седящи мъже. На следващата площадка отвори вратата с табела „ГЛАВЕН ЕНОРИЙСКИ СВЕЩЕНИК“.

На бюрото си в средата на голям старомоден кабинет бе седнал монсеньор Даунс. Все още беше облечен с връхното си палто и пушеше цигара. Бърк застана на прага.

— Монсеньор, къде е полицейският сержант?

Монсеньор Даунс вдигна празен поглед:

— Кой сте вие?

— Бърк. Полиция. Къде е?…

Монсеньор Даунс заговори отнесено:

— О, да. Познавам те. Приятел си на отец Мърфи… Видях те миналата нощ в „Уолдорф“… Морийн Малоун… ти беше…

— Да, сър. Къде е сержант Тесик?

Зад двойната врата вдясно от Бърк дойде плътен глас:

— Тук съм. Вътре.

Бърк мина през вратата в голям вътрешен офис с камина и книжни лавици. Сержант Тесик седеше на огромно писалище в дъното.

— Бърк. Отдел разузнаване. Изведете хората си от този дом и ги изпратете на улицата, където им е мястото. Помогнете да бъде овладяно безредието.

Сержант Тесик се изправи, бавно разгъвайки огромното си тяло, високо шест и половина фута, и тежащо, според Бърк, повече от сто кила. Тесик попита:

— Умрял ли е някой, че точно теб са оставили да се разпореждаш?

Бърк затвори вратата зад гърба си.

— Комисар Дуайър наистина е мъртъв. Инфаркт.

— Чух. Това обаче не те прави полицейски комисар.

— Не, но временно ще се задоволите с мен. — Бърк влезе по-навътре в стаята. — Не се опитвай да се възползваш от цялата каша, Тесик. Не се прави на мъж, когато става въпрос за живота на други хора. Нали си чувал поговорката: „Когато гражданин е в беда, той вика ченге; Когато ченге е в беда, вика службите за бързо реагиране“.

— Използвам правото, което се нарича лична инициатива, лейтенант. Смятам, че преди тези копелета да са се окопали…

— На кого се обади? Кой ти е дал заповеди?

— Аз си ги давам.

— Много лошо.

Тесик продължи, без да показва притеснение:

— Никъде не мога да открия свободна линия.

— Опита ли на „Пълийс Плаца“?

— Казах ти, не мога да се свържа. Това е революция, по дяволите! Разбираш ли? — Той млъкна, после продължи: — Работи само вътрешният телефон за връзка с катедралата… Говорих с някакъв…

Бърк се приближи до писалището:

— С кого говори?

— С някакъв тип, Фин, или не знам точно как. Името му е написано на вратите на катедралата.

— Какво каза?

— Нищо — той помисли за момент. — Каза, че държи четирима заложници.

— Кои са?

— Кардиналът…

— По дяволите!

— Да. И някакъв свещеник също, Мърфи. И някаква жена, не мога да си спомня името й, дето говореше за мирни преговори. Името й беше във вестниците. Още някаква важна кралска клечка от Англия, Бейкър.

— Исусе Христе! Какво казаха още, Тесик? Мисли.

Тесик изглеждаше, сякаш наистина мисли.

— Чакай да видя… каза, че щял да ги убие, те винаги правят така. Нали така? И щели да изгорят катедралата… Как се пали катедрала?

— С кибрит.

— Не е възможно. Камъкът не гори. Както и да е. Обаче, казват, че вратите са минирани. Мамка им, имам трийсет и пет полицаи от тактическото подразделение и всички са готови да тръгнат. Още дузина са разположени в коридорите към ризницата. И имам тежка машина с двойни колела, от онези, дето прокопават канализационната система. Момчетата са готови да се качат и да разбият вратите. И…

— Забрави!

— Мамка му! Виж, колкото по-дълго чакаш, толкова по-добре се окопава противникът. Факт!

— Къде си научил този факт?

— В морската пехота. Виетнам.

— Аха. Слушай, Тесик! това е центърът на Манхатън, не провинция Фак Лак във Виетнам. Обсадена е огромна катедрала, пълна със съкровища на изкуството, Тесик. И има ЗАЛОЖНИЦИ! Обикновените хулигани не държат заложници, нали? Политиката на полицията е сдържаност, не кавалерийски атаки. Разбра ли?

— Сега е по-различно. Командната верига е прекъсната. Един път, близо до Куанг-Три, докато патрулирах…

— На кого му пука?

Тесик се наежи:

— Дай да ти видя легитимацията.

Бърк извади картата със значката, после я прибра.

— Виж, Тесик. Тези хора, които са обсадили катедралата, не представляват непосредствена заплаха за никого извън нея…

— Стреляха срещу полицейски прожектор. Закачиха знаме на кулата. Може да са червени, Бърк, революционери. Фениани… Какви, по дяволите, са тези фениани?

— Остави това на службите за бързо реагиране и преговарящия за освобождаване на заложниците. Става ли?

— Тръгвам, Бърк. Сега, преди да започнат да стрелят по града. Преди да застрелят заложниците… или да изгорят катедралата.

— Нали е от камък?

— Стой настрана, лейтенант. Аз съм човекът на мястото в момента и ще направя това, което трябва.

Бърк разкопча палтото си и пъхна палци в колана.

— Няма да стане.

Известно време и двамата мълчаха, после Тесик заяви:

— Тръгвам към вратата.

Бърк отговори:

— Опитай!

Кабинетът беше съвсем тих. Само часовникът на полицата над камината цъкаше.

И двамата се отдалечиха от писалището и си обърнаха гръб, защото всеки от тях осъзна, че неразумно бе притиснал другия до стената, а никой от двамата не знаеше какво трябва да направи по-нататък.

ГЛАВА 21

Отец Мърфи се обърна към Морийн и Бакстър, които седяха до него на скамейката:

— Искам да разговарям с Негово високопреосвещенство. Ще дойдете ли с мен?

Морийн поклати глава. Бакстър каза:

— След малко ще дойда.

Отец Мърфи прекоси мраморния вход. Коленичи пред трона и целуна епископския пръстен. После се изправи и заговори тихо на кардинала. Морийн ги погледа известно време и се обърна към Бакстър:

— Не мога да остана тук и минута повече.

Той я погледна внимателно. Видя очите й да мятат безумни погледи наоколо, тялото й отново се тресеше. Обгърна раменете й с ръка:

— Наистина трябва да се вземеш в ръце.

— О, върви по дяволите! Как можеш да ме разбереш? За мен това е като да седя в стая, пълна с оживели кошмари.

— Я да видя дали не мога да измоля нещо да пийнеш. Може би имат транквиланти…

— Не! Слушай, боя се от…

— Говори, ако това ти помага.

Морийн се опита да успокои треперещите си нозе.

— Има много неща, от които се страхувам… От него. Флин. Той може… Има силата… Не, не сила… Умение да те накара да направиш нещо, за което после да съжаляваш и да се чувстваш ужасно. Разбираш ли?

— Мисля, че…

— И… тези хора… Те са от моите хора, и все пак не са ми близки. Вече не. Не знам как да се отнасям към тях… Прилича на семейно събрание, на което съм извикана, защото съм направила нещо нередно. Не казват нищо, само ме гледат… — Тя поклати глава. Веднъж влязъл, оставаш докрай. Тя започваше да разбира какво

всъщност означава това. То нямаше нищо общо с тях, а с нея. Погледна Бакстър: — Даже и да не ни убият… има по-лоши неща.

Бакстър стисна рамото й:

— Да… мисля, че разбирам.

— Не се изразявам много добре.

Тя познаваше онова пълно потискане на личността, което превръщаше заложниците в зомбита, охотно участващи в драмата. И след това смесените чувства, объркването, вината. Спомни си какво беше казал един психолог: „Ако веднъж си бил заложник, оставаш такъв до края на живота си“. Тръсна глава. Не! Няма да позволи да й се случи. Не.

— Не!

Бакстър стисна дланта й:

— Може и да трябва да умрем, но ти обещавам, че няма да им позволя да злоупотребят с теб… и с нас. Няма да има циркаджийски процес, няма да има публични отричания от думи и постъпки, няма… — усети, че му е трудно да изрече на глас онова, от което тя се боеше. — Няма да има садистични игри, нито психологически тормоз…

Тя разгледа внимателно лицето му. Той притежаваше много по-голяма способност да вниква в нещата, отколкото бе очаквала от един дипломат от старата школа.

Той се изкашля и продължи:

— Ти си много горда жена… Всъщност, това ме улеснява. Ненавиждам ги и всяко нещо, което ми направят, ще унижи тях, не мен. Ще бъде от огромна полза, ако установиш подходящите връзки между себе си и тях.

Тя поклати глава:

— Да. Чувствам се като изменник, а съм патриот. Чувствам се виновна, а съм жертвата. Как е възможно това?

— Когато намерим отговора, ще знаем как да се справим с хора като Брайън Флин.

Тя се насили да се усмихне:

— Съжалявам, че те обремених с всичко това. — Бакстър понечи да я прекъсне, но тя продължи: — Сметнах, че имаш право да го знаеш, преди аз…

Бакстър сграбчи ръката й, обаче тя се прехвърли над задната скамейка, после скочи на последната редица и се хвана за двете

дървени колони на резбования параван. Залюля се с крака, вдигнати над перилата, преди да скочи в покритата галерия, шест фута отдолу.

Франк Галахър се наведе от горната галерия. Насочи пушката си точно към главата й, но толкова трепереше, че не можа да стреля.

Иймън Феръл се прицели от другата страна на светилището в гърба й, ала отмести ръката си наляво от целта и пусна единичен изстрел, който изтрещя в тишината на катедралата.

Джордж Съливан и Аби Боулънд погледнаха бързо откъде идва изстрелът, после погледнаха в какво се цели Феръл, но никой от тях не помръдна.

Лиъри беше предусетил какво ще стане, още преди Морийн да направи първото движение. Когато тя излезе от скамейката, той се надвеси над парапета на балкона и я проследи през оптичния прибор. Когато тя се люшна над перилата, той стреля.

Морийн чу рязкото изпукване от изстрела на Феръл и куршумът свирна от лявата й страна. Почти едновременно чу отекването на другия изстрел от балкона и усети как куршумът докосна косата й. От дървената колона до лявото й ухо в лицето й се пръснаха трески. Внезапно две силни ръце я сграбчиха за раменете и я преметнаха назад върху скамейката. Видя над себе си лицето на Харолд Бакстър.

— Пусни ме! Остави ме на мира!

Бакстър не спираше да повтаря възбудено:

— Не мърдай! За Бога, не мърдай!

Звук от бягащи стъпки достигна в светилището и Морийн видя Мегън да се хвърля върху скамейката и да насочва пистолет в лицето й. Изсъска тихо:

— Благодаря — и обра спусъка.

Бакстър се разпростря върху тялото на Морийн:

— Не! За Бога, недей! Мегън изкрещя:

— Махай се, тъпо копеле! Дръпни се! — Тя го удари в тила с пистолета си, после завря цевта в устата на Морийн.

Кардиналът, който беше стигнал до средата на светилището, извика:

— Спри! Пусни ги!

Отец Мърфи се приближи бързо до Мегън, хвана я под мишниците, вдигна я високо във въздуха, и като се завъртя, я хвърли на

пода. Мегън се плъзна по гладкия мрамор, след което бързо застана на колене и се прицели в свещеника.

От мястото за причастие долетя ясният глас на Брайън Флин:

— Не!

Мегън се врътна настрана и се втренчи в него, все още насочила напред пистолета си. Флин прескочи оградата на светилището и се изкачи по стъпалата към олтара:

— Качи се на балкона и стой там!

Мегън се наведе. Пистолетът се тресеше в ръката й. Всички около нея стояха неподвижно. Появи се и Джок Хики:

— Ела с мен, Мегън — приближи към нея, наведе се над гърба й и взе двете й ръце в своите. — Хайде. Това беше.

Изправи я на крака и свали ръката с пистолета до бедрото й. Поведе я по стъпалата и двамата се отдалечиха по централната пътека.

Флин отиде до скамейките и погледна надолу:

— Колко галантно, Бакстър. Колко рицарско! И глупаво.

Харолд Бакстър се изправи, дръпна Морийн до себе си. Флин я погледна:

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Едва не уби сър Харолд.

Морийн не отговори. Бакстър притисна с носна кърпичка бузата й там, където я бяха одрали треските, Флин вдигна ръка и го блъсна настрана. Продължи да говори спокойно:

— И не си мисли, че Лиъри е лош стрелец. Ако беше стигнала до вратата, щеше да покоси и двата ти глезена. Това се отнася също за Негово високопреосвещенство и за добрия отец. Ако по някакво чудо някой се измъкне оттук, друг ще умре вместо него. — Огледа един по един: — Дали да не ви държа всички заедно? Бих предпочел да не го правя. — Отново ги огледа студено: — Не напускайте светилището! Ясни ли са правилата? Добре. Седнете. — Флин мина зад олтара и се спусна по стъпалата до площадката пред криптата. Попита тихо Педар Фицджералд: — Има ли някакво раздвижване тук?

Фицджералд отговори също тихо:

— Вдигаха шум в коридорите, но сега се умълчаха. Има ли някой прострелян? Сестра ми добре ли е?

— Всички са добре. Не напускай този пост, независимо какво ще чуеш отгоре.

— Знам. Внимавай с Мегън, моля те!

— Всички внимаваме с нея, Педар.

Един полицай от подразделението за тактическо наблюдение се втурна в кабинета на монсеньор и нахлу задъхан във вътрешния офис:

— Сержант!

Тесик и Бърк едновременно вдигнаха поглед. Патрулът съобщи задъхано:

— Хората в коридорите са чули два изстрела вътре.

Тесик погледна Бърк:

— Това е. Сега вече ще влезем.

Той бързо го заобиколи и тръгна към вратата. Бърк го сграбчи за раменете и блъсна гърба му в камината. Тесик възвърна равновесието си и извика на патрула:

— Арестувай този тип!

Полицаят се поколеба и измъкна служебния си пистолет. Телефонът иззвъня.

Бърк се протегна към него, Тесик го дръпна настрани и вдигна слушалката:

— Сержант Тесик, полицейско управление на Ню Йорк.

Седнал на пейката пред долния орган, Флин започна:

— Обажда се Фин Макмейл.

Гласът на Тесик беше развълнуван:

— Какво става там при вас? За какво е цялата тази престрелка?

Флин запали цигара.

— Два изстрела не могат да се нарекат „престрелка“, сержант. Не е лошо да прекараш следващия си отпуск в Белфаст. Там майките стрелят по два пъти в детската стая, само за да събудят децата си.

— Какво…

— Няма прострелян — прекъсна го Флин. — Един автомат даде случаен изстрел — и рече внезапно: — Започваме да ставаме нетърпеливи, сержант.

— Само не се вълнувайте!

— Крайният срок за изпълнение на нашите условия е до изгрев, а изгревът няма да се забави, само защото вие се туткате и не можете да откриете началниците си.

Той затвори и дръпна от цигарата си. Мислеше за Морийн. Трябва да я върже за нейно добро и за доброто на всички тях. Но може би й дължеше правото на свободен избор и възможността да следва

съдбата си без негова намеса. В някой момент, преди да е изгряло слънцето, те ще се освободят един от друг, или отново ще бъдат заедно, независимо по какъв начин.

ГЛАВА 22

Сержант Тесик остави слушалката и погледна Бърк. — Автомат дал случаен изстрел. Така каза… Не знам. — Той изглеждаше малко поукротен. — Ти какво мислиш?

Бърк въздъхна дълбоко, после отиде до прозореца, който гледаше към катедралата, и дръпна пердетата. — Погледни нататък!

Сержант Тесик погледна обляната в светлина катедрала.

— Влизал ли си някога вътре, Тесик?

Той кимна:

— Бил съм при даване на причастие. На едно-две погребения.

— Аха. Е, помниш ли галериите, тоест балконите? А балкона за църковния хор? И повече от един акър скамейки. Това нещо вътре е смъртоносен капан, сержант, едно проклето стрелбище, в което твоите хора ще бъдат патиците. — Бърк пусна пердето да падне и се обърна към него. — Моите източници на информация ми донесоха, че онези хора имат автоматично оръжие и снайперистки пушки. Вероятно и противотанкови ракети. Ти с какво разполагаш, Тесик? С револвери? Върни се на поста си! Кажи на хората си да се изнасят бързо.

Тесик отиде до един бюфет, наля си чаша бренди, изпи го, стоя около минута, забил поглед в пространството. После погледна Бърк:

— Добре, няма да се правя на герой — направи опит да се усмихне. — Мислех си, че ще бъде голяма работа. Няколко медала. Похвала от майора… гласност в пресата. Нали знаеш?

— Да, присъствал съм на много такива погребения. Другият полицай от тактическия отдел прибра пистолета си в кобура и излезе, Тесик унило тръгна към вратата.

— И без глупости, сержант!

Тесик излезе от вътрешния офис, после извика:

— Искат да говорят с висш полицейски служител. Надявам се, че ще успееш да намериш някого.

Бърк отиде до писалището и набра специалния номер в своя офис в „Пълийс Плаца“. След известно забавяне някой вдигна телефона и се обади женски глас:

— Джаксън.

— Луиз, Бърк се обажда.

Дежурният сержант Луиз Джаксън, цветнокожа жена на средна възраст, отговори уморено:

— Лейтенант! Къде се намирате?

— В енорийския дом на катедралата „Свети Патрик“. Свържи ме с Лангли.

— Инспекторът замина със заместник-полицейския комисар Рурк. Взеха служебния хеликоптер. Опитват се да възстановят командната верига, но изгубихме радиовръзка с тях, когато се приближиха до катедралата. Там има заглушаващо устройство. Всички телефонни линии в града са претоварени, освен специалните, а и те не са много добри. Тук е пълна лудница.

— И при мен е малко объркано. Обади се горе в офиса на преговарящите за освобождаване на заложници. Да намерят Берт Шрьодер незабавно. Тук възникна ситуация със заложници.

— По дяволите. Така и предполагахме. Момчетата от специалните служби, които охраняваха важните клечки на стъпалата, току-що се обадиха. Загубили са няколко човека в бъркотията, но не казаха много ясно кого и как.

— След малко ще ти известя кого и как. Обади се и в офиса на Службата за бързо реагиране. Говори с капитан Белини, ако е там. Обясни, че катедралата е окупирана от въоръжени хора. Да съберат нужната екипировка за обсада, да вземат снайперисти и какъвто друг персонал и оборудване са необходими. Да дойдат в резиденцията на кардинала. Запомни ли?

— С този ще се разберем трудно.

— Сигурно си права. Добре, имам доклад за ситуацията и съобщение от онези вътре. Ще ти ги дам, а ти се обади в офиса на комисаря. Те ще се обадят на всички от списъка за ситуацията. Готова ли си да пишеш?

— Давай.

— Около 5,20 ч. следобед катедралата „Свети Патрик“ беше окупирана от неизвестен брой въоръжени мъже… — Бърк завърши доклада си. — Определих дома на главния енорийски свещеник за команден пункт. Изпрати хора да прекарат допълнителни телефонни

линии тук, според съществуващите процедури при спешност. Запомни ли?

— Пат, упълномощен ли си…

Бърк почувства как потта започна да мокри яката му и я разхлаби.

— Луиз, не задавай такива въпроси! Става ли?

— Добре.

— Направи всичко възможно да се свържеш с когото трябва. Запази хладнокръвие.

— Аз съм спокойна. Но трябва да видиш всички тук. Смятат, че това е някакъв метеж. От Олбъни[1] и Вашингтон звъняха в офиса на полицейския комисар, а оттам се обадиха тук. Искат да знаят дали е обикновен бунт, или е на расова основа. Можеш ли да кажеш дали е нещо такова. Просто, за да можем да го регистрираме.

— Кажи на Олбъни и Вашингтон, на никой в Ню Йорк не му пука чак толкова, че да вдига бунтове. Доколкото разбирам, фенианите провокираха безредиците, за да прикрият окупирането на катедралата. Ситуацията излезе извън контрол, много граждани се почувстваха щастливи, че могат да се развилнеят. Имаш ли вече доклади от нашите хора в района?

— Нито един. Ти си първият.

— Още нещо. Изпрати досието на Джон Хики, колкото можеш по-скоро. И провери дали разполагаме с нещо за ирландец на име Брайън Флин.

Бърк затвори телефона. Излезе в кабинета отвън.

— Монсеньор?

Монсеньор Даунс остави слушалката на своя телефон.

— Не мога да се свържа с никого. Трябва да се обадя на архиерейския наместник. Трябва да говоря с папския пратеник във Вашингтон. Какво има? Какво става там?

Бърк погледна пепелявото му лице, отиде до масичката за кафе и взе бутилка вино с една чаша.

— Пийнете си малко. Скоро линиите ще се оправят. Сигурно в момента два милиона души се опитват да се обадят вкъщи. Това е. Ще се наложи да използваме Вашия дом като команден пункт.

Монсеньор Даунс дори не погледна виното.

— Команден пункт?

— Моля ви да изпразните къщата и да евакуирате целия персонал и свещениците. Оставете един човек при телефонната централа, докато дойде оператор от полицията. — Бърк погледна часовника си, поразмисли и каза: — Откъде се влиза в коридора, който ни свързва с ризницата?

Монсеньор му даде няколко несвързани и объркани указания.

Вратата се отвори с трясък и вътре нахълта висок мъж с черно палто. Държеше вдигната полицейската си значка.

— Лейтенант Янг. Бюро на специалните служби. — Той погледна монсеньор, после Бърк, и попита: — Ти кой си?

— Бърк. Отдел разузнаване.

Мъжът отиде право до масичката за кафе и си наля чаша вино.

— Господи! Извинете, отче. По дяволите! Прибрахме навреме всички големци от стъпалата, освен трима.

— Чакай да позная. Ние от разузнаването много познаваме. Изгубихте кардинала, Бакстър и онази Малоун.

Лейтенант Янг го стрелна с поглед:

— Къде са те? Нали не са в катедралата?

— Боя се, че са точно там.

— О, за Бога, извинете, мамка му! Това е то. Отиде ми хлебецът.

— Само трима от около сто ВИП-а не е чак толкова зле.

— Не си прави майтап! Лошо. Много лошо.

— Доколкото имам сведения, засега им няма нищо. Освен тях са задържали и един свещеник, отец Мърфи. Той не е ВИП, така че не се притеснявай!

— По дяволите! Загубих три ВИП-а! — Той продължи да дърдори, докато си наливаше втора чаша: — Мамка му!

Трябваше да изпратят Тайните служби. Когато дойде папата, президентът изпрати Тайните служби да ни помагат — погледна Бърк и монсеньор и продължи: — Повечето от нашите отидоха при трибуните. Бърд избра най-добрите, а за мен останаха шепа некомпетентни мърлячи.

— Точно така. — Бърк отиде до вратата. — Доведи сега няколко компетентни момчета, за да стоят при монсеньор Даунс. Той е ВИП. Аз ще се опитам да разговарям с онези вътре. Те също са ВИП.

Янг го погледна гневно:

— Защо не ни предупредихте, че нещо такова ще се случи, Бърк?

— Не сте ни питали.

Бърк излезе от кабинета, спусна се по стълбището и намери асансьора, който го отведе в мазето. Натъкна се на някакъв латиноамериканец от охраната.

— До ризницата — каза Бърк без предисловия. Човекът го заведе до един коридор и посочи. Бърк видя шестима полицаи от подразделението за тактическо наблюдение, наредени покрай стените на коридора с извадени пистолети. Вдигна значката си и им направи знак да се изтеглят назад. Извади своя револвер и го мушна в джоба на палтото си. Слезе по няколкото стъпала там, където се разширяваше коридорът. Подаде внимателно главата си зад ъгъла и огледа сводестата мраморна ризница.

Един от полицаите зад него прошепна:

— Оня тип горе на площадката държи автомат „Томсън“.

Бърк внимателно влезе в ризницата и мина покрай редицата маси до стената отдясно. В края им имаше друг сводест вход и през него се виждаше слабо осветена многоъгълна стая от камък и тухли.

Бавно се приближи до вратите, като внимаваше да не попада в тази част от стълбището, където можеха да го видят. Чу приглушени гласове да отекват отгоре. Опря гръб на мраморната стена и усети сърцето си да бие силно. Напълни няколко пъти дробовете си, но сякаш бе изгубил гласа си. Ръката му стискаше здраво револвера в джоба и той я извади. Опря я на стената, за да престане да трепери. Погледна часовника си. Една минута. След една минута ще извика Фин Макмейл.

Морийн седеше на скамейката, скрила лице в ръцете си, а от двете й страни отец Мърфи и кардиналът изливаха несекващ поток от утешителни думи. Бакстър дойде от масата за причастие, където беше поставена гарафа с вода.

— Ето, пийни.

Тя поклати отрицателно глава и рязко се изправи.

— Оставете ме. Махнете се всички! Какво знаете вие? Не знаете и половината от всичко това. Но скоро ще разберете.

Кардиналът направи знак на двамата и те го последваха към другия край на светилището. Когато застанаха до трона, кардиналът започна тихо:

— Нужно й е да остане насаме със себе си. Изтормозена е. Ако има нужда от нас, сама ще дойде. — Той вдигна глава към олтара, който се издигаше в светилището. — Бог ни доведе заедно в своя дом и сега сме в ръцете Му… ние, както и те. Това, което ще стане, е Негово дело, не наше. Не трябва да предизвикваме тези хора и да им даваме повод да посегнат на нас или на този храм.

Бакстър се изкашля:

— Длъжни сме да избягаме, ако ни се предостави добра възможност.

Кардиналът му отправи ядосан поглед:

— Боя се, че изхождаме от различни стандарти на поведение и мислене. Все пак, господин Бакстър, настоявам в моя храм да правим това, което аз кажа.

Бакстър отговори хладно:

— В този случай е под въпрос на кого е църквата, Ваше високопреосвещенство. — Той се обърна към отец Мърфи: — Как мислите вие?

Отец Мърфи сякаш се подвоуми, преди да отговори:

— Няма нужда да спорим. Негово високопреосвещенство е прав.

Бакстър беше разгневен:

— Вижте какво, не обичам да ме командват. Трябва да окажем някаква съпротива, макар и само психологическа, и поне да имаме план за бягство, ако искаме да запазим разсъдъка и самоуважението си. Иначе може да продължи с дни… или седмици… Ако си тръгна оттук жив, искам да съм в състояние да живея в мир със себе си.

Кардиналът заговори:

— Господин Бакстър, тези хора засега се отнасят с нас доста добре. Вашият начин на действие може да предизвика репресивни мерки от тяхна страна и…

— Отнасят се добре? Не давам и пет пари как се отнасят към нас. Нямат право да ни държат тук.

Кардиналът кимна:

— Имате право, разбира се. Но оставете ме да изтъкна последния си аргумент. Според мен голяма част от разпалеността на по-младите мъже се дължи на близостта на млади жени…

— Не съм длъжен да слушам това.

Тънка усмивка заигра върху лицето на кардинала:

— Аз май ви разсърдих. Съжалявам. Както и да е, трябва да знаете, че и за миг не се съмнявам, тези хора ще убият мен и отец Мърфи. Това е също толкова сигурно, колкото и че ще убият Вас и госпожица Малоун. Най-важното обаче е да не ги предизвикваме да извършат този смъртен грях. Също така, за мен е важно и задължението ми като пазител на този храм. Той е най-голямата католическа катедрала в Америка, господин Бакстър, Майката-църква, духовният център на католицизма в Северна Америка. Опитайте се да мислите за нея като за Уестминстърското абатство!

Лицето на Бакстър почервеня. Той пое дълбоко дъх:

— Мой дълг е да се съпротивлявам и аз ще го направя.

Кардиналът поклати глава:

— Е, воденето на война не е наш дълг. — Приближи още към Бакстър: — Не можете ли да оставите това в Божиите ръце? Или, ако не сте съгласен с това, в ръцете на властите отвън?

Бакстър прикова поглед в очите му:

— Вече изясних своята позиция.

Кардиналът сякаш за миг потъна в мисли, после продължи:

— Може би прекалено много съм загрижен за този храм. Той е под моята опека, нали разбирате. Както би направил всеки друг на мое място, аз слагам в сметката и материалната му стойност. Но все пак сме единодушни, че не трябва излишно да се жертва човешки живот, нали?

— Разбира се.

— Нито животът на някой от нас — и той направи широк жест около себе си, — нито техният.

— За техния не съм толкова сигурен — отбеляза Бакстър.

— Всички сме Божии чада, господин Бакстър.

— Чудя се дали е така.

— Моля ви.

Последва дълго мълчание, прекъснато от гласа на Морийн, която беше прекосила светилището.

— Мога да ви уверя, кардинале, че всеки един от тези хора се е пръкнал от ада. Знам, някои от тях може да ви се струват разумни мъже и жени, весели добри ирландци, сладки думи, напевен акцент и какво ли още не. По-нататък може да има и стихове. Но те са напълно способни да убият всички ни и да изгорят вашия храм.

Тримата мъже тихо я гледаха. Тя посочи двамата духовници:

— Вие може и да не разбирате истинското зло, а само абстрактното, но точно сега в светилището ви се е вмъкнал Сатаната.

Вдигна ръката си и посочи Брайън Флин, който се качваше по стъпалата в светилището, Флин ги погледна и се усмихна:

— Някой спомена ли името ми?

---

[1] Столицата на щат Ню Йорк — бел. пр. ↑

ГЛАВА 23

Бърк се приближи още до отвора на стълбището, пое дълбоко въздух и извика:

— Полиция! Искам да говоря с Фин Макмейл!

Чу думите си да отекват нагоре по мраморното стълбище.

Някакъв глас със силен ирландски акцент викна в отговор:

— Изправи се до вратите, постави ръцете си на пръчките и без номера! В ръцете си държа „Томсън“.

Бърк излезе напред и видя млад мъж, по-скоро момче, коленичило на площадката пред вратата на криптата. Бърк бавно изкачи стъпалата и постави ръце на месинговата врата.

Педар Фицджералд насочи автомата към него.

— Не мърдай! — и викна нагоре: — Доведете Фин! Тук има един, който иска да говори с него.

Бърк изучава младежа за момент, после вниманието му се насочи към разположението. От площадката пред криптата стълбището се разделяше на две в ляво и дясно. Над вратата се намираше гърбът на олтара, от който се издигаше огромен златен кръст. Неговият силует се очертаваше на фона на издигнатия таван на катедралата. Изглежда никой не можеше да мине през тези врати и да изкачи стълбището, без да бъде направен на парчета от стрелците горе.

Откъм лявото стълбище се чуха стъпки и високата фигура на мъж се очерта сред тайнствената жълта светлина, проникваща през остъклената врата на криптата, фигурата мина покрай коленичилия младеж и бавно слезе по тънещото в полумрак мраморно стълбище. Бърк не можеше ясно да различи чертите му, но видя, че мъжът носи бяла риза без яка и черни панталони — останки от свещенически одежди.

Бърк рече с равен глас:

— Фин Макмейл? — за човек, запознат с историята на келтите това звучеше също толкова абсурдно, колкото да наречеш някого Робин Худ.

— Точно така — високият мъж продължи да се приближава. — Водач на фенианите.

Бърк едва не се разсмя от тази помпозност, но нещо в очите на мъжа го скова.

Флин спря близо до вратата и заболе поглед в него.

— И с кого имам удоволствието да разговарям?

— Старши инспектор Бърк, полицейско управление на Ню Йорк, офиса на комисаря. — Той срещна дълбоките тъмни очи на мъжа, после погледна дясната му ръка и видя големия бронзов пръстен.

Брайън Флин отвърна:

— Знам кой си… лейтенант! Аз също си имам разузнаване. Не е ли малко безочливо от твоя страна? Е — усмихна се той, — предполагам, че щом аз мога да бъда водач на фенианите, и ти можеш да си старши инспектор.

Бърк си спомни с известно огорчение първото правило при преговорите за заложници: никога не позволявай да те хванат в лъжа. Той отговори бавно, като премерваше думите:

— Казах това, само за да облекча процедурата.

— Чудесна причина да излъжеш.

Двамата мъже бяха само на сантиметри разстояние, обаче затворените врати някак си упражняваха ефекта на разделяне на териториите. Бърк се чувстваше неудобно, и все пак не свали ръцете си от решетката.

— Добре ли са заложниците?

— Засега, да.

— Мога ли да говоря с тях?

Флин поклати глава отрицателно.

— Чухме изстрели. Кой е мъртъв?

— Никой.

— Какво искате? — попита Бърк, макар че нямаше значение какво искат фенианите, защото нямаше да го получат.

Флин пренебрегна въпроса.

— Въоръжен ли си?

— Разбира се. Но няма да тръгна срещу този „Томсън“.

— Някои хора биха го направили, като сержант Тесик.

— Погрижих се за него. — Бърк се чудеше как Флин е разбрал, че Тесик е луд. Реши, братята по дух се разпознават по тона на гласа.

Флин погледна през рамото му към коридорите на ризницата. Бърк каза:

— Накарах ги да се изтеглят назад.

Флин кимна. Бърк продължи:

— Ако ми съобщиш какви са вашите искания, ще се погрижа те да стигнат направо до върха. — Знаеше, че действа извън своята компетентност, но се опитваше да успокои ситуацията, докато преговарящият Берт Шрьодер вземе нещата в свои ръце.

Флин почука с пръсти върху пръчките. Бронзовият му пръстен подрънкваше в месинга нервно и едновременно с това изнервящо.

— Не може ли да говоря направо с някого от по-висок ранг.

На Бърк му се стори, че чува присмехулни нотки в гласа му.

— Лишени са от средства за комуникация. Ако изключиш онова заглушаващо устройство…

Флин се изсмя, после попита рязко:

— Има ли някой убит?

Бърк почувства ръцете си да се изпотяват.

— Може би при безредиците… Комисарят на полицията Дуайър… е починал от инфаркт — и добави: — Няма да носиш отговорност за това, ако се предадеш сега. Ти вече нанесе своя удар.

— Още дори не съм нанесъл своя удар. Онези хора пострадаха ли?

— Не. Вашите хора са видели жената от кулите. А мъжът бях аз.

Флин се засмя:

— Ти ли? — помисли за момент. — Е, това променя нещата.

— Защо?

— Да речем, че така е по-малко вероятно да работиш за мой познат английски джентълмен. — Флин отново помисли: — Носиш ли предавател? Има ли подслушвателни устройства в коридорите?

— Не нося радиостанция. А за коридорите не знам.

Флин извади от джоба си детектор за микрофони с формата на молив и го прекара покрай тялото на Бърк.

— Мисля, че мога да ти вярвам, макар да си разузнавач, специализиран в лова на ирландски патриоти като мен.

— Върша си работата.

— Да. При това твърде добре. — Той погледна Бърк с известно любопитство. — Вездесъщата хрътка. Упорит, любопитен, душещ

навсякъде. Винаги искащ да знае всичко. Познавам твои подобия в Лондон, Белфаст и Дъблин. — Втренчи се в Бърк, после извади от джоба си лист хартия и го пъхна през решетката на вратата. — Предполагам, че ще свършиш работа, колкото и всеки друг. Ето списък на сто трийсет и седем мъже и жени, затворени в британските лагери в Северна Ирландия и Англия. Искам до изгрев слънце тези хора да бъдат освободени. Това значи в шест часа и три минути нюйоркско време. Искам да бъдат закарани със самолет в Дъблин, да им се даде амнистия от Британското и Ирландското правителства, плюс убежище на юг, ако те пожелаят това. Прехвърлянето трябва да се извърши под надзора на международния Червен кръст и Амнести Интърнешънъл. Когато получа съобщение от тези две организации, че е изпълнено, ще освободим катедралата и заложниците. Ако това не стане до изгрев слънце, ще хвърля сър Харолд Бакстър от кулата на камбанарията, последван, без да спазваме определен ред, от кардинала, отец Мърфи и Морийн Малоун. После ще запаля катедралата. Вярваш ли ми, лейтенант Бърк?

— Вярвам ти.

— Добре. Важно е да знаеш, че всеки от моите фениани има поне по един близък в лагерите. Също така трябва да си наясно, за нас няма нищо свято, нито църквата или свещениците, нито човешкия живот и човечеството като цяло.

— Вярвам, че ще изпълните това, за което говорите.

— Добре. И трябва да предадеш не само моето съобщение, но и неговата същност и дух. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Да, мисля, че разбираш. Сега, за нас самите. Нашата цел е да се съберем с близките си, така че не искаме да заемем тяхното място в затвора. Искаме имунитет, за да не можем да бъдем съдени. Ще излезем оттук, ще се придвижим до летище „Кенеди“ с наш собствен превоз и ще напуснем Ню Йорк в различни посоки. Имаме паспорти, пари и не искаме от вашето правителство нищо друго, освен да ни осигури безпрепятствено напускане на страната. Ясен ли съм?

— Да.

Флин се наклони към решетката, така че лицето му дойде съвсем близо до това на Бърк:

— Знам какво ти се върти в главата, Бърк. Можем ли да ги придумаме, или ще се наложи да ги унищожим? Знам, че вашето правителство и полицейското управление на Ню Йорк имат бляскава история, през която никога не са изпълнявали искания под дулото на пистолет. До зори тази история ще бъде пренаписана, както обичате да казвате, държа в ръцете си всички козове: вале, дама, поп, туз и катедрала.

Бърк каза:

— Мислех си за британското правителство…

— Това този път е проблем на Вашингтон, не мой.

— Така е.

— Отсега нататък ще контактувате с мен по вътрешния телефон. Не искам да виждам хора да се движат тук.

Бърк кимна.

— И няма да е лошо да възстановите командната си верига, преди някой каубой да направи някаква глупост.

— Ще се погрижа то да не се случи — съгласи се Бърк. Флин кимна.

— Стой наблизо, лейтенант. Ще ми трябваш по-късно.

Той се обърна и бавно се заизкачва. После изчезна зад ъгъла на дясното стълбище.

Бърк насочи очи към коленичилия младеж с автомата. Той му даде знак с помръдване на дулото, че е свободен да върви. Бърк свали ръце от месинговата врата, слезе от стъпалата и се скри от погледа му. Изтри мокрите си длани в палтото и запали цигара, докато вървеше към коридора.

Радваше се, че няма да се наложи да се разправя с Брайън Флин и съжали Берт Шрьодер.

Капитан Берт Шрьодер беше стъпил с един крак на ръба на фонтана сред Площада на армията. В устата му димеше къса дебела пура. Малки снежинки падаха върху широките му рамене и попиваха в скъпото му палто. Шрьодер наблюдаваше бавно течащите човешки потоци по осветените улици. Беше възстановено някакво подобие на ред, но се съмняваше, че ще успее да открие дъщеря си и навреме да стигнат за семейното тържество.

Полкът, с който бе маршировал и който представяше графство Тайрън — родното място на майка му, се беше пръснал. Сега той бе

останал сам и чакаше, силно уверен в инстинкта си, който му казваше, че ще го повикат. Погледна часовника си и си проправи път към една патрулка на Пето авеню. Надникна през прозореца:

— Няма ли някакви новини?

Патрулиращият полицай вдигна поглед:

— Не, сър. Радиостанцията все още не работи. Берт Шрьодер почувства гняв при този недостоен край на парада, обаче още не знаеше към кого да го насочи.

Полицаят добави:

— Мисля, че хората оредяха достатъчно, за да ви закарам, където искате.

Шрьодер помисли:

— Не — потупа пейджъра на колана си: — Това нещо би трябвало да може да приеме сигнал. Но се навъртай наоколо, в случай, че ми потрябваш.

В следващия момент пейджърът иззвъня и Шрьодер почувства сърцето му да се разтуптява като един вид условен рефлекс. Хвърли пурата и включи устройството. Чу се гласът на шофьора на патрулната:

— Някой е задържал заложници, капитане. Включвам ви. Шрьодер понечи да говори и откри, че устата му е пресъхнала: — Да.

— Да ви закарам ли?

— Какво? Не… Аз трябва… да се обадя…

Опита се да успокои блъскането в гърдите си. Обърна се и видя ярко осветения хотел „Плаца“ чак на другия край на площада. Хукна натам. Докато тичаше, през главата му минаха дузина възможни сценарии, както ставаше винаги, щом се обадеха за заложници. Кой? Губернаторът? Кметът? Конгресмени? Хора от някое посолство? Отблъсна тези мисли, защото каквото и да си представяше при звъна на пейджъра или телефона, винаги се оказваше нещо съвсем различно. Това, което знаеше със сигурност беше, че много скоро ще трябва да се пазари здраво за живота на един или повече хора, и ще прави това под критичните погледи на всеки полицай и важно служебно лице в града.

Прескочи стъпалата на „Плаца“, изтича през претъпканото фоайе, после надолу по някакво стълбище до редица с телефони. Около тях се бяха струпали хиляди хора. Шрьодер ги разблъска грубо и грабна слушалката от ръката на един човек:

— Полиция! Отдръпнете се!

Набра специален номер и даде на телефонистката номер в „Пълийс Плаца“. Наложи се да почака дълго, преди да чуе позвъняването. През това време запали нова пура и закрачи напред-назад, докъдето стигаше жицата на телефона.

Чувстваше се като актьор преди вдигането на завесата, притеснен за репетираните безброй пъти реплики, паниран, че импровизациите му могат да се окажат пълен провал. Сърцето му вече биеше безконтролно, устата му напълно пресъхна, а ръцете му се потяха обилно. Мразеше това. Искаше да е някъде другаде. Обичаше го. То го караше да се чувства жив.

Най-сетне чу сигнал и дежурният сержант вдигна телефона. Шрьодер попита тихо:

— Какво има, Денис?

Слуша мълчаливо минута, после завърши с едва доловим глас:

— Ще бъда в енорийския дом след десет минути. Затвори и се подпря на стената, за да успокои треперенето си. После бавно се отдалечи и заизкачва стъпалата до фоайето с бледо лице и отпуснато тяло. Изведнъж тялото му се изпъна отново, погледът се съживи и дишането му стана равномерно. Уверено излезе през предния вход и се качи в патрулката, която беше вървяла след него. Шофьорът попита:

— Лошо ли е, капитане?

— Винаги е лошо. Енорийският дом на „Свети Патрик“, Медисън. Настъпи газта!

ГЛАВА 24

Двата свързани офиса на монсеньор Даунс бързо се изпълваха с хора. Бърк стоеше до прозореца на външния офис и пиеше кафе. Кметът Клайн и губернатор Дойл пристигнаха пребледнели, последвани от помощниците си. Бърк разпозна и други лица, които се появяваха на вратата някак колебливо, сякаш влизаха при покойник. Всъщност, помисли той, колкото повече хора влизаха и разменяха тихи поздрави, толкова повече атмосферата заприличваше на бдение над мъртвец. Само дето всички все още бяха с палта и зелени карамфили, и нямаше опечалени, на които да се изкажат съболезнования, макар, че според него монсеньор Даунс твърде много се приближаваше до тази роля.

Бърк погледна към Медисън авеню. Уличните лампи осветяваха стотици полицаи под падащия мокър сняг, които разчистваха района около енорийския дом. Полицейски коли и лимузини спираха до бордюра и от тях слизаха полицейски началници и цивилни служители. Хора от телефонната компания включиха нови телефонни линии и полицията опъна кабели за полеви телефони, за да компенсират загубената радиовръзка. Една машина се движеше бавно и предпазливо, движението на автомобили беше регулирано. Цивилизацията в Ню Йорк бе преживяла още един ден.

— Здрасти, Пат.

Бърк се завъртя рязко:

— Лангли. Божичко, колко е хубаво да видиш някого с не много по-висок ранг от своя!

Лангли се усмихна:

— Да не би да правиш кафе и да изпразваш пепелниците?

— Осведомиха ли те?

— Набързо. Каква невероятна каша. — Той огледа кабинета на монсеньор. — Тук изглежда като „Кой кой е в източния свят“. Дали е пристигнал вече комисар Дуайър?

— Не вярвам. Казаха, че е починал от инфаркт.

— Господи, никой не ми е известил това. Искаш да кажеш, че онова лайно Рурк сега го замества?

— Веднага щом се довлече тук.

— Идва след мен. Приземихме хеликоптера на покрива на хотел „Палас“. Ако можеше да видиш как изглежда всичко от въздуха!

— Да, мисля, че бих предпочел да го видя от въздуха — Бърк запали цигара. — Май добре се натресохме.

— Е, няма да ни поканят на церемонията за връчване на медали през юни.

— Със сигурност няма — Бърк отръска пепелта от цигарата си в перваза на прозореца. — Но все пак още сме в играта.

— Ти, може би. Застреляха един кон под тебе. Под мен не са застрелвали кон. Някъде наоколо да виждаш кон?

— Имам информация от Джак Фъргюсън, която можем да използваме, когато ни извикат да ни четат конско — той хвана подмишница Лангли и го приближи съм себе си. — Истинското име на Фин Макмейл е Брайън Флин. Той е бившето гадже на Морийн Малоун.

— Аха — кимна Лангли, — бивше гадже. Почва да става интересно.

Бърк продължи:

— Дясната ръка на Флин е Джон Хики.

— Хики е мъртъв — отрече Лангли. — Умря преди няколко години. Имаше погребение… В Джърси.

— Някои хора смятат, че е по-удобно да организират погребението си преди да умрат.

— Фъргюсън може да греши.

— Видял е Джон Хики в „Свети Патрик“ днес. Той не прави грешки.

— Ще заповядам да разкопаят гроба — Лангли почувства студена тръпка и се отдръпна от прозореца. — Ще получа съдебно разрешение.

Бърк вдигна рамене:

— Ако намериш трезвен съдия в Джърси тази нощ, лично ще отида да разкопая гроба. Както и да е, очаквам всеки момент да получа досието на Хики, а Луиз проверява Брайън Флин.

Лангли кимна:

— Добра работа. Британците могат да ни помогнат с Флин.

— А, да… Майор Мартин.

— Виждал ли си го?

Бърк посочи с глава към двойната врата. Лангли попита:

— Кой друг е там вътре?

— Шрьодер, няколко полицейски началници от федералното и представители от консулствата на Великобритания и Ирландия.

Докато си говореха, кметът Клайн, губернаторът Дойл и помощниците им се изнизаха във вътрешния офис. Лангли ги погледна, после попита:

— Шрьодер започна ли вече диалога?

— Не, не мисля. Предадох му исканията на Макмейл. Той се усмихна и ми каза да чакам отвън. И ето ме тук.

Заместник-комисарят на полицията Рурк бързо прекоси стаята и влезе във вътрешния офис, като махна на Лангли да го последва. Лангли се обърна към Бърк:

— Сега ще чуеш как се търкалят глави по земята. Ти може да си следващият началник на разузнаването. Представям си Патрик Бърк отлят в бронзова статуя за вечността, на стъпалата на катедралата „Свети Патрик“, яхнал кон с пламтящи ноздри, насочил напред пистолет…

— Да ти го начукам.

Лангли се засмя и бързо тръгна нататък.

Бърк огледа хората, които се въртяха из стаята. Говорителят на Долната камара, бивши и настоящи губернатори, сенатори, кметове, конгресмени. Наистина беше „Кой кой е в света на изток“, но в момента, мислеше си той, всички изглеждаха съвсем обикновени и изплашени. Забеляза, че всички гарафи на малката масичка бяха празни. Бърк се приближи до монсеньор Даунс:

— Монсеньор.

Енорийският свещеник изправи глава.

— По-добре ли се чувствате?

— Как полицията не е разбрала, че това ще се случи?

Бърк отхвърли няколко възможни отговора и добави:

— Трябваше да разберем. Признаците бяха налице, ние само трябваше…

Лангли се подаде през двойната врата и му махна. Бърк погледна свещеника.

— Елате с мен.

— Защо?

— Това е вашият храм и имате право да знаете какво ще се случи с него. Там са вашият кардинал и един ваш свещеник…

— Понякога присъствието на свещениците кара хората да се чувстват неловко. Те пречат… без да искат.

— Ами добре. Може би онази група вътре се нуждае точно от това.

Монсеньор Даунс се надигна неохотно и последва Бърк. В голямата стая седяха или стояха прави около четирийсет мъже и жени. Вниманието им бе концентрирано върху бюрото, където седеше Берт Шрьодер. Всички глави се обърнаха към Бърк и монсеньор Даунс при влизането им.

Кметът Клайн стана от стола си и го предложи на Даунс, който се изчерви и седна. Кметът се усмихна на собствената си щедрост и добри маниери, после вдигна ръцете си, за да призове към тишина. Заговори с пискливия си глас, който накара събралите се да се отдръпнат назад:

— Всички ли сме тук? Добре, тогава да започваме — той прочисти гърлото си. — Вече постигнахме съгласие, че по закон Ню Йорк носи първостепенна отговорност за всяко действие, предприето в този случай — погледна помощничката си Робърта Шпигел. Тя кимна и той продължи: — Затова, за да избегнем объркването, ще говорим с извършителите на деянието с един глас, чрез един човек… — направи пауза и повиши глас, сякаш представяше някой оратор. — Преговарящ за заложниците от полицейско управление на Ню Йорк, капитан Берт Шрьодер.

Ефектът от това представяне на кмета беше няколко ръкопляскания, които бързо заглъхнаха, понеже стана ясно, че са не на място. Робърта Шпигел стрелна кмета с неодобрителен поглед и той се изчерви. Капитан Шрьодер се изправи, с което в известен смисъл показа, че е забелязал аплодисментите.

Бърк прошепна на Лангли:

— Чувствам се като проктолог[1], затворен в стая, пълна със задници.

Шрьодер огледа лицата, обърнати към него, и пое дълбоко въздух:

— Благодаря, ваша чест. — Очите му обходиха стаята.

— Съвсем скоро ще трябва да започна преговори с човек, който нарича себе си Фин Макмейл, водач на фенианската армия. Както знаете, моят отдел, от създаването си от капитан Франк Боли, е завършвал успешно всяка ситуация, свързана със заложници, която се е случила в този град, без да загубим живота на нито един заложник. — Той видя хората да кимат и ужасът от това, което трябваше скоро да предприеме, се изпари, щом си представи успешното завършване на още един случай. Вложи в гласа си нотка на агресивност. — И тъй като няма причина да се променя тактика, която е била толкова успешна както при криминални, така и при политически отвличания, ще третирам този случай като всички останали подобни ситуации. Няма да се влияя от външни политически съображения… но настоявам за вашата помощ и предложения.

Той огледа събранието и видя изражения, вариращи от открита враждебност до съгласие. Бърк каза на Лангли:

— Не беше зле. Лангли отвърна:

— Празни дрънканици. Той е най-забърканото в политиката животно, което познавам.

Шрьодер продължи:

— За да подпомогнете работата ми, искам да опразните тази стая и тук да останат само следните хора

— той размаха списък, написан от кабинета на монсеньор, и го прочете. После вдигна очи. — Взе се още решението, командирите на бойни единици да организират щаба си в офисите на долния етаж. Хората, свързани с преговорите, които не са в този офис, ще бъдат във външния кабинет на монсеньор. Говорих с архиерейския наместник по телефона и той се съгласи всички останали да използват резиденцията на кардинала. — Шрьодер погледна монсеньор Даунс, после продължи: — В резиденцията са инсталирани телефони, а… напитки и храна ще се сервират в трапезарията на Негово високопреосвещенство. В двете резиденции ще бъдат инсталирани високоговорители, за да можем лесно да се откриваме и за да чувате телефонните ми разговори с терористите.

Шрьодер седна и стаята се изпълни с шум. Кметът вдигна ръцете си за тишина, както бе правил много пъти вече в тази стая.

— Добре, добре. Да оставим капитана да върши работата си. Всички останали, господин губернатор, дами и господа, моля, напуснете стаята. — Отиде до вратата и я отвори.

Шрьодер попи потта от челото си и почака тези, които бяха останали, да седнат.

— Всички знаете кой съм аз. Сега всеки един от вас да се представи — и той посочи единствената присъстваща жена.

Робърта Шпигел, красива дама малко над четирийсетте, се изпъна в единствения люлеещ се стол и кръстоса крака. Изглеждаше едновременно отегчена, чувствена и делова.

— Шпигел, помощник на кмета.

Дребен мъж с пламтяща червена коса, облечен в спортен костюм, каза:

— Томас Донахю, генерален консул на Ирландия.

— Майор Бартолъмю Мартин. Представлявам правителството на Нейно величество… В отсъствието на сър Харолд Бакстър.

— Джеймс Крюгер, ЦРУ.

Мускулест мъж с белези от шарка се представи:

— Дъглас Хоган. ФБР.

Следващият беше топчест мъж с очила.

— Бил Войт, канцеларията на губернатора.

— Заместник-комисар на полицията Рурк… В момента замествам комисаря.

Обади се добре облечен мъж с носов глас:

— Арнолд Шеридан, Службата за сигурност към Министерството на външните работи. Представям държавата.

— Капитан Белини, корпус за спешно реагиране към полицейското управление на Ню Йорк.

— Инспектор Филип Лангли, Отдел разузнаване в полицейското управление.

— Бърк, разузнаване.

Шрьодер погледна монсеньор Даунс, който не беше напуснал стаята. Прецени за миг ситуацията — седеше на неговото писалище и използваше неговата хартия за кореспонденция с нарисуван златен кръст на всеки лист. После каза с усмивка:

— И нашият домакин, монсеньор Даунс, главен енорийски свещеник на „Свети Патрик“. Благодаря, че… дойдохте и ни позволихте да използваме… Желаете ли да останете?

Монсеньор Даунс кимна колебливо.

— Добре — кимна Шрьодер. — Да започнем отначало. Бърк, защо, по дяволите, си започнал воденето на преговорите? Знаеш много добре, че не е трябвало.

Бърк разхлаби вратовръзката си и се облегна назад. Шрьодер помисли, че въпросът може да е прозвучал риторично, затова продължи настойчиво:

— Нали не си давал никакви обещания? Казал ли си нещо, което може да компрометира…

— Съобщих ти какво съм казал — прекъсна го Бърк. Шрьодер се наежи. Изгледа ядосано Бърк и рече:

— Моля те да повториш разговора. Кажи ни още как изглеждаше този човек, в какво настроение се намира… Такива неща.

Бърк повтори казаното по-рано и добави:

— Изглеждаше много самоуверен. И то не беше само поза. Стори ми се интелигентен.

— Не изглеждаше ли неуравновесен?

— Цялото му поведение изглеждаше нормално, освен онова, което говореше, разбира се.

— Наркотици, алкохол? — попита Шрьодер.

— Вероятно днес е пил по-малко от всеки тук.

Някой се изсмя. Шрьодер се обърна към Лангли:

— Не можем да добием представа за този тип, докато не узнаем истинското му име. Прав ли съм?

Лангли погледна Бърк, после действащия комисар:

— Всъщност аз знам кой е той.

В стаята настана абсолютна тишина. Бърк погледна крадешком майор Мартин, който изглеждаше напълно невъзмутим. Лангли продължи:

— Името му е Брайън Флин. Британците не може да нямат негово досие, психологически профил и други такива. Може би ЦРУ също разполага с нещо. Негов помощник е мъж на име Джон Хики, за когото се смята, че е починал преди няколко години. Може да сте

чували за него. Натурализиран американски гражданин. Ние и ФБР разполагаме с подробно досие на Хики.

Човекът от ФБР, Хоган, додаде:

— Ще проверя.

Крюгер се обади:

— Аз ще проверя за Флин. Майор Мартин добави:

— И двете имена ми се струват познати. Ще се обадя в Лондон.

Шрьодер изглеждаше доволен:

— Добра работа. Това облекчава моята задача, или задачи. Нали така? — той се обърна към Бърк: — Още нещо. Имаше ли впечатлението, че жената, която стреля в теб, наистина възнамерява да те убие?

Бърк отговори:

— Имах впечатлението, че тя се целеше в коня. Вероятно спазват известна дисциплина при стрелбата, ако това е, което искаш да разбереш.

Полицаите в стаята закимаха. Комисар Рурк попита:

— Някой знае ли нещо за тази група, фенианите — и погледна Крюгер и Хоган.

Крюгер отговори:

— Почти не разполагаме с фондове да поддържаме звено за връзка по проблемите в Северна Ирландия. Нали разбирате, беше сметнато, че ИРА не представлява непосредствена заплаха за Съединените щати и решихме, че вземането на превантивни мерки е неоправдано. За съжаление, сега плащаме за тази пестеливост.

Дъглас Хоган добави:

— ФБР доскоро смяташе, че става въпрос за временната ИРА, докато майор Мартин не даде друго обяснение. Моят отдел, който се занимава с ирландските организации в Америка, не разполага с достатъчен брой служители и до голяма степен разчита на британското разузнаване за получаване на сведения.

Бърк вътрешно кимна. Започваше да улавя накъде духа вятърът. Крюгер и Хоган бяха решили да се държат сприхаво, поемайки линията „Нали ти казах, но кой да чуе?“ Освен това се покриваха, репетираха даването на обяснения и поставяха основи за работата си в бъдеще. При това добре изиграно. Комисар Рурк погледна майор Мартин:

— Тогава вие сте… искам да кажа… Вие не сте… Майор Мартин се усмихна и се изправи:

— Да, всъщност не съм точно от посолството. Аз съм от британското военно разузнаване. Няма нужда то да става известно. — Огледа стаята и се обърна към Лангли: — Уведомих инспектор Лангли, че се готви нещо. Но за нещастие…

Лангли отговори сухо:

— Да, майорът беше много полезен. Както и ЦРУ и ФБР. Моите хора се справиха удивително добре, всъщност изпуснахме нещата само за минута. Лейтенант Бърк може да бъде похвален за своята изобретателност и смелост.

Последва мълчание, обаче както Бърк забеляза, никой не извика „Браво, Бърк!“ Внезапно му проблесна, че всеки от тях определяше своите цели и заплахите лично за себе си, търсеше съюзници, жертвени агнета, врагове, опитваше се да измисли как да използва ситуацията в своя полза.

— Обещах на Флин, че няма да го караме да чака. Шрьодер каза:

— Няма да започна преговори, докато не изясним позицията си. — Той погледна Войт, помощника на губернатора: — Губернаторът даде ли да се разбере, че е склонен да им даде имунитет?

— Досега не — поклати глава Войт. Шрьодер погледна Робърта Шпигел:

— Каква е позицията на кмета относно използването на полицията?

Робърта Шпигел запали цигара.

— Независимо каква сделка се сключи с Лондон или Вашингтон, или който и да е друг, кметът ще приложи закона и ще заповяда всеки, който излезе от катедралата, да бъде арестуван. Ако не напуснат доброволно, той си запазва правото да изпрати вътре полиция за задържането им.

Шрьодер кимна замислено, после погледна Арнолд Шеридан. Представителят на външното министерство декларира:

— В този случай не мога да говоря от името на държавната власт. Не знам каква позиция ще заеме главният прокурор относно даването на имунитет срещу федерално съдебно преследване. Но може да се допусне, че никой във Вашингтон няма да се съгласи с тези искания.

Шрьодер се обърна към Томас Донахю. Ирландският генерален консул погледна майор Мартин и отговори:

— ИРА е обявена извън закона в Ирландската република и моето правителство няма да приеме нейни членове или да им предложи убежище, в случай че британското правителство реши да освободи тези хора, което е малко вероятно.

Майор Мартин допълни:

— Макар да не представлявам правителството на Нейно величество, мога да ви уверя, че неговата позиция, както винаги, що се отнася до ИРА или каквото днес се наричат, е: никога не преговаряме, но ако преговаряме, не отстъпваме по никой пункт, а ако отстъпим по някой пункт, никога не им даваме да го разберат.

Робърта Шпигел се обади:

— Сега, след като знаем какви безкомпромисни копелета сме всички, хайде да преговаряме.

Комисар Рурк се обърна към Шрьодер:

— Да, сега всичко, което трябва да направиш, е да ги придумаш, Берт. Те включиха Червения кръст и Амнести, така че не можем лесно да ги излъжем. Трябва да бъдеш много… много… — той не намери думата, която търсеше, и се обърна към капитан Белини, който до този момент мълчеше: — Капитане, ако… колкото и да е невероятно, Берт не успее, поделението за бързо реагиране готово ли е да осъществи… внезапно нахлуване в катедралата?

Белини размърда масивното си тяло на малкия стол. Синкавочерната четина по неговото лице му придаваше решителен вид, но кожата под очите му бе силно пребледняла:

— Да… Да, сър. Когато настъпи моментът, ще бъдем готови.

Шрьодер се протегна към телефона.

— Добре. Вече знам кой на какви позиции стои. Нали?

Монсеньор Даунс се обади:

— Може ли аз да кажа нещо?

Всички се обърнаха и го погледнаха. Шрьодер свали ръка от слушалката, усмихна се и кимна. Даунс заговори тихо:

— Никой още не е споменал нищо за заложниците. Нито за катедралата. — В стаята продължаваше да е тихо. — Ако, както предполагам, вашата първа отговорност е към заложниците и ако покажете това ясно на по-висшестоящите от вас и на хората в

катедралата, не виждам защо да е невъзможно да се стигне до компромис. — Той огледа всички.

Никой не пое върху себе си необходимостта да обясни на монсеньор реалностите в международната дипломация. Шрьодер се прокашля:

— Досега не съм губил заложник или сграда, монсеньор. Често е възможно да получиш това, което искаш, без да даваш нищо в замяна.

— О… не знаех това — отвърна кротко монсеньор.

— Всъщност — продължи Шрьодер убедително, — курсът, който смятам да поема, е много близък до това, което вие предложихте. Стойте тук и ще видите как ще стане. — Вдигна телефона и почака да чуе гласа на телефониста от централата. Огледа присъстващите в стаята: — Не бива да се притеснявате, ако той спечели първите няколко рунда. Човек трябва да остави у тях впечатлението, че печелят точки. До сутринта ще се измори. Ходили ли сте някога на лов за акули? Оставяте ги да се изтощят от мятане на въдицата, докато сте готови да ги издърпате. — Каза на телефониста: — Да, свържи ме с вътрешния, при долния орган. Постави лактите си на писалището и зачака. Никой в стаята не помръдваше.

---

[1] Специалист по болестите на дебелото черво и ануса — бел. пр. ↑

ГЛАВА 25

Губернатор Дойл остави слушалката и огледа препълнения външен офис. Хората се блъскаха да се докопат до новопоставените телефони, а над елегантните мебели висеше облак синкав дим, което му напомни за хотелски апартамент през изборна нощ и го подсети за предстоящите избори. Забеляза кмета Клайн, потънал в разговор с висши служители от градската управа и полицията. Отиде зад него и здраво го стисна за ръката.

— Мъри, трябва да поговоря с теб.

Кметът се остави да бъде избутан в коридора, качиха се нагоре до една площадка на стълбището, което водеше към спалните на свещениците. Кметът се изтръгна от хватката на губернатора и попита:

— Какво искаш, Боб? Имам работа.

— Преди малко говорих с Олбъни. Главната им грижа е да не се стигне до гражданско неподчинение.

— Не мислех, че в Олбъни има достатъчно жители, за да вдигнат бунт.

— Не там. Тук, е Манхатън. Тълпата отвън може отново да избухне… При цялото това пиене…

Кметът се усмихна:

— С какво тази нощ е по-различна от всички минали нощи след празника на Свети Патрик?

— Виж, Мъри, не е време да си правиш шеги. Обсадата на тази катедрала може да е само прелюдия към по-големи граждански размирици. Мисля, че трябва да обявиш вечерен час.

— Вечерен час? Ти луд ли си? Движението в Манхатън още е натоварено.

— Тогава го обяви по-късно — губернаторът снижи гласа си. — Моите специалисти в Олбъни смятат, че единственото, което запазва обстановката спокойна, е тази лапавица. Когато спре да вали, баровете ще се опразнят и може да има неприятности.

Кметът го изгледа недоверчиво:

— Не ми пука какво казват твоите специалисти в Олбъни. Това е денят на Свети Патрик в Ню Йорк, за Бога! Най-големият парад в света, като не се смята Първомайският в Москва, току-що завърши. Най-голямото, единствено по рода си парти в Ню Йорк, може би и в цяла Америка, тъкмо започва. Хората се готвят за този ден цяла година. Има повече от един милион само в центъра на града, наблъскани в барове, ресторанти и по домовете. През тази нощ се консумират повече алкохол и храна, отколкото през всяка друга в годината. Ако обявя вечерен час… Асоциацията на ресторантьорите ще плати, за да бъда убит. Ще изсипят цялата неизконсумирана бира на пързалката в центъра „Рокфелер“ и ще ме удавят в нея. Заври си в задника този вечерен час.

— Но…

— Въпросът има и религиозна страна. Що за ирландец си? Само това ни липсва, кметът-евреин проваля празника на Свети Патрик! По-лесно е да отменя Коледа. Какви са тия йо-йо, които ти дават съвети? Някакви тъпи фермери?

Губернаторът закрачи напред-назад по малката площадка.

— Добре, Мъри. Успокой се. — Той спря да крачи и се замисли. — Забрави за вечерния час. Но наистина мисля, че се нуждаеш от щатската полиция и Националната гвардия, за да се запази реда.

— Не. Никаква войска, никаква щатска полиция. Имам повече от двайсет хиляди полицаи, повече от една армейска дивизия. Малко по малко, ще ги изведем на улицата.

— 69-и полк е събран и готов да помогне.

— Събран? — засмя се Клайн. — По-скоро пиян. Божичко, съставът свърши дежурството си в два часа. Вече са така натряскани, че няма да различат пушката от връзките на обувките си.

— Случайно разбрах, че офицерите и по-голямата част от подофицерите са на коктейл в Оръжейната точно сега и…

— Какъв номер се опитваш да извъртиш?

— Да извъртя?

— Да извъртиш!

Губернаторът се изкашля в шепа, после се усмихна добродушно:

— Добре де, виж каква е работата. Знаеш много добре, че това е най-голямата неприятност, сполетяла Ню Йорк от угасването на тока през 77-ма и аз трябва да покажа, че правя нещо.

— Върви си в Олбъни. Остави ме да управлявам града си.

— Твоят град е в моя щат. Аз съм отговорен пред всички хора.

— Така ли? Къде беше, когато ни трябваха пари?

— Виж… Виж сега. Не се нуждая от твоето разрешение, за да повикам Националната гвардия или щатската полиция.

— Обади се на твоя главен прокурор да провериш.

Кметът Клайн се обърна и направи крачка към стъпалата.

— Чакай, Мъри. Слушай… Ако Олбъни поеме разходите по тази операция? Искам да кажа… Божичко, но това ще струва на града милиони! Ще се погрижа за това и ще издействам Вашингтон да даде още малко. Ще кажа, че е от международно значение, което си е истина, като парите, отпускани за охрана на посолствата. Става ли?

Кметът спря слизането си по стъпалата и се обърна към губернатора. Усмихна се насърчително. Губернаторът продължи:

— Ще платя всичко, ако ми позволиш да изпратя свои хора, трябва да демонстрирам присъствието на щатската управа тук. Нали разбираш? Какво ще кажеш, Мъри?

Кметът отговори:

— Парите трябва да се изплатят на града в срок от трийсет дни след представяне на сметката за разходите.

— Имаш го.

— Включително извънредния и редовно положения труд на всички служби, които са включени, в това число полиция, пожарна и останалите общински звена, докато трае обсадата; също и разходите, направени впоследствие.

— Добре.

— Включително разходите за ремонт на общинска собственост и сумите за подпомагане на частни лица и бизнесмени, които претърпят загуби.

Губернаторът преглътна.

— Разбира се.

— Но само 69-и полк. Никакви други гвардейски единици и никаква щатска полиция, моите момчета не се разбират с тях.

— Нека да изпратя щатската полиция в други избирателни райони, за да се запълни вакуумът от командироването на редовните полицаи в Манхатън.

Кметът поразмисли, после кимна и се усмихна. После подаде ръка и губернаторът я стисна. Кметът Клайн каза високо, така че да чуят хората в коридора под тях:

— Господин губернатор, бих желал да свикате 69-и полк и щатската полиция.

Полковник Денис Лоугън седеше начело на масата в оръжейната зала на 69-и полк на авеню „Лексингтън“. Над сто офицери, подофицери и цивилни лица седяха или стояха прави в голямата зала. Всички бяха почти или напълно пияни. Самият Лоугън се чувстваше леко замаян. Настроението тази година не беше много приповдигнато, забеляза той. В залата цареше потиснатост, в резултат на съобщенията за безредиците в центъра на града. Един сержант се приближи до Лоугън с телефон и включи апарата в жака.

— Господин полковник, губернаторът е на телефона.

Лоугън кимна и се поизправи. Пое слушалката и погледна майор Коул:

— Полковник Лоугън на телефона, сър. Честит празник, господин губернатор.

— Страхувам се, че денят не е честит. Група ирландски революционери са завзели катедралата „Свети Патрик“.

Полковникът почувства тежест в гърдите си и всяка част от тялото му, освен гърлото, се обля в пот.

— Да, сър.

— Свиквам 69-и полк.

Полковник Лоугън се огледа. Повечето от офицерите и подофицерите се олюляваха, няколко се бяха проснали на масите. Съставът вече си бе отишъл по домовете или беше пръснат по кръчмите.

— Полковник?

— Да, сър.

— Пълно бойно снаряжение, екипировка за овладяване на улични безредици, оръжие с бойни патрони.

— Да, сър.

— Сборен пункт пред резиденцията на кардинала на Медисън. Там очаквайте следващите заповеди. Не се бавете!

— Да, сър.

— Готов ли е 69-и, полковник?

Лоугън понечи да каже нещо разумно, после се изкашля:

— Ирландските бойци са винаги готови, господин губернатор!

— Говори капитан Берт Шрьодер от полицейското управление на Ню Йорк. — Шрьодер се пресегна и завъртя копчетата, с които се включваха високоговорителите в двете резиденции.

Глас с ирландски акцент прогърмя в стаята и отекна във външния офис, който веднага стихна.

— Защо се забавихте толкова?

Бърк кимна:

— Това е той.

Шрьодер заговори тихо, любезно, с тон, предназначен да успокоява:

— Нещата са малко объркани, сър. С кого?…

— Фин Макмейл, водач на фенианите. Казах на сержант Тесик и лейтенант Бърк, че искам да говоря с някой от по-висок ранг. Засега съм стигнал само до капитан.

Шрьодер даде стандартния си отговор:

— Всички, с които бихте желали да разговаряте, са тук. Слушат разговора ни по високоговорители. Чувате ли ехото? Решихме аз да говоря от името на всички, за да избегнем объркването. Те ще предават съобщенията си чрез мен.

— Кой сте вие?

— Човек, който има известен опит в тези неща.

— Интересно. Присъстват ли представители на британското, ирландското и американското правителство?

— Да, сър. Комисарят на полицията, кметът и губернаторът също са тук.

— Подходящ ден избрах за тази работа, нали?

Бърк се обърна към Шрьодер:

— Забравих да ти кажа, че има чувство за хумор.

Шрьодер рече в микрофона:

— Да, сър. А сега нека да се захващаме за работа.

— Нека се върнем малко назад и да установим правилата, капитане. Всички ли поддържат контакт със своите столици?

— Да, сър.

— Свързахте ли се с Червения кръст и Амнести Интърнешънъл?

— Направено е, сър.

— И вие сте говорителят?

— Да, сър, така се избягва объркването. Смятам, че ще установите колко по-приемливо е това. — Шрьодер стоеше на тръни на ръба на стола си. Беше най-трудната част — да убедиш някой побъркан лунатик, че е по-добре да говори с тебе, отколкото с президента на Съединените щати или с кралицата на Великобритания. — Сега, ако вече можем, да започваме…

— Добре, ще видим.

Шрьодер тихо изпусна въздуха от дробовете си. — Пред нас стоят вашите искания и списъкът на хората от Северна Ирландия, които желаете да освободим. Искаме да знаете, че наша основна грижа е безопасността на заложниците…

— Не забравяйте катедралата! Подготвили сме нейното изгаряне.

— Да, но сме загрижени и за човешкия живот.

— Съжалявам за коня.

— Какво? А, да. Ние също. Но никой друг, никой човек, не е убит, така че да се постараем нещата да останат такива.

— Значи комисар Дуайър се чувства по-добре?

Шрьодер метна мълниеносен поглед към Бърк и покри с ръка микрофона:

— Какво, по дяволите, си му казал за Дуайър?

— Правило номер едно: истината.

— Мамка му! — Шрьодер свали ръката си от микрофона: — Комисарят почина от естествена смърт, сър. Никой не е убит. — Той отново натърти: — Нашата цел да съхраним човешкия живот…

— Значи мога да подпаля катедралата, след като получа онова, което искам?

Шрьодер отново огледа стаята. Всички се бяха привели напред в столовете си. Цигарите бълваха дим в тишината.

— Не, сър. То ще бъде углавно престъпление. Нека да не усложняваме проблема.

— Не виждам никакъв проблем. Просто направете, което искам.

— Заложниците добре ли са?

— Казах на Бърк, че са добре. Щом съм се ангажирал с нещо, значи наистина е така.

— Просто исках всички тук да се уверят. При мен има много хора, господин Макмейл, те искат да чуят какво казвате. Главният

енорийски свещеник на катедралата е тук. Той е силно обезпокоен за кардинала и останалите. Всички разчитат на вас да не допуснете косъм да падне от главата им. Слушайте, не е ли възможно да чуем заложниците? Бих искал…

— Може би по-късно.

— Добре. Хубаво. Съгласен съм. Слушайте, искам да говоря с вас за този прожектор. Било е потенциално опасно действие…

— Не и ако в камбанарията стои шампионът по стрелба на графство Антрим. Не включвайте повече прожектори!

— Да, сър. По-нататък ако искате нещо, само ме попитайте. Опитвайте се да не поемате нещата в свои ръце. Понякога е по-лесно, ако помолиш.

— Ще се опитам да го запомня. Откъде точно се обаждате?

— От кабинета на главния енорийски свещеник.

— Браво. Не е лошо да стоиш по-близо до центъра на събитията.

— Ние сме точно в центъра.

— Ние също. Добре, трябва да се погрижа за някои неща. Не ми се обаждайте през минута под някакъв претекст. При следващото обаждане искам да чуя, че трите правителства и двете организации, които са включени, са съгласни да започнем уговарянето на подробностите по прехвърлянето на освободените затворници.

— Това може да отнеме известно време. Бих искал да се обаждам, за да съобщавам как се развиват нещата.

— Не ме прави на глупав.

— Аз съм тук, за да помагам.

— В такъв случай можеш да започнеш с изпращане на ключовете.

— Ключовете? — той погледна монсеньор Даунс, който кимна.

Флин поясни:

— Всички ключове на катедралата, не на града. Изпратете ги веднага по лейтенант Бърк.

Шрьодер отказа:

— Не съм сигурен, че ще мога да открия някакви ключове…

— Не ми пробутвай тези лайна, капитане! Искам ги тук до десет минути, или ще срина до основи олтара на светото причастие. Кажи това на Даунс и той ще извади всички ключове, с които разполага, и още сто, с които не разполага.

Монсеньор Даунс дойде до писалището силно развълнуван. Шрьодер изтърси бързо в микрофона:

— Добре. Изглежда беше станало някакво недоразумение. Монсеньор ме информира, че има пълен комплект с ключове.

— Знаех си, че ще ги откриете. Изпратете ни още четирийсет и пет порции солено месо и зеле за вечеря. Искам да бъдат приготвени от… момент, да се допитам до американския си приятел. — Последва кратко мълчание, после Флин продължи: — От ресторанта на Джон Барликорн на източната Четирийсет и пета улица. Донесете содени питки, кафе и чай. И някакъв сладкиш, ако нямате нищо против. Аз ще платя сметката.

— Ще се погрижим за поръчката… също и за сметката.

— Капитане, преди да изтече тази нощ, в касата на града няма да има пари даже за чаша бира. Аз ще платя храната.

— Да, сър. Има още нещо. За този краен срок… Създадохте ни няколко проблема, които може да отнемат малко по-дълго време…

Гласът на Флин стана войнствен:

— Никакво удължаване! Гледайте затворниците от списъка да бъдат освободени и да се намират в Дъблин, когато първите лъчи на слънцето проникнат през прозорците на олтара на Дева Мария. В зори, или всички умират, Шефер!

— Шрьодер. Вижте…

— Не ме интересува кой си. Честит празник на Свети Патрик, капитане. Напред, Ирландия!

Последва щракване и в стаята се чу бръмченето на телефонния сигнал. Капитан Шрьодер остави слушалката, изключи високоговорителите и запали отново пурата си. Не беше минало добре. И все пак чувстваше, че се е оправял и с по-твърди мъже от Флин. Може би никога толкова добре изразяващи се, но със сигурност по-луди.

Продължи да си напомня две неща. Едното, никога не беше претърпявал провал. Другото, никога не беше се провалял при уговарянето на отсрочка. Голяма част от успеха в първото се дължеше на успеха на второто. Той огледа смълчаната група около себе си.

— Този ще се окаже труден. Допадат ми, когато са такива.

Капитан Джо Белини стоеше до прозореца с разкопчана куртка и палци, пъхнати в колана, на който висеше пистолетът му. Пръстите му

напипаха патрондаша. Въображението му рисуваше картина на неговото подразделение, което атакуваше огромната сива сграда отвън. На него не му допадаха трудните типове. Не му допадаха и лесните. Никакви не му допадаха.

Брайън Флин седеше пред долния орган, близо до светилището, и гледаше разтворената върху него книга.

— Шефер — засмя се той.

Джон Хики погледна книгата, озаглавена „Моите години като преговарящ за заложници“ от Берт Шрьодер.

— Шефер. Много добре, Брайън. Но в един момент ще те притисне.

Флин кимна:

— Вероятно. — Вдигна капака на клавиатурата и удари един клавиш, но от тръбите не излезе звук. — Трябва ни ключ, за да го пуснем — каза той разсеяно. Вдигна поглед към Хики.

— Не искам да го засягам на тема професионализъм. Трябва ми такъв, какъвто е. А към края, ако има нужда, ще изиграем коза си срещу него… Тери О’Нийл. — Той се изсмя: — Дали някога е имало по-нещастно копеле с повече лоши карти в ръката си, без да има и най-малка представа за това?

ГЛАВА 26

Флин почна:

— Здрасти, Бърк.

Бърк спря в подножието на ризницата, Флин отбеляза:

— Поисках да изпратят теб, за да изпъкнеш в очите на началниците си.

— Благодаря — Бърк вдигна голяма желязна халка с ключове. — Това ли искаш?

— Подай ми ги.

Бърк изкачи стъпалата и провря ключовете през решетката на вратата, Флин извади сензора за скрити микрофони и го прекара покрай тялото му.

— Казват, че напредъкът на технологиите действа дехуманизиращо, но тази джунджурия прави ненужно претърсването, което винаги създава напрежение. По този начин изглежда сякаш почти си вярваме — той прибра устройството.

Бърк рече:

— Какво значение има дали нося скрит микрофон или не? Няма да обсъждаме нищо, за което не бих докладвал.

— Остава да го проверим — той се обърна и викна на Педар Фицджералд, който стоеше на площадката: — Свободен си да почиваш.

Фицджералд преметна автомата през рамо и си тръгна, Флин и Бърк се гледаха известно време, после Флин заговори:

— Как разбра за нас, лейтенант?

— Не е твоя работа.

— Разбира се, че е. Майор Мартин ли ти каза?

Бърк осъзна, че се чувства по-свободен да говори без предавател, който да препраща думите му в енорийския дом. Той кимна и видя как някакъв странен израз премина по лицето на Флин.

— Той да не е някой от твоите приятели?

— Познанство на професионална основа — отговори Флин.

— Добрият майор съобщи ли ти истинското ми име?

Бърк не отговори. Флин се приближи още към вратата.

— Има една стара пословица сред разузнавачите: „Не е важно кой е изстрелял куршума, а кой е платил за него“ — погледна внимателно Бърк. — Кой е платил за куршумите?

— Ти ми кажи.

— Британското военно разузнаване осигури всичко необходимо за фенианската армия.

— Британското правителство не би поело такъв риск, само заради дребната ви война.

— Говоря за хора, преследващи собствени цели, които може да съвпадат, но може и да не съвпадат с целите на техните правителства. Тези хора говорят за някакви исторически съображения, за да оправдаят онова, което вършат…

— Ти правиш същото.

Флин не обърна внимание на прекъсването:

— Тези хора са невероятни егоисти. Животът им придобива смисъл само ако могат да манипулират, мамят, интригантстват и елиминират враговете си, истински и въображаеми, от другата или от тяхната собствена страна. Самоутвърждават се само в ситуации на криза и смут, които често самите те създават. Това са твоите хора от разузнаването, или тайни ченгета, или каквито там още се наричат. Това е майор Бартолъмю Мартин.

— Помислих, че описваш себе си.

Флин се усмихна студено:

— Аз съм революционер. Тези, които са контрареволюционери, са далеч по-окаяни.

— Може би трябва да започна да се занимавам с разследване на кражби на коли.

Флин се засмя.

— Ах, лейтенант, ти си честно ченге. Вярвам ти.

Бърк не отговори и Флин продължи:

— Ще ти кажа още нещо. Мисля, че някой в Америка е помагал на Мартин. Наложило се е. Пази се от ЦРУ и ФБР.

Бърк отново не отговори и Флин зададе въпроса:

— Кой печели най-много от това, което става днес?

Бърк вдигна очи:

— Не и ти. Скоро ще бъдеш мъртъв и ако това, което казваш, е вярно, тогава в какво се превръщаш ти? В пешка. Незначителна пешка, пожертвана от британското разузнаване и може би от ЦРУ или ФБР, заради собствената им игра.

Флин се усмихна.

— Да, знам го. Но пешката е взела топа и се намира в неговото квадратче. Пешките не бива да се подценяват. Когато стигнат до края на шахматната дъска, те могат да се превърнат в офицери.

Бърк разбра Брайън Флин. Попита:

— Ако приемем, че майор Мартин е такъв, какъвто казваш, тогава защо ми разказваш всичко това? Да не би да очакваш от мен да го разоблича?

— Не, то ще ме компрометира, нали разбираш? Просто го дръж под око! Сега, когато послужих за постигане на целта му, той иска да ме види мъртъв. Иска заложниците да умрат и катедралата да бъде разрушена, за да покаже на света какви диваци са ирландците. Внимавай какви съвети дава на твоите началници! Разбираш ли?

— Разбирам, че си попаднал в ситуация, от която не можеш да излезеш победител. Забъркан си в лоша сделка, която си мислел, че можеш да преобърнеш, но сега не си толкова сигурен.

— Целта ми не е компрометирана. Само от британското правителство зависи дали ще освободят тези хора. Тяхна ще бъде грешката, ако…

— За Бога, човече, откажи се от това — гласът на Бърк издаде нетърпението и гнева му. — Ще ти дадат няколко години условна присъда за тежка степен на физическо насилие, или за каквото успееш да се споразумееш с прокурора.

Флин сграбчи железните пръчки пред себе си:

— Престани да говориш като шибано ченге, Бърк! Аз съм войник, а не презрян престъпник, който прави сделки с прокурорите.

Бърк въздъхна тежко и промълви:

— Не мога да те спася.

— Не съм те молил. Но фактът, че го спомена, ми говори повече за ирландеца Патрик Бърк, отколкото иска да признае полицаят Патрик Бърк.

— Дрън-дрън.

Флин пусна пръчките.

— Погрижи се само за майор Мартин и ще спасиш заложниците и катедралата. Аз ще спася фенианите. Сега тичай обратно като добро момче и донеси соленото месо. Може пак да си поговорим.

Бърк вложи деловитост в гласа си:

— Искат да приберат тялото на коня.

— Разбира се. Примирие за прибирането на телата на мъртвите — отново се беше овладял и се усмихна: — Само да не вземат да приготвят от него солено месо. Един мъж с въже и открита платформа. И без номера.

— Без номера.

— Имаше достатъчно номера за един ден — Флин се обърна и се заизкачва по стъпалата, после спря внезапно и се обърна: — Ще ти докажа, че съм почтен човек, Бърк. На всички е известно, че Джак Фъргюсън е информатор на полицията. Кажи му да се измита от града, ако му е мил животът.

Обърна се отново и изтича нагоре.

Бърк го гледаше как се скри зад ъгъла на площадката. „Аз съм войник, а не презрян престъпник“. Каза го със следа от болка, все пак болка имаше.

Брайън Флин се изправи пред кардинала, който седеше на трона си.

— Ваше високопреосвещенство, искам да ви задам много важен въпрос. Кардиналът наклони глава. Флин попита:

— Има ли някакви тайни пътища, някакви коридори, през които може да се влезе в катедралата?

Отговорът на кардинала дойде незабавно:

— Даже и да имаше, не бих ги разкрил. Флин отстъпи назад и посочи към високия таван, в една точка над криптата, където на някаква жица висяха червените шапки на починалите архиепископи на Ню Йорк.

— Искате ли и вашата шапка да увисне там?

Кардиналът го погледна студено:

— Аз съм християнин, който вярва във вечния живот и не се боя от заплахите за смърт.

— Ах, кардинале, исках да кажа, че ще накарам хората си горе да отсекат с брадва този красив таван.

кардиналът леко изпъшка, после рече тихо:

— Доколкото ми е известно, такива тайни ходове не съществуват. Но това не означава, че наистина няма.

— Не, не означава. Защото подозирам, че съществуват. Спомнете си, когато за пръв път архиерейският наместник ви показа вашата нова катедрала. Може да е споменал за някакъв път за бягство, в случай на метеж. Скривалище на свещениците, каквито имаме в Ирландия или Англия.

— Не смятам, че архитектът е помислил за нещо такова. Тук е Америка.

— С всяка изминала година това все повече губи значение. Помислете си, Ваше високопреосвещенство. Ще спасите човешки живот, ако успеете да си спомните.

Кардиналът се облегна назад в трона си и огледа огромния храм. Да, тук имаше кухи стени и стълбища зад тях, които водеха нанякъде; пътища, които никога не се използваха. Но не можеше честно да каже, че ги помни или знае дали извеждат навън. Погледна през мраморния под пред себе си. Отдолу се намираше криптата, а около нея имаше ниско подземие. Но те знаеха това. Беше видял Мегън и Хики да се спускат през бронзовата плоча до олтара.

Две трети от подземието бе високо само колкото да пропълзиш. Представляваше тъмница, където под мраморния под се гонеха плъхове. Над нея всяка година минаваха шест милиона души да се молят на Бог, да размислят, или просто да погледат. Но тъмнината под краката им стоеше затворена до този ден. А сега преминаваше през пода и навлизаше в съзнанията и душите на хората в катедралата. Станаха важни тъмните места, а не благословените олтари на светлината. Кардиналът вдигна очи към фигурите в галериите и на балкона на църковния хор. Стояха напрегнато, като пазачи върху черни назъбени скали, като воини върху стените на някой град. Вечните стражи, уплашени и самотни, които шепнеха: „Какво от това, че е нощ?“

Кардиналът се обърна към Флин:

— Не мога да се сетя за никакъв път за влизане, а за ваша зла участ, и за излизане от катедралата.

— Пътят, от който ще изляза, е предният вход.

Той разпита подробно кардинала за предполагаемото подземие под нефа, за коридорите, които свързваха помещенията отдолу и за

ниския тунел около криптата.

Кардиналът непрестанно клатеше глава:

— Глупости, обичайните глупости, които се разпространяват за църквите. Това е Божи дом, не пирамида. Тук няма тайни, има само чудеса на вярата.

Флин се усмихна:

— И никакви планини от злато, нали, кардинале?

— Да, има планина от злато. Плътта и кръвта Христови, които се намират в нишата на олтара, радостта и добрата воля и любовта, които царуват тук, това е нашата планина от злато. Каня ви да си вземете малко от нея.

— И може би няколко ценни бокала и златото от олтарите.

— Можете да вземете всичко това.

Флин поклати глава:

— Не, от тук няма да излезе нищо, освен ние. Задръжте си златото и любовта. — Той огледа катедралата: — Надявам се да оцелее — и погледна кардинала. — Е, може би една обиколка наоколо ще опресни паметта ви. Елате с мен. Кардиналът стана и двамата излязоха от светилището. Тръгнаха към предната част на сградата. Отец Мърфи проследи с поглед кардинала и Флин. Мегън не се виждаше. Бакстър седеше на края на скамейката, а Джон Хики до органа разговаряше по полевия телефон. Мърфи се обърна към Морийн:

— Отчаяно желаеш да направиш нещо, нали?

Тя го погледна. Катарзисът след избегнатата смърт я караше да чувства успокоение, почти блаженство, но импулсът за действие все още бе жив. Кимна бавно.

Отец Мърфи поразмисли малко и попита:

— Знаеш ли някакъв код, например Морзовия?

— Да, знам Морзовия код. Защо?

— Ти си в смъртна опасност и мисля, че трябва да се изповядаш, в случай че нещо се случи… неочаквано.

Морийн погледна свещеника, но не каза нищо.

— Довери ми се.

— Добре.

Мърфи почака Хики да затвори телефона и викна:

— Господин Хики, мога ли да говоря с вас?

Хики погледна през парапета на светилището:

— Използвай онази в стаята на младоженците, само я избърши след това.

— Госпожица Малоун иска да се изповяда.

— О — изсмя се Хики, — то може да отнеме цяла седмица.

— Не е нещо, с което да се шегувате. Тя усеща, че животът й е в смъртна опасност и…

— Така е. Добре, никой не ви спира.

Отец Мърфи се изправи, последван от Морийн. Хики видя, че тръгнаха настрани към парапета.

— Не можете ли да го направите тук?

Мърфи отговори:

— Не може пред всички. Отиваме в изповедалнята.

Хики изглеждаше недоволен.

— Добре, но не се бавете!

Слязоха по страничните стъпала и прекосиха вътрешната галерия към изповедалнята до стаята на младоженците. Хики вдигна ръката си към снайперистите отгоре и извика след двете отдалечаващи се фигури:

— Не си и помисляйте да направите някоя глупост! Държат ви на мушка. Отец Мърфи покани Морийн да влезе зад завесата и мина през свода отстрани до нея. Влезе в изповедалнята през вратата, определена за свещениците, и седна в малката тъмна кабина. Дръпна шнура, за да свали черната преграда. Морийн Малоун коленичи и погледна неясния силует на свещеника.

— Толкова отдавна не съм го правила. Не знам как да започна.

Отец Мърфи каза с тихия доверителен шепот, предназначен специално за тайнството на изповедта:

— Започни първо с откриването на бутона на звънеца върху дървената рамка.

— Моля?

— Там има един бутон. Ако го натиснеш, той звъни в горния салон на енорийския дом. Използва се в извънредни случаи, за да повикаш свещеник, ако се нуждаеш от незабавно опрощение на греховете. — Той се изсмя тихо на онова, което тя определи като професионален виц на енорийските свещеници.

Морийн промълви развълнувано:

— Искате да кажете, че можем да влезем във връзка…

— Не можем да получим обратен отговор, а и не бихме искали това да се случи. Пък и не знам дали някой ще ни чуе. Бързай сега. Предай съобщение, нещо полезно за хората отвън.

Морийн дръпна още малко завесата, за да скрие ръката си. Прокара пръстите си по дъбовата рамка и откри бутона. Натисна го няколко пъти, за да привлече вниманието на някого, после започна да почуква сигналите на Морзовия код.

ТУК Е МАЛОУН. ОТЕЦ МЪРФИ Е С МЕН.

Какво трябва да съобщи? Припомни си отново обучението, през което беше преминала — кой, какво, къде, кога, колко?

В КАТЕДРАЛАТА ИМА 13–15 ВЪОРЪЖЕНИ ХОРА. НА ВСЯКА ГАЛЕРИЯ ИМА СНАЙПЕРИСТ. ЕДИН СТОИ В БАЛКОНА НА ХОРА. ЧОВЕК НА ПЛОЩАДКАТА ПРЕД РИЗНИЦАТА С АВТОМАТ „ТОМСЪН“. ПО ЕДИН ИЛИ ДВАМА МЪЖЕ ИЛИ ЖЕНИ ВЪВ ВСЯКА КУЛА. ДВАМА ИЛИ ПОВЕЧЕ НА ТАВАНА. ПОСТОВЕТЕ СЕ СВЪРЗВАТ ЧРЕЗ ПОЛЕВИ ТЕЛЕФОНИ. ЗАЛОЖНИЦИТЕ СА В СВЕТИЛИЩЕТО.

Тя спря и си спомни откъслечните разговори, които беше дочула. Продължи по-бързо и уверено:

КУПЧИНИ СВЕЩИ НА ТАВАНА. ВЕРОЯТНО ИМА БОМБА ПОД СВЕТИЛИЩЕТО.

Отново спря и отчаяно се опита да мисли — кой, какво, къде?… Продължи отново:

МАКМЕЙЛ Е БРАЙЪН ФЛИН. ДЖОН ХИКИ Е НЕГОВАТА ДЯСНА РЪКА. ТРЕТИ КОМАНДИР Е МЕГЪН ФИЦДЖЕРАЛД. ВРАТИТЕ СА МИНИРАНИ. ЗАБЕЛЯЗАХ СНАЙПЕРИСТКИ ПУШКИ, АВТОМАТИ, ПИСТОЛЕТИ, РАКЕТИ М-72, ГАЗОВИ МАС…

— Спри! — чу се тревожният глас на отец Мърфи. Тя дръпна ръката си от бутона. Мърфи Продължи

малко по-високо:

— Разкайваш ли се за греховете си?

— Да, отче.

— Кажи веднъж молитвата за опрощение — отговори свещеникът.

Гласът на Хики отекна в изповедалнята:

— Само веднъж? Аз бих я държал на колене до Великден, ако разполагаме с повече време. Излизайте!

Морийн излезе от кабината, а отец Мърфи се подаде от свода. Той кимна на Хики:

— Благодаря. По-късно бих искал кардиналът да чуе моята изповед.

Набръчканото лице на Хики се разля в присмехулна усмивка.

— Вие пък какво сте сторили, отче?

Той се приближи до Хики.

— Ще изслушам изповедите и на вашите хора, преди да свърши нощта.

Хики изсумтя презрително:

— В катедралата няма атеисти, а, отче? — отдръпна се от свещеника и кимна. — Някой беше казал: „Докато настъпи нощта, атеистът започва да вярва в Бог“. Може и да си прав. До зори всички ще се обърнат към теб, щом видят смъртта да се смее неприлично, притиснала лице към тези красиви прозорци. Но аз няма да се изповядам пред никой смъртен. Както и Флин. Или онзи дявол, с който той спи.

Лицето на отец Мърфи почервеня.

— Мисля, че Харолд Бакстър също ще пожелае да се прости със света в мир.

— Този езичник? В католическа църква? Не бих се обзаложил. — Хики се обърна и погледна самотната фигура, седнала на скамейката в светилището. — Цялата тази операция си заслужава, само за да видиш това протестантско копеле на колене пред католически свещеник. Хайде да се връщаме в обора!

Морийн се обърна към Хики:

— Надявам се да живея достатъчно дълго, за да видя как ти ще посрещнеш смъртта. — Тя се извърна и тръгна мълчаливо до свещеника към мястото за причастие. След малко добави: — Този човек… има нещо зло в…

Свещеникът кимна. Когато стигнаха до мястото за причастие, тя попита:

— Мислиш ли, че ни чуха?

— Не знам.

— Знаеш ли Морзовия код?

Той се пресегна и бутна вратичката.

— Не, но ти ще ми напишеш тези точки и тирета, преди да направя своята изповед.

Махна й разсеяно да влезе. Докато минаваше, тя стисна ръката му. Внезапно той се напрегна:

— Чакай.

Тя се обърна на стъпалата:

— Какво има?

Погледна Хики, който стоеше близо до изповедалнята и ги наблюдаваше. Бръкна под расото си и извади молитвена броеница.

— Върни се там и коленичи до парапета. Тя пое броеницата и хвърли бърз поглед към Хики.

— Каква глупачка съм.

— Грешката е моя. Само се моли да не заподозре нещо.

Свещеникът се върна в светилището. Морийн коленичи до парапета и пусна зърната на броеницата да висят между пръстите й. Тя се обърна. Очите й се вдигнаха да огледат катедралата. Черни като гарвани фигури стояха на мрачните балкони, обърнати към нея. Мегън се движеше като сянка към предния вход и някаква неземна тишина обгръщаше студения сив камък. Спря погледа си върху Джон Хики. Гледаше към изповедалнята и се усмихваше.

ГЛАВА 27

Брайън Флин помогна на кардинала да се качи в камбанарията. Кардиналът погледна развитите медни отвори. Флин попита Доналд Мълинс:

— Познаваш ли архиепископа на Ню Йорк?

Мълинс коленичи, целуна епископския пръстен и се изправи. Флин рече:

— Иди да си починеш, Доналд. В книжарницата има кафе.

Мълинс бързо слезе по стълбата. Флин отиде до отвора в кулата и погледна към града. Последва дълго мълчание в студената ветровита стая.

— Това е невероятно. Въоръжен революционер коленичи в праха и целува пръстена.

Кардиналът изглежда загуби търпение.

— Защо сме горе? Тук не може да има скрити коридори.

Флин попита:

— Имали ли сте много вземане-даване с Гордън Стилуей?

Кардиналът отговори:

— Заедно планирахме последния ремонт.

— И никога не ви е показвал нещо странно, никакъв таен…

— Нямам навика да отговарям на един и същ въпрос повече от веднъж.

Флин се поклони превзето.

— Извинете ме. Само се опитвах да опресня паметта ви, Ваше високопреосвещенство.

— Какво по-точно искате от мен, господин Флин?

— Искам да говорите с преговарящия и да се обърнете към целия свят. Ще организирам пресконференция в залата в мазето под ризницата. Ще ви видят по телевизията, ще ви чуят по радиото.

— Няма да направя подобно нещо.

— По дяволите, вие сте говорили достатъчно по телевизията и радиото, за да навредите на нашата кауза. Достатъчно дълго

използвахте амвона си, за да говорите срещу ИРА. Сега ще го поправите.

— Говорил съм против убийствата и хулиганството. Ако това означава, че съм говорил против ИРА, то…

Флин извиси глас:

— Виждали ли сте британски лагер? Знаете ли какво правят с онези нещастници там?

— Чел съм и съм слушал доклади и съм отхвърлял британските методи в Ълстър, както и методите на ИРА.

— Никой не си спомня това — той доближи лицето си до лицето на кардинала. — Ще обявите пред света като ирландец и американски гражданин, също и като католически духовник, че ще отидете в Северна Ирландия да посетите лагерите.

— Но ако вие ги опразните, тогава кого ще посетя, господин Флин?

— В тези лагери има стотици хора.

— А тези, които трябва да бъдат освободени, са роднини на мъжете и жените с вас. Плюс, сигурен съм, голям брой важни лидери. Другите могат да останат, за да имате морално оправдание за кървавите си методи. Не съм толкова наивен, колкото смятате, и няма да позволя да ме използвате.

Флин въздъхна тежко:

— Тогава не мога да гарантирам безопасността на този храм. Ще се погрижа да бъде разрушен, независимо от изхода на преговорите.

Кардиналът се приближи до него:

— Господин Флин, има цена, която всеки човек плаща за всеки свой грях. Светът не е идеален и хората, които вършат злини, често избягват наказанието и умират спокойно в леглата си. Но има по-висш съд…

— Не се опитвайте да ме плашите с него. И не бъдете толкова сигурен, че този съд ще прокълне мен, а на вас ще даде ангелски крила. Моето схващане за божественото и за небесното правосъдие е малко по-езическо от вашето. Представям си отвъдното като място, където воините получават почитта, на която вече не могат да се радват на земята. Вашият рай винаги ми е изглеждал много мекушав.

Без да отговори, кардиналът поклати глава. Флин му обърна гръб и се загледа в сините светлини на града. След малко заяви:

— Аз съм избран. Знам това. Избран съм да освободя народа на Северна Ирландия от британските окови. — Той отново се обърна към кардинала и протегна дясната си ръка. — Виждате ли този пръстен? Това е пръстенът на Фин Макмейл. Даде ми го свещеник, който всъщност не бе свещеник. Човек, който никога не е съществувал, на едно място, което не беше, което изглеждаше. Място, осветено от друидите повече от хиляда години преди името на Христос да стане познато в Ирландия. О, не проявявайте такъв скептицизъм, от вас се очаква да вярвате в чудеса.

Кардиналът го погледна тъжно:

— Вие сте прогонил Божията любов от сърцето си. В душата ви има черни мисли, които не бива да бъдат изричани от християнин — Той протегна ръка. — Дайте ми пръстена.

Флин несъзнателно отстъпи назад.

— Няма.

— Дайте ми го и ще видим дали християнският бог е мекушав.

Флин поклати глава и вдигна ръката си свита в юмрук. Кардиналът свали своята ръка и продължи:

— Сега ясно виждам моя дълг. Може и да не успея да спася този храм или живота на тези тук. Но преди да свърши тази нощ, ще се опитам да спася душата ви и душите на хората с вас.

Флин погледна бронзовия пръстен, после кардинала, и спря очи върху големия кръст на врата му.

— Понякога ми се иска да бях получил знак от този Бог, в който вярвате вие. Но той не ми го изпрати. До сутринта един от нас ще знае кой е спечелил тази битка.

ГЛАВА 28

Монсеньор Даунс стоеше до прозореца на вътрешния офис, пушеше една след друга цигари без филтър и се взираше в осветената катедрала през мрежата на синкавия дим. Мислено си представяше катедралата, обвита в пушек, с пламъци, които облизваха сивия камък, подаваха се от рисуваните прозорци и се усукваха около двете кули. Затвори за миг очи и се обърна към хората в стаята.

Тук, освен него, бяха останали капитан Шрьодер, който вероятно щеше да остане докрай, и потъналите във фотьойлите лейтенант Бърк, майор Мартин и инспектор Лангли. Капитан Белини стоеше прав. На канапето седяха Хоган от ФБР и Крюгер от ЦРУ, или обратно? Не, така беше. И шестимата мъже четяха разкодираното съобщение, донесено от един детектив.

Бърк прочете своето копие:

ОТ СВЕТИЛИЩЕТО. МАКМЕЙЛ Е БРАЙЪН ФЛИН. ДЖОН ХИКИ Е НЕГОВАТА ДЯСНА РЪКА. ТРЕТИ КОМАНДИР Е МЕГЪН ФИЦДЖЕРАЛД. ВРАТИТЕ СА МИНИРАНИ. ЗАБЕЛЯЗАХ СНАЙПЕРИСТКИ ПУШКИ, АВТОМАТИ, ПИСТОЛЕТИ, РАКЕТИ М-72, ГАЗОВИ МАС…

Вдигна глава:

— ОТ СВЕТИЛИЩЕТО? Вход? Код? Под? Лангли сви рамене:

— Надявам се, че този, който е успял да го изпрати, ще го направи пак. Сложил съм двама от моите хора в горния салон да записват — той отново прочете съобщението. — Не ми харесва, че прекъсва така рязко.

Белини се обади:

— На мен не ми харесва този инвентар от оръжия.

— Само Малоун или Бакстър могат да изпратят такова нещо — предположи Бърк. — Един от тях сигурно знае Морзовия код и е наясно от каква информация точно се нуждаем. Нали така? И ако, както казва монсеньор, бутонът е в изповедалнята, тогава можем да изключим Бакстър, понеже допускам, че е протестант по убеждения.

— Спокойно можеш да го допуснеш — обади се Мартин. Монсеньор се намеси колебливо:

— Мисля си… Може би господин Бакстър ще пожелае да се изповяда, за да могат да изпратят съобщението отново. Отец Мърфи ще чуе изповедта на кардинала и обратно, значи можем да очакваме още най-много три съобщения.

— После грешниците ще свършат — каза Мартин. — Нали не могат да го направят по два пъти?

Монсеньор Даунс го изгледа студено. Белини попита:

— Това допустимо ли е, монсеньор? Имам предвид използването на изповедалнята с такава цел.

Даунс се усмихна за първи път:

— Разбира се.

Майор Мартин се изкашля:

— Вижте сега. Забравихме да допуснем възможността съобщението да е уловка от страна на Флин, за да ни накара да повярваме, че е добре въоръжен… Твърде прозорливо и изтънчено за ирландец… Но е възможно.

Лангли каза:

— Ако имахме цялото съобщение, можеше да си изградим и по-точна представа за неговата автентичност.

Шрьодер се обърна към Лангли:

— Трябва ми информация за хората, споменати тук. Мегън Фицджералд. Трети командващ.

Лангли поклати глава:

— Ще проверя в досиетата, но никога не съм чувал за нея.

В стаята настъпи затишие, докато във външния офис влизаха и излизаха хора, звъняха телефони и се водеха разговори на групи. На долните етажи полицейските командири координираха овладяването на човешките маси отвън и образуването на кордони. В резиденцията на кардинала, губернаторът Дойл и кметът Клайн провеждаха среща с представители на правителството и обсъждаха по-важни въпроси, събрани около бюфета в трапезарията. Поддържаха се открити телефонни линии с Вашингтон, Лондон, Дъблин и Олбъни.

Един от шестте телефона иззвъня и Шрьодер вдигна слушалката. Подаде я на човека от ЦРУ. Крюгер говори минута и затвори.

— Не разполагаме с нищо за Брайън Флин и Мегън Фицджералд. Също и за фенианите. Имаме старо досие на Хики. Не е така пълно като вашето.

Два телефона иззвъняха едновременно. Шрьодер вдигна и двата и подаде по една слушалка на Хоган и Мартин.

Представителят на ФБР говори много кратко, затвори и съобщи:

— Нищо за Флин, Фицджералд или фенианите. Разполагате с нашето досие на Хики. Случайно на погребението е присъствал наш агент, който е проверявал присъстващите. Това е последната информация в досието. Предполагам, че ще трябва да напишем постскриптум.

Майор Мартин все още беше на телефона и докато слушаше, си водеше бележки. Най-сетне остави слушалката:

— Малко добри новини. Нашето досие на Флин скоро ще пристигне по телекса в посолството. Има също и доклад за фенианската армия. Вашите досиета за Хики са по-пълни от нашето и бих ви помолил да изпратите копие в Лондон. — Той запали цигара и добави със задоволство: — Насам пътува и досието на Мегън Фицджералд. Ето няколко трогателни подробности: родена в Белфаст, на 21 години. Бащата напуснал семейството. Брат й Томас е в Лонг Кеш за нападение над затворническа камионетка. Другият брат, Педар, е член на ИРА. Майка й лежи в болница с нервно разстройство. Типичното петчленно семейство от Белфаст. — Погледна Бърк: — Има и нейно описание. Червена коса, синеока, с лунички, висока пет фута и седем инча, стройна, доста красива, според този, с когото говорих. Прилича ли на младата дама, която стреля срещу теб?

Бърк кимна.

— Тя е сегашното гадже на Флин — продължи Мартин и се усмихна. — Чудя се как се разбират тя и госпожица Малоун. Почвам да съжалявам стария Флин.

През вратата подаде глава униформен офицер:

— Пристигна храната от ресторанта на Барликорн. Шрьодер се протегна към телефона:

— Добре, ще кажа на Флин, че Бърк е готов с това проклето солено месо. — Той набра оператора: — Долният орган — и зачака. — Здравейте, обажда се капитан Шрьодер. Може ли да говоря с Фин Макмейл?

Включи високоговорителите и съседната стая утихна.

— Тук е Дърмът. Макмейл се моли в компанията на кардинала.

Шрьодер се поколеба:

— Господин… Дърмът…

— Наричай ме просто Хики. Джон Хики. Никога не са ми харесвали тези военни имена. Объркват всички. Знаехте ли, че съм тук? Пред теб ли е досието ми, Шнайдер?

— Шрьодер

Той погледна дебелото полицейско досие. С всеки човек играта се води различно. Всеки има своите изисквания. Шрьодер рядко признаваше по време на преговори, че разполага с нечие досие, но също толкова важно беше да не го хванат в лъжа при директен въпрос. Освен това, често се оказваше по-удобно да се разчита на егото на човека.

— Шрьодер, заспа ли? Шрьодер се изправи на стола:

— Да, сър. Знаехме, че сте там. Вашето досие е пред мен, господин Хики.

Хики щастливо се изкиска:

— Прочетохте ли онази част, дето разказва как ме хванаха при опита ми да взривя парламента през 1921-а?

Шрьодер откри обозначените с дата данни.

— Да, сър. Много… — той погледна към Мартин, който стоеше стиснал устни, — много дръзко. И бягството е много дръзко.

— Можеш да си заложиш задника, синко. Сега погледни на 1941-а. Тогава работех с германците по взривяването на британските кораби в пристанището на Ню Йорк. Не съм горд, нали разбираш? Но много от нас правеха това през Втората световна. Показва колко мразим британците, щом сме се хванали с проклетите нацисти.

— Да, така е. Чуйте…

— Двете правителства в Дъблин и Лондон ме осъждаха задочно на смърт пет пъти. Е, както веднъж е казал Брендън Бехан, могат и да ме обесят задочно пет пъти — той се изкикоти.

В съседния офис се чу смях. Вътре всички мълчаха. Шрьодер захапа пурата си.

— Господин Хики…

— Какво пише там за 12 февруари, 1979-а? Прочети ми, Шефер!

Шрьодер обърна на последната страница и прочете:

— „Умрял от естествена смърт в дома си в Нюарк, Ню Джърси. Погребан… В гробището на Джърси.“

Хики отново се изсмя високо и пискливо. Никой от двамата не проговори известно време, после Шрьодер каза:

— Господин Хики, първо искам да попитам дали заложниците са добре.

— Глупав въпрос. Ами ако не са, дали ще ти съобщя?

— Все пак, нали са добре?

— Ето, пак. Същият глупав въпрос — рече припряно. — Добре са. Защо се обаждаш?

Шрьодер изрецитира:

— Лейтенант Бърк е готов да донесе храната, която поръчахте. Къде?…

— През ризницата.

— Ще бъде сам, невъоръжен…

Гласът на Хики изведнъж стана злобен:

— Не е нужно да ме уверяваш в това. От моя страна искам да ви внуша да направите най-после нещо, защото мозъкът на кардинала ще потече по олтара, последван от страхотна експлозия която ще чуят чак във Ватикана, и толкова горещ огън, че ще стопи месинговите топки на Атлас. И това ще стане по-бързо, отколкото можете да се изкачите по тези стъпала с таран и секач за обезвреждане на взривни устройства. Ясен ли съм?

— Да, сър.

— И спри да ме наричаш сър, захаросан задник такъв! Когато бях момче, ако някой погледнеше накриво полицай, си изпросваше цяла седмица бой. Сега всички наричат убийците „сър“. Нищо чудно, че са избрали Ню Йорк за тази работа. Шибаните ченгета предпочитат да играят софтбол с някоя банда от предградията, вместо да режат глави. И докато сме на тази тема, искам да споделя, че не ми харесва гласа ти, Шрьодер. Много е мазен. Как, по дяволите, си получил тази работа? Гласът ти изобщо не е подходящ.

— Да, сър… господин Хики… Как бихте искали да ви наричам?

— Наричай ме кучи син, Шрьодер. Аз съм точно такъв. Давай, ще се почувстваш по-добре!

Шрьодер прочисти гърлото си.

— Добре… Вие сте кучи син.

— О, така ли? Е, бих предпочел да бъда кучи син, отколкото задник като теб — той се засмя и затвори.

Шрьодер остави слушалката, въздъхна дълбоко и изключи високоговорителите.

— Е, мисля… — той погледна досието на Хики. — Много е неуравновесен. Може би шизофреник — погледна Бърк.

— Не е нужно да ходиш, ако…

— Налага се. Къде е храната — изправи се той. Лангли се обади:

— Не ми хареса това за експлозията. Майор Мартин се намеси:

— Щях да бъда изненадан, ако не бяха поставили експлозиви. Те са им специалитетът.

Бърк тръгна към вратата.

— Специалитет на ирландците е да правят глупости — той погледна Мартин. — Не изтънчени и не хитроумни номера, майоре. Просто глупости. Ако им дадеш достатъчно гелигнит и пластичен експлозив, могат да взривят и Слънчевата система. — Отвори вратата и погледна през рамо. — Четирийсет и пет порции. Май ще трябва да изядат по три-четири, за да докажат, че са толкова на брой.

Белини викна към отдалечаващата се фигура на Бърк:

— Надявам се да си прав, Бърк. Силно се надявам. — Той се обърна към хората в стаята: — Завиждам му, че не трябва да влиза там със стрелба.

Шрьодер погледна монсеньор Даунс, който бе пребледнял, после се обърна към Белини:

— За Бога, Джо, спри. Няма да се налага да влизаме с бой в тази катедрала.

Майор Мартин разглеждаше някакви антики върху полицата над камината. Рече сякаш на себе си, но достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Дали?

ГЛАВА 29

Флин стоеше с Морийн на площадката пред входа на криптата. Избра от връзката един ключ и отвори зелената остъклена врата. Отвътре се видя стълбище, което слизаше в погребална зала, облицована с бял мрамор. Той се обърна към Педар Фицджералд:

— Там някъде може да открием таен коридор. Няма да се бавя.

Фицджералд закрепи автомата си под мишница и се спусна по стъпалата, Флин захлопна вратата и погледна надписа, издълбан в бронза: Requiescant In Pace.

— Да почиват в мир — преведе го.

Под надписа имаше метални табелки с имената на предишните архиепископи на Ню Йорк, погребани в криптата. Той се обърна към Морийн:

— Помниш ли колко се страхувахме да слезем в криптата на абатство Уайтхорн?

Тя кимна.

— В живота ни има твърде много гробове и бягства, Брайън. Господи, я се погледни! Изглеждаш с десет години по-стар, отколкото си.

— Така ли? Е… Това не е просто от бягане. Дължи се отчасти на недостатъчно бързо бягане — замълча, после добави: — Хванаха ме.

Тя обърна главата си към него:

— О… Не знаех.

— Запазиха го в тайна. Майор Мартин. Помниш ли го?

— Разбира се. Свърза се веднъж с мен. Веднага след като заминах за Дъблин. Искаше да разбере къде си. Твърдеше, че това ще облекчи положението на Шийла… каза още, че щял да отмени заповедта за задържането ми. Държа се приятно, но знаех, че ако ме беше хванал в Белфаст, щеше да отскубне ноктите ми един по един.

Флин се засмя:

— И какво отвърна ти на този приятен човек?

— Щях да го пратя да те потърси в ада, но поразмислих и реших, че може наистина да отиде и да те открие там. Така че го пратих на

майната си.

Флин отново се засмя, ала очите му я преценяваха замислено. Тя прочете изражението на лицето му:

— Искам да разбереш, никога не съм била предателка. Ако искаш, ме смятай за изменница, но предателка, никога.

Той кимна:

— Вярвам ти. Ако не ти вярвах, отдавна да съм те убил.

— Щеше ли да го направиш? Той смени темата:

— Ако се опиташ да избягаш отново, и други ще пострадат.

Тя не отговори, Флин извади от джоба си някакъв ключ и го вдигна.

— Ето ключът за катинара на веригата. Сега ще отключа и можеш да си тръгнеш.

— Не без останалите.

— Но би опитала да избягаш без тях.

— То е друго нещо.

Той се усмихна и продължи да държи ключа пред нея:

— Ах, Морийн, ти си все същият боец от улицата. Разбираш, трябва да се плати предварително някаква определена цена за малко свобода. Повечето мъже и жени на този свят биха тръгнали бързо през отворената врата и дори не биха допуснали мисълта за бягство под куршуми, свирещи покрай ушите им. Виждаш ли, твоите ценности и изисквания са обратни на обикновените хора. Променила си се през годините, прекарани с нас.

Тя си спомни навика му да тълкува вместо нея мотивите и действията й, и как някога така я бе объркал, че не знаеше коя и каква е, и с радост се беше оставила във властта му. Погледна го:

— Млъкни.

Флин се поколеба, после прибра ключа и мина на друга тема:

— Поговорих си с кардинала. Той вярва в пръстена. Ти не повярва, защото смяташе, че като раздвоена от противоречия християнка не бива да го правиш. Но Негово високопреосвещенство е най-добрият християнин, когото са успели да създадат, и той вярва.

Морийн погледна вратата на криптата.

— Никога не съм казвала, че не вярвам. Нощта, когато напуснах Уайтхорн, ти казах, че не разбирам защо някоя сила, добра или лоша, би избрала точно теб за свой смъртоносен пратеник.

Той се засмя:

— Това, което изрече, е ужасно, Морийн. Ти си майстор на ударите под пояса. Би била истинска кучка, ако нямаше добро сърце. — Той се приближи до нея. — Как си обясняваш тази работа с изчезването на отец Донели? Търсих този човек, ако е бил човек, през всичките тези години, и никой не е чувал за него.

Тя впери очи през едно от стъклата към бялата светеща крипта и поклати глава, Флин продължи да я наблюдава, стисна здраво ръката й и рече с напълно променен глас:

— Преди да забравя, искам да ти дам един съвет: Не предизвиквай Мегън!

Тя се извърна към него:

— Фактът, че още съм жива, е достатъчен, за да я предизвика. Нека ти дам съвет. Ако излезеш жив оттук, бягай колкото може по-далече от нея! Тя привлича смъртта като гръмоотвод, Брайън.

Без да каже нищо, Флин пусна ръката й. Тя продължи:

— И Хики… този човек е… — тръсна глава. — Няма значение. Виждам, че си се забъркал с ужасни хора. Ние почти не се познаваме вече, Брайън. Как можем да си даваме съвети?

Той протегна ръка и погали бузата й. Мъртва тишина легна на площадката пред криптата. Изведнъж откъм коридора на ризницата се чуха стъпки и скърцането на колелца по мраморния под. Морийн попита внезапно:

— Щом майор Мартин те е хванал, как така си жив? Флин слезе по стъпалата и застана до решетестата врата. Тя настоя:

— Някаква сделка ли направи с него? Той не отговори.

— И наричаш себе си патриот? Погледна я остро:

— Същото правите майор Мартин и ти.

— Аз никога не бих…

— О, и ти би направила сделка. Папата, премиери и президенти сключват сделки с лекота и наричат това дипломация и стратегия. Такъв е животът, Морийн, илюзии и семантика. Е, днес не сключвам сделки и не прибягвам до взаимни услуги, както и да го нарича преговарящият, за да го направи да звучи по-приемливо. Това би трябвало да те направи щастлива, щом не обичаш сделките.

Тя не отговори. Брайън продължи:

— Ако се съгласиш, че сделката, която съм направил с майор Мартин, не е толкова ужасна, ще включа името на Шийла в списъка на хората, които трябва да бъдат освободени.

Бързо вдигна очи към него:

— Искаш да кажеш, че то не…

— Това променя малко нещата, нали? Май очакваше тази сърцераздирателна среща с малката Шийла. Сега нищо няма да спечелиш от цялата работа. Освен, разбира се, ако не проявиш разбиране относно моите съвместни действия с врага.

— Защо е толкова важно за теб да се съглася? Чу се вик:

— Аз съм Бърк! Пристигам! Флин каза на Морийн:

— Ще поговорим по-късно — и викна към ризницата: — Можеш да се приближиш. — Разтвори якето си и намести пистолета в колана си. После се обърна към нея: — Уважавам способностите ти на боец достатъчно, за да те третирам като мъж. Не се опитвай да предприемеш нищо, не прави резки движения, не заставай зад мен и не се обаждай, докато не ти кажа.

Отговори му:

— Ако това беше комплимент, не се чувствам поласкана. Вече загърбих всичко.

— Да, и влязлата в пътя проститутка загърбва улицата, но се обзалагам, че подсъзнателните й подтици остават.

— Да, остават.

Той се усмихна. От коридора на ризницата се подаде Бърк, който тикаше количка за сервиране пред себе си. Спря в подножието на стълбището под решетестата врата.

— Познаваш ли госпожица Малоун? — попита Флин. Бърк й кимна.

— Срещали сме се.

— Точно така. Миналата вечер в „Уолдорф“. Докладваха ми. Изглежда толкова отдавна, нали? — той се засмя. — Доведох я тук, за да се увериш, че не сме накълцали заложниците. — Обърна се към нея: — Кажи му колко добре се отнасяме с вас, Морийн.

— Още никой не е мъртъв — отговори тя.

— Моля те, предай на останалите, че правим всичко възможно, за да ви освободим невредими. — Бърк вложи в гласа си по-весела

нотка: — кажи на отец Мърфи, когато всичко свърши, ще дойда да изповядам греховете си.

Тя кимна и го погледна разбиращо, Флин помълча, после попита:

— Свещеникът твой приятел ли е?

— Всички са мои приятели.

— Наистина ли? — той дойде по-близо до вратата. — Скрит микрофон ли имаш, Бърк? Трябва ли пак да повтарям проверката?

— Чист съм. Количката също. И аз не искам да ме подслушват. — Изкачи седемте стъпала до вратата и остро осъзна психологически неизгодното положение да стои на стъпало, осем инча под Флин. — Няма нищо сложено в храната.

— Флин кимна.

— Няма как, когато има заложници. Това прави нещата съвсем различни, нали?

Морийн внезапно увисна на пръчките на вратата и заговори бързо:

— Истинското му име е Брайън Флин. Има само около дванайсет стрелци…

Флин измъкна пистолета си от пояса и го притисна силно във врата й.

— Не се прави на герой, Морийн. Не е нужно. Нали, лейтенант?

Бърк леко разпери настрани ръцете си така, че да се виждат.

— Успокой се. Не казвай нищо повече! Така. Флин процеди през зъби:

— Това е добър съвет, момиче. Нали не искаш да поставиш под заплаха друг човек, като лейтенант Бърк, например, който вече чу достатъчно? — Той погледна Бърк: — Прекалено е импулсивна и не се е научила да прави разлика между смелост и безумие. Боя се, че е моя грешка. — Хвана рамото и със свободната си ръка и я отскубна от вратата. — Върни се обратно. Морийн погледна Бърк:

— Отец Мърфи чу изповедта ми и не се страхувам да умра. Скоро всички ще се изповядаме. Не се огъвайте пред тези копелета!

Бърк я погледна и кимна:

— Разбирам.

Тя се усмихна, обърна се и изкачи стъпалата към олтара, Флин беше отпуснал пистолета встрани до себе си и я гледаше как си отива. Помисли малко и попита:

— Добре, колко ти дължа?

Бърк бавно му подаде сметката. Той я погледна:

— Петстотин шейсет и един долара и дванайсет цента. Не е евтино да нахраниш една армия в Ню Йорк,

нали? — Мушна пистолета обратно в пояса и отброи сумата. — Ето, ела по-насам.

Бърк се приближи и пое банкнотите и дребните.

Флин продължи:

— Удържах си отстъпката от цената — той се изсмя.

— Съобщи го на пресата, лейтенант. Те умират за такива пикантерии.

Бърк кимна. Брайън Флин не беше чак толкова луд, реши той. Имаше неловкото усещане, че Флин е по-умен и по-добър актьор от Шрьодер.

Флин погледна количката, натоварена с метални блюда, покрити с капаци.

— Не би било истински празник на Свети Патрик без солено месо, нали, Бърк? Ти успя ли да хапнеш?

— Не, бях зает.

— В такъв случай ела да хапнеш с нас. Всички ще се радват на твоята компания.

— Не мога.

— Не можеш? — Флин се престори, че си припомня нещо:

— А, да. Заложниците не могат да бъдат предавани или разменяни при никакви обстоятелства. Полицията не може да заеме мястото им. Няма да те задържам.

— Изглежда знаеш много за тези неща. Флин долепи лице до решетката:

— Знам достатъчно, за да не правя глупости. Надявам се, че и ти знаеш толкова.

— Убеден съм, че имаме повече опит със залавяне на заложници от теб! Гледай ти да не направиш грешка!

Флин запали цигара и рече неочаквано:

— Сега, след като госпожица Малоун бе достатъчно умна да съобщи истинското ми име, май трябва официално да се представя. Наистина съм, както каза дамата, Брайън Флин. Както може би знаеш от други източници. В главата ти светнаха ли сигнални лампички?

— Няколко. Дейността ти в края на седемдесетте. От другата страна на океана.

— Да, от другата. А сега, от тази. За разлика от Джон Хики, не съм официално умрял, а само официално изчезнал. Добре, хайде да се върнем на любимата си тема. Майор Мартин присъства ли на военните ви съвети?

— Да.

— Отървете се от него.

— Засега той представлява Британското консулство. Флин се изсмя пресилено:

— Сър Хари ще изпадне в ужас, като научи това. Нека ти кажа, че майор Мартин ще изработи дори своето Министерство на вътрешните работи. Той е предан единствено на маниакалната си омраза към ирландците. За Бога, трябва да го изключите от процеса за вземане на решения.

— Предпочитам да стои наблизо, за да мога по-лесно да го наблюдавам.

Флин поклати глава:

— Такъв човек не можеш да наблюдаваш, независимо колко близо се намира. Махни го от енорийския дом, по-далече от твоите началници.

Бърк отбеляза тихо:

— За да могат хората ти отвън по-лесно да го ликвидират.

По лицето на Бърк бавно се плъзна усмивка:

— О, лейтенант, ти си бил много умен. Да, наистина е така.

— Моля те да не предприемаш нищо, преди да си говорил с мен.

— Да, трябва да се съобразявам с теб — кимна Флин. — Може още да работим заедно.

— Може би.

— Виж, в момента се водят много двойни игрички, Бърк — отвърна Флин. — Само нюйоркската полиция, доколкото разбирам, няма задни мисли. Ще разчитам на теб, лейтенант, да си свършиш работата. Трябва да играеш ролята на честния брокер и да предотвратиш кървавата баня. Утре до зазоряване, иначе, обещавам ти, тази катедрала ще изгори. Това е също толкова неизбежно, колкото изгревът.

— Искаш да кажеш, че не е във властта ти да спреш?

— Бързо се досещаш. Мога да контролирам хората си само до определен момент. Но на зазоряване, ако исканията ни не бъдат изпълнени, всеки мъж и жена тук вътре ще действа по предварително издадена заповед. Без дори да изрека и дума, заложниците ще бъдат застреляни или хвърлени от кулата на камбанарията, ще бъдат подпалени огньовете и автоматично ще се включат останалите средства за разрушаване.

Бърк отсече:

— Постъпил си много глупаво, като си преотстъпил контрола. Глупаво и опасно.

Флин притисна лице към металните пръчки.

— Има нещо още по-лошо от преговорите с мен. Ако нещо с мен се случи, ще трябва да се оправяте с Хики и жената, която наричаме Прения. Затова ти и Шрьодер не се опитвайте да работите срещу мен. Работете с мен и никой няма да умре.

— Познатият дявол е по-добър от непознатите.

— Съвсем вярно, лейтенант. Съвсем вярно. А сега можеш да вървиш.

Бърк слезе заднишком на долното стъпало. Той и Флин се спогледаха. Този път Флин не направи движение да се обърне и Бърк си спомни предписанието на отдела, който преговаряше за заложници — никога не се обръща гръб на терористите, които ги държат. „Трябва да се отнасяш с тях като с кралски особи“ — обичаше да повтаря Шрьодер в интервютата по телевизията. „Никога не им показвайте гърба си. Не използвайте отрицателни думи. Не казвайте думи като «смърт», «убийство», «убивам», «умирам», «мъртъв». Винаги се обръщайте към тях с уважение“. Шрьодер би получил удар, ако беше чул разговора им.

Бърк слезе още едно стъпало заднишком. Шрьодер си имаше своите методи, и все пак Бърк започваше да се убеждава, че тази ситуация изисква гъвкавост, оригиналност и дори правене на компромиси. Надяваше се Шрьодер и останалите да го разберат, преди да е станало прекалено късно.

Той обърна гърба си към Флин, слезе по стъпалата, заобиколи количката и тръгна към коридора. През цялото време усещаше дълбоките тъмни очи, които го следваха.

ГЛАВА 30

Патрик Бърк извървя дългия подземен път от ризницата, покрай мълчаливите полицаи в коридора. Забеляза, че подразделението за тактическо наблюдение беше заменено от Службите за бързо реагиране. Носеха черни униформи и черни бронирани жилетки. Въоръжени бяха с пушки, снайпери, автомати и пистолети със заглушители. Нямаха нищо общо с обществената представа за ченге. Очите им постоянно шареха, телата им бяха прекалено напрегнати, в стиснатите им устни димяха цигари.

Бърк влезе в мазето на енорийския дом и тръгна нагоре по стълбището към кабинета на монсеньор. Мина през претъпкания външен офис и влезе в другата стая, като плътно затвори вратата зад себе си. Срещна погледите на дванайсетте човека вътре — мислено ги бе нарекъл Отчаяната дузина. Застана в средата на стаята.

Най сетне Шрьодер се обади:

— Защо се забави толкова?

Бърк отиде до един стол и седна:

— Каза ми да се опитам да го преценя.

— Никакво преговаряне, Бърк. То е моя работа. Не познаваш процедурата…

— Ще си тръгна на мига, само кажи. Нямам желание да попадна на предната корица на „Тайм“.

Шрьодер скочи от мястото си:

— Започва да ми писва от напомняния за онази шибана статия в „Тайм“…

Заместник-комисарят Рурк се намеси:

— Хайде, момчета, престанете. Очаква ни дълга нощ. — Обърна се към Шрьодер: — Искаш ли Бърк да си тръгне, след като ни осведоми?

Шрьодер поклати глава:

— Флин го направи своето момче за поръчки, а ние не можем да си позволим да разстройваме господин Флин.

Лангли се обади: — Какво иска Флин, Пат?

Бърк запали цигара и мълча по-дълго, отколкото се считаше за учтиво.

— Каза, че в известен смисъл катедралата ще се саморазруши на зазоряване.

Всички мълчаха, докато не се обади Белини:

— Ако трябва да я завзема със сила, не е лошо да предвидите достатъчно време за сапьорите да прегледат всеки инч. Сега разполагат само с две кучета: Сали и Бренди… — Той поклати глава: — Каква бъркотия, мамка му!

— Каквито и устройства да са заложили, те могат да забавят действието им — обади се Шрьодер. — Ще ги убедя да направят отсрочка.

Бърк го погледна:

— Мисля, че не разбра какво съобщих. Лангли отново попита:

— Какво друго каза той, Пат?

Бърк се облегна назад и им представи редактирана версия на разговора си с Флин. От време на време поглеждаше майор Мартин, застанал срещу камината в класическа поза. Доби впечатлението, че Мартин мислено попълва липсващите изречения.

Бърк спря вниманието си върху Арнолд Шеридан, квинтесенция на представата за държавен служител — пестелива усмивка, приятни маниери, обработен глас, който не казваше нищо. Беше назначен в отдела по безопасността, но вероятно намираше за проява на лош вкус дори факта, че само привидно е ченге. Бърк разбираше, като човек, който присъства в центъра на събитията, Шеридан можеше да промени поведението на администрацията във всички възможни посоки. Твърда линия, умерена линия или липса на определено становище. Вашингтон можеше да принуди Лондон да отстъпи, а след това, като плочки от домино, Дъблин, Олбъни и управата на Ню Йорк щяха да се надпреварват кой първи да го последва. Но докато гледаше Шеридан, той установи, че няма представа какво става зад тези учтиви безизразни очи.

Докато говореше, Бърк погледна и Шрьодер. Този човек бе съвършен слушател, така както беше съвършен говорител. Чуваше и запомняше всяка дума, дори интерпретираше нюансите, правеше анализ и стигаше до заключения. Но в крайна сметка, по силата на

някакъв невероятен процес в мозъка му, никога не разбираше същността на казаното. Бърк тръсна пепелта в чашка от кафе:

— Не мисля, че този тип е банален случай от буквара. Смятам, че няма да се огъне в исканията си и няма да допусне отсрочки, Шрьодер.

Шрьодер настоя:

— Всички правят отсрочки, Бърк. Искат да изиграят пиесата докрай и мислят, че отстъпката ще дойде през следващата минута, или през следващия час, или на другия ден. Такава е човешката природа.

Бърк завъртя глава:

— Не разчитай на вероятността да ти дадат повече време.

Майор Мартин се намеси в разговора:

— Ако може да кажа нещо… Анализът на лейтенант Бърк е погрешен. Разправям се с ирландци от десет години и знам, те са ужасни лъжци, мошеници и блъфьори. Флин ще даде отсрочка, ако продължавате да му давате надеждата за…

— Глупости! — стана Бърк.

Ирландският генерален консул също се изправи:

— Майоре, мисля, че е непочтено да характеризирате ирландците…

Майор Мартин насила вложи дружелюбна нотка в гласа си:

— О, извини ме, Томас! Говорех само за ИРА, разбира се. — Той обходи с очи стаята: — Нямах предвид ирландците в Америка. Комисар Рурк, господин Хоган, лейтенант Бърк и — той погледна усмихнато Шрьодер, — вашата по-добра половина.

Комисар Рурк кимна, за да покаже, че няма лоши чувства:

— Всички сме малко напрегнати. Хайде да приемаме всичко по-спокойно. Съгласни ли сте? — Той погледна Бърк: — Лейтенант, майорът има повече опит в тези неща. Той ни осигурява ценна информация и ни позволява да вникнем в нещата. Знам, че ирландските проблеми са твой специалитет, но този не е от ирландско-американско естество. Сега нещата са по-различни.

Бърк огледа присъстващите:

— За малко искам да го превърна в чисто американски проблем. По-точно, искам да разговарям с комисар Рурк, капитан Шрьодер, инспектор Лангли и господин Хоган насаме.

Комисар Рурк се чудеше какво да предприеме. Майор Мартин тръгна към вратата:

— Трябва да отида до посолството.

Томас Донахю също се извини и го последва. Монсеньор Даунс кимна и излезе. Арнолд Шеридан стана и погледна часовника си:

— Ще се обадя в министерството. Белини попита:

— Искаш ли да остана, Бърк?

— Това не засяга теб, Джо. Белини отвърна:

— Надявам се да е така — и тръгна навън. Помощникът на губернатора внезапно се разбърза:

— О! трябва да тръгвам — и излезе.

Робърта Шпигел се облегна назад в люлеещия се стол и запали нова цигара:

— Или вървете да си говорите в мъжката тоалетна, макар да не гарантирам, че няма да ви последвам, или говорете тук.

Бърк реши, че няма нищо против нейното присъствие. Дръпна Лангли в далечния край на стаята и попита тихо:

— Още ли нямаме връзка с Джак Фъргюсън?

— Свързахме се с жена му. Тя е на легло. И на нея не се е обаждал.

Бърк поклати глава. Обикновено смяташе за своя първостепенна отговорност безопасността на информатор, който е в опасност, но сега нямаше време за Джак Фъргюсън. Фъргюсън сигурно го разбира — и, надяваше се, че разбира също опасността за живота си. Бърк застана в средата на стаята и се обърна към хората, които бяха останали:

— През всичките тези години съм участвал в дъното на какви ли не игри, обаче никога не съм се сблъсквал с по-объркана работа. И понеже аз съм този, на когото едва не гръмнаха главата днес следобед, надявам се, разбирате защо съм толкова вбесен. — Той погледна Крюгер и Хоган. — Мисля, че вие ни дължите някакво обяснение. — Дръпна силно от цигарата си и продължи: — Помислете върху следното. Тук имаме добре планирана и отлично финансирана операция. Дори прекалено добре. Като имаме предвид какво знаем за ИРА, тукашната и онази оттатък. Тук виждам ръката не толкова на революционерите, колкото на контрареволюционерите, на държавни мъже. — Той погледна Крюгер и Хоган. Никой не проговори. — Брайън Флин ми каза, че майор Бартолъмю Мартин му е предложил

осъществяването на операция в Америка и е осигурил необходимите средства за извършването ѝ. Ако това е вярно, то аз мисля, той не би могъл да го направи без помощта на някой от вашите хора, или поне без вашия до болка познат талант да се завъртате натам, накъдето ви е изгодно. Лангли се изправи:

— Внимавай какво говориш! Бърк го прекъсна:

— Зарежи това, Лангли! Ти също имаше някакви подозрения. — Обърна се към мъжете пред себе си: — Цялата работа е била постановка, но е излязла извън контрола ви, защото Брайън Флин е отказал да играе определената му роля. Може би от него се е очаквало да обере някой арсенал или да взриви банка. Но му дошла по-добра идея и сега нашите задници са накиснати в последиците от това.

Крюгер скочи:

— Не съм чувал по-параноидни…

Хоган се протегна, постави дланта си върху ръката на Крюгер и пое инициативата:

— Слушай, Бърк в това има известна доза истина — той спря, после пак продължи: — ФБР наистина очакваше да спечели от този инцидент разбира се, когато всичко приключи, ще паднат няколко високопоставени глави, но анализът ще покаже колко безпомощни сме били да го предотвратим. И може би ще получим малко власт и пари за това. — Наклони се още малко напред и в тона му прозвуча сериозност: — Но дори и намек за това, че сме…

Бърк махна с ръка, за да прекъсне отричанията:

— Нямам истинско доказателство, и не ми е нужно. Искам само да знаете, че Патрик Бърк е наясно с всичко. И едва не го застреляха, докато се опитваше да установи истината. Но ако Брайън Флин започне да прави публични изявления, хората ще му повярват и вашите две служби ще затънат в неприятности за кой ли път.

Хоган поклати глава:

— Той няма да отправи публични обвинения към помощниците си отвън, защото не иска да признае пред ирландците, че е работил с британското разузнаване…

Крюгер го изгледа строго:

— Затвори си устата, Хоган!

Дъглас Хоган направи пренебрежителен жест:

— За Бога, Крюгер. Няма смисъл да се хитрува — той погледна четиримата представители на полицията: — Знаехме нещо, но както каза Бърк, то излезе извън контрол. Мога да ти обещая, че каквото и да стане, ние ще те прикрием… стига и ти да направиш същото за нас. Каквото станало, станало. Сега трябва да направим така, че да излезем от тази ситуация не само чисти, а и с благороден вид. — Разпери ръце и заговори увещаващо: — Предоставена ни е чудесната възможност да постигнем някои важни промени в разузнавателната работа в тази страна. Промяна, която да подобри имиджа ни.

Комисар Рурк се изправи:

— Вие всички сте… луди! Лангли се обърна към него:

— Сър, мисля, че трябва да се занимаем с проблема, пред който сме изправени. Не можем да променим веригата от събития, които ни доведоха дотук, но трябва да направим така, че изходът да не е катастрофален… Щом трябва, ще работим заедно.

Комисарят погледна мъжете от ФБР и от ЦРУ, после своите двама разузнавачи. Ясно осъзна, тяхната логика не беше негова логика, техният свят не бе негов свят. Разбра също, че всеки, който може да направи онова, което са направили Крюгер и Хоган, е опасен и отчаян човек. Погледна Робърта Шпигел. Тя му кимна и той седна.

Бърк се огледа:

— Важно е да разберете, че Бартолъмю Мартин е заплаха за всичко, което може да се постигне с преговорите. Иска да види катедралата унищожена и кръвта на заложниците пролята. — Той се обърна към Рурк и Шрьодер: — Лош приятел е за вас. — Погледна Крюгер и Хоган: — Най-многото, на което Мартин се е надявал, е било кражба на оръжие или взривяване на банка. Но Флин му предостави уникалната възможност да повлияе на общественото мнение в Америка така, както стана във Великобритания с убийството на лорд Маунтбетън, извършено от ИРА. Обаче ако Флин излезе от катедралата, без да пролее нито капка кръв и затворниците бъдат освободени, той ще се превърне в герой за по-голямата част от ирландското население. Никой няма да повярва, че е имал намерение да навреди на някого или да разруши катедралата. А майор Мартин не може да допусне то да се случи. — Бърк отново се обърна към Крюгер и Хоган: — Искам да бъде неутрализиран! Не, това не е оня евфемизъм, който използвате за убийство. Не изпитвайте такова

неудобство. Неутрализиран, значи лишен от възможност да действа. Да бъде наблюдаван. Искам редовен служител на Британското външно министерство, който да представя страната, не Мартин. Предоставям ви уникалната възможност да спасите задниците си.

Крюгер погледна Бърк с неприкрита враждебност в очите. Хоган кимна:

— Ще сторя каквото мога. Робърта Шпигел се обади:

— Край на обсъждането — погледна Шрьодер: — Капитане, вие сте на ход.

Шрьодер кимна и включи високоговорителите в двете сгради. Поръча на оператора да го свърже с катедралата и докато чакаше, огледа присъстващите. За тях започва нова игра, помисли си той. Но неговата не бе променена кой знае колко. Най-важната му грижа беше личността на Брайън Флин. Целият му свят се бе свил до електронните импулси, които минаваха между двамата. Вашингтон, Лондон и Дъблин можеха да го улеснят с капитулацията си, ала не можеха да направят нещата по-трудни, отколкото вече бяха. Гласът му в слушалката го накара да трепне:

— Здравейте, господин Флин. Тук е капитан Шрьодер.

ГЛАВА 31

Брайън Флин стоеше до органа и държеше слушалката, притисната до рамото си, докато палеше цигара.

— Шрьодер, соленото месо беше жилаво. Нали не сте заклали коня?

Гласът на преговарящия долетя с нотка на потиснат смях:

— Не, сър. Ако желаете още нещо, само кажете.

— Това и ще направя. Преди всичко, радвам се, че знаете името ми. Вече сте наясно, че си имате работа с най-големия патриот на Ирландия. Нали така?

— Да, сър.

— Някой ден в Дъблин и в свободен Белфаст ще ми издигнат паметници. А вас никой няма да ви помни.

— Да, сър.

Флин се засмя неочаквано:

— Чувам, че пишеш, Шрьодер. Какво написа? „Мегаломания“?

— Не, сър. Просто си водя бележки.

— Добре. Сега слушай и си запиши. Първо… — Флин запрелиства автобиографията на Шрьодер, без да спира да говори, — в никой случай не загасяйте градинските прожектори около катедралата. Изглежда великолепно, окъпана в тази синя светлина. Освен това, то няма да позволи на момчетата от корпуса за бързо реагиране да се изкатерят по стените. Има мои хора с бинокли в съседните небостъргачи. Ако видят нещо да се движи отвън, ще сигнализират на постовете в кулите или направо ще ми се обадят. Което ме подсеща за точка номер две: не пипайте външните ми телефонни линии. Точка три: ако светлините тук вътре дори само премигнат, ще застрелям всички. Четири: никакви психологически атаки, като онзи банален номер с разкарването на тъпата ви бронирана кола около катедралата.

Моите хора в кулите имат ракети М-72. Пък и ние сме виждали повече бронирани коли, отколкото ти таксита, Шрьодер. Не се плашим от тях. Пето: никакви хеликоптери. Ако забележат хеликоптер от кулите, ще стрелят по него. Шесто: кажи на хората си, че планираме

това от доста време и една атака ще им струва скъпо. Не ги жертвайте, ще ви трябват по-късно. — Флин изтри потта от челото си. — Седмо: отново повтарям, никакви отсрочки. Гледайте да се оправите до зори. Осмо: искам хубав двайсет и един инчов телевизор. Ще ти съобщя кога да го донесе Бърк. Девет: искам до сутринта да видя подробно предаване по новините за ставащото тук. Десет: възнамерявам да дам пресконференция в залата за журналистите под ризницата. Начало, десет и трийсет тази вечер, на живо. Записа ли всичко?

След продължително мълчание се чу гласът на Шрьодер. В него се долавяше леко напрежение:

— Да, сър. Ще се помъчим да задоволим всичките ви искания.

— Ще го направите. Какво казват от Дъблин, Лондон и Вашингтон?

— Осигурена е постоянна връзка с представителите им, които са тук, в резиденцията на кардинала. Мисля, че има напредък.

— Радостно е, че съюзниците работят толкова добре заедно. Надявам се и те като нас да съумеят да сдържат нервите си. Какво съобщиха от Червения кръст и Амнести?

— Готови са да съдействат по всички възможни начини.

— Браво на тях. Добри хора. Винаги готови да протегнат ръка за помощ. А какво става с осигуряването на имунитет за мен и хората ми?

Шрьодер се изкашля леко:

— Главният прокурор на щата обсъжда въпроса с главния прокурор на Съединените щати. Засега това, което мога да обещая, е…

— Справедлив процес — прекъсна го Флин. — Прекрасна страна, няма що. Но аз въобще не искам никакъв процес, Шрьодер.

— Засега не мога да обещая…

— Позволи ми да изясня нещо. В момента, в който ми кажеш, че затворниците са освободени, искам да ми гарантираш този имунитет, иначе сделката се проваля. Ще застрелям заложниците и ще вдигна катедралата във въздуха.

Флин чуваше тежкото дишане на Шрьодер в слушалката. След малко той каза:

— Всичко, което искате, се взема под внимание, но тези неща изискват време. Най-важното за мен в момента е безопасността на заложниците…

— Шрьодер, престани да ми говориш, сякаш съм някой побъркан престъпник. Запази този номер за следващия си случай, ако ти възложат такъв. Аз съм войник и искам да ми се говори като на такъв. Към заложниците се отнасяме коректно. Тонът ти е прекалено покровителствен.

— Съжалявам, не исках да ви обидя. Опитвам се само да се уверя в добрите ви намерения. Работата ми е да договоря споразумение, от което всички да са доволни и…

Флин рязко се изправи и повиши тон:

— Как можеш да наречеш това преговори, след като не възнамеряваш да отстъпиш?

Шрьодер не отговори.

— Правил ли си някога истински отстъпки през цялата си кариера като преговарящ за заложници, Шрьодер? Никога. Ти дори не слушаш какво ти говоря, по дяволите! Няма да е лошо да започнеш да ме слушаш, защото когато тази катедрала е в развалини и навсякъде се въргалят трупове, ще се разкайваш, че не си ми обърнал достатъчно внимание и си действал както си знаеш.

— Но аз слушам. И действам…

— Капитан Берт Шрьодер, ти ще бъдеш запомнен като човека, който не е успял да спаси катедралата „Свети Патрик“ и е изцапал ръцете си с невинна кръв.

Никога няма да можеш да ходиш с вдигната глава и мисля, че няма да получаваш толкова много покани за интервюта.

За първи път, доколкото тези, които слушаха можеха да си спомнят, гласът на Шрьодер се развълнува:

— Не съм те излъгал, нали? Не сме се опитвали да използваме сила, нали? Поискахте храна, донесохме ви. Поискахте…

— Платих шибаната храна! Сега ме чуй внимателно. Знам, че си само посредник на цял куп копелета, но… — Флин погледна снимката на Шрьодер върху корицата на неговата книга. Беше снимка по време на действие след обир на банка, при който са били взети заложници. Шрьодер, за разлика от предшественика си, който винаги носеше бейзболна шапка и яке, бе облечен елегантно, в раиран костюм от три части. Лицето и масивното тяло напомняха за бейзболния тип, но Шрьодер се опитваше да търси собствен стил. Флин изучаваше лицето на корицата. Красив профил. Волева челюст, изправена стойка. Но

очите му не можеха да скрият уплахата. Лоша снимка. Флин продължи: — Но аз ти вярвам, Шрьодер, вярвам, че можеш да използваш влиянието си и да ни помогнеш. Желая да продължаваш да разговаряш с мен през цялата нощ, капитане. Искам да предаваш съобщенията ми на хората около теб.

Гласът на Шрьодер прозвуча изненадано при този внезапен израз на доверие.

— Да, сър. Ще направя това. Можете да разговаряте с мен. — И двамата мъже помълчаха до минута, после Шрьодер рече: — Сега бих искал да поискам от вас две услуги.

Флин се усмихна и разсеяно прелисти автобиографията пред себе си:

— Казвай!

— Ами, първо, заглушаващото устройство обърква взаимодействието на полицейските сили, а не бихме искали да стане някой инцидент поради липса на комуникации. Освен това пречи на радио и телевизионните излъчвания.

Флин хвърли настрана книгата.

— Няма да стане. Но ще си помисля. Какво друго?

— Бих искал да разменя по няколко думи с всеки заложник.

— Може би след пресконференцията.

— Добре. Справедливо е. Има още едно нещо.

— Винаги има още едно, нали?

— Да, но понеже се опитваме да стигнем до разбирателство, да установим доверие помежду си, а аз съм единственият, който говори с вас, чудя се дали не можете да направите същото и за мен. Искам да кажа, че говорих с господин Хики преди това и…

Флин се изсмя и се огледа, Хики не се виждаше наоколо.

— Джон малко те е поизмъчил, нали, капитане? Обича да си прави неприятни шеги. Просто не му обръщайте внимание. Обича да дрънка. Ирландец, какво да се прави.

— Да, но може да се получи недоразумение. Вие сте шефът и аз искам да контактувам свободно с вас и…

Флин пусна слушалката върху телефона и запрелиства книга с нотни текстове. Искаше да намери нещо нерелигиозно, което да отвлече мислите му от катедралата. Измежду всички забравени от Бога места, на които беше стъпвал кракът му, никое не му изглеждаше по-

странно забравено от тази катедрала. И все пак другите, помисли той, чувстваха тук присъствието на божествения дух. Осъзна, че празнотата, която усещаше, беше само вътре в него. Намери „Розата на Тралий“, завъртя ключа на органа и засвири, като си пееше тихо:

Когато слънцето бавно се скри зад морето, и над планината зелена луната изгря, към Тралий тръгнахме с мойта любима —

да открием извор с кристална вода.

Берт Шрьодер дълго гледа замлъкналата слушалка,

скръстил ръце на бюрото и потънал в мисли, Флин говореше за имунитет, което показваше, че мисли за бъдещето и следователно наистина желаеше да не утежнява престъплението си. Нямаше намерение да убива никого, най-малкото себе си. И което беше по-важно, започваше да зависи от него то винаги се случваше. Беше неизбежно, защото осъзнаваше, че гласът на Шрьодер е единственият, който е от значение. Шрьодер вдигна глава.

— Мисля, че вече имам представа за този тип. Бърк отбеляза:

— Звучеше така, сякаш има представа за теб. Очите на Шрьодер се стесниха и той кимна неохотно:

— Да, изглежда познава някои от методите ми. Боя се, че медиите отделят твърде много внимание на моето бюро — и добави: — Никога не съм търсил публичност.

— Искаш да кажеш, че твоята автобиография е публикувана без одобрението ти? Божичко, можеше поне да почакаш да излезеш в пенсия. — Бърк се усмихна: — А сега изпускаш най-важната глава от нея. Трябва да обсъдиш това с агента си. — Бърк вложи помирителна нотка в гласа си: — Виж, Берт, аз не знам всички отговори, но…

Шрьодер се изправи:

— Не, не знаеш. И ми омръзна да играеш преден защитник по фланга!

Всички занемяха. Бърк стана и тръгна към вратата. След него Шрьодер подвикна:

— Не се отдалечавай много! Флин може да поиска след малко кафе.

Бърк се обърна:

— До този момент се сблъскахме с двойни игри, некомпетентност и малко обикновена глупост. И въпреки това досега имахме адски късмет, но ако до сутринта не обединим усилията си, ще

станем свидетели на кръвопролитие и светотатство, и ще трябва много да обясняваме. Загледан пред себе си, Шрьодер отсече спокойно:

— Остави всичко на мен.

ГЛАВА 32

Отец Мърфи прекоси светилището и застана пред трона на кардинала.

— Ваше високопреосвещенство, бих желал да чуете изповедта ми.

Кардиналът кимна.

— Хвани ръцете ми.

Мърфи почувства листчето хартия да залепва за ръката му.

— Не… Бих искал да отидем в изповедалнята. Кардиналът се изправи:

— Да отидем в ризницата.

— Не… — Мърфи почувства как по челото му изби пот. — Няма да ни позволят. Можем да отидем в изповедалнята, където чух изповедта на госпожица Малоун.

Кардиналът го погледна учудено, после кимна:

— Както желаеш.

Слезе от трона и тръгна към дъното на светилището. После се спусна по страничното стълбище, което водеше към вътрешната покрита галерия. Отец Мърфи погледна назад към Морийн и Бакстър. Те кимнаха окуражително и той последва кардинала.

Лиъри се надвеси от парапета на балкона и улови лицето на кардинала в кръстчето на оптическия прибор. Проследи го, докато вървеше от дясно на ляво. Всички в галериите над страничните нефове се развикаха да предупредят двамата свещеници и Лиъри, който бе готов да стреля, както и Флин и Хики, които в момента не се виждаха наоколо.

Кардиналът сякаш не чу предупрежденията. Той спря пред сводестия вход на изповедалнята, и почака отец Мърфи, който се приближаваше нерешително.

Лиъри премести прицела си над златния кръст, който висеше върху гърдите на кардинала, и обра спусъка. Внезапно пред двамата свещеници с вдигнати ръце застана Флин и погледна към балконите. Виковете престанаха. Лиъри изправи тялото си и застана с пушка,

притисната в свивката на ръката си. Дори от това разстояние Флин успя да види онази характерна поза, присъща на ловец, комуто току-що са отнели плячката и сега стоеше неподвижен, напрегнал зрение и слух. Флин видя Мегън да се появява на балкона и да се приближава към Лиъри. Говореше му нещо, изглежда искаше да успокои отчаянието му. Флин се обърна към двамата свещеници.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? Кардиналът отвърна сухо:

— Отивам да чуя една изповед. Флин процеди през зъби:

— Ненормални ли сте? Не можете да излизате от светилището без разрешение.

— Не се нуждая от твоето разрешение, за да отида на което и да е място в тази църква. Моля те да се отдръпнеш!

Флин преглътна гнева си.

— Нека да ви кажа нещо на вас двамата. Онези там горе имат заповед да стрелят… Да речем, че четирима от тях никога не биха стреляли по свещеници. Но петият със сигурност ще го направи. Той би убил и майка си, ако го наемат за това. Дал е обет, както и вие сте дали своя.

Лицето на кардинала стана мораво, той отвори уста да каже нещо, обаче Флин го пресече:

— Този човек е прекарал четиринайсет години като снайперист в различни армии. Единственият начин, по който вече вижда света, е разделен на четирите квадранта на оптическия мерник. Цялото му същество се е концентрирало в това единствено действие. Той обича звукът на оръжието, откатът му върху рамото си, пламъкът от дулото, мирисът на изгорял барут в ноздрите си. За него то е като секса. Можете ли да разберете?

Нито един от двамата духовници не отговори. Кардиналът обърна глава към сенките на балкона и отново погледна Флин.

— Трудно е да се повярва, че съществува такъв човек. Трябва да внимаваш да не застреля теб.

Той мина покрай Флин и влезе под дървения свод, после се скри зад вратата на изповедалнята. Отец Мърфи отправи поглед към Флин, дръпна завесата на бавината и влезе. На известно разстояние от тях, близо до олтара на Дева Мария, стоеше Джон Хики и наблюдаваше мълчаливо.

Мърфи коленичи в тъмната стаичка и започна:

— Благословете ме, отче…

Надникна през процеп в завесата и видя отдалечаващата се фигура на Флин. Заговори с бърз шепот на кардинала и претупа как да е изповедта си. После внезапно каза:

— Ваше високопреосвещенство, ще използвам звънеца, за да изпратя кодирано съобщение.

Тъмноочертаващият се профил на кардинала зад екрана остана неподвижен за известно време, сякаш не бе чул нищо, и бавно кимна. Мърфи дръпна завесата над рамката на вратата и натисна няколко пъти бутона, за да привлече вниманието. Вдигна бележката пред очите си и замижа в тъмното. После започна:

ТУК Е ОТЕЦ МЪРФИ.

Неочаквано една ръка се подаде през завесата и сграбчи китката му. Гласът на Хики прогърмя в изповедалнята.

— Докато още си тук, отче, се изповядай, че използваш изповедалнята за измама. — Той дръпна настрана завесата и Мърфи зажумя от нахлулата светлина. Хики грабна бележката от ръката му и спусна завесата.

— Хайде, довърши си изповедта! Аз ще довърша съобщението.

Мърфи се залепи до екрана и рече тихо на кардинала:

— Съжалявам…

Застанал отвън, Хики се обърна, Флин беше изчезнал.

Никой не му обръщаше внимание, освен Малоун и Бакстър, които седяха в светилището и изглеждаха едновременно вбесени и отчаяни. Хики им изпрати усмивка, прочете кодираното съобщение, постави пръст на бутона и започна да изпраща сигнали. Повтори началото:

ТУК Е ОТЕЦ МЪРФИ. С КАРДИНАЛА СМЕ В ИЗПОВЕДАЛНЯТА. — Продължи, като наподобяваше несигурната ръка на човек, който изпраща съобщение за първи път. Четеше и променяше цялото съобщение: — ПРЕЦЕНКА НА ОГНЕВАТА МОЩ НА ФЕНИАНИТЕ: НЕ ПОВЕЧЕ ОТ ОСЕМ СТРЕЛЦИ. ПО ЕДИН ВЪВ ВСЯКА ИЗТОЧНА ГАЛЕРИЯ. НИКОЙ В ЗАПАДНИТЕ ГАЛЕРИИ. НИКОЙ НА БАЛКОНА. ЕДИН ЧОВЕК С „ТОМСЪН“ НА ПЛОЩАДКАТА ПРЕД КРИПТАТА. РАЗПОЛАГАТ САМО С АВТОМАТИЧНО ОРЪЖИЕ. ПО ЕДИН ПОСТ ВЪВ ВСЯКА КУЛА.

ПОЛЕВИТЕ ТЕЛЕФОНИ НЕ РАБОТЯТ. ЗАЛОЖНИЦИТЕ СА ПРЕМЕСТЕНИ В КРИПТАТА. СИГУРНА Е ПРИ ПОЖАР. — Вдигна отново бележката и зачете. — МАКМЕЙЛ Е БРАЙЪН ФЛИН. ДЖОН ХИКИ Е НЕГОВАТА ДЯСНА РЪКА. ТРЕТИ КОМАНДИР Е МЕГЪН ФИЦДЖЕРАЛД. — Той импровизира отново: — ВРАТИТЕ НЕ СА МИНИРАНИ. ПРОТИВОГАЗИТЕ СА СТАР МОДЕЛ С ЛОШИ ФИЛТРИ. — Спря и помисли за момент: — ФЕНИАНИТЕ СА ВЕРНИ На ХИКИ. НЕ ЖЕЛАЯТ ДА ПРЕГОВАРЯТ ДОБРОНАМЕРЕНО. ГОВОРЯТ ЗА САМОУБИЙСТВО. БАКСТЪР ЩЕ БЪДЕ ОБЕСЕН ПРЕДИ КРАЙНИЯ СРОК ЗА НАЗИДАНИЕ. НАПРАВЕТЕ ТОВА, КОЕТО ТРЯБВА. НИЕ НЕ СЕ СТРАХУВАМЕ. БОГ ДА ВИ БЛАГОСЛОВИ. ОТЕЦ МЪРФИ.

Хики свали пръст от бутона и се усмихна. Сега хората оттатък бяха объркани… и уплашени. Уплахата води до отчаяние. Отчаянието води до безумни постъпки. Хики се постави на тяхното място — разбрали малката вероятност да решат проблема с преговори, загрижени за заложниците, подценяващи силите на хората вътре. Полицията щеше да предложи план за превземането на катедралата и той щеше да бъде приет. А политиците щяха да разполагат с това съобщение, което да оправдае употребата на сила. Полицаите щяха да се втурнат през вратите и да бъдат посрещнати от експлозии и неочаквано силен смъртоносен обстрел.

Докато оглеждаше катедралата, Хики си представяше как щеше да стане всичко. Разцепеният мрамор, рухващите статуи, тъмночервената кръв, окъпала олтарите и пода, сгърчените трупове върху скамейките. Таванът щеше да пламне и да се срути в централния неф. Ценното рисувано стъкло щеше да се пръсне навън върху улиците. Видя умиращи да се гърчат сред камъни и пламъци. И когато вече щяха да мислят, че всичко е свършило, дълго след последния изстрел, когато зората се промъкне на снопове през прашните дупки, за да освети спасителните екипи и лекарите, които щяха да ровят из развалините, взривните устройства с часовниците щяха да експлодират. Двете главни колони щяха да се разтърсят и да рухнат сред оглушителния рев на гранит и мрамор, гипс и бронз, дърво и бетон. Катедралата щеше да умре, тухла по тухла, камък по камък, колона по колона, стена след стена…

Морийн Малоун седеше напълно неподвижна на скамейката и гледаше как Хики изпраща съобщението. Обърна се към Харолд Бакстър:

— Мръсник!

Бакстър отмести очи от Хики.

— Е, това е негово право, нали? Но едва ли може да навреди. Особено ако е получено първото съобщение.

— Мисля, че не разбираш — каза тя. — Хората отвън все още вярват, че възможността да изпращаме сигнали е в наши ръце. Хики не им изпраща някоя псувня или нещо подобно. Той чете нашето съобщение и изпраща подвеждаща информация с нашите имена отдолу.

Бакстър погледна Хики и смисълът на думите й достигна до него.

— И само един Бог знае какво им казва. Нали виждаш, че е луд? Флин е образец на рационалност в сравнение с Хики.

— Хики не е луд — отвърна Бакстър. — Той е далеч по-опасен от обикновен смахнат.

Тя наведе очи към пода:

— И все пак не смятам да се извинявам, че направих опит.

— Не те карам да го правиш. Но следващият план трябва да бъде мой.

— Така ли? — Гласът й беше студен. — Мисля, че нямаме достатъчно време нито за твоя план, нито за широко дискутирания подходящ момент. В отговора му липсваше и следа от гняв.

— Дай ми само няколко минути. Мисля, че знам път за измъкване.

Бърк влезе във вътрешния офис, последван от инспектор Лангли. Един униформен полицай подаде на всеки от тях копие от разкодираното съобщение. Бърк седна до писалището на Шрьодер и го прочете. После огледа присъстващите — Шрьодер, комисар Рурк, Робърта Шпигел и Белини — постоянното ядро на Отчаяната дузина. Той и Лангли бяха прибавяни или изваждани от този състав, според промените в ситуацията. Капитан Белини вдигна очи от своето копие и заговори на комисар Рурк.

— Ако това е точно, мога да превзема катедралата с приемлив риск за живота на хората ми. Ако заложниците са в криптата, имат

отличен шанс да оцелеят… макар че не мога да гарантирам нищо. — Отново погледна листа. — Изглежда обаче нямат особени шансове с фенианите. — Той се изправи. — Трябват ми още няколко часа, за да изработя план.

Бърк си спомни за твърдението на Морийн при вратата на ризницата. Дванайсет стрелци. Сега Мърфи съобщаваше, че са осем. Той погледна към Белини в отсрещния край на стаята.

— Ами ако не е точно? Белини отговори:

— Едва ли могат да направят голяма грешка. Те са умни хора, нали така? Могат да броят. Виж, не че горя от особено желание да го направя, но сега се чувствам малко по-спокоен.

Лангли се намеси.

— Не можем да изключим възможността едното или двете съобщения да са изпратени от фенианите. — Той сравни своето копие с по-раншното съобщение, което също държеше в ръка. — Нещо ме смущава. Нещо тук не е наред. Белини, като офицер от разузнаването, те съветвам да не вярваш на нито едно от тях.

Белини изглеждаше объркан.

— Но в такъв случай в какво положение ме поставя, по дяволите? В задънена улица!

Робърта Шпигел се намеси:

— Дали вярваме или не на което и да е от тези съобщения, всички в резиденцията на кардинала и в съседната стая четат второто и ще стигнат до свои собствени заключения. — Тя се обърна към Рурк: — Това оправдава изпреварващата атака, комисар.. Точно то се върти в главите им сега. — Обърна се към Белини: — Гответе се в най-кратък срок да осъществите нападение, капитан Белини.

Белини кимна занесено. Вратата се отвори и влезе монсеньор Даунс.

— Кой е искал да ме види?

Петимата мъже се спогледаха въпросително, после Робърта Шпигел се обади:

— Да, аз помолих да ви повикат.

Даунс остана прав. Помощничката на кмета помисли малко и каза:

— Монсеньор, нито аз, нито кметът, нито някой друг иска да направи нещо, което да навреди на тази катедрала или да застраши

живота на заложниците. Но…

Тялото на монсеньор се напрегна.

— Но ако полицията и моята служба, и хората във Вашингтон решат, че продължаването на преговорите не е възможно, и че има ясна и непосредствена заплаха за живота на заложниците… Вие и епархията ще застанете ли зад нашето решение да се изпратят вътре полицаи от службата за бързо реагиране?

Монсеньор Даунс стоеше неподвижен и не отговаряше. Шпигел помоли Белини:

— Дайте на монсеньор копие от съобщението. Даунс взе листа и го прочете, после я погледна.

— Ще трябва да попитам архиерейския наместник. Не мога да поема такава отговорност сам.

Той се обърна и напусна стаята. Робърта Шпигел продължи:

— Всеки път, когато открием нова страна на този проблем, разбирам колко много подценяваме Флин. Отрязал е всички пътища около нас и докато времето ни се изплъзва, става все по-ясно, че най-лесният начин на действие е капитулацията. Нашата, не на Флин.

Лангли каза:

— Дори и капитулацията не е толкова лесна. Ние може и да се предадем, но то не означава, че Вашингтон, Лондон или Дъблин ще го направят. Комисар Рурк се обърна към Белини:

— Капитане, единственото, което можем да направим самостоятелно, без ничие разрешение, освен това на кмета, е да атакуваме.

Белини отговори:

— То винаги е най-лесното решение, сър. Изпълнението е трудното.

— Добивам впечатлението, че сте се отказали от преговорите — се обади Лангли. Всички го погледнаха. Бърк заговори:

— Капитане, ти все още си оставаш най-голямата ни надежда. Ако има среден път между нашата капитулация и нападението, сигурен съм, че ще го намерим. Брайън Флин обаче е категоричен, че няма среден път, а мисля, че той казва истината. Срокът ни е до зори, иначе всички са мъртви.

Морийн гледаше как Хики говори с кардинала и отец Мърфи в изповедалнята. Тя каза на Бакстър:

— Разпитва ги за звънеца и за първото съобщение. Бакстър кимна, после се изправи.

— Хайде да се поразходим малко, за да си раздвижим краката. И ще си поговорим.

Тръгнаха към трона и изминаха около четирийсет фута. После се върнаха обратно. Докато вървяха, Бакстър наклони глава.

— Погледни там, месинговата плоча. Морийн бързо погледна към олтара. От другата страна на стълбището за ризницата се намираше плочата, през която бяха слезли с куфарите Хики и Мегън Фицджералд. Бакстър огледа цялата дължина на катедралата.

— Започнах да разсъждавам за тази сграда. Когато Хики и Фицджералд излязоха оттам, по ръцете и коленете им имаше пръст. Значи, това е нещо като нисък тунел, колкото да пълзиш. Сигурно има големи пространства, които са лошо, или изобщо не са осветени. Тук разполагаме с пространство, голямо колкото район, заключен между две преки. Можем да изчезнем в него. Ако успеем да повдигнем бързо тази плоча и да се спуснем, няма начин да ни изкарат оттам. Докато вървяха обратно, плочата от дясната страна на олтара отново дойде пред погледа им. Морийн рече:

— Даже и да успеем да се спуснем долу, преди да ни застрелят, пак няма да сме свободни и никой отвън няма да знае, че сме там.

— Но ние ще знаем, че не сме тук, горе. Тя кимна:

— А то е по-важно, нали така?

Вървяха мълчаливо няколко минути, после Морийн попита:

— Как смяташ да го направим? Бакстър нахвърли плана си.

Отец Мърфи и кардиналът влязоха в светилището, и Морийн и Бакстър забелязаха, че двамата свещеници са пребледнели. Отец Мърфи погледна първо единия, после другия, и предположи:

— Хики знае, разбира се. Кардиналът се обади:

— Нямаше да имам нищо против да се опитаме да изпратим съобщение — той погледна всички строго. — Трябва да ме държите в течение на плановете си.

Бакстър кимна:

— Точно това смятаме да направим, Ваше високопреосвещенство. Обмисляме план за бягство. Искаме и вие двамата да дойдете с нас. Кардиналът поклати глава и каза натъртено:

— Моето място е тук — за момент потъна в размисъл: — Но съм готов да ви дам благословията си. — Той се обърна към отец Мърфи. — Ако желаеш, ти също можеш да вървиш. Мърфи поклати глава отрицателно и каза на Морийн и Бакстър:

— Няма да тръгна без Негово високопреосвещенство. Но ще ви помогна, ако мога.

Морийн огледа тримата мъже.

— Добре. Да обмислим детайлите и да разчетем времето. — Погледна часовника си. — Тръгваме в девет часа.

ГЛАВА 33

Капитан Белини попита монсеньор Даунс, който влизаше в офиса:

— Намерихте ли вече плановете на катедралата? Монсеньор поклати глава.

— Търсят тук и в сградата на епархията. Мисля, че никога не сме имали комплект в архива.

Комисар Рурк се обърна към Лангли:

— Докъде стигнахте с търсенето на архитекта, Гордън Стилуей?

Лангли запали цигара, като не бързаше да отговори. Най-сетне съобщи:

— Детективите са ходили в офиса му на източната Петдесет и трета. Намерили са го затворен, разбира се…

Рурк го прекъсна:

— Получихте ли прокурорско разрешение да влезете?

Лангли забеляза, че заместник-комисарят започваше да се държи началнически. До полунощ сигурно щеше да се опита и да издаде заповед. Лангли отговори:

— Всъщност някой вече е влизал без прокурорско разрешение. Няма планове на катедралата. Детективите търсят списък на работниците. Той очевидно също е изчезнал. Монсеньор Даунс прочисти гърлото си и се намеси:

— Не одобрявам нападението… но предполагам, то трябва да се планира… — погледна библиотеката: — Сред тези книги има пет, които представляват изследвания на катедралата в снимки. В някои от тях има планове, не толкова подробни, за да могат туристите да ги следват, когато се разхождат вътре. Снимките на интериора са много добри и може да са ви от полза.

Белини отиде до библиотеката и започна да оглежда лавиците. Бърк се изправи.

— Възможно е да има комплект от плановете в апартамента на Стилуей. Никой не вдига телефона, а детективът, който изпратихме, казва, че никой не отваря вратата. Отивам там.

Сега стана и Шрьодер:

— Не можеш да мърдаш оттук. Флин каза…

— Флин да върви на майната си. Робърта Шпигел се обади:

— Върви, лейтенант.

Лангли скъса страница от бележника си.

— Ето адреса. И не влизай незаконно. Монсеньор Даунс го предупреди:

— Ако намерите Гордън Стилуей, не забравяйте, той е възрастен човек. Не го карайте да се притеснява.

— Не правя нищо незаконно. И не притеснявам хората. Бърк се обърна и излезе в съседния офис. Тежък облак от синкав дим висеше над главите в препълнената с хора стая. Бърк си проби път до коридора и слезе по стълбите. Офисите на приземния етаж бяха пълни с униформени полицейски началници, които ръководеха операциите на открито. Той се приближи до някакъв капитан, застанал до бюро, и показа значката си.

— Имам нужда от дежурна полицейска кола с екип и някой маниак за шофьор.

Капитанът вдигна глава от картата.

— Така ли? Е, районът от другата страна на кордона е плътно наблъскан с хора и автомобили. Закъде толкова си се разбързал, лейтенант?

— Тремърси парк, веднага.

— Тогава трябва да идеш на „Лексингтън“.

— Мамка му! — Той грабна телефона и набра офиса на монсеньор. — Лангли, хеликоптерът още ли е на покрива на „Палас“? Добре, обади се и кажи да го приготвят за излитане.

Бърк излезе от енорийския дом. Пое студения ободряващ въздух и се почувства по-добре. Почти бе спряло да вали, но вятърът беше все още силен. Тръгна към празното кръстовище между Петдесет и първа и „Медисън“. Зловеща тишина бе надвиснала над осветените улици около катедралата. В далечината видя барикадите от дежурни полицейски коли, автобуси и камиони, които образуваха кордона. Снопове телефонни кабели оплитаха мокрите улици и тротоари. Виждаха се тъмните силуети на постовете пред полуосветените сгради. Войници от Националната гвардия минаваха натоварени в джипове, със стърчащи нагоре пушки. Чуваше се ревът на мегафони в

студения зимен въздух. Полицаи с пушки охраняваха разчистения район. Бърк чуваше стъпките им да скърцат по заледената кора и собствените си забързани крачки. Докато вървеше, си мислеше за Белфаст, и макар че никога не бе ходил там, имаше чувството, че го познава. Вдигна яката си и тръгна още по-бързо.

От другата страна на Медисън самотна фигура на кон се движеше бавно срещу северния вятър. Той се взря в ездача, докато минаваше под улична лампа, и позна Бети Фостър. Изглежда не го забеляза и той продължи напред.

Вятърът спря и чу в далечината покрай кордона звуци от музика и песни. Не биваше да се отнема празникът на Ню Йорк. Бърк заобиколи задната страна на катедралата и приближи до резиденцията на кардинала. През едно дантелено перде на долния етаж видя хората от корпуса за бързо реагиране. Някакъв лейтенант ги инструктираше и Бърк забеляза черна дъска — „Трябва да се справим, момчета“. През друг прозорец на ъгъла видя елегантно облечени мъже и жени, между тях губернатора и кмета, които се бяха натрупали около студения бюфет. Не изглеждаха на хора, които се забавляват, но не изглеждаха и мрачни, като хората пред черната дъска. На пресечката Бърк се обърна и погледна през рамо осветената катедрала. Мека светлина минаваше през рисуваните прозорци и хвърляше цветни сенки върху побелелите улици. Беше спокойна картина, красива като пощенска картичка: Заледени клонки на голи липи и светещи пространства от чиста снежна покривка. Най-безметежното състояние, в което се е намирало някога това място — всичко наоколо разчистено от коли и хора…

Нещо, което беше не на място, привлече очите му и той погледна нагоре двете кули, от чиито развити вентилационни отвори струеше светлина. В северната кула — тази с камбанарията — видя движеща се сянка, самотна фигура, обикаляща от отвор на отвор, замръзнала, може би наежена и бдяща. В южната кула също имаше фигура, която стоеше неподвижна. Двама човека, по един във всяка кула — единствените очи, които гледаха навън от обсадената катедрала. Толкова много зависи от тях, помисли си Бърк. Надяваше се, че не са хора, които лесно се паникьосват.

Полицейският хеликоптер следваше „Лексингтън“ авеню на юг. Отдолу, забеляза Бърк, движението отново започваше да се оживява, ако това можеше да мине за оживено движение в Манхатън.

Въртящите се сигнални лампи на всяко кръстовище показваха размерите на полицейската акция. Високите сгради от центъра на Манхатън се смениха с по-ниските от старата част на ~Гремърси парк и хеликоптерът се снижи.

Сега Бърк видя лампите на малкия частен парк, заобиколен с елегантни къщи. Посочи го и пилотът свали машината над откритото пространство. После включи светлините за кацане. Хеликоптерът се приземи на малка тревна площ и Бърк скочи долу. Тръгна бързо към високата ограда от ковано желязо. Разтърси решетката на голямата порта и установи, че е заключена. Няколко човека на тротоара от вътрешната страна го изгледаха подозрително. Бърк попита:

— Някой има ли ключ?

Никой не отговори. Бърк погледна между пръчките, хванал с ръце студеното желязо. Помисли си за портата на зоопарка тази сутрин, за клетката на маймуните, за решетъчната врата на ризницата и за всички затвори, които бе виждал. Сети се за Лонг Кеш и Кръмлин роуд, за Лубянка и Дахау. Мислеше, че на този свят има прекалено много решетки и прекалено много хора, които се гледат един друг през тях. Извика с внезапна и неочаквана ярост:

— Хайде, по дяволите! Кой има ключ? Възрастна елегантна жена пристъпи и извади красиво изработен ключ. Без да каже нито дума, тя отключи портата. Бърк се вмъкна бързо и грубо разблъска насъбралите се хора.

Приближи се до внушителна стара къща от другата страна на улицата и силно потропа на вратата. Отвори му някакъв полицай и той мина покрай него в малкото антре, като вдигаше значката си. Един-единствен цивилен полицай седеше на единствения стол и Бърк се представи накратко. Полицаят потисна прозявката си и отговори:

— Детектив Люис.

После се изправи неохотно. Бърк попита:

— Някакви новини за Стилуей? Детективът поклати глава.

— Получихте ли прокурорско разрешение за влизане? — Не.

Бърк се заизкачва по стъпалата. Когато беше новобранец, един стар полицай му бе казал: „Всички живеят на последния етаж. Обират всички на последния етаж. Всички полудяват на последния етаж. И всички умират на последния етаж“.

Бърк стигна до последния, четвърти етаж. От онова, което някога вероятно е било помещения за прислугата, бяха направени два апартамента. Намери вратата на Стилуей и натисна звънеца. Зад него по стълбите се изкачи детективът.

— Няма никой.

— Не е нужно да си Шерлок Холмс.

Бърк погледна трите вертикално разположени цилиндъра на заключалката, които бяха твърде различни — от много стар, до най-съвременен. Те показваха как с всяко изминало десетилетие нараства страхът. Обърна се към детектива:

— Искаш ли да опиташ рамото си в това? — Не.

— И аз. — Бърк се приближи до тясно стълбище зад малка вратичка. — Стой тук.

Изкачи стълбището и излезе на покрива, после се спусна по задния противопожарен изход и спря до прозореца на Стилуей.

Апартаментът бе тъмен, с изключение на жълтата светлинка на радиочасовника. На прозореца нямаше решетка и Бърк извади пистолета си. Счупи старото стъкло над заключалката. Бръкна вътре, освободи куката и вдигна прозореца. Скочи в стаята и се отдалечи от прозореца, хванал с две ръце пистолета пред себе си.

Затаи дъх и се ослуша. Очите му привикнаха към тъмнината и започна да различава сенки и форми. Нищо не помръдваше, нищо не дишаше, нищо не миришеше. Нямаше нищо, което да иска да го убие, и той усети, че тук не е убит никой. Бърк се изправи, намери лампа и я светна. Големият тавански апартамент беше в ярък контраст със света наоколо. Чисто бели стени, вградени лампи, тръбна мебел. Тайният модерен свят на архитект, който се занимаваше с реставрации на готически сгради. Срамота, Гордън Стилуей!

Тръгна към вратата за антрето, все още хванал пистолета, оглеждайки тъмните ъгли по пътя си, всичко беше съвсем обикновено, нищо не нарушаваше хармонията. По белия килим нямаше червени петна, по лъскавия хром не се виждаха съсиреци. Бърк запаса пистолета си и отвори вратата. Кимна на детектива:

— Задният прозорец е счупен. То поражда подозрения, че в момента се извършва престъпление. Напиши доклад.

Детективът премигна и тръгна към стълбите. Бърк затвори отвътре вратата и се огледа. Видя шкаф за папки до чертожна маса и

отвори средното чекмедже, отбелязано с буквите „Ж-С“. Не се изненада особено, че между „Свети Марк“ в Бауъри и „Свети Апостол Павел“ нямаше нищо, освен едно по-широко пространство, отколкото трябваше да има.

Видя телефон на бар-плота в кухненския бокс и набра енорийския дом. Чу сигнал „заето“ и набра оператора. Чу запис, че трябва да набере отново, и тресна слушалката. Откри барчето на Гордън Стилуей и си наля бърбън.

Телефонът иззвъня и Бърк отговори:

— Ало?

В слушалката се чу гласът на Лангли:

— Предположих, че няма да намериш свободна линия. Какво става? Труп в библиотеката?

— Няма труп. Няма Стилуей. Папката с плановете на „Свети Патрик“ също липсва.

— Виж ти… — Лангли направи пауза: — И при останалите проверки нямахме късмет.

Бърк чу някой да говори наблизо.

— Това Белини ли е?

— Да. Действа по своята линия. Не му обръщай внимание!

Бърк запали цигара.

— Празникът на Свети Патрик не се оказа много весел, инспекторе.

— Осемнайсети март също не изглежда много обещаващ. — Въздъхна дълбоко. — Някъде в този град има планове и други архитекти, може би инженери, които познават това място. До утре сутринта можем да ги съберем всички, ала не разполагаме с толкова време, Флин е помислил за всичко. Включително отвличането на Стилуей и плановете.

— Чудя се…

— Какво се чудиш?

— Не ти ли идва наум, че ако Флин е заловил Стилуей, той щеше да бъде в катедралата, където от него щеше да има най-много полза?

— А може би наистина е вътре? Бърк помисли малко.

— Не знам. Флин щеше да ни каже, ако е отвлякъл архитекта. Щеше да ни се похвали, че знае как да взриви сградата, като минира

тайните ходове, ако има такива. Той е интелигентен мъж, който умее да извлича максимума от всичко, до което се добере. Помисли върху това.

Бърк огледа подредената стая. На канапето лежеше брой на „Ню Йорк поуст“ и той дръпна жицата на телефона, за да се приближи. Първата страница показваше снимка от сцената с юмручния бой пред катедралата по обед. Заглавието гласеше: ДЕМОНСТРАЦИЯ ПОМРАЧИ ПАРАДА. Отдолу имаше подзаглавие ИРЛАНДЦИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА МАРШИРУВАТ. Извънредните вечерни издания щяха да предложат много по-добър материал. Гласът на Лангли се чу в слушалката:

— Там ли си, Бърк?

— Да. Слушай, Стилуей е бил тук. Донесъл е вкъщи вечерния вестник и…

— И какво?

Бърк обиколи стаята, като разнасяше телефона и слушалката. Отвори един дрешник до входната врата:

— Мокро палто. Мокра шапка. Липсва шлифер. Липсва чадър. Няма куфарче. Прибрал се е измокрен, преоблякъл се е и отново е излязъл с куфарчето си, в което предполагам е била папката с плановете на „Свети Патрик“.

— И какъв цвят са, следователно, очите му? Добре де, приемам го. Къде, според теб, е отишъл?

— Вероятно е излязъл с някой, който е имал добре изработени документи и правдоподобна история. Някой, който е влязъл ненасилствено в апартамента.

— Сигурно някой фенианин, който го е намерил твърде късно, за да го заведе в катедралата.

— Може би. Но може и друг да не желае да се доберем до плановете и Стилуей.

— Странна работа.

— Помисли върху това, инспекторе. Междувременно изпрати екип криминолози и ми осигури свободна линия, за да мога да се обадя на Джак Фъргюсън.

— Добре, но се връщай по-бързо. Шрьодер започва да става нервен.

Бърк затвори, взе чашата с бърбън и тръгна да обикаля апартамента. Нищо друго не разкриваше твърди улики, обаче той

започна да добива усещането, че опознава стария архитект. Не е тип, който би излязъл под студената лапавица, освен ако дългът не го налагаше. Телефонът иззвъня. Бърк вдигна, даде на оператора номера на Фъргюсън и му нареди:

— Обади се след десет минути. Ще трябва да позвъня още на едно място. След шест позвънявания някой вдигна слушалката и се чу неуверения глас на Джак Фъргюсън.

— Ало?

— Бърк се обажда. Бях си помислил, че ще трябва да викам следователя, който се занимава със смъртните случаи.

— Като нищо. Къде, по дяволите, се изгуби?

— Бях зает. Изглежда тази година ще получиш наградата за най-добър шпионин.

— Задръж я за себе си. Защо не се обади. Чаках да ми позвъниш…

— Не ти ли се обадиха от моята служба?

— Да, колко мило от тяхна страна. Казаха, че съм белязан. От кого трябва да се пазя?

— На първо място от Флин. Вероятно от Нюйоркската ИРА, крилото на „временните“. Освен това, мисля че вече не си полезен за майор Мартин, нали с него въртеше игрички?

Фъргюсън остана мълчалив за няколко секунди, после отговори:

— Обеща, че с моя помощ ще обезглави фенианите.

— Виж ти. Е, единствените хора, които е искал да обезглави, работят в полицията на Ню Йорк.

Фъргюсън отново помълча няколко секунди и изруга:

— Копелета! Нещастни проклети копелета! Защо всички са толкова отдадени на това безсмислено насилие?

— Изглежда добре в пресата. Как се чувстваш, Джак?

— Как се чувствам? Уплашен съм до смърт. Събрал съм си багажа и се готвя да напусна града. Сестрата на жена ми дойде и я заведе в дома си. Божичко, никога не бих чакал толкова някой друг, Бърк. Трябваше да съм тръгнал преди час.

— И защо толкова си чакал? Имаш ли нещо да ми казваш, Джак?

— Името Тери О’Нийл говори ли ти нещо?

— Мъж ли е или жена?

— Жена.

Бърк помисли за момент: — Не.

— Била е отвлечена.

— Много отвлечени станаха днес, Джак.

— Мисля, че има нещо общо с всичко, което става.

— Какво общо?

— Чакай малко. Чувам някой в антрето. Чакай — прекъсна го Фъргюсън.

Бърк заговори бързо:

— Чакай, Джак, само ми кажи… Джак! Майната ти! Бърк остана със слушалка в ръка. Чу стъпките на Джак да се отдалечават. Очакваше да чуе трясък, изстрел и вик, но не последва нищо. Гласът на Фъргюсън отново се чу в слушалката, дишаше тежко.

— Проклетите братя Риверо. Натискат някакви сеньорити в нишата. Господи, някога беше прилична ирландска кооперация. Момчетата ходеха да се напиват в мазето и не поглеждаха цици, докато не навършеха трийсет. За какво говорех?

— Тери О’Нийл.

— Аха. Научих за нея от един бостънски „временен“. Той и няколко други момчета е трябвало да отвлекат тази О’Нийл, ако някакъв мъж на име Морган не успеел да я измъкне от някаква дискотека миналата нощ. Смятам, че Морган е успял да я свали, толкова е лесно в наши дни. Като да си купиш кутия цигари. Нали ти е ясно? Тези от Бостън сега мислят, че това е било част от всичко, което става днес. Не са много зарадвани от онова, което направиха фенианите.

— И ние не сме.

— Разбира се, всичко би могло да е съвпадение — добави Фъргюсън.

— Да — Бърк продължаваше да мисли. Тери О’Нийл. Много познато име, но не можеше да се сети къде го е чувал. Бе сигурен, не фигурира в досиетата, защото жените с досиета бяха все още достатъчно малко на брой, за да помни всички.

— Тери О’Нийл.

— Да, така каза човекът. А сега ме измъкни оттук, по дяволите!

— Добре. Не мърдай оттам! Не отваряй вратата.

— За колко време можеш да докараш някоя кола дотук?

— Не знам точно. Стой на линия. Ще те покрием.

— Така обеща и Лангли на Тими О’Дей миналото лято.

— Стават и грешки. Слушай, кога ще се видим другата седмица на едно питие… и да хапнем.

— Заври си яденето в…

Бърк затвори телефона. Не откъсваше поглед от него. В устата си усещаше неприятен вкус. Угаси цигарата и отпи от бърбъна. Телефонът отново иззвъня и той го вдигна.

— Оператор, свържи ме със северния полицейски участък в центъра. След кратко чакане телефонът иззвъня и се чу плътен глас:

— Сержант Гонзалес, северен полицейски участък.

— Обажда се лейтенант Бърк от разузнаването. — Той продиктува номера на значката си. — Имате ли радиовръзка с вашите коли?

Сержантът измъчено отговори:

— Да, смущението на честотите не достига до нас. Бърк чу звука на касетофона и сигналите през четири секунди.

— Изтрий записа, след като затворя. Става ли?

— Добре.

— Можеш ли да изпратиш кола на западната Петдесет и пета, номер 560, апартамент 5Д. Приберете и затворете, с цел охрана, лицето на име Джак Фъргюсън.

— Защо?

— Животът му е в опасност.

— Същото се отнася до живота на всеки гражданин на Ню Йорк. Западната петдесет и пета? Чудя се, че още е жив.

— Той е информатор. Много важен.

— Не разполагам с много коли. Всичко е така объркано…

— Да, чух. Слушай, той ще поиска да отиде до административната сграда на пристанищните власти, но вие го дръжте в участъка.

— Звучи наистина сериозно.

— Свързан е с обсадата на катедралата. Правете каквото ви казвам. Аз ще се погрижа за вас. Напред за Ирландия, Гонзалес.

— Hasta la vista[1].

Бърк затвори и излезе от жилището. Тръгна по улицата и се върна в парка, където покрай оградата имаше насъбрани хора. Докато крачеше, си мислеше за Фъргюсън. Знаеше, че му дължи по-сигурен

начин за спасяване. Знаеше, че трябва да го вземе с хеликоптера. Но приоритетите отново се променяха. Гордън Стилуей беше по-важен. Брайън Флин и майор Мартин бяха по-важни. Джак Фъргюсън вече не бе толкова важен. Освен ако… Тери О’Нийл. За какво, по дяволите, беше всичко това? Защо това име му бе толкова познато?

---

[1] Довиждане — исп. — бел. пр. ↑

ГЛАВА 34

Джон Хики седеше сам до органа. Вдигна бинокъл към югоизточната галерия. Франк Галахър бе седнал опасно на парапета и четеше библия. Гърбът му беше подпрян на една колона, пушката бе преметната върху коленете му и видът му беше много спокоен. Хики се удивляваше на този човек, който успяваше да помири в главата си две противоположни философии. Той извика към Галахър:

— Стига си чел!

Отмести бинокъла към Джордж Съливан в дългата Югозападна галерия. Той също седеше на парапета. Свиреше на малка хармоника толкова тихо, че да го чува само Аби Боулънд от другата страна на нефа. Хики спря погледа си върху нея. Беше надвесена над парапета, като обляна от лунната светлина девойка на балкона в някоя евтина мелодрама.

Хики завъртя бинокъла към балкона на хора. Мегън отново говореше с Лиъри и изглеждаше, че той я слуша внимателно. Хики долавяше, те откриват как жестокостта ги обединява. Приличаха на двама вампири, застанали на стената на някоя крепост, осветени от луната, безкръвни и безжизнени, неспособни да прекарват срещите си по друг начин, освен като ловуват заедно.

Вдигна бинокъла към Флин, който седеше сам на една от скамейките за хора, издигнати към високите месингови тръби на органа. Зад тях прозорецът-розетка стоеше над главата му като луна от друга планета, отразяваща нощните светлини на булеварда. Ефектът бе драматичен и стряскащ, помисли Хики, и той беше постигнат неволно, като в най-впечатляващите картини, които бе виждал през живота си. Флин изглеждаше напълно незаинтересуван от Мегън и Лиъри, или от чертежите, разпънати върху коленете му. Погледът му беше вперен в пространството и си играеше с пръстена.

Хики остави бинокъла. Имаше впечатлението, че бойците започват да се отегчават, дори да изпитват клаустрофобия, ако бе възможно при такова огромно пространство. Сценична треска, катедрална треска, каквото и да е — то започваше да взема своите

жертви, а нощта беше едва в началото си. Защо се получава така, че старите, на които им остава най-малко време, са най търпеливи? Е, усмихна се той, тук възрастта нямаше такова значение. На всички им оставаше еднакво… един-два удара на сърцето по-късно или по-рано.

Хики се обърна към заложниците в светилището. Четиримата разговаряха оживено. При тях нямаше скука. Завъртя полевия телефон до себе си.

— Таванът? Докладвайте за обстановката! Треперещият и задъхан глас на Джийн Кеърни отговори:

— Тук е студено като в ада. Хики се засмя:

— Двамата с Артър трябва да направите същото, което правехме ние като млади, за да се стоплим през зимата. — Почака да чуе отговор, но такъв не последва и продължи: — Сечахме дърва. — Изсмя се и отново завъртя телефона: — Южната кула! Виждаш ли нещо интересно?

Обади се Рори Дивейн:

— Снайперисти на всеки покрив. Районът до Четирийсет и осма улица е разчистен. Отсреща стотици хора са се натрупали по прозорците — и добави: — Чувствам се като златна рибка в аквариум.

Хики запали лулата си и устните му се обърнаха навътре, докато говореше:

— Дръж главата си вдигната, момче! Гледат те през бинoклите си — и мислено добави: „И през оптическите си мерници“. — Гледай ги и ти. Ти си причината те да са тук.

— Да, сър.

Хики повика камбанарията:

— Докладвай каква е обстановката. Доналд Мълинс отговори:

— Няма промяна… освен, че пристигнаха още войници.

— Донесоха ли ти соленото месо, момче? Искаш ли още чай?

— Да, искам чай, ако може. Замръзнах. Много е студено. Гласът на Хики стана тих:

— Оня понеделник по Великден, през 1916-а, беше също студено на покрива на пощата. Беше студено и когато британските войници ни поведоха към затвора на Кръмлин Роуд. Беше студено и в двора на каменоломната, където застреляха баща ми, Падрейк Пиърс и още петнайсет от нашите водачи. Но най-студено е в гроба. — После вдигна вътрешния телефон и се обади на полицая-оператор в

енорийския дом. — Свържи ме с Шрьодер. — Изслуша серията от тихи потраквания, после попита: — Успяхте ли да намерите Гордън Стилуей?

В гласа на Шрьодер се долови искрена изненада:

— Какво?

— Прегледахме офиса му след работно време, не можехме да го направим преди това, нали разбираш? То можеше да накара някой дори по-тъп от Лангли и Бърк да се досети. Но имахме проблеми да се доберем до Стилуей сред тълпата. После избухнаха безредиците.

Шрьодер колебливо попита:

— Защо… ми го казвате?

— Трябваше да го убием, ала не го направихме. Сега той или е в болница, или се е напил някъде. Или вашият добър приятел майор Мартин го е очистил. Разбира се, Стилуей е ключът към успешната атака на катедралата. Само плановете не са достатъчни. Намерихте ли копие при вас? Добре де, не ми казвай. Шрьодер, слушаш ли ме?

— Да.

— Помислих, че си отнесъл плувката — Хики видя Флин да се приближава към клавиатурата на органа на балкона. — Слушай, Шрьодер. След малко ще изсвирим няколко хубави химна на камбаните. Когато се обадя пак, искам списък с осем заявки от нюйоркското полицейско управление. Ясно ли е?

— Добре.

— И без номера. Само хубави християнски химни, които звучат добре, когато ги засвирят камбаните. И няколко фолклорни ирландски песни. Да поразвеселим града. Дочуване.

Той затвори. Вдигна капака върху клавишите и завъртя ключа на органа. Постави отгоре ръцете си и засвири отделни акорди. Кимна с превзета любезност на заложниците, които го гледаха, и запя, като си акомпанираше:

— В Дъблин, този хубав град, пълен с красиви момичета… — Гласът му се оказа добре овладян бас, богат и плътен, твърде различен от начина, по който говореше: — За първи път срещнах там Моли Малоун…

Брайън Флин седна до органа на балкона и завъртя ключа. Вдигна ръце и изсвири един акорд. На органа бе поставено под ъгъл изпъкнало огледало, което му позволяваше да огледа цялата катедрала

отдолу. Знаеше, че се използва от органиста, за да улучи момента на тържественото влизане на някоя процесия, или да наложи умерена крачка на някоя нетърпелива или прекалено колеблива булка. Усмихна се и се присъедини към по-малкия орган отдолу. Вдигна очи и видя Мегън, която току-що беше слязла от южната кула.

— Достави ни удоволствието да чуем хубавия ти глас, Мегън. Ела тук и включи този микрофон.

Мегън продължи да го гледа без да помръдне към микрофона. Очите на Лиъри се местеха от единия на другия, Флин каза:

— Ах, Мегън, нямаш представа колко е важна песента за една революция.

Той включи микрофона. Хики започна песента отначало и той припяваше с тихия си тенор. Тя буташе своята количка по тесните и широки улици и викаше: „Хубави миди. Бързо насам…“

Джон Хики се усмихна и очите му се замъглиха. Музиката го пренесе назад през времето и пространството към страната, която не беше виждал повече от четирийсет години.

Тя продаваше риба и нямаше нищо чудно в това, защото родителите й също продаваха риба.

Те също бутаха своите колички…

Джон Хики видя лицето на баща си, в нощта преди войниците да го отведат за разстрел. Спомни си как го извлякоха от неговата килия, как си мислеше, че водят и него към мястото за екзекуция, но само го пребиха и изхвърлиха на пътя пред затвора в Килмънхем. Видя ясно зелената трева върху гроба на баща си и лицето на майка си край него…

Тя умря от треска и никой не можа да я спаси. Това беше краят на Моли Малоун. Но духът й бута нейната количка…

Тогава беше пожелал да умре. Оттогава всеки ден се стремеше да умре като воин, но звездите му бяха предначертали друга съдба. И когато най-сетне си мислеше, че смъртта бе дошла в онази мизерна малка колиба край реката, разбра, че от него се искаше да продължи… да изпълни една последна мисия. Обаче тя скоро щеше да свърши и той щеше да намери покой.

ГЛАВА 35

Берт Шрьодер погледна записките, които му беше дал психологът на неговия отдел, доктор Кормън. Той бе слушал всички разговори в съседния офис. На листа пишеше: „Флин е мегаломан и вероятно параноиден шизофреник. Хики също е параноик с неосъществено желание да умре“. Шрьодер едва не се разсмя. Какво друго може да е желанието да умреш, ако си още жив? Как, чудеше се Шрьодер, един нюйоркски психолог може да постави диагноза на човек като Флин, който принадлежи към толкова различна култура? Или на Хики, дошъл от друга епоха? Как въобще може да поставя диагноза на който и да било, въз основа на телефонни разговори? И все пак го правеше за Шрьодер по петдесет пъти в годината. Понякога неговите диагнози се оказваха доста точни, друг път не бяха. Винаги се чудеше: дали Кормън не поставя диагноза и на него?

Вдигна поглед към Лангли, който беше свалил сакото си, защото в стаята бе задушно. Изваденият му на показ кобур с револвера, каза си, е отлично средство за сплашване на цивилните. Шрьодер го попита:

— Вярваш ли много на тези неща? Лангли вдигна очи от своето копие:

— Напомня ми за моя хороскоп, езикът е такъв, че подхожда на всекиго… Нали знаеш, никой не играе с цялата колода?

Шрьодер кимна, обърна на другата страница и впери поглед в нея, без да чете. Още не бе дал на Кормън психологическите профили на двамата мъже и може би изобщо нямаше да му ги даде. С колкото повече различни мнения разполагаше, толкова по-добре можеше да се оправдае, ако нещата завършат зле.

— Като става въпрос за теорията на Кормън, за неосъщественото желание на Хики да умре, искам да попитам, докъде стигнаха нещата с разрешението за ексхумация?

Лангли отвърна:

— Намерихме един съдия в Ню Джърси. Ще можем да разкопаем гроба до полунощ.

Шрьодер кимна. Полунощ, изкопан гроб… Потръпна и отново се върна към доклада на психолога. Беше дълъг три машинописни страници и докато го четеше, доби усещането, че Кормън също не е много наред. Колкото до умственото състояние на тези двамата, Шрьодер мислеше, че само Бог знае какво представляват — нито Кормън, нито другите в стаята, нито дори те двамата знаеха.

Погледна тримата, които бяха останали вътре — Лангли, Шпигел и Белини. Знаеше, че очакват той да започне с нещо. Изкашля се леко.

— Е… имал съм вземане-даване и с по-луди от тях. Странното е, че близостта на смъртта сякаш ги променя, макар и временно. Действат много рационално, като разберат какво имат насреща си, когато виждат всички сили, насочени срещу тях.

Лангли се обади:

— Само двата поста в кулата имат възможност да виждат повече, Берт. Останалите се намират в нещо като пашкул. Разбираш ли?

Шрьодер отправи раздразнен поглед към него. Неочаквано се намеси Белини:

— Да върви по дяволите тази психо-глупост. Къде е Стилуей? — и погледна Лангли.

Той вдигна рамене. Белини продължи:

— Ако Флин го държи там вътре, наистина имаме проблем.

Лангли издуха кръгче дим.

— Проучваме това. Шрьодер продължи:

— Хики лъже. Той знае къде е Стилуей. Шпигел поклати глава.

— Мисля, че наистина не знае. Сега и Лангли се намеси:

— Хики спомена името на майор Мартин твърде недискретно в телефонния разговор, Флин едва ли би искал това име да добие широка известност. Не би искал да създаде търкания между Вашингтон и Лондон на този етап.

Шрьодер кимна разсеяно. Беше сигурен, че правителствата и без това няма да стигнат до единомислие. Или ако се случеше, то нямаше да включва освобождаването на затворниците в Северна Ирландия. Той нямаше какво толкова да предложи на фенианите, освен живота им и справедлив процес, пък те изглежда не се интересуваха и от двете неща. Капитан Белини закрачи пред камината.

— Няма да изложа момчетата си на огън, докато не знам разположението на всяка колона, скамейка, балкон или олтар в тази

сграда.

Лангли хвърли поглед на шестте книги със снимки, струпани на малката масичка.

— Тези книги би трябвало да ти дадат доста добра представа за разположението. Има няколко наистина добри снимки на вътрешността. Планове на пътеките и коридорите. Накарай хората си да започнат да ги разучават. И то веднага.

Белини спря и го погледна.

— Тая ли е най-добрата разузнавателна информация, която можеш да предложиш? — Той събра книгите с огромните си ръце и тръгна към вратата. — По дяволите! Ако това място има някакъв таен коридор, трябва да го знам. — Започна да обикаля в кръг. — Досега ставаше, което те пожелаят… но ще ми паднат в ръцете. — Огледа смълчаните хора в офиса.. — Продължавай да разговаряш с тях, Шрьодер. Когато дойде време да действам аз, ще бъда готов. Ще им разкажа играта на тези скапани кучи синове и ще ви поднеса топките на Флин в чинийка.

Излезе и тръшна вратата след себе си. Робърта Шпигел погледна Шрьодер.

— Тоя в ред ли е? Шрьодер сви рамене.

— Винаги минава през тази фаза, когато положението се закучи. Превърта и става все по-луд с приближаването на развръзката.

Робърта Шпигел се изправи, бръкна в джоба на ризата на Лангли и извади цигара. Лангли я гледаше как я запали. Имаше нещо мъжко и едновременно по женски чувствено в движенията й. Жена, която очевидно има влияние върху кмета. Макар че никой не знаеше за какъв тип влияние става въпрос. И освен това, каза си Лангли, беше много по-смела от Негова чест. Когато се стигне до крайно решение, от което щеше да зависи живота на много хора, тя щеше да го вземе. Робърта Шпигел, чието име никой извън Ню Йорк не бе чувал. Робърта Шпигел, която нямаше амбиции за изборна длъжност, нито кариера, за която да се тревожи, и никой, пред когото да отговаря.

Шпигел седна на бюрото на Шрьодер и се наведе към него, после погледна през рамо към Лангли.

— Хайде да си поговорим открито, докато сме само тримата… — тя прехапа устни замислено и продължи. — Знаете добре, британците няма да се поддадат. Белини няма особено голям шанс да

спаси онези хора или катедралата. Вашингтон си разиграва игричките, а губернаторът е, между нас казано, задник. Негова чест е, как да се изразя, неспособен да се справи с проблема. Църквата ще се превърне в нов проблем, ако им дадем достатъчно време. — Тя се наклони съвсем близо до Шрьодер. — Така че… Всичко зависи от теб, капитане. Повече от който и да е друг път през бляскавата ти кариера. Всичко зависи от теб и ако нямаш нищо против да кажа, ти не се справяш със ситуацията с обичайния си апломб.

Шрьодер почервеня и се изкашля.

— Ако вие… Ако кметът иска да се оттегля… Тя слезе от бюрото.

— Винаги идва моментът, когато човек разбира, че се е изправил пред равен на него. Мисля, че всички открихме своя равен противник в тази катедрала. Изглежда не можем да спечелим нито една точка. Защо?

Шрьодер отново се изкашля.

— Ами… Винаги така изглежда в началото. Те са агресорите, нали така, и са имали месеци, за да обмислят всичко. След известно време ситуацията ще започне да се обръща…

Шпигел удари с ръка по бюрото.

— Те са наясно с това, Шрьодер! Ето защо не ни дават време. Светкавична война! Знаеш какво означава. Не смятат да дават отсрочки, за да можем да предприемем някакви действия. До зори, или всички са мъртви. Това е най-вярното нещо, което някой каза тази вечер.

Шрьодер се опита да овладее гласа си.

— Госпожице Шпигел… Вижте, имам зад гърба си много години… нека да обясня. Те имат психологическо предимство над нас заради заложниците. Поставете се на тяхното място в катедралата. Помислете за трудностите, които трябва да преодолеят. Те не желаят да умрат, независимо какво искат ние да мислим. То и единствено то стои в дъното на тяхното мислене. А заложниците пазят живота им, ето защо няма да ги убият. Ето защо нищо няма да се случи на зазоряване. Нищо. Никога не се случва. Никога.

Шпигел въздъхна дълбоко. Обърна се към Лангли, но не за да вземе друга цигара, а пистолета му. Извади го от кобура под мишницата му и се обърна към Шрьодер:

— Виждаш ли това? Някога хората са уреждали споровете си с него. — Тя погледна отблизо синкавочерния метал и продължи. — От нас се очаква да бъдем над него, но искам да ти кажа нещо. На света има повече пистолети, отколкото преговарящи. И още нещо. Бих предпочела да изпратя там Белини с неговите оръжия, отколкото да седя с пръсти, заврени в задника, и да чакам какво ще се случи на сутринта. — Тя пусна пистолета отстрани и се наведе над бюрото. — Ако не можеш да постигнеш удължаване на крайния срок, ще нападнем, докато все още разполагаме с прикритието на тъмнината. И преди всичко наоколо да се срине до земята.

Шрьодер седеше неподвижен.

— Няма поставена бомба.

— Господи, ще ми се да имам твоите нерви. Много са здрави, нали?

Тя подхвърли пистолета на Лангли, който го прибра в кобура. Погледна Шпигел. Твърде много си позволяваше — първо цигари, после пистолета. Вземаше нещата му твърде безцеремонно. Но може би беше по-добре, че не спазва предпазливия етикет, приет в такива ситуации.

Робърта Шпигел се отдалечи и погледна двамата офицери.

— Ако искате да знаете какво всъщност става около вас, не слушайте онези политици отвън. Слушайте Брайън Флин и Джон Хики. — Погледна голямото дървено разпятие над главата на Шрьодер, после катедралата, която се виждаше през прозореца. — Щом Флин и Хики заявяват, че до сутринта всички ще са мъртви, значи е така. Трябва да разберете с кого си имате работа.

Шрьодер кимна почти незабележимо. За част от секундата бе видял лицето на врага, но то изчезна също толкова бързо. Дълго време мълчаха, после Шпигел продължи тихо:

— Те могат да усетят страха ви… да го помиришат. Усещат също, че няма да им дадете онова, което искат — тя погледна Шрьодер. — Бих желала хората там да ти дадат насоката, от която се нуждаеш. Но те бъркат своята работа с твоята. Очакват от теб чудеса и ти започваш да вярваш, че можеш да им ги предложиш. А не можеш. Само Джо Белини може да направи чудо, военно чудо, никой убит, никой ранен, нищо разрушено. На хората отвън Белини им изглежда по-добър вариант. Те започват да губят вяра в дългия и труден път,

който им предлагаш, фантазират за славна, успешна, военна акция. Затова, докато шикалкавиш с фенианите, не забравяй да направиш същото и с хората в съседните стаи.

ГЛАВА 36

Флин и Хики свиреха на органите, а Джордж Съливан на своята гайда. Иймън Феръл, Франк Галахър и Аби Боулънд пееха „Моята дива ирландска роза“. На тавана Джийн Кеърни и Артър Нолти лежаха сгушени един до друг на мостика над балкона. Тръбите на големия орган вибрираха върху дъските, Педар Фицджералд беше облегнал гръб на вратата на криптата. Притвори изморените си очи и затананика.

Флин почувства намаляването на напрежението, докато хората му потъваха в спомени. Долавяше как умовете им напускат студената каменна крепост.

Хвърли поглед към Мегън и Лиъри. Дори те изглеждаха притихнали, седнали на парапета, обърнали гръб на катедралата. Пиеха чай и пушеха заедно една цигара, Флин се извърна и потъна в звуците на гърмящия орган. Отец Мърфи коленичи и остана неподвижен пред олтара. Погледна часовника си. Харолд Бакстър крачеше напред-назад из светилището и се опитваше да изглежда неспокоен, докато очите му постоянно шареха наоколо. Погледна часовника си. Нямаше причина, помисли той, да изчакват последните минути. Може никога да нямат толкова добра възможност. На минаване покрай отец Мърфи той прошепна:

— Трийсет секунди.

Морийн лежеше свита на скамейката, с лице, заровено в ръцете й. Погледна с едно око и видя Бакстър да й кимна. Той се завъртя и закрачи назад към трона. Мина близо до кардинала и каза:

— Сега.

Кардиналът стана, слезе от трона и тръгна към мястото за причастие. Бутна вратата и бързо тръгна по централната пътека.

Отец Мърфи чу Бакстър да вика:

— Върви.

Мърфи се прекръсти, изправи се бързо и тръгна към страничната част на олтара.

Флин наблюдаваше раздвижването в светилището, отразено в огледалото на органа. Продължи да свири унасящата мелодия и подвикна на Лиъри:

— Обърни се.

Лиъри и Мегън скочиха едновременно от парапета и се завъртяха. Лиъри вдигна пушката си. Хики спря да свири, а органът на Флин замря в дълъг бавен звук. Пеенето престана и катедралата утихна. Всички очи се насочиха към кардинала, Флин каза в микрофона, без да отделя очи от огледалото:

— Спри на място, кардинале.

Отец Мърфи отвори таблото, скрито в страничната част на олтара, дръпна шалтера и районът около светилището потъна в мрак. Бакстър направи три големи крачки, мина покрай стълбището за ризницата и се плъзна по мраморния под към месинговата плоча. Морийн се изтъркули от скамейката и бързо изпълзя към задната част на светилището. Пръстите на Бакстър намериха дръжката на плочата и той повдигна тежкия метал, докъдето позволяваха пантите. Морийн се прехвърли и краката й намериха отвора в пода.

Четиримата души в галериите се разкрещяха диво. От балкона изтрещя изстрел и виковете престанаха. Чуха се четири последователни изстрела. Морийн се пусна и падна на пръстения под отдолу.

Бакстър почувства нещо — празна гилза или парче мрамор — да удря гърдите му, люшна се назад и падна на хълбок. Кардиналът продължи да върви напред, но никой вече не му обръщаше внимание. Отец Мърфи припълзя към стълбището за ризницата и се сблъска с Педар Фицджералд, който тичаше нагоре. В полумрака двамата се вкопчиха един в друг.

Бакстър пое дъх и се хвърли напред. Ръцете и раменете му увиснаха през отвора, а краката му се плъзнаха по мрамора, опитвайки се да се задържат. Морийн извика:

— Скачай!

Протегна се и хвана висящата му ръка. Изтрещяха още пет изстрела, които пръснаха мраморни късове и се удариха в плочата. Бакстър почувства остра болка в гърба си, тялото му се сгърчи конвулсивно. Още пет куршума изсвириха в тъмното над главата му. Усещаше как Морийн дърпа дясната му ръка. Опита се да падне с

главата надолу в дупката, но някой дърпаше краката му. Чу вик съвсем близо до ухото си и стрелбата престана. Морийн беше увиснала на ръката му и крещеше:

— Скачай! Скачай, за Бога!

Бакстър чу собствения си глас, слаб и задъхан.

— Не мога, хванаха ме. Бягай! Бягай!

Някой го теглеше за глезените и го дърпаше от дупката. Усети как ръката на Морийн отслаби хватката си и го пусна. Две здрави ръце го обърнаха по гръб и видя лицето на Педар Фицджералд, клекнал над него, притиснал автомата към гърлото му. В полумрака Бакстър забеляза, че по врата и бялата му риза течеше кръв. Фицджералд го погледна и изрече задъхано:

— Тъп кучи син! Ще те убия, проклето копеле! Запрати юмрук в лицето му, после го прескочи, наведе се над дупката и насочи цевта на автомата в отвора. Застана неподвижно и изстреля два дълги откоса в тъмнината.

Бакстър смътно усещаше някаква топла влага да се процежда върху студения мрамор под него. Опита се да фокусира погледа си върху сводестия таван, но всичко, което успя да види, бяха размазаните червени петна на кардиналските шапки. Чу бягащи стъпки да се приближават към олтара и да изкачват стълбите, а после над него заплуваха лица — първо на Хики, после на Мегън и Флин.

Бакстър завъртя главата си и видя отец Мърфи да лежи до стълбището, с ръце, притиснати към лицето му. Между пръстите му се стичаше кръв. Чу гласа на Мегън:

— Педар! Ранен ли си? Педар?

Бакстър се опита да вдигне глава, за да потърси с поглед кардинала. Внезапно видя пред себе си обувката на Мегън да лети към лицето му. Пред погледа му блесна червена светкавица и настъпи мрак. Флин коленичи до Педар Фицджералд и измъкна цевта на оръжието от дупката. После пипна кървавата рана на врата му.

— Само драскотина, приятел — и викна на Мегън: — Върни го на поста му. Бързо! — Легна с лице до отвора в пода и извика: — Морийн! Добре ли си? Ранена ли си?

Морийн клечеше на няколко ярда от отвора. Тялото й трепереше и тя пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои. Ръцете й опипаха тялото за рани.

Флин извика отново:

— Ранена ли си? — Гласът му стана тревожен. — Отговори, за Бога!

Пое дъх и сама се изненада, че отговори:

— Не.

Сега гласът на Флин дойде по-овладян:

— Върни се.

— Върви по дяволите!

— Върни се, Морийн, или ще застреляме Бакстър. Ще го гръмнем и ще го пуснем при теб, за да можеш хубаво да го видиш.

— Те и без това са мъртви.

— Не, не са.

— Искам да говоря с Бакстър. След малка пауза Флин каза:

— Той изгуби съзнание.

— Проклети убийци! Искам да говоря с отец Мърфи.

— Той е… ранен. Чакай. Ще доведа кардинала…

— Върви по дяволите! — Тя знаеше, че не иска да чува гласа на никой от тях. Просто искаше да бяга. Извика: — Откажи се, Брайън! Откажи се преди да бъдат убити още много хора. — Добави неуверено: — Довиждане.

Отдръпна се назад от отвора и гърбът й опря в основата на една колона. Продължаваше да гледа стълбата, която се спускаше от дупката. Чу някой да говори приглушено и имаше чувството, че се кани да слезе долу.

Отново чу гласа на Флин:

— Морийн, ти не си човек, който зарязва приятелите си. Техният живот зависи от теб.

Тя усети студена пот да избива по тялото й. Каза си наум: Брайън, защо винаги правиш нещата толкова трудни? Пристъпи напред към отвора, но се поколеба. Нова мисъл изпълни съзнанието и. Какво ще направи Брайън? Ще избяга. Той винаги бягаше. И не от страх, а защото той и всички те отдавна бяха приели, че бягството е морално правилният отговор при трудни ситуации. И все пак… той бе останал с нея, когато беше ранена. Тя стоеше нерешително между колоната и отвора.

Гласът на Флин разсече мрака на подземието:

— Ти си нещастна страхливка, Морийн. Добре тогава. С Бакстър е свършено.

Чу се изстрел отвън пред ризницата. Когато той отзвуча, Флин отново извика:

— Мърфи е следващият.

Морийн инстинктивно се дръпна назад до колоната. Скри с длани лицето си:

— Мръсници! Флин изкрещя:

— Отецът е следващият!

Тя изправи глава и изтри сълзите от очите си. Напрегна поглед в тъмнината. Очите й привикнаха към полумрака и се опита да прецени спокойно ситуацията. От дясната й страна се намираше външната стена на стълбището към ризницата. Ако тръгне покрай нея, ще открие стената на основите, а зад нея беше свободата. Това бе пътят, по който трябваше да върви.

Погледна бързо назад и видя два крака да се спускат. Продължи да слиза покрай стената. От дупката се подаде част от тялото на Хики. После над главата му се подадоха още два крака. Мегън. И двамата носеха фенерчета и пистолети. Хики завъртя глава и присви очи в мрака, докато продължаваше да се спуска. Морийн се сви на топка до колоната.

Гласът на Хики изпълни черния влажен въздух. Говореше като на дете:

— Идвам да те взема, мила. Идвам при теб. Хайде сега, ела при стария Джон! Не позволявай на лошата Мегън да те открие. Тичай при господин Хики! Хайде де!

Той се изсмя и прескочи последните няколко стъпала. Включи фенерчето и го завъртя към нея. Точно зад гърба му стоеше Мегън. Огнената й червена коса изглеждаше зловещо на светлината, която падаше отгоре.

Морийн пое дълбоко въздух и го задържа.

ГЛАВА 37

Шрьодер чакаше напрегнато с телефонната слушалка на ухото. Погледна Лангли — единственият човек, останал при него в стаята.

— По дяволите! Не отговарят.

Лангли се бе изправил до прозореца и гледаше втренчено катедралата. От другата страна на двукрилата врата звъняха телефони и викаха хора. Едното крило на вратата се отвори рязко и вътре нахлу Белини. Изглеждаше още по-развълнуван от преди. Викна:

— Получих заповед от Клайн да нападна, ако ти не успееш да ги превъзпиташ.

Шрьодер го погледна:

— Влез вътре и затвори вратата! — Извика в слушалката на оператора: — Разбира се, че искам да продължаваш да звъниш, тъпо магаре такова!

Белини затвори вратата, отиде до един стол и се отпусна тежко на него. По бледото му лице имаше вадички от пот:

— Аз… аз не съм готов за нападение… Шрьодер му кресна ядосано:

— Колко време е нужно да се застрелят четирима заложници, Белини? Ако вече са мъртви, Клайн може да почака малко, докато добиеш поне някаква представа как да направиш удара.

Внезапно в слушалката се чу гласа на Флин:

— Шрьодер?

Отговорът дойде незабавно:

— Да, сър. Всичко наред ли е? — гласът му вече беше напълно овладян.

— Да.

Шрьодер си прочисти гърлото и попита:

— Какво става там?

Гласът на Флин прозвуча спокойно:

— Лошо измислен опит за бягство. Шрьодер сякаш не можеше да повярва:

— Бягство?

— Точно така.

— Има ли ранен?

Последва дълго мълчание, после Флин отговори:

— Бакстър и Мърфи са ранени. Леко. Шрьодер погледна Лангли и Белини. Гласът му прозвуча твърдо:

— Ще изпратим лекар.

— Ако имат нужда от лекар, ще ви се обадя.

— Ще изпратя лекар.

— Добре, но преди да го изпратиш му кажи, че ще му пръсна мозъка.

В гласа на Шрьодер сега прозвуча гняв, ала той беше контролиран, почти нечовешки, предназначен да покаже, че единственото нещо, което не би търпял, е стрелбата:

— Проклет да си, Флин! Ти обеща, че няма да се стреля. Ти каза…

— Всъщност не можеше да се предотврати.

Сега Шрьодер накара гласа си да прозвучи злокобно:

— Флин, ако убиеш някого, Бог ми е свидетел, ако направиш нещо на някого, знай, че сме приключили с правенето на сделки.

— Правилата са ми ясни. Успокой се, Шрьодер!

— Искам да говоря с всички заложници. Незабавно!

— Почакай — последва мълчание, после гласът на кардинала изпълни стаята:

— Капитане, познавате ли гласа ми?

Шрьодер погледна другите двама мъже и те кимнаха.

— Да, Ваше високопреосвещенство. Кардиналът заговори с глас, който издаваше, че е наблюдаван отблизо и диктуват отговорите му:

— Аз съм добре. Господин Бакстър получи, както тук казват, одраскване по гърба и рана от рикошет в гръдния кош. В момента си почива и изглежда добре. Отец Мърфи също е ранен от рикошират куршум, в лицето, по-точно в челюстта. Преживява шок, но иначе е добре… по чудо никой не е убит.

Тримата мъже в стаята си отдъхнаха леко. От съседния офис се чу приглушен говор. Шрьодер попита:

— А госпожица Малоун? Кардиналът отговори колебливо:

— Жива е… Не е ранена. Тя е…

Шрьодер чу как някой от другия край покри мембраната. Чу приглушени гласове, сърдита размяна на реплики. Той викна в слушалката:

— Ало? ало?

Отново се чу гласът на кардинала:

— Това е всичко, което мога да кажа. Шрьодер заговори припряно:

— Ваше високопреосвещенство, не провокирайте тези хора! Не трябва да застрашавате собствения си живот, защото така се превръщате в заплаха за живота на други хора…

Кардиналът отговори с неутрален тон:

— Ще го предам на останалите — и добави: — Госпожица Малоун е…

Неочаквано се чу гласът на Флин:

— Отличен съвет от храбрия капитан. Нали видя, че всички са живи? Сега се успокой!

— Искам да говоря с госпожица Малоун.

— Излезе за малко. По-късно. — Неочаквано Флин попита: — Готово ли е всичко за пресконференцията?

Гласът на Шрьодер стана спокоен:

— Може би ще ни трябва повече време. Телевизионните мрежи…

— Имам да кажа нещо на Америка и целия свят, и смятам да го направя.

— Да, ще го направите. Проявете търпение.

— Това не е ирландска добродетел, Шрьодер.

— Не съм убеден — Шрьодер почувства, време е за установяване на по-личен контакт, и рече: — Аз самият съм наполовина ирландец и…

— Наистина ли?

— Да, семейството на майка ми е от графство Тайрън. Вижте, разбирам вашето объркване и гняв… Имах един чичо в ИРА. Семеен герой. Хвърлен в затвора от британците.

— За какво? Да не би защото е бил досадник като племенника си?

Шрьодер се направи, че не чу тази забележка.

— Израснах с много от омразата и предразсъдъците, които и ти…

— Но не си бил там, Шрьодер. Не си бил там. Бил си тук.

— С това няма да постигнеш нищо — каза твърдо Шрьодер. — Ще си създадеш повече врагове, отколкото приятели, като…

— Хората тук вече не се нуждаят от други приятели.

Нашите приятели са мъртви или в затвора. Кажи им да освободят нашите, капитане!

— Наистина опитваме. Преговорите между Вашингтон и Лондон напредват. Виждам светлина в края на тунела…

— Сигурен ли си, че тази светлина не е влак, който лети към тебе с бясна скорост?

Някой в съседната стая се изсмя. Шрьодер седна и отхапа връхчето на една пура:

— Слушай, защо не ни покажеш, че ни вярваш, като освободиш един от ранените заложници?

— Кой по-точно?

Шрьодер се изправи на ръба на стола:

— Ами… Ъ-ъ…

— Хайде сега! Поиграй си на господ. Не се съветвай с никого около теб. Ти ми кажи кой да бъде.

— Този, който е най-тежко ранен, Флин се изсмя.

— Много добре. Ето ти едно контрапредложение. Не искаш ли вместо него кардинала? Сега помисли: ранен свещеник, ранен англичанин или здрав кардинал?

Шрьодер почувства в гърдите му да се надига гняв и беше разтревожен, че Флин отговори по този начин:

— Кой е най-тежко ранен?

— Бакстър.

Шрьодер се поколеба. Огледа стаята. Думите се спряха на устата му. Флин го подкани:

— Бързо!

— Бакстър.

Флин вложи тъжна нотка в гласа си:

— Съжалявам. Правилният отговор беше да поискаш Принца на църквата. Ти го знаеше, Берт. Ако беше посочил кардинала, щях да го освободя.

Шрьодер закова поглед в незапалената пура. Гласът му трепереше:

— Съмнявам се.

— Не проявявай недоверие към мен в тези неща. Бих предпочел да загубя един заложник, но да спечеля една точка.

Шрьодер извади кърпичка и избърса врата си.

— Не се опитваме да превърнем това в състезание, за да видим кой има повече кураж… повече…

— Мъжество.

— Да. Не се опитваме да го направим. То е остаряла представа за полицията. Ние отправяме към вас апел… — Той погледна Белини, който изглеждаше много ядосан. Продължи: — Никой тук няма да рискува живота на невинни хора…

— Невинни? Тук вече не воюват невинни цивилни. Всички сме войници, по избор, по призвание, по участие и по рождение. — Флин пое дъх и продължи: — Хубавото нещо в една продължителна партизанска война е, че поне веднъж всеки получава възможност за реванш. — Той направи пауза. — Хайде да изоставим тази тема. Искам телевизор. Изпрати Бърк.

Шрьодер най-сетне запали пурата си.

— Съжалявам, обаче той напусна за малко сградата.

— Казах ти, че искам да стои наблизо. Виждаш ли, Шрьодер, в крайна сметка не изпълняваш всичките ми искания?

— Беше неизбежно. Той ще ти се обади скоро. — Шрьодер млъкна и промени тона си: — Като стана въпрос за Бърк, мога ли да помоля да държиш настрана от телефона господин Хики?

Флин не отговори. Шрьодер продължи:

— Не се опитвам да създавам дрязги между вас, но той казва едно нещо, ти друго. Имам предвид, той е… зъл и песимистично настроен. Исках само да знаеш, в случай че…

Телефонът замлъкна.

Шрьодер се облегна назад в стола и дръпна от пурата си. Помисли си колко лесно общуваше с Флин и колко труден беше Хики. И тогава в ума му проблесна прозрение и изпусна пурата си в пепелника. Добрият тип и лошият тип. Най-старият контра трик в играта. Сега Флин и Хики го прилагаха срещу него.

— Кучи синове!

Лангли вдигна поглед към Шрьодер, после към бележника със записки, който водеше. След всеки диалог изпитваше чувство на объркване и безнадеждност. Тази работа с преговорите не беше за него и той не разбираше как го правеше Шрьодер. Неговите собствени инстинкти му казваха да грабне телефона и да каже на Флин, че скоро ще бъде едно мъртво копеле. Запали цигара и с изненада установи, че ръцете му треперят.

— Мръсници!

Робърта Шпигел зае отново мястото си в люлеещия се стол и вдигна очи към тавана.

— Някой записва ли резултата? Белини се загледа през прозореца.

— Дали могат да се бият толкова добре, колкото да говорят?

Шрьодер отвърна:

— Ирландците са от малкото хора, които могат. Белини не откъсваше очи от прозореца, Робърта Шпигел се люлееше в стола си, Лангли гледаше как димът се къдри нагоре от цигарата, а Шрьодер бе забол поглед в пръснатите книжа на бюрото си. В съседната стая звъняха телефони, нощният въздух отвън се огласяше от рупори, чието ехо долиташе през прозореца. Часовникът над камината цъкаше силно и Шрьодер се загледа в него. 21,17. В четири и половина следобед беше маршировал, радвайки се на парада, на живота и на себе си. Сега усещаше стомаха си свит на топка и животът не изглеждаше толкова хубав. Защо някой винаги разваляше парада?

ГЛАВА 38

Морийн се плъзна зад дебелата колона без да сваля очи от Хики, който стоеше зажумял в полумрака. Мегън застана зад него, размахвайки пистолета си така, както другите жени размахват дамска чантичка — и както самата тя някога също беше размахвала пистолет.

Морийн ги видя да си шепнат. Знаеше какво си говорят, дори без да ги чува. По кой път е тръгнала тя? Дали не е по-добре да се разделим? Да стреляме ли? Може би да извикаме? Дали да включим фенерчетата? Тя чакаше съвсем наблизо, на по-малко от петнайсет фута, защото едва ли биха заподозрели, че може да стои и да ги наблюдава толкова отблизо. За тях беше цивилна, ала само да я познаваха по-добре! Ядоса се на това подценяване от тяхна страна.

Неочаквано фенерчетата светнаха и лъчите им започнаха да обхождат тъмните далечни ъгълчета. Морийн се притисна още по-близо до колоната.

Хики викна:

— Даваме ти последна възможност, Морийн. Предай се и няма да ти сторим нищо! Но ако ни принудиш да те гоним…

Той не довърши. Неизречените думи бяха по-ужасяващи, отколкото ако ги беше казал.

Видя как започнаха отново да се съвещават. Знаеше, че очакваха от нея да отиде на изток, към основите на ризницата. Нищо чудно Флин да е чул как четиримата бяха обсъждали бягството. И тя искаше да поеме нататък, но сега знаеше, че не бива.

Молеше се да не се разделят — да не отрежат пътя й в двете посоки. Призна си също, че не искаше Мегън да се отдалечава от Хики… Макар че ако бе далече от него… Морийн свали обувките си, бръкна под полата и събу чорапогащника си. Усука въже от найлона, нави краищата му около ръцете си и преметна импровизираната гарота през раменете си. Клекна, загреба с шепите си пръст и започна да трие с нея мокрото си лице, ръцете и краката. Погледна сакото и полата си — бяха тъмни, но не достатъчно. Тихо ги съблече, обърна ги с хастара навън — той беше по-тъмен — и ги облече отново. Закопча догоре

сакото върху бялата си блуза и вдигна яката. През цялото време не сваляше поглед от Хики и Мегън.

Внезапно през отвора се спуснаха още два крака и скоро една фигура слезе по стълбата. Морийн разпозна Франк Галахър по раираните панталони на церемониалмайстор.

Хики посочи към предната част на катедралата и Галахър извади пистолет. Тръгна бавно на запад покрай стената на стълбището към външната стена на отчасти заровената в земята крипта. Хики и Мегън поеха на изток към ризницата. Морийн видя, че не й остава друга възможност, освен да поеме на юг към съвсем ниския тунел под покритата вътрешна галерия. Там имаше най-малка вероятност да открие изход, според онова, което отец Мърфи знаеше за разположението. Но докато гледаше как се движи бавно светлината на Галахър, разбра, че можеше да го следва до края на криптата, а там щеше да има повече възможности за избор. Тръгна наляво, като се придвижваше странишком, успоредно на посоката, в която вървеше Галахър. На петнайсет фута от колоната тя стигна до друга колона и спря. Видя лъча на фенерчето почти срещу себе си. Снопът светлина, който влизаше през отвора в пода, сега се виждаше по-слабо, следващата колона беше някъде в мрака отляво. Отново тръгна странишком, като притичваше тихо с босите си крака по влажната пръст. Въртеше разперените си ръце, за да се предпази от удар в тръба. Следващата колона беше на по-далечно разстояние от втората — на около двайсет и пет фута. Вече си помисли, че я е пропуснала, когато се блъсна в нея. Внезапният удар в гърдите й изкара въздуха и тя неволно хлъцна.

Светлината на Галахър се люшна към нея и тя замръзна зад колоната. Лъчът се отмести и тя го последва. Втурна се към следващата колона, като броеше крачките си, докато тичаше. На осмата спря и протегна напред ръце. Напипа каменната колона и се притисна към нея.

Сега разбра, че е изпреварила Галахър, обаче неговият лъч опипваше мястото срещу нея. На няколко фута от нея свършваше подът на светилището. Оттам стръмно се спускаха стъпалата към мястото за причастие и отиваха към ниското пространство под главния под на катедралната зала. На светлината от фенерчето видя също ъгъла на криптата, там, където стената се отдалечаваше от нея. Беше на не

повече от петнайсет фута. Наведе се и прекара ръка по пръстта. Напипа малко парче чакъл. Хвърли го към последната колона, от която бе дошла. Светлината на фенерчето се отмести по посока на звука. Тя се хвърли напред, опитвайки се да прецени разстоянието. Ръката й се блъсна във външната стена на криптата и тя се премести наляво към ъгъла. Светлината се върна на предишното си място. Морийн се сви надолу под лъча и се плъзна покрай ъгъла, без да отлепя гръб от студения камък. Продължи да отстъпва настрани, с гръб към стената, като непрекъснато следеше с поглед лъча, който мина от лявата й страна. Напипа найлоновата гарота около врата си и я свали. Представи си Франк Галахър — симпатичен, с малко глупаво изражение. И много едър. Уви здраво въжето около ръцете си и направи примка.

Лъчът ставаше по-дебел и силен и с подскачане се приближаваше към ъгъла на криптата. Вече чуваше стъпките на Галахър зад ъгъла, шумното носово дишане, което й беше така добре познато. Господи, помисли си тя. Господи, никога не съм желала толкова силно да убия някого.

Благоразумие. Трябва да знаеш кога да бягаш и кога да се биеш, когато се колебаеш, казваше Брайън Флин, бягай. Учи се от вълците. Те бягат от опасността, без да се самообвиняват. Дори гладът не замъглява преценките им. Ще имат и други възможности да убиват. Успокои треперещите си ръце, пое дълбоко въздух и метна въжето около раменете си. Тръгна покрай стената надясно, отдалечавайки се от приближаващите стъпки. Следващият път.

Нещо докосна лицето й, тя потисна вика си и изви глава, за да го избегне. Внимателно се пресегна и напипа нещо висящо. Шнура на лампата. Протегна се нагоре и откри крушката. Разви я и я подхвърли в снижаващото се подземие пред нея. Дръпна шнура и включи електричеството. Дано си пъхне пръста тук и да пукне, помисли си тя. Галахър приближи до ъгъла и клекна. Раздвижи лъча в широка дъга под ниския тунел на няколко фута от стената.

Морийн видя пред себе си осветеното подножие на стълбището, което слизаше от светилището. Съвсем в дъното на тунела съзря светещите червени очи на плъховете. Продължи да слиза покрай стената на криптата. Стори й се, че продължава безкрайно. Галахър отмести светлината от тунела и започна да опипва стената на криптата.

Тя тръгна по-бързо, като се спъваше в чакъла. След като по нейната собствена преценка беше изминала двайсет и пет фута, дясната й ръка напипа ъгъла, където стената свиваше към ризницата. Лъчът попадна върху рамото й и тя замръзна. Светлината се отмести от сакото й и се отдалечи. Тя се плъзна зад ъгъла, точно преди светлината да се върне, за да провери отново онова подозрително нещо, което бе уловено преди миг.

Морийн се обърна и тръгна с дясното си рамо, долепено до стената, към основите на ризницата. Намери още една крушка и я разви. После пак дръпна шнура. Около нея цвърчаха плъхове и нещо мина през босите й крака.

Стената на криптата сви, за да се срещне с външната стена на стълбището на ризницата, и тя прецени, намира се точно на отсрещната страна на стълбището, откъдето беше слязла през отвора в пода.

Досега бе успяла да им се изплъзне, беше се оказала по-добра в една игра, която бе последната игра на криеница. Всяка уличка и градинка на Белфаст минаха през ума й. Всеки път, когато с разтуптяно сърце и пресъхнало гърло беше пълзяла по камънака, се върнаха в спомените й и тя се почувства пълна с живот, увереност и някакво опиянение от опасната игра.

Земята под нея се издигна и се наложи да се привежда още по-ниско, докато накрая запълзя. После падна на гърди. Един плъх изтича през ръката, друг — през краката й. По челото й потече пот и от това в устата и очите й влезе кал. Дишането й бе толкова шумно, мислеше си, че Галахър го чува ясно.

Зад нея лъчът от фенерчето се движеше във всички посоки. Не можеше да допусне, че той я преследва… освен ако не е чул нещо или не е видял отпечатъците от краката й. А може би е открил някоя от онези празни фасунги и се е досетил. Бръкни с проклетия си пръст в някоя от тях и пукни! Надяваше се, че и той е изплашен колкото нея.

Продължи да пълзи, докато ръката й напипа студения влажен камък. Прокара пръстите си по грапавата повърхност, после вдигна ръка по-нависоко и усети закръглените очертания на масивна колона. Ръката й пак се плъзна надолу и почувства нещо меко и влажно. Бързо се дръпна назад. Предпазливо се протегна отново и докосна меката, подобна на маджун субстанция. Дръпна късче от нея и я помириса.

— О, Божичко! — прошепна тихо. — О, копелета проклети! Значи наистина ще го направите.

Коляното й се удари в нещо, ръцете й се протегнаха и напипаха куфара, който те бяха свалили през дупката. Бе достатъчно голям, за да побере двайсет килограма пластичен експлозив. Някъде, може би от другата страна на стълбището, се намираше другият заряд. Сгуши се в пространството между стената на стълбището и основата на колоната, и свали чорапогащника от раменете си. Намери парче от тухла и го стисна в дясната си ръка. Галахър се приближи. Светлината на фенерчето му осветяваше земята точно пред него. Сега тя видя следите, които бе оставила по пръстта, докато беше пълзяла.

Светлината се люшна нагоре и се спря върху основата на колоната, а после опипа мястото, където тя се криеше. Той се приближи пълзешком и насочи лъча между колоната и стената.

В продължение на дълга секунда светлината замря върху лицето й и те се гледаха един друг от разстояние по-малко от ярд. На лицето на Галахър бе изписана изненада. Тъпанар!

Морийн свали ръката си с тухлата и я запрати между очите му. Фенерчето падна, тя изскочи от нишата си и уви найлоновата гарота около врата му.

Галахър се замята по земята като заклан петел. Морийн го яхна и сключи краката си около тялото му, държейки гаротата като юзди. Стягаше я силно около врата му, дърпаше с цялата си сила.

Галахър се отпусна и падна на гърди, затискайки краката й под себе си. Тя дръпна по-здраво найлона, материята се оказа прекалено разтеглива. Знаеше, че го задушава прекалено бавно и му причинява ненужни страдания. Дълбоко от гърлото му излезе хриптене. Главата му се завъртя неестествено и лицето му застана срещу нея. Светлината от падналото фенерче хвърляше жълт лъч върху него и тя видя изцъклените му очи и подаващия се език. Кожата бе разцепена там, където го беше ударила тухлата, носът му бе счупен и кървящ. За част от секундата очите им се срещнаха.

Тялото му омекна и остана неподвижно. Седнала на гърба му, Морийн се опитваше да успокои дишането си. Все още долавяше живот в тялото му, чуваше плиткото дишане, конвулсиите на мускулите и плътта, долепени до бедрата й. Започна да стяга гаротата, после внезапно я свали от врата му и зарови лицето си в ръце. Чу гласове да

идват покрай криптата и на по-малко от четирийсет фута видя две светлини. Бързо изключи фенерчето и го захвърли настрани. Усещаше сърцето си да блъска лудо, ръцете й трескаво търсеха падналия пистолет.

Единият лъч се вдигна и огледа тавана. Чу гласа на Мегън:

— Още една липсваща крушка. Хитра малка кучка. Другата светлина оглеждаше земята. Хики рече:

— Ето следите им.

Ръцете на Морийн докоснаха тялото на Галахър и усети, че той помръдна. Тя се отдръпна назад. Хики извика:

— Франк? Там ли си?

Приближи светлината и я спря върху тялото на Галахър.

Морийн изпълзя заднишком, докато се спря в колоната. Обърна се и заби пръсти в експлозива, опитвайки се да го отдели от основата. Търсеше детонатора, който със сигурност бе забит някъде в него. Двете светли кръгчета дойдоха по-близо. Хики извика:

— Морийн! Добре се справи, момичето ми. Но както виждаш, хрътките надушиха миризмата. Ще започнем да стреляме напосоки, ако не се предадеш.

Морийн продължи да дърпа експлозива. Знаеше, че няма да стрелят напосоки толкова близо до взривното устройство. Шумът от пълзенето на двамата стана по-силен. Обърна се назад и видя двата кръга светлина да се срещат върху тялото на Галахър. Сега Хики и Мегън закръжиха загрижено около него. Галахър се опитваше да се изправи на четири крака.

— Ето, намерих фенерчето му — каза Мегън.

— Потърси пистолета му — нареди Хики. Морийн дръпна за последно експлозива, после заобиколи колоната, докато стигна до стената, която я делеше от ризницата. Подпря се до нея с дясното си рамо и запълзя, като търсеше с опипване някакъв отвор. Тръби и поводи минаваха през нея, но нямаше достатъчно място, за да мине човек. Отново чу гласът на Хики:

— Морийн, мила, Франк се чувства малко по-добре. Всичко е простено, скъпа. Дължим ти признание, имаш добро сърце. Хайде! Да се качваме нагоре, да се измием хубавичко и да изпием по чаша чай. Морийн видя една, после две, после три светлини, които започнаха да се приближават към нея. Хики й говореше:

— Морийн, намерихме пистолета на Франк, така че знаем, че не си въоръжена. Играта свърши. Ти се справи добре. Няма от какво да се срамуваш. Франк ти дължи живота си и няма да има възмездие, Морийн. Само викни и ние ще те заведем обратно. Имаш думата ни, няма да ти сторим нищо.

Морийн се сгуши до стената. Знаеше, че Хики говори истината. Галахър й беше длъжник. Нямаше да и направят нищо, докато той е жив. Беше едно от правилата. Старите правила, на Хики и на нея. Обаче не бе сигурна за Мегън.

Инстинктите й подсказваха, че всичко е приключило — трябва да се предаде, докато все още е в сила обещанието да не я убиват. Беше изморена и измръзнала, всичко я болеше. Светлините се приближиха. Тя отвори устата си да говори.

ГЛАВА 39

Инспектор Лангли четеше книгата за посещения на монсеньор Даунс.

— Мисля, че добрият отец е развличал фенианите като гости няколко пъти… без да знае, разбира се. Шрьодер го погледна. Никога не би му хрумнало да рови в книжата на друг човек. Ето защо някога беше толкова некадърен детектив. Лангли, от своя страна, би претършувал и джоба на кмета само от любопитство. Отвърна язвително:

— Нали не искаш да кажеш, че подозираш монсеньор Даунс?

— Не съм и помислял такова нещо — усмихна се Лангли.

Белини се извърна от прозореца и погледна Шрьодер:

— Не беше нужно да се подмазваш толкова. Имам предвид онова с отправянето на апел и останалия боклук.

Шрьодер почувства страхът му да се превръща в гняв.

— За Бога, това е само номер. Чувал си ме да го прилагам стотици пъти.

— Да, но сега беше искрен.

— Върви по дяволите!

Белини сякаш се опитваше да се пребори с нещо. Наведе се напред с ръце върху бюрото на Шрьодер и каза тихо:

— Аз също се страхувам. Мислиш ли, че искам да изпратя хората си там? Мили Боже, Берт, аз също ще вляза. Имам жена и деца. Но, за Бога, човече, с всеки изминал час, през който шикалкавиш, е за тях още една възможност да затегнат защитата си. Всеки час съкращава времето до зори, когато трябва да нападна. А не искам да ги нападна в зори, в последен отчаян опит да спася заложниците и катедралата, защото те знаят, че следва да го направя в зори, ако не получат което искат. Шрьодер не отместваше очи от Белини, но не отговаряше. Белини продължи и гласът му стана още по-рязък:

— Докато съобщаваш на онези важни клечки, че можеш да го направиш, те ще продължават да ме мотаят. Признай, че не можеш да се справиш, и ме остави… Остави ме да убедя себе си, че трябва да го

направя — той почти прошепна, — не искам да се потя в неведение, Берт. И на момчетата не им харесва… Трябва да знам.

Шрьодер отговори механично:

— Правя всичко стъпка по стъпка. Стандартните процедури. Да се стабилизира ситуацията, да се поддържа диалогът, да ги успокоя, да получа отсрочка…

Белини удари с юмрук по бюрото и всички присъстващи се стреснаха.

— Даже и да получиш отсрочка, колко ще трае тя? Един час? Два часа? Тогава ще се наложи да нападам на дневна светлина, докато ти стоиш тук, до прозореца, пушиш пура и гледаш как ни избиват.

Шрьодер се изправи, лицето му се кривеше в нервни тикове. Опита се да се сдържи, но думите излязоха сами:

— Ако се наложи да тръгнеш, ще вървя до теб, Белини. Крива усмивка мина по лицето на Белини. Той се обърна към Лангли и Шпигел, после отново погледна

Шрьодер.

— Да не забравиш, капитане?

Обърна се и излезе от стаята. Лангли го изчака да затвори вратата, после каза:

— Беше глупаво, Берт.

Шрьодер установи, че ръцете и краката му треперят, и седна. После бързо се изправи и рече пресипнало:

— Наблюдавайте телефона. Трябва да изляза за малко… до тоалетната.

Той тръгна бързо към вратата. Шпигел промърмори:

— Аз също му нанесох няколко удара под кръста. Лангли погледна към Шпигел. Тя каза:

— Хайде, кажи ми, че съм кучка.

Той отиде до бюфета и наля чашка шери. Нямаше намерение да нарича помощничката на кмета „кучка“. Тя приближи до него, протегна се и взе чашата от ръката му. Пийна и му я върна. Лангли си помисли: ето, пак го направи. Имаше нещо неловко интимно и едновременно с това дразнещо агресивно в собственическото отношение, което проявяваше към него.

Робърта Шпигел тръгна към вратата.

— Да не направиш някоя глупост като Берт.

Той вдигна изненадано глава. Неочаквано го попита:

— Женен ли си? Разведен… разделен… ерген? — Да.

Тя се засмя.

— Наглеждай стоката! Доскоро — и излезе. Лангли погледна петното от червило върху чашата

си и я остави. Кучка! Отиде до прозореца. На перваза Белини беше оставил бинокъл. Лангли го вдигна и видя ясно мъжа в камбанарията. Ако Белини нападне, той щеше да е един от първите убити. Чудеше се дали мъжът го знае. Разбира се, че знае. Човекът го забеляза и вдигна своя бинокъл. Двамата се гледаха няколко секунди. Младежът вдигна ръката си за поздрав. Лицата на всички ирландци от ИРА, които Лангли беше познавал, сега се сляха в това лице — младите романтици, ветераните от старата ИРА като Хики, отиващите си „официални“ като Фъргюсън, хладнокръвните „временни“, а сега и фенианите — по-луди от временните, по-лоши от най-лошите… Беше убеден, повечето от тях бяха започнали живота си като приятни малки момченца и момиченца, облечени в миниатюрни роклички и костюмчета за неделната

служба. В някакъв момент обаче, всичко тръгваше наопаки. Но може би тази нощ щяха да успеят да повалят с един удар най-опасните луди. Да посекат кълновете още тук. Никак не му се искаше да си има работа с тях по-късно.

Лангли свали бинокъла и се дръпна от прозореца. Къде, по дяволите, се бавеше Бърк? Усещаше неприятно преобръщане в стомаха си. Сякаш преживяваше пренасяне. По някакъв начин се чувстваше, сякаш е там вътре с тях.

Морийн гледаше как светлината се приближава и почти я посрещна с радост, нея и увещаващия глас на Хики, след като сетивата й ги бяха загубили за толкова дълго. Хики викна отново:

— Знам, че си уплашена, Морийн. Просто си поеми дъх и извикай!

Тя едва не го направи, но нещо я възпря в последния момент. Поредица от объркани мисли се залутаха в ума й — Брайън, Харолд Бакстър, абатство Уайтхорн, мъртвешкото лице на Франк Галахър. Чувстваше, че плува в някакво море от мъгла — без котва, с лъжливи маяци и измамни пристанища. Опита се да отхвърли летаргията и да мисли ясно, да си припомни основната цел — свободата. Свобода от

Брайън Флин, свобода от всички хора и неща, които я караха да се чувства виновна и задължена цял живот. Ако веднъж си бил заложник, оставаш такъв за цял живот. Тя се бе превърнала в заложница на Брайън Флин, дълго преди той да опре пистолет в тила й. Беше станала заложница на всичките си колебания и на обстоятелствата, откакто се помнеше. Но сега за първи път се чувстваше по-малко заложница и по-малко предателка. Чувстваше се като беглец от един безумен свят, отърсваше се от едно състояние на духа, което беше далеч по-лош затвор от Лонг Кеш. Веднъж влязъл, оставаш докрай. Глупости! Запълзя отново покрай стената на основата.

Хики извика:

— Морийн, виждаме, че се движиш. Не ни карай да стреляме.

Отвърна:

— Знам, че не сте намерили пистолета на Галахър, защото е у мен. Внимавайте аз да не ви застрелям!

Чу ги да си разменят реплики, след което светлините угаснаха. С усмивка си помисли как и най-простите трикове действат, когато хората са уплашени. Продължи да пълзи.

Стената започна да извива и тя разбра, че сега се намираше под покритата вътрешна галерия. Някъде на отсрещния край на основата беше разкопаното подземие под външните тераси, което извеждаше към енорийския дом.

Под тънкия слой пръст скалистият терен на Манхатън се издигаше и слизаше. Таванът над нея сега бе само на около четири фута и тя постоянно удряше главата си в тръбите. При ударите проводите издаваха звук, който отекваше като барабан в студения неподвижен въздух. Неочаквано на известно разстояние от нея фенерчетата светнаха отново. Гласът на Мегън извика:

— Намерихме пистолета, Морийн. Ела към нас или ще стреляме. Това е последният ти шанс.

Морийн виждаше светлите кръгчета, които я търсеха. Не можеше да каже дали са намерили пистолета или не, но знаеше, че не е у нея. Запълзя по корем като командос, залепила лице до земята.

Светлините започнаха да се събират около нея. Хики се обади:

— Ще броя до десет. След това примирието свършва. Започна да брои. Морийн спря да пълзи и застина на място, притисната до стената. Кръв и пот обливаха лицето й, в краката и ръцете и се бяха

набили малки камъчета. Затаи дъх и се ослуша да чуе звук от подземния коридор, който беше само на няколко фута от нея. Потърси с очи светла цепнатина, опита се да долови някакво течение, което да идва от другата страна, после прокара пръсти по каменната основа. Нищо. Започна да се движи отново. Гласът на Хики извика:

— Морийн, ти си безсърдечно момиче, щом караш стар човек като мен да пълзи в тази влага. Така ще настина и ще умра. Нека да се връщаме и да се сгреем с чай!

Лъчите постоянно минаваха над нея и всеки път тя замръзваше до пръстта. Изглежда не можеха да видят начерненото и лице в тъмнината. Забеляза, че стената извива отново и после свършва. Под прав ъгъл оттам започваше тухлена стена и реши, че тя не е носеща, а само преграда, зад която няма носеща стена. Изправи се на колене, вдигна ръка нагоре и напипа тясна празнина под бетонния таван. Притисна лице до нея, но не видя светлина от другата страна. Не чу шум, не усети и въздушно течение. И все пак беше сигурна, близо е до някакъв изход.

Чу се глас. Беше Галахър:

— Морийн, моля те, не ни принуждавай да стреляме. Знам, че ме пощади. Хайде, бъди добро момиче! Нека да се връщаме.

Отново разбра, те няма да стрелят. Ако не заради близостта на експлозива, то поради опасността куршумите да рикошират в това ниско, обградено с камъни пространство. Неочаквано почувства гняв към малките им лъжи. За каква идиотка я смятаха? Хики може и да е стар войник, ала тя знаеше за войната повече, отколкото Мегън и Галахър, взети заедно. Искаше й се да изкрещи към тях някаква обида, заради покровителственото им държание. Продължи да лази покрай стената и усети как продължава да се извива навътре. Представяйки си подковообразната форма на покритата вътрешна галерия, прецени, че се намира под стаята за младоженците или под изповедалнята. Докосна с изненада нещо дървено. Сърцето й подскочи. Долепи лице до стената и застана на колене пред нея. Пръстите й напипаха ръждясало резе и го дръпнаха. Две панти изскърцаха силно в мрака. Лъчите се насочиха към нея.

Хики извика:

— Принуждаваш ни дълго да те гоним, млада госпожице. Надявам се, че не създаваш чак такива неприятности на ухажорите си.

Морийн изсъска тихо през зъби:

— Върви по дяволите, миризлив дъртак!

Бавно дръпна вратата. Ивици светлина се очертаха по краищата, видя, че беше голяма около три на три фута. Затвори я бързо, намери парче тухла и го хвърли надалеч от себе си към стената.

Лъчите се отклониха към звука. Тя открехна вратата около три инча и залепи лицето си към тесния процеп. Премигна няколко пъти и очите й видяха коридор, осветен с флуоресцентни лампи. Неговият под се намираше на около четири фута под нея — красив под от лъскавобял винил. Стените бяха измазани и боядисани, таванът беше от бели звукоизолирани тухли. Какъв красив коридор. По лицето й се стекоха сълзи.

Отвори широко вратичката, изтри очите си и отметна косите от лицето си. Нещо не беше наред… Протегна ръка и пръстите й докоснаха решетка, по която минаваше ток. Преграда срещу плъхове покриваше отвора.

ГЛАВА 40

Бърк влезе във вътрешния офис на монсеньор и погледна Лангли, който бе единственият човек там и в момента гледаше през прозореца. Бърк попита:

— Всички ли си тръгнаха?

Лангли се обърна. Бърк отново попита:

— Къде е Шрьодер?

— Облекчава се… или повръща, откъде да знам. Чу ли какво се случи?

— Осведомиха ме. Проклетите глупаци вътре наистина ще я взривят. Всички добре ли са?

— Кардиналът каза, че са добре. Освен другото, пропусна и две представления с разкриване на картите. Шрьодер срещу Шпигел и Шрьодер срещу Белини. Горкият Берт. Свикнал е винаги да бъде доброто момче. — Той направи пауза. — Мисля, че губи играта.

Бърк кимна.

— Как мислиш, той ли е виновен, или ние? Или може би причината е, че Флин е прекалено добър?

Лангли сви рамене.

— От всичко по малко.

Бърк отиде до бюфета и установи, че в бутилките не беше останало много. Попита:

— Защо Бог е позволил на ирландците да измислят уискито, Лангли?

Лангли отговори като прилежно подготвен ученик:

— За да ги държи настрана от ръководенето на света. Бърк се изсмя.

— Правилно. — Гласът му стана замислен: — Обзалагам се, че никой от фенианите не е пил нищо от четирийсет и осем часа. Познаваш ли жена на име Тери О’Нийл?

Лангли се концентрира за момент.

— Не. Нищо не ми говори. — Веднага съжали, задето употреби жаргона на обикновените ченгета и повтори: — Не познавам

идентичността зад това име. Обади се в службата.

— Вече звънях от долния етаж. Не знаят нищо, но ще проверят. Ами Дан Морган?

— Не. Ирландец ли е?

— Вероятно. От Северна Ирландия. Луиз обеща да се обади.

— Кои са тези хора?

— Нали това питам и аз. — Той изля остатъка от брендито и се замисли. — Тери О’Нийл… Мисля, че си спомням гласа и лицето, ала не мога да си спомня…

Лангли го прекъсна:

— Флин поиска да му занесем телевизор. От теб се очаква да му го доставиш. — Погледна към Бърк с ъгълчето на окото си. — Вие двамата май добре се разбирате.

Бърк обмисли изказването за момент. Въпреки обстоятелствата, при които се бяха срещнали, Флин беше мъж, който би му допаднал — ако Флин бе ченге, или ако Бърк беше от ИРА.

— Обади му се — добави Лангли. Бърк отиде до телефона:

— Флин може да почака.

Той провери дали високоговорителите в другите стаи са изключени, после включи интеркома върху бюрото, за да може и Лангли да слуша. Набра северния полицейски участък.

— Гонзалес? Тук е лейтенант Бърк. Прибрахте ли моя човек?

Последва дълго мълчание, през което Бърк установи, че е затаил дъх.

— Тоя е пълен кретен — рече Гонзалес. — Крещи нещо за полицейска държава и какви ли не още глупости. Казва, че ще ни съди за незаконно задържане. Спомням си, ти поиска да му осигурим защита.

— Там ли е още?

— Аха. Поиска да го закараме до управлението на пристанището. Не мога да го задържам и минута повече. Ако ме обвинят в незаконно задържане, ще натопя и тебе.

— Свържи ме с него!

— С удоволствие. Почакай!

Докато чакаше, Бърк се обърна към Лангли:

— Фъргюсън. Напипал е нещо. Тери О’Нийл, Дан Морган. Сега иска да се измъкне.

— Ами предложи му пари, за да остане.

— Още не си му платил за днес. Пък и няма такава сума, която да го спре — и каза в слушалката: — Джак…

Гласът на Фъргюсън изпълни стаята, креслив и развълнуван:

— Какво, по дяволите, правиш с мен, Пат? Така ли се постъпва с приятел? за Бога, човече…

— Зарежи! Свържи ме с хората, с които си говорил за Тери О’Нийл и Дан Морган.

— Няма да стане. Пазя в тайна източниците си. Не се отнасям с приятелите си като теб. Разузнавателните служби в тази страна…

— Запази това за първомайската си реч. Разбери, Мартин прецака всички ни. Той е силата, която стои зад фенианите. Цялата работа е гнусен номер, който цели да направи ирландците да изглеждат лоши и да обърне американското обществено мнение срещу ирландската борба.

Фъргюсън остана мълчалив за момент, после измърмори:

— Разбрах.

Бърк продължи настойчиво:

— Не знам колко информация ти е дал Мартин, и колко информация за полицията и фенианите е трябвало ти да му дадеш, но сега той заличава следите си. Ясно ли ти е?

— Което ми е ясно, е че съм в три смъртни списъка, на фенианите, на „временните“, и на Мартин. Напускам града.

— Налага се да останеш. Коя е Тери О’Нийл? Защо е отвлечена от Морган? Чия постановка е това? Къде я държат?

— Всичко е твой проблем.

— Работим върху него, Джак, но ти си по-близо до отговора. Нямаме много време. Ако съобщиш твоите източници…

— Не.

Бърк продължи:

— Виж дали не можеш да научиш нещо за Гордън Стилуей, настоящия архитект на „Свети Патрик“. Той също е изчезнал.

— Нагледахме се на това днес. Аз също изчезвам. Довиждане.

— Не! Остани!

— Защо? Защо да рискувам живота си?

— Затова, за което досега си го рискувал, мира. Фъргюсън въздъхна, не отговори. Лангли прошепна:

— Предложи му хиляда долара, не, хиляда и петстотин. Ще организираме благотворителен концерт, за да ги съберем.

Бърк каза в слушалката:

— Ще освободим от отговорност всички ирландци, които не са имали нищо общо с тази работа, включително твоите „официални“, и даже „временните“. Ще работим с теб, след като приключим с тази каша, и ще се погрижим правителството и пресата да не разпънат на кръст всички ви — направи пауза, после продължи: — Ти и аз като ирландци — спомни си опита на Флин да го причисли към тях, — ти и аз искаме да вървим с изправени глави след тази бъркотия.

Хвърли поглед към Лангли, който кимна възхитено. Бърк се обърна на другата страна, Фъргюсън отговори:

— Почакай малко — последва дълго мълчание, след което попита: — Как мога да те открия по-късно?

Бърк си отдъхна.

— Опитай да се обадиш в енорийския дом. До тогава линиите ще са чисти. Кажи паролата „Дребосък“. Ще те свържат с мен.

— По-добре „Гном“. Хубаво. Ако не мога да се свържа по телефона, няма да идвам там, кордонът се наблюдава от всякакви хора. Ако не се чуем, да си уговорим среща. Да речем, един часа в зоопарка.

— Нека е по-близо до катедралата — предложи Бърк.

— Добре. Но никакви барове или обществени места. — Той помисли. — Какво ще кажеш за онзи малък парк на Петдесет и първа, не е далеч от там.

— Затварят го през нощта.

— Прескочи през оградата. Бърк се усмихна.

— Някой ден ще си извадя ключ за всеки парк в този град.

— Запиши се в управата на парковете. Ще ти дадат по един заедно с метлата — посъветва го Фъргюсън.

— Късмет. — Бърк каза на Гонзалес: — Пусни го да върви. Затвори телефона и въздъхна дълбоко. Лангли попита:

— Смяташ ли, че тази О’Нийл е достатъчно важна, за да рискуваш живота му?

Бърк пресуши чашата с бренди и силно се намръщи.

— Как я пият тая пущина?

— Пат!

Бърк отиде до прозореца и погледна навън. Лангли продължи:

— Не правя никакви морални преценки. Искам само да знам, дали си заслужава Джак Фъргюсън да бъде убит?

Бърк промърмори сякаш на себе си:

— Отвличането е особено нещо, много по-сложно от обикновен удар, много по-зловещо, също като вземането на заложници — той помисли малко. — Вземането на заложници е форма на отвличане. Тери О’Нийл е заложница…

— На кого?

Бърк се обърна с лице към Лангли.

— Не знам.

— Кой какво и за кого трябва да направи, за да бъде освободена? Никой не е отправил никакви искания до този момент.

— Странно — съгласи се Бърк.

— Наистина — кимна Лангли.

Бърк погледна празния стол на Шрьодер. Присъствието му, въпреки всичко, бе вдъхвало увереност. Рече полушеговито:

— Сигурен ли си, че ще се върне? Лангли сви рамене.

— Помощникът му чака в стая с телефон. Чака като стажант големия момент в живота си… Обади се на Флин!

— По-късно.

Той седна на стола на Шрьодер, облегна се и погледна високия таван. От стена до стена вървеше дълга пукнатина, замазана с гипс, все още небоядисана. Представи си катедралата в развалини, после Статуята на свободата рухнала настрани и наполовина потопена във водите на пристанището. Помисли си за Римския колизеум, за разрушения Акропол, за потъналите храмове край Нил.

— Знаеш ли, сама по себе си катедралата не е толкова важна — продължи той. — Нито животът на който и да е от нас. Важно е как действаме и какво ще кажат за нас по-късно.

Лангли го погледна с уважение. Понякога Бърк го изненадваше.

— Да, вярно е. Но няма да го кажеш на никого днес.

— Нито утре, ако се наложи да извличаме тела от развалините.

Гласът на Хики се чу доста по-близо до Морийн.

— И какво открихме тук? Каква светлина влиза през онзи прозорец, Морийн? — той се изсмя и добави остро.

— Дръпни се оттам, или ще стреляме!

Морийн сви лакът и удари решетката. Телта се огъна, но краищата стояха здраво закрепени за стената. Тя притисна лице към мрежата. Коридорът свършваше на десет фута от лявата й страна. На отсрещната стена към края му имаше сиви плъзгащи се врати.-Врати на асансьор. Този асансьор водеше до стаята за младоженци отгоре. Отново блъсна решетката с лакът и едната й страна се откачи.

— Да, да… Моля ви.

Чу ги зад гърба си, драпаха по покритата с чакъл земя като плъхове, които бързаха към светлината. После Джон Хики излезе от мрака.

— Ръцете на главата, малката!

Тя се обърна и го погледна, сдържайки сълзите в очите си.

Хики любезничеше:

— Погледни се. Хубавите ти колене са изподрани. И каква е тази мръсотия по цялото ти лице, Морийн? Камуфлаж? Нуждаеш се от хубаво измиване. — Той прекара лъча на фенерчето по нея. — И дрехите ти са обърнати наопаки. Умно момиче. Умно. Ами какво е това около врата ти? — Дръпна импровизираната гарота и я усука. — Я, какво лошо момиче си била. — Преметна още веднъж гаротата и я стегна, докато тя започна да се задушава. — Още веднъж ми показа малка пукнатина в бронята ни, Морийн. Какво щяхме да правим без теб?

— Отхлаби примката и я блъсна на земята. Очите му се свиха в злобни цепки. — Смятам да ти пръсна главата и да те изхвърля в коридора. То ще помогне на полицията да вземе решението, от което се бои. Но от друга страна, много ми се иска да присъстваш на финала. — Усмихна се широко. — Искам да видиш как умира Флин или той да види как умираш ти.

Изведнъж в съзнанието й проблесна същността на злото у този старец.

— Убий ме!

Той поклати глава:

— Не, харесваш ми. Харесвам онова, в което се превръщаш. Но трябваше да убиеш Галахър. Можеше твърдо да те причислим към редовете на прокълнатите. А сега си неизяснен случай.

Той се изкиска. Морийн лежеше на влажната земя. Почувства как една ръка сграбчи дългата й коса и я повлече в тъмното. Мегън се

наведе над нея и опря пистолет в гърдите й.

— Имаш девет живота като котките. Но и последният ти живот свърши!

Хики я спря:

— Никакви такива, Мегън! Мегън извика през рамо:

— Този път няма да ме спреш — и обра спусъка. Хики изкрещя:

— Стой! Брайън ще реши, дали трябва да умре! И ако трябва, той иска сам да я убие.

Морийн го изслуша, без да покаже емоция. Чувстваше се вцепенена и празна. Мегън отново извика:

— Майната ти! Майната му и на Флин! Тя ще умре тук и сега.

Хики прошепна заплашително:

— Ако стреляш, ще те убия.

Всички чуха щракването на предпазителя на автоматичната му пушка. Галахър се намеси:

— Остави я, Мегън.

Никой не помръдна и не каза нищо. Най-сетне Мегън отдръпна пистолета. Светна фенерчето си и го насочи в лицето на Морийн. Подобие на усмивка разкриви устните й:

— Ти си стара… и не чак толкова красива.

Грубо мушна цевта на пистолета в гърдите на Морийн. Примижала от светлината, Морийн гледаше изкривеното й лице.

— Ти си много млада и би трябвало да си красива, но в очите ти има нещо грозно, Мегън, и всички го виждат.

Мегън я заплю, после се стопи в тъмнината. Хики се наведе над Морийн и изтри лицето й с кърпичка.

— Е, ако питаш мен, ти си много красива. Тя обърна лицето си настрани.

— Върви на майната си!

— Хайде сега. Чичо Джон те спасява за втори път. Тя не отговори и той продължи:

— Защото наистина искам да видиш какво ще стане по-късно. Да, ще бъде наистина зрелищно. Колко често можеш да видиш как една катедрала пада върху главата ти?

Галахър хлъцна и Хики се обърна към него:

— Просто се шегувам, Франк. Тя се обърна към Галахър:

— Много добре знаеш, че не се шегува. Хики се наведе до ухото й:

— Млъкни, или…

— Какво? Какво можеш да ми направиш? Той иска да види всички ни мъртви. Иска да е сигурен, че всички твои млади приятели ще го последват в гроба…

Хики се изсмя пискливо и пронизително. Плъховете спряха да цвърчат.

— Малките същества усещат опасността. Те подушват смъртта. Те знаят — рече Хики.

Галахър мълчеше, дишането му изпълваше студения неподвижен въздух.

Морийн се изправи бавно.

— Ами Бакстър? Другите?… Хики подхвърли небрежно:

— Бакстър е мъртъв. Отец Мърфи е ранен в лицето и умира. Кардиналът обаче е добре. — Прошепна укорително. — Видя ли какво направи?

Не можа да отговори, по лицето й закапаха сълзи. Хики й обърна гръб и насочи светлината към отвора. Галахър предложи:

— Не е лошо да поставим тук аларма.

— Единствената аларма, която може да се чуе оттук, трябва да е направена от килограм пластичен експлозив. Ще пратя Съливан да постави мина. — Хики погледна Морийн. — Е, ще си вървим ли у дома?

Запълзяха обратно. Докато налучкваха пътя, Хики непрестанно говореше.

— Ако бях по-млад, Морийн, щях да съм влюбен в теб. Приличаш на жените от Движението през моята младост. Толкова много от жените в други движения са грозотии, невротички или смахнати. Но ние винаги сме успявали да привлечем здравомислещи и красиви момичета като теб. Знаеш ли защо е така? — Той се задъхваше. — Е, не ми отговаряй. Измори ли се? И аз се изморих. Върви по-бавно, Галахър. Ама че си яко добиче. Чака ни още много път, преди да си отдъхнем. Заедно ще си отдъхнем, Морийн. Скоро всичко ще свърши… Ще се освободим от тревогите си, от връзките си… преди зазоряване… една хубава почивка… няма да е чак толкова лошо… няма, наистина… отиваме у дома.

ГЛАВА 41

Шрьодер влезе през двойната врата на вътрешния офис.

— Я виж кой се е върнал. Обади ли се на Флин?

— Не бих го направил без теб, Берт. По-добре ли се чувстваш?

Шрьодер заобиколи бюрото.

— Моля те, стани от стола ми.

Бърк освободи мястото. Докато се настаняваше, Шрьодер го погледна.

— Можеш ли да занесеш телевизор?

— Защо той не поиска телевизор веднага? Шрьодер се замисли, Флин не беше обикновеният случай от учебниците в много отношения. Дребни неща, като например, че не поиска веднага телевизор… и други такива, които се натрупваха… Лангли се обади:

— Държи фенианите в изолация. Тяхната единствена реалност е Брайън Флин. След пресконференцията ще разбие телевизора или ще го сложи някъде, където само той и Хики ще могат да го гледат, за да се информират.

Шрьодер кимна.

— Никога не съм можел да разбера, дали тази работа с телевизорите е част от проблема, или част от решението му. Но когато поискат, ние им даваме. — Той се обади на оператора. — Свържи ме с вътрешния телефон. — Подаде слушалката на Бърк, включи високоговорителите и се облегна назад с крака върху бюрото. — В ефир си, лейтенант. Един глас изгърмя от говорителите:

— Тук е Флин.

— Бърк.

— Слушай, лейтенант. Направи ми услугата да останеш в тоя проклет енорийски дом поне до зори. Не искаш ли да видиш как катедралата ще хвръкне във въздуха? Да не забравите да облепите с тиксо всички прозорци. И не стойте под полилеите.

Бърк знаеше, повече от двеста души в катедралния комплекс слушаха, всяка дума се записва и предава във Вашингтон и Лондон, Флин също го знаеше и разиграваше това за ефект.

— Какво мога да направя за теб?

— Не трябва ли да ме питаш първо за заложниците?

— Ти съобщи, че са добре.

— Но оттогава мина известно време.

— Добре, как са сега?

— Без промяна. Освен, че госпожица Малоун се поразходи из подземието. Но вече е тук. Изглежда ми малко изморена. Нали си е умница, откри вратичка към коридора, където е асансьорът за стаята на младоженците — той направи пауза, после продължи: — Обаче не пипайте отвора, защото е миниран с достатъчно пластичен експлозив, за да ви хвръкнат главите.

Бърк погледна Шрьодер, който вече — беше на другия телефон и говореше с един от лейтенантите на Белини.

— Разбрах.

— Добре. И също така можеш да си сигурен, че всеки друг вход, който намерите, също ще бъде миниран. Мога да те уверя, цялото подземие е осеяно с мини. Може и да ме подозираш в лъжа или че блъфирам, но не е много разумно да го проверявате. Кажи го и на хората от корпуса за бързо реагиране.

— Ще го направя, Флин продължи: — Сега ми трябва телевизора. Донеси го на обичайното място. След петнайсет минути.

Бърк погледна Шрьодер и скри с ръка микрофона. Шрьодер рече:

— Има телевизор на долния етаж в канцеларията на счетоводителите. Но трябва да поискаш нещо от него в замяна. Помоли да говориш с някой от заложниците.

Бърк каза в слушалката:

— Искам преди това да говоря с отец Мърфи.

— О, твоят приятел. Не трябваше да признаваш, че имаш приятел тук.

— Не ми е приятел. Той е моят изповедник.

Флин се изсмя високо.

— Извинявай, досмеша ме. Като в оня виц, нали знаеш: „Това не е дама, това е жена ми“.

Шрьодер потисна една усмивка. Бърк изглеждаше ядосан.

— Свържи ме с него.

Гласът на Флин стана сериозен.

— Не ми поставяй условия, Бърк.

— Няма да донеса телевизор, докато не говоря със свещеника.

Шрьодер въртеше възбудено глава:

— Стига! — прошепна той. — Не го притискай! Бърк продължи:

— Имаме да проведем един малък разговор, нали, Флин? Известно време Флин не отговори, после каза:

— Ще доведа Мърфи при вратата. Ще се видим на неутрална територия. Петнайсет… не, четиринайсет минути. И недей закъснява! — Той затвори.

Шрьодер погледна Бърк:

— Какъв диалог водите там долу, по дяволите? Сякаш не го е чул, Бърк се свърза отново с вътрешния телефон:

— Флин?

Гласът на Флин дойде леко изненадан:

— Какво има?

Флин усети тялото си да трепери от гняв.

— Ново правило, Флин. Не затваряй, докато не съм свършил! Ясен ли съм? — и тресна слушалката.

Шрьодер скочи:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Не научи ли нищо досега?

— Я се разкарай! — Той изтри с носна кърпа челото си. Шрьодер настоя:

— Не ти харесва да бъдеш от страната, която получава шамарите, а? Накърнява самолюбието ти? Тези копелета ме нарекоха с всевъзможни епитети тази вечер. Да си ме чул да…

— Добре. Имаш право. Съжалявам. Шрьодер повтори предишния си въпрос:

— За какво си говорите там долу?

Бърк поклати глава. Беше изморен и започваше да му писва. Знаеше, че щом той прави грешки от умора, то и с другите се случва същото.

Телефонът иззвъня. Шрьодер го вдигна и му подаде слушалката:

— Твоята тайна служба на „Пълийс Плаца“.

Бърк изключи всички високоговорители и занесе телефона настрани от бюрото.

— Луиз?

Дежурният сержант отговори:

— Нямаме нищо за Тери О’Нийл. Даниел Морган, трийсет и пет годишен, натурализиран американец. Роден в Ландъндери. Баща, протестант от Уелс. Майка, ирландска католичка. Вероятно още се намира в затвора Арма. Ще проверим при британците…

— Не проверявай нищо при тях, или при ЦРУ, или при ФБР, докато не получиш разрешение от мен или инспектор Лангли.

— Добре — тя продължи: — Направили сме досие на Морган, защото е бил арестуван при демонстрация пред сградата на Обединените нации през 1979-а. Глобен и освободен. Адрес на западната Двайсет и трета. Съмнявам се още да живее там. Нали? — Тя дочете документа, оформен при ареста, после каза: — Размножих го за нашите хора и за детективите. Ще изпратя копие и на теб. Още нямаме нищо за Стилуей Бърк затвори и се обърна към Лангли:

— Сега да занеса този телевизор. Шрьодер попита:

— За какво беше всичко? Лангли го погледна.

— Опитваме се да направим някакъв пробив, за да облекчим твоята задача и тази на Белини.

— Така ли? То е най-малкото, което можете да направите, след като оплескахте предварителното разузнаване.

Бърк се обади:

— Ако не бяхме го оплескали, нямаше да получиш възможността да преговаряш за живота на архиепископа на Ню Йорк и за спасяването на катедралата „Свети Патрик“.

— Благодаря. Страшно съм ви задължен.

Бърк го погледна внимателно и остана с впечатлението, че беше донякъде искрен.

Морийн излезе от тоалетната в стаята за младоженци и отиде до тоалетката. Горните й дрехи бяха преметнати на един стол отстрани, а пред огледалото имаше комплект с превързочни материали. Седна и го отвори.

Джийн Кеърни стоеше отстрани с пистолет в ръка и я наблюдаваше. След малко се изкашля и започна предпазливо:

— Знаеш ли… Все още говорят за теб в Движението. Морийн с безразличие потупваше коленете си с тампон, напоен в йод. Без да вдигне глава, попита спокойно:

— Говорят ли?

— Да, разказват истории за подвизите, които сте извършили с Брайън Флин, преди да ни измениш. Морийн я погледна. Беше го казала искрено, без враждебност или злоба. Просто предаваше факт, за който бе научила от чужди разкази — като историята на Юда. Из „Евангелието на ИРА“. Морийн погледна посинелите пръсти и устни на младата жена.

— Студено ли е горе? Тя кимна:

— Ужасно студено. Това за мен е възможност да се постопля и да почина, така че не бързай!

Морийн забеляза тресчици от дърво по дрехите на Кеърни:

— На дърводелци ли сте се правили? Кеърни извърна очи.

Морийн стана и вдигна полата си от стола.

— Не го правете, Джийн. Когато дойде моментът, ти и Артър, нали се казваше Артър, не трябва да правите, което са ви заповядали.

— Не си го и помисляй! Ние сме лоялни, не като тебе. Морийн се обърна и погледна в огледалото образа си и този на Джийн Кеърни отзад. Искаше да каже нещо на младата жена, обаче нямаше какво да се каже на човек, който вече бе извършил светотатство и вероятно скоро щеше да извърши и убийство. Джийн Кеърни щеше неизбежно да намери собствения си път за бягство, или да умре твърде млада.

На вратата се почука и някой я открехна леко. Флин подаде глава и очите му се спряха върху Морийн. После погледна настрана.

— Извинявай, мислех, че сте свършили. Морийн вдигна полата си, взе блузата и я нахлузи, Флин влезе в стаята и се огледа. Насочи вниманието си към марлите и йода.

— Историята има склонността да се повтаря, нали? Морийн закопчаваше блузата си.

— Как може да е иначе, щом продължаваме да правим същите грешки?

Флин се усмихна:

— Някой ден ще се поправим.

— Едва ли.

Той освободи с жест Джийн Кеърни и тя тръгна неохотно, с разочарование, изписано на лицето й. Морийн се настани пред тоалетката и прекара гребен през косите си. Флин я наблюдава мълчаливо известно време.

— Искам да говоря с теб.

— Слушам те.

— В параклиса.

— Тук сме съвсем сами.

— Е… да. Прекалено сами. Хората ще почнат да приказват. Не мога да допусна да се компрометирам, нито пък ти…

Тя се засмя и стана:

— За какво ще приказват хората? Вярно, Брайън, забравих… тук, в катедралата, в стаята на младоженците… Все още сте толкова пълни с предразсъдъци към секса католици. — Тя се приближи до него. — Добре. Аз съм готова. Да вървим.

Той хвана раменете й и я завъртя към себе си. Тя поклати глава:

— Не, Брайън. Прекалено е късно.

Стори й се, че видя на лицето му отчаяние… почти уплаха. Той попита:

— Защо жените винаги казват така? Никога не е прекалено късно. В тези неща няма цикли или сезони.

— Има. Сега за нас е зима. И няма да настъпи пролет, докато сме живи. Той я дръпна към себе си и я целуна. Преди тя да успее да реагира, беше излязъл.

Няколко секунди тя остана да стърчи неподвижно в средата на стаята. После ръката й бавно се вдигна и пръстите й докоснаха устните. Поклати глава:

— Глупак. Нещастен глупак.

Отец Мърфи седеше на скамейка в светилището с превръзка на дясната челюст. Кардиналът бе до него. На същата скамейка лежеше, обърнат настрани, Харолд Бакстър. Голите му гърди бяха увити с бинт. Дълга ивица засъхнала кръв минаваше през гърба му. На гърдите му имаше едно по-малко червено петно. Върху лицето му се виждаше резултатът от ударите на Педар Фицджералд. От ритника на Мегън едното му око беше отекло и почти затворено.

Морийн прекоси светилището и клекна до двамата ранени мъже. Размениха тихи поздрави.

— Хики ме излъга, че си мъртъв, и че отец Мърфи също умира — прошепна на Бакстър тя.

Бакстър поклати глава:

— Този човек изобщо не е с всичкия си.

Той се огледа, Флин, Хики и Мегън Фицджералд не се виждаха никъде. Това кой знае защо му действаше по-зле, отколкото ако бяха пред очите му. Чувстваше, че започва да губи кураж и знаеше, че другите изпитват същото. Продължи:

— Ако не можем да избягаме… Трябва да обсъдим какви възможности за оцеляване имаме тук вътре. Да им излезем насреща и да не им позволяваме да ни разделят и изолират. Да се опитаме да разберем що за хора са нашите похитители.

Морийн помисли малко:

— Трудно е да разбереш тези хора. Никога не съм разбирала Брайън Флин, не съм имала представа какво го кара да продължава. — Тя направи пауза: — След всичките тези години… си мислех, че ще науча как е умрял или как е рухнал психически, както става с толкова много от тях. Или, че е заминал за Испания, както правят други, но той продължава… сякаш е безсмъртен, измъчен от живота, неспособен да умре, да остави меча, който вече се е превърнал в бреме… Господи, почти изпитвам жал към него.

Чувстваше се донякъде неудобно от признанията си за Брайън Флин — сякаш го предаваше. Кардиналът се приведе над тримата:

— В кулата научих, че Брайън Флин изповядва някаква странна вяра. Той е романтик, човек, който живее в мрачното минало. Идеята за кървавото жертвоприношение, което може би ще се окаже изходът от тази ситуация, често се повтаря в ирландските митове, легенди и история. Тези хора са обградени от аурата на обречеността така, както аурата на крайната победа е вплетена в британската и американската душа. — Кардиналът помисли, после продължи: — Той наистина вярва, че е превъплъщение на Фин Макмейл — погледна Морийн. — Все още много те обича.

Морийн поруменя:

— Това няма да го спре да ме убие.

— Той ще посегне на теб, само ако разбере, че не чувстваш нищо към него — отговори кардиналът.

Тя си спомни сцената в стаята за младоженци.

— И какво се очаква от мен? Да играя според очакванията му?

Отец Мърфи се намеси:

— Всички ще трябва да го правим, ако искаме да оцелеем. Да му покажем, че се интересуваме от неговата личност… Мисля, че поне

някои от нас наистина правят това. Загрижен съм за душата му.

Бакстър кимна бавно:

— Знаеш ли, всъщност нищо няма да ни струва да сме учтиви… освен малко самоуважение. — Той се усмихна и добави: — И когато всички се успокоят, можем да направим друг опит.

Морийн кимна бързо:

— Имам желание за това. Кардиналът не повярва на ушите си:

— На вас двамата не ви ли стигна?

— Не — отговори тя. Бакстър рече:

— Ако Флин беше единственият ни проблем, бих се примирил. Но когато погледна в очите на Джон Хики и Мегън Фицджералд… Морийн и аз вече разговаряхме и реших, че не искам утрешните вестници да говорят за моята екзекуция и мъченичество. Искам заглавията да гласят: „Загинал при опит за бягство“. Кардиналът подметна кисело:

— Може да е „Глупав опит за бягство… малко преди да бъде освободен“.

Бакстър контрира:

— Престанах да вярвам в споразумение чрез преговори. То свежда възможностите ми за избор до една.

— Почти съм сигурна, Хики иска да убие всички ни и да разруши този храм — вметна Морийн.

Бакстър се поизправи с известно затруднение.

— Има още един начин да се измъкнем оттук… и всички можем да го направим… трябва да го направим, защото е последният ни шанс.

След кратка вътрешна борба отец Мърфи каза:

— Аз идвам с вас — и погледна кардинала. Кардиналът поклати отрицателно глава:

— Беше цяло чудо, дето не ни убиха всички последния път. Продължавам да настоявам, че…

Морийн бръкна в джоба си и извади малко бяло парче.

— Някой от вас знае ли какво е това? Не, разбира се, не знаете. Това е пластичен експлозив. Както и подозирахме, точно него са свалили долу Хики и Мегън. Поставено е поне около една от колоните. Не знам още колко колони има там и колко от тях са облепени, но знам, че два куфара от това вещество, поставено както трябва, са достатъчни

да съборят покрива. — Тя заби очи в кардинала, който бе пребледнял. — И не виждам дистанционен детонатор и жица тук горе. Затова допускам, че всичко е свързано с часовников механизъм. Но за колко часа е настроен? — Огледа тримата мъже. — Поне един от нас трябва да се измъкне оттук и да предупреди хората отвън.

Брайън Флин отиде бавно до мястото за даване на причастие и попита заплашително:

— Пак ли заговорничите? Ваше високопреосвещенство, моля ви да си стоите на вашия издигнат трон.

Ранените господа не се нуждаят от вашата утеха. Достатъчно им е да знаят, че са още живи. Госпожице Малоун, мога ли да поговоря с вас при олтара на Дева Мария?

Морийн се изправи и усети цялото си тяло вдървено. Отиде без да бърза до страничните стъпала, мина в покритата вътрешна галерия и стигна до олтара на Дева Мария.

Брайън застана зад нея и посочи една скамейка в дъното. Тя седна. Остана прав до нея и огледа тихия параклис. Беше различно от всичко останало в катедралата. Архитектурата бе много по-елегантна и изтънчена. Мраморните стени бяха в по-мек нюанс, а издължените прозорци бяха оцветени предимно в наситени кобалтовосини нюанси. Вдигна очи към прозорците вдясно от входа. Едно лице, което му заприлича на Карл Маркс, го гледаше от единия прозорец и наистина, фигурата носеше червено знаме в едната си ръка и чук в другата, с който замахваше към кръста върху някаква църква.

— Май не изглеждаш чак такъв демон, ако образът ти е нарисуван на прозореца в някоя църква. Като обява в някоя поща в рая: „Издирва се за ерес“. — Той посочи нататък. — Карл Маркс. Не е ли странно?

Тя погледна портрета.

— Ще ти се да беше, Брайън Флин, нали? Той се засмя.

— Четеш в черната ми душа, Морийн. — Обърна се към олтара, сгушен в извития край на параклиса. — Боже, колко пари се харчат за построяването на такива места.

— По-добре да се дадат за оръжия, така ли мислиш? Погледна я.

— Не бъди рязка с мен, Морийн.

— Съжалявам.

— Наистина ли?

Тя се поколеба, после отговори:

— Да.

Той се усмихна. Очите му зашариха нагоре, покрай статуята на Девата върху олтара до прозореца на апсидата.

— Първата светлина на утрото ще влезе през този прозорец. Надявам се вече да не сме тук, за да я видим.

Обърна се рязко към него.

— Ти няма да изгориш тази църква и няма да убиеш невинни заложници. Затова спри да говориш като човек, който може да го направи. Той сложи ръката си на рамото й и тя се плъзна настрани. Седна до нея и каза:

— Значи има някаква огромна грешка, щом съм оставил впечатлението, че блъфирам.

— Може би мисля така, защото те познавам. Успя да заблудиш всички останали.

— Но аз не заблуждавам и не блъфирам.

— Би ли застрелял мен?

— Да… и после ще застрелям себе си, разбира се.

— Колко романтично!

— Звучи ужасно, нали?

— Ти чуваш ли се какво говориш?

— Да… Всъщност, исках да говоря с теб отново, обаче се случиха толкова неща… Но сега имаме малко време. Първо трябва да ми обещаеш, че няма да бягаш отново.

— Добре.

Той я погледна.

— Говоря сериозно. Следващия път ще те убият.

— И какво от това? По-добре така, отколкото да бъда застреляна в гръб от теб.

— Не говори така. Не мисля, че ще се стигне до там.

— Но не си много сигурен.

— Зависи от неща, които вече са извън моя контрол. Тогава не трябваше да поставяш на карта моя живот и живота на всички останали. Защо смяташ, че хората отвън ще бъдат разумни и загрижени за нас, ако ти не си?

— Нямат друг избор.

— Освен да бъдат разумни и състрадателни? Виждам, че си развил вяра към човечеството. Ако хората се държаха по този начин, никой от нас нямаше сега да е тук.

— Заприлича на спора, който не довършихме преди четири години. — Загледа се през прозореца, а после се обърна към нея: — Ще дойдеш ли с мен, когато си тръгнем оттук?

Тя го погледна в очите.

— Когато си тръгнеш оттук, ще идеш в затвора или в гробището. Не, благодаря.

— Върви по дяволите! Ще си тръгна от тук свободен и жив, както влязох. Отговори на въпроса ми.

— А какво ще стане с бедната Мегън? Ще разбиеш любещото й сърце, Брайън.

— Млъкни — той стисна ръката й здраво. — Нуждая се от теб, Морийн.

Тя не отговори. Той продължи:

— Готов съм да се оттегля. Наистина. Веднага, щом тази работа приключи. Научих много неща.

— Например?

— Разбрах какво е важно за мен. Виж какво, ти напусна, когато се почувства готова. Сега аз правя същото. Съжалявам, че не бях готов тогава, когато ти беше.

— И двамата не вярваме на нито една дума. „Веднъж влязъл, оставаш докрай“. Ти и всички останали постоянно го запращахте в лицето ми години наред. Сега ти го връщам. „Веднъж влязъл…“

— Спри! — той я дръпна към себе си. — В този момент вярвам, че ще изляза. Защо не можеш да вярваш заедно с мен?

Внезапно се почувства отпаднала и постави ръката си върху неговата. В гласа й прозвуча безнадеждност.

— Дори и да беше възможно, съществуват хора, които имат други планове за твоето оттегляне, Брайън, и те не включват къщичка край морето в Кери. — Тя се отпусна на рамото му. — Ами аз? Все още ИРА ме търси. Човек не може да прави нещата, които сме правили, и да очаква след това да живее щастливо. Кога за последен път си чувал тропане на вратата, без да подскочи сърцето ти? Мислиш ли, че можеш да обявиш оттеглянето си като някой уважаван държавник и да седнеш да пишеш мемоари? Оставил си кървава диря по цяла

Ирландия, Брайън Флин. И има хора, ирландци и британци, които търсят отплата.

— Все има някъде място, където да отидем.

— Не на тази планета. Светът е малък, както много от нашите хора са открили с течение на времето. Помисли как ще изглежда животът ни заедно. Никой от нас няма да може да излезе, за да купи пакет чай, без да се запита дали не се виждаме за последно. Всяко писмо в пощенската кутия може да избухне в лицето ти. А какво ще стане… Ако имаме деца? Помисли малко за това.

Той не отговори. Тя поклати бавно глава:

— Не искам да живея така. Достатъчно ми е да се тревожа за себе си. Чувствам голямо облекчение, че няма за кого друг да се тревожа. Нито за теб, нито за Шийла… защо трябва да идвам с теб и да се притеснявам кога ще те убият? Защо и ти да се тревожиш кога ще ме открият?

Той се втренчи в пода между краката си, после вдигна поглед към олтара.

— Но… ти би желала… искам да кажа, ако беше възможно…

Тя затвори очи.

— Някога исках. Предполагам, все още искам. Ала съдбата ни е отредила друго.

Той се изправи рязко и тръгна по пътеката.

— Е, щом поне би искала… приятно ми е да го знам, Морийн. Ще добавя името на Шийла в списъка.

— Не очаквай нищо в замяна.

— Не очаквам. Хайде да се връщаме.

— Имаш ли нещо против да постоя тук?

— Аз, не. Но… тук не си в безопасност. Мегън…

— Божичко, Брайън, говориш за нея сякаш е бясно куче, дебнещо да убие овцата, която се е отделила от стадото.

— Тя е малко… отмъстителна.

— Отмъстителна? Какво съм й сторила?

— Тя… тя те обвинява донякъде за залавянето на брат й. Знам, че е глупаво, но тя е…

— Кръвожадна? Как си се забъркал с тази дивачка? В това ли се превръща младостта на Ирландия?

Флин погледна към входа на параклиса.

— Може би. Единственото, което познават, е войната, единственото, което Мегън познава от дете. Някогашните танци и пикници са се превърнали в баналност. Тези млади хора дори не си спомнят как изглеждаше Белфаст преди. Затова не можеш да ги виниш.

Нали разбираш? Тя се изправи.

— При нея има нещо повече от военна психоза. Ти и аз… Брайън, нашите души не са мъртви, нали?

— Ние си спомняме живота отпреди.

Морийн си спомни за Джийн Кеърни. Представи си и лицата на останалите.

— Ние започнахме, помниш ли?

— Не. Другата страна го започна.

— Какво значение има? Дълго след като всичко приключи, нашата страна ще има в наследство деца, превърнати в убийци, и деца, треперещи в тъмните ъгли. Ние го създаваме и ще трябва да мине едно поколение, за да бъде забравено.

Той завъртя глава:

— Боя се, няма да е достатъчно. Ирландците не забравят нищо за едно поколение. Те го записват и го препрочитат, и го разказват край огнището. Ти, аз и Мегън сме продукт на случилото се далеч преди сегашните беди. Кръвопролитията, извършени от Кромуел, сякаш са станали преди седмица, големият глад сякаш е бил вчера, въстанието и гражданската война са започнали тази сутрин. Попитай Джон Хики. Той ще ти каже.

Тя въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да не беше толкова прав за тези неща.

— Ще ми се ти да не беше толкова права за нас. Хайде! Тя тръгна с него и двамата излязоха от тихия параклис.

ГЛАВА 42

Флин слезе по стъпалата към ризницата и видя Бърк и Педар Фицджералд застанали един срещу друг от двете страни на вратата. На площадката до Бърк беше оставен портативен телевизор. Флин каза на Фицджералд:

— Доведи свещеника след пет минути.

Фицджералд преметна автомата през рамо и го остави. Бърк огледа внимателно Флин. Изглеждаше изморен, дори малко тъжен. Флин извади детектора за микрофони и го прекара покрай телевизора.

— И двамата сме подозрителни хора, по характер и професия. Но колко самотни ни прави това, нали?

— Защо е тази внезапна меланхолия? Флин поклати бавно глава.

— Не престават да мисля, че всичко няма да свърши добре.

— А аз почти мога да ти гарантирам.

Флин се усмихна.

— Ти си истинско облекчение след онова магаре Шрьодер. Не ме тормозиш със сладки приказки и не ме убеждаваш да се предам.

— След този комплимент не ми е удобно да го кажа, но наистина е разумно да се предадеш.

— Не мога, дори и да искам. Тази машина, която сглобих, няма истинска глава, нито истински мозък. Но има много смъртоносни придатъци, в и извън катедралата, и всеки е настроен да действа или реагира при определени условия. Аз съм само създателят, който стои извън този организъм. Предполагам, че говоря от негово име, но не с неговата уста. Разбираш ли?

— Да.

Бърк не можеше да определи дали този песимизъм е подправен, Флин беше прекрасен актьор. Всяка негова реплика бе измислена така, че да създава илюзия и да предизвиква определен отговор.

Флин кимна и се облегна тежко на решетката. Бърк остана с впечатлението, че той води някаква вътрешна борба, която изчерпва голяма част от силите му. След малко Флин започна:

— Както и да е, ето за какво исках да разговаряме. Хики и аз стигнахме до заключението, че Мартин е отвлякъл настоящия архитект на «Свети Патрик». Ще попиташ защо. За да не можете да планирате и осъществите успешна атака срещу нас.

Бърк го обмисляше. Наистина, сега в резиденцията на кардинала и в енорийския дом щеше да цари повече оптимизъм, ако Стилуей и Белини в този момент разглеждаха плановете. Бърк се опита да сглоби всичко в главата си. Фенианите бяха изпуснали Стилуей. Вече беше станало ясно. Морийн Малоун нямаше да открие онази врата към коридора, ако Стилуей бе вътре. Защото Стилуей, дори и да беше храбър мъж, след петнайсет минути, прекарани с тази банда, щеше да изплюе всичко. Не беше твърде трудно да се сети човек, че майор Мартин бе предвидил колко важен е Стилуей и че го е отвлякъл, преди фенианите да се доберат до него. Но за да се допусне това, човек трябваше да знае колко отвратителен и хладнокръвен е майор Мартин. Флин наруши мълчанието.

— Сега стана ли ти ясно? Мартин не иска полицията да действа прекалено бързо. Той иска да проточи нещата, иска да наближи крайният срок. Вероятно вече е предложил да поискате удължаване на срока. Познах ли?

Бърк не отговори, Флин се приближи още.

— А без твърд план за атака вие сте готови да му повярвате. Искам да ти кажа, че в шест часа и три минути тази катедрала няма да съществува. Ако нападнете, ще загубите много хора. Единственият начин да се предотврати кръвопролитието, е да изпълните моите условия. Ти знаеш, че загубихте. Затова преглътни цялата си проклета гордост и съобщи на тъпите копелета там горе, че всичко свършва дотук.

— Няма да ме чуят.

— Накарай ги да те чуят!

— За хората отвън фенианите не са нищо по-различно от онази нюйоркска улична банда, която се нарича Езичниците — каза Бърк. — Те не могат да си позволят да сключват сделки с теб, Флин. Законът ги задължава да те арестуват, да те хвърлят в дранголника заедно с крадците и изнасилвачите, защото такива са всички терористи, крадци, убийци и изнасилвачи, но в по-голям мащаб.

— Млъкни!

Известно време никой от двамата не проговори нито дума. После Бърк заговори по-кротко:

— Казвам ти каква е тяхната позиция. Казвам ти онова, което Шрьодер няма да ти каже. Вярно е, че загубихме, обаче е вярно също и че няма, и не можем, да капитулираме. Вие можете да го направите… с чест… Споразумейте се за най-добрите възможни условия, оставете оръжията…

— Не. Нито един от нас вътре няма да приеме по-малко от вече поисканото.

— Добре — кимна Бърк. — Ще предам това. Може би все пак ще успеем да измислим нещо, което да спаси теб, хората ти, заложниците и катедралата… Ала хората в затворите… — Той поклати глава. — Лондон никога няма…

Флин също поклати глава.

— Всичко или нищо.

Двамата изпаднаха в мълчание. Всеки беше наясно, че е казал повече, отколкото трябва. Всеки беше наясно също, че е изгубил част от зародилото се между тях.

Гласът на Педар Фицджералд долетя от горния край на стълбището:

— Отец Мърфи!

Флин се обърна и викна в отговор:

— Прати го да слезе.

Свещеникът тръгна със залитане по мраморното стълбище. Като подпираше огромното си тяло на месинговия парапет. Усмихна се през превръзките и рече приглушено:

— Патрик, радвам се да те видя.

Той протегна ръка през металните пръчки. Бърк я пое.

— Добре ли си? Мърфи кимна.

— Размина ми се на косъм. Господ все още не иска да ме прибере.

Бърк пусна ръката на свещеника и отдръпна своята. Флин протегна ръката си.

— Дай ми това.

Бърк отвори шепа и Флин взе късчето хартия. Разгърна го и прочете думите, написани с молив. «Хики изпрати последното съобщение от изповедалнята». Следваше доста точно описание на

защитните сили в катедралата. Флин се намръщи над първото изречение. «Хики изпрати последното съобщение…» какво ли значи то? Прибра листчето и ги погледна. В очите му нямаше гняв.

— Гордея се с тези хора, Бърк. Показаха силен дух. Дори и двамата свещеници успяват да ни държат на тръни.

Бърк се обърна към Мърфи:

— Някой от вас има ли нужда от лекар? Мърфи поклати глава:

— Не. Малко сме пострадали, но лекар не може да направи за нас кой знае колко. Ще се оправим.

— Това беше, отче. Върви при другите — рече Флин. Мърфи се огледа неуверено. Погледна веригата и катинара, после Флин, който беше висок колкото него, но не толкова тежък.

Флин долови опасността и се дръпна назад. Дясната му ръка висеше отстрани, но положението на пръстите показваше, готов е да посегне за пистолета.

— Случвало се е да ме удрят свещеници и преди, и имам да си връщам. Не ми давай повод. Върви!

Мърфи кимна, обърна се и вдигна крак да изкачи стъпалата. После извика през рамо:

— Пат, кажи на хората отвън, че не се страхуваме.

— Те го знаят, отче.

Мърфи се застоя малко пред вратата на криптата, после се обърна и изчезна зад извивката на стълбището.

Флин мушна ръце в джобовете си. Сведе очи към пода, после бавно ги вдигна, докато срещна погледа на Бърк. каза без следа от жестокост:

— Обещай ми нещо, лейтенант. Обещай ми едно нещо тази нощ…

Бърк чакаше.

— Обещай ми, ако ни нападнат, ти да бъдеш с тях.

— Какво?… Флин продължи:

— Защото, нали разбираш, ако знаеш, че си бил дотолкова въвлечен, ти подсъзнателно няма да виждаш или казваш там горе нещата, които би трябвало да кажеш. И след това няма да живееш в мир със съвестта си. Знаеш какво искам да кажа.

Бърк усети устата си да пресъхва. Помисли си какъв глупак е Шрьодер. Тази нощ не беше за хората от задните ешелони, фронтовата

линия се приближаваше. Той погледна Флин и кимна едва забележимо.

Флин прие съгласието му мълчаливо. Отмести поглед:

— Втори път не напускай енорийския дом. Бърк не отговори.

— Стой наблизо! Особено когато наближи утрото.

— Ще стоя.

Флин погледна към ризницата и спря вниманието си на олтара в дъното на малкия параклис, който се намираше точно под олтара на Дева Мария. Зад този олтар също имаше готически прозорци, но тези подземни прозорци бяха изкуствено осветени отзад. Обърнати на изток, бяха изпълнени със светлината на вечно фалшиво зазоряване. Без да сваля втренчен поглед от тях, той рече тихо:

— Прекарах голяма част от живота си на тъмно, но никога не съм се страхувал толкова от настъпването на светлината.

— Знам как се чувстваш.

— Добре… Другите там горе изплашени ли са?

— Мисля, че да.

Флин кимна бавно.

— Радвам се. Не е приятно да си единственият уплашен.

— Не е.

Флин продължи:

— Някой ден, ако има друг ден след този, ще ти разкажа една история за абатство Уайтхорн. И за този пръстен — той почука с него по металните пръчки.

Бърк погледна пръстена. Подозираше, че представлява някакъв талисман. Винаги беше намесена някаква магия, щом си имаше работа с хора, които стояха толкова близо до смъртта, особено ако бяха ирландци.

Флин заболе очи в пода.

— Може да се видим по-късно. Бърк кимна и слезе по стъпалата.

ГЛАВА 43

Брайън Флин отиде зад завесата, която скриваше входа на изповедалнята, и видя малкия бял бутон на рамката. «Хики изпрати последното съобщение…» Флин се обърна при звука на приближаващи стъпки.

Хики се спря и погледна часовника си.

— Време е да се срещнем с пресата, Брайън. Той погледна Хики.

— Разкажи ми за този звънец.

Хики хвърли поглед към изповедалнята.

— А, това ли? Няма нищо за разказване. Хванах Мърфи, докато се опитваше да изпрати съобщение по време на изповедта. Можеш ли да си представиш, свещеник да направи такова нещо? Смятам, че този звънец се чува в енорийския дом. Така че изпратих няколко красиви думи, каквито никога не са чували в общежитието на светите отци.

Той се изкиска. Флин отговори с пресилена усмивка, но обяснението на Хики вместо да даде отговори, повдигаше нови въпроси. «Хики изпрати последното съобщение…» Кой е изпратил предишното или предишните съобщения? Каза:

— Трябваше да ме информираш.

— Ах, Брайън, бремето на командира е толкова тежко, че не е нужно да те занимавам с дреболии.

— И все пак… — Той погледна тебеширенобледото лице на Хики и видя дружелюбния блясък в очите му да се превръща в ярко пламъче. Значението му бе ясно. Дори си представи как му казва: «Спри дотук». Флин се обърна. Хики се засмя и почука часовника си.

— Време е да разтворим ада пред тях.

Флин не помръдна към асансьора. Беше разбрал, че връзката му с Джон Хики бе стигнала до превратна точка. По гърба му премина тръпка, овладя го страх, различен от всеки нормален страх, който беше изпитвал досега. Какво чудовище съм пуснал на свобода?

Хики свърна в тунела до изповедалнята, който минаваше в коридора покрай стаята за младоженци. Спря пред дъбовата врата на

асансьора и изключи алармата. Бавно започна да обезврежда мината. Флин застана зад гърба му. Хики довърши работата си.

— Ето, готово… Ще я активирам пак, когато слезеш. Той отвори дъбовата врата, зад която бяха плъзгащите се врати на асансьора. Флин се приближи. Хики рече:

— Когато се върнеш, почукай на дъбовата врата. Три дълги и две къси. Така ще знам, че си ти, и ще обезвредя мината отново. — Погледна го. — Успех.

Флин пристъпи още по-близо, втренчил поглед в сивите врати на асансьора, после в мината, висяща от полуотворената дъбова врата. «Ще знам, че си ти, и ще обезвредя мината…» Той погледна в очите на Хики:

— Имам по-добра идея.

Инспектор Лангли и Робърта Шпигел чакаха в ярко осветения коридор на подземието. С тях имаше полицай от корпуса за бързо реагиране и трима офицери от разузнаването. Лангли провери колко е часът. Минаваше десет. Той залепи ухо до вратите на асансьора. Не чу нищо и се изправи.

— Това копеле кара три телевизионни мрежи и всички местни радиостанции да го чакат — рече Робърта Шпигел. — «Комплексът на Мусолини». Накарай ги да чакат, докато изпаднат в делириум от предчувствия.

Лангли кимна, разбирайки, че се чувстват точно по този начин в очакване на появата на Брайън Флин. Внезапно звукът от асансьора изгърмя в тишината на коридора. Бученето се засили, докато асансьорът слизаше от коридора в подземието. Вратите започнаха да се плъзгат.

Лангли, тримата от разузнаването и полицаите несъзнателно се изпънаха. Робърта Шпигел вдигна ръка към косата си. Усети разтуптяването на сърцето си.

Вратите се разтвориха и от тях излезе не Брайън Флин, а Джон Хики. Той прекрачи в преддверието и се усмихна.

— Фин Макмейл, водачът на фенианите, изпраща своите поздрави и иска да ви предам, че съжалява. — Хики се огледа. — Моят шеф е подозрителен човек, именно затова е останал толкова дълго жив. Предполагам, че е имал предчувствие за всички възможни опасности, на които може да се изложи в такава ситуация — погледна Лангли. —

Той е умен мъж, който не иска да поставя такова изкушение пред вас, или вашите съюзници британците. Затова изпрати мен, своя верен помощник.

Лангли намери за трудно да повярва, че Флин се страхува от капан при положение, че има четирима заложници, които да гарантират безопасността му.

— Ти, разбира се, си Джон Хики — рече Лангли. Хики се поклони официално.

— Имате право. Лангли сви рамене:

— Значи шоуто е твое. Хики се усмихна.

— Така е. И с кого имам удоволствието да разговарям?

— Инспектор Лангли.

— А, да… А дамата? — той погледна Шпигел.

— Казвам се Робърта Шпигел. От канцеларията на кмета.

Хики се поклони отново и пое ръката й.

— Да, чух ви веднъж по радиото. Вие сте много по-красива, отколкото си представях по гласа. — Той направи извинителен жест. — Моля, не ме разбирайте неправилно.

Шпигел отдръпна ръката си и остана мълчалива. Преживяваше непозната за нея неспособност да намери отговор.

Лангли предложи:

— Да тръгваме.

Без да му обръща внимание, Хики викна към коридора:

— Ами тези господа? — Той се приближи до висок полицай и прочете името на табелката му: — Гилхули. — Взе ръката на мъжа и я стисна. — Обичам мекото звучене на келтските имена. Познавах хора от Туламор, които се казваха Гилхули.

Полицаят почувства неудобство. Хики мина нагоре и надолу по коридора, като се ръкуваше с всеки човек и го наричаше по име. Лангли и Шпигел си размениха погледи. Лангли прошепна:

— Пред него Мусолини изглежда като вързан в езика ученик.

Хики разтърси ръката на последния човек, голям мъж с пушка.

— Бог да е с теб тази нощ, момче. Надявам се следващия път да се срещнем при по-добри обстоятелства.

Лангли каза нетърпеливо:

— Сега можем ли да вървим? Хики отговори:

— Водете ни, инспекторе. — Той тръгна редом с Лангли и Шпигел. Трима агенти от разузнаването ги последваха. Хики отбеляза: — Трябваше да ме представите на тези мъже. Вие ги пренебрегнахте. Как можеш да накараш човек да те следва, ако се отнасяш към него като с тояжка за челик.

Лангли не беше съвсем сигурен какво значи «челик» и за всеки случай реши да не отговаря. Хики продължи:

— В древните времена противниците се поздравявали преди битката. А осъденият на смърт се ръкувал със своя екзекутор или дори го благославял, с което показвал взаимно уважение и състрадание. Време е отново да поставим войната и смъртта на лична основа.

Лангли спря пред дървена врата.

— Прав си — погледна към Хики. — Ето я залата за журналисти.

— Никога не са ме снимали за телевизията. Трябва ли да бъда гримиран? — попита Хики.

Лангли направи знак на трима детективи и му каза:

— Преди да влезеш, трябва да те попитам дали си въоръжен.

— Не. А ти?

Лангли кимна на един от мъжете, който извади детектор за метали и го прекара покрай тялото на Хики. Хики се пошегува:

— Може да откриете онзи британски куршум, който нося в задника си от деветдесет и първа.

Детекторът не изпищя и Лангли протегна ръка да бутне вратата. Хики влезе в стаята и разговорите веднага секнаха. Залата за пресконференции под ризницата беше дълга, облицована в бяло стая, с таван от звукоизолиращи плоскости. Няколко ниски масички бяха наредени на групи около дълга маса за пресконференции. От тавана висяха кабели за камерите и за осветлението. Хики бавно огледа стаята и лицата на хората, обърнати към него.

Един репортер, Дейвид Рот, избран за говорител, се изправи и се представи. Посочи стол в средата на дългата маса. Хики седна. Рот попита:

— Вие ли сте Брайън Флин, който нарича себе си Фин Макмейл?

Хики се облегна назад и се разположи удобно.

— Не, аз съм Джон Хики, човекът, който се нарича Джон Хики. Чували сте за мен, предполагам, и преди да свършим, ще ме познавате

достатъчно добре. — Той огледа масата. — Моля, всеки да се представи.

Рот изглеждаше малко изненадан, но се представи отново и посочи друг репортер. Всеки мъж или жена в залата, включително техниците, по молба на Хики, каза името си. Хики кимаше любезно на всеки. Накрая рече:

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Надявам се забавянето да не накара представителите на правителствата да си тръгнат.

Рот обяви:

— Такива няма да присъстват.

Хики изобрази на лицето си обида и разочарование:

— О, разбирам… Е, предполагам, че не искат обществеността да ги види с човек като мен. — Той се усмихна приветливо. — Всъщност, аз също нямам желание да се забърквам с тях. — Засмя се, извади лулата си и я запали. — Ами в такъв случай, да започваме.

Рот направи знак на един техник и прожекторите светнаха. Друг техник доближи до лицето на Хики лампа, а някаква жена донесе грим. Хики леко я бутна и тя бързо се отстрани. Рот попита:

— Желаете ли да следваме някаква определена схема?

— Да. Аз ще говоря, а вие ще слушате. Ако слушате, без да дремете или да си чоплите носовете, след това ще отговоря на въпросите ви.

Няколко репортери се изсмяха. Техниците завършиха настройването на апаратурата и един от тях извика:

— Господин Хики, може ли да кажете нещо, за да изпробваме звука?

— Да изпробвате звука ли? Добре. Ще ви изпея малко от «Хора зад телена ограда» и когато свърша, искам да включите камерите. Аз съм зает човек тази нощ.

Той запя с нисък, дрезгав глас: По тесните улици на Белфаст, в полумрака на ранното утро, плъзнаха британски войници.

Разбиваха вратите със злоба, разплакваха децата, измъкваха бащите им от леглата, биеха синове пред безпомощни майки, които гледаха как кръвта облива лицата им…

— Благодаря, господин Хики… Хики продължи с припева: Бронирани коли, танкове и пушки дойдоха и отнеха децата на народа. Но други мъже ще сменят тези, които гният зад телената ограда.

— Благодаря, сър.

Камерата светна. Някой извика:

— В ефир!

Рот погледна в камерата и заговори:

— Добър вечер. Аз съм Дейвид… Извън кадъра, Хики продължи да пее: Хвърлиха ги в тъмница без съд и присъда, а те дори не са направили престъпление. Виновни са само затуй, че са ирландци, значи народът ни ще е виновен завинаги. Рот погледна надясно.

— Благодаря ви… Истината ще обиколи света, воините на Кромуел отново са тук. Името на Англия ще падне в калта, под силата на всички честни мъже.

Рот погледна настрани към Хики, който изглежда вече бе свършил. Отново върна очите си към камерата.

— Добър вечер. Аз съм Дейвид Рот. Предаваме на живо… Както виждате… от залата за пресконференции в катедралата «Свети Патрик». Недалеч от мястото, където се намираме, неизвестен брой въоръжени лица от ИРА…

— Фениани! — кресна Хики.

— Да… фениани… са обсадили катедралата и са задържали четирима заложници: Кардинал…

— всички знаят това! — викна Хики. Рот изглеждаше объркан.

— Да… С нас тази вечер е господин Джон Хики, един от… фенианите…

— Насочи камерата към мен, Джери — заповяда Хики. — Насам, по-насам. А така. — Усмихна се и започна: — Добър вечер и честит празник на Свети Патрик. Аз съм Джон Хики, поет, учен, войник и патриот. — Той се облегна назад в стола си. — Роден съм през 1905-а, или там някъде, в семейството на Томас и Мери Хики, в малка каменна къща извън Клонакили в графство Йорк. През 1916-а, когато бях още малко момче, служих на родината си като вестоносец в Ирландската републиканска армия. Великден, понеделник, 1916-а, ме завари в обсадената Централна поща на Дъблин, с поета Падрейк Пиърс, профсъюзния водач Джеймс Конъли и техните бойци, в това число и моят баща Томас. Обградени бяхме от «Ирландските мускетари» и «Ирландските пушки», тези лакеи на британската армия. — Хики запали отново пурата си, без да бърза, после продължи: — Падрейк прочете прокламация от стъпалата на пощата и неговите думи звучат в

ушите ми до днес. — Той прочисти гърлото си и цитира с гръмлив глас: — «Ирландски мъже и жени, в името на Бог и всички мъртви, от които Ирландия е наследила своите древни традиции и национално единство, ние сме призовани да свикаме нейните деца под знамената и да се борим за свобода».

Хики продължи да лъкатуши през смес от история и фантазии, факти и лични предразсъдъци, изтъквайки се като участник в някои от най-известните събития през десетилетията, последвали Великденското въстание.

Повечето от репортерите се бяха навели напред и слушаха с интерес. Някои изглеждаха нетърпеливи и озадачени.

Хики се държеше съвсем спокойно и сякаш не забелязваше камерите и прожекторите. От време на време споменаваше катедралата, за да поддържа интереса им, след което се впускаше в дълга полемика срещу правителствата на Великобритания и Америка, и винаги внимаваше да изключва народите на тези страни като обект на гнева си. Говори за страданията и раните си, за своя баща-мъченик, за мъртвите си другари, за една изгубена любов, като не забравяше да спомене всеки човек по име. Сияеше, когато разказваше за революционните си победи, и ставаше мрачен, когато предричаше черно бъдеще за разделена Ирландия. Най-сетне се прозя и поиска чаша вода.

Рот се възползва от тази възможност да попита:

— Може ли да ни кажете как точно превзехте катедралата? Какви са вашите искания? Смятате ли да убиете заложниците и да взривите катедралата, ако…

Хики вдигна ръката си.

— Още не съм стигнал до тази част, момче. За какво говорех? А, да. Стигнах до 1956-а. През тази година ИРА, която действаше в Южната част, поде кампания срещу шестте графства, окупирани от британците на север. Водех отряд от мъже и жени близо до гората Дуун и попаднахме в засада, устроена от цял полк британски парашутисти, подкрепени от Ълстърската полиция.

Хики продължи да разказва. Лангли го наблюдаваше от ъгъла и оглеждаше журналистите. Те изглеждаха нещастни, но той подозираше, че Джон Хики допада повече на зрителите, отколкото на хората от медиите. Хики притежаваше развален разказвачески стил,

простота и почти грубост — като непрекъснато се потеше, пушеше и почесваше — все неща, които отдавна не бяха показвани на екрана.

Джон Хики в този момент влизаше в дневните на петдесет милиона американци и се превръщаше в герой от фолклора. Лангли нямаше да се изненада, ако някои му съобщи на другия ден, че уличните продавачи по Медисън предлагат тениски с образа на Джон Хики.

ГЛАВА 44

Брайън Флин стоеше пред олтара, на който бе поставен телевизорът. Морийн, отец Мърфи и Бакстър седяха на скамейките и гледаха и слушаха мълчаливо. Кардиналът беше почти неподвижен на трона, вперил поглед в екрана, събрал върховете на пръстите си.

Флин гледа дълго време безмълвно, после каза, без да се обръща към никого конкретно:

— Словоохотлив старец, а?

Морийн го погледна и попита:

— Защо не отиде ти, Брайън?

Флин не отвърна. Тя се наклони към отец Мърфи и прошепна:

— Всъщност, той е ефектен говорител. — И добави замислено: — Ще ми се да имаше начин да получат тази обществена трибуна без да се налага да правят такива неща.

Отец Мърфи отвърна, без да отделя очи от екрана:

— Най-малкото, той дава израз на чувството за безсилие на толкова много ирландци, нали?

Бакстър ги погледна строго.

— Не дава израз на никакво безсилие. Той възпламенява отдавна охладени страсти. Освен това мисля, че украсява и изопачава малко нещата, не е ли така? — Никой не отговори и той продължи: — Например, че ако е попадал наистина в обсадата на британски парашутисти, сега нямаше да е тук и да говори…

Морийн го прекъсна:

— То не е най-съществено…

Флин, чул част от разговора, погледна Бакстър:

— Твоят шовинизъм си пролича, Хари. Да живее Великобритания! Великобритания управлява Ирландия. Ирландия, най-важният аванпост на Империята и обречен да е последен.

Бакстър му отговори:

— Този човек е ужасен демагог и шарлатанин.

Флин се засмя.

— Не. Той е ирландец. Ние се отнасяме с толерантност към поетичното пренареждане на факти, които са ни известни. Но послушай го малко, Бакстър. Може да научиш едно-две неща.

Бакстър огледа хората около себе си — Морийн, Мърфи, Флин, фенианите… дори кардинала. За първи път усети колко малко разбира.

Мегън Фицджералд влезе в светилището и впери поглед в екрана. В традицията на дребните разказвачи, Хики прекъсна разказа си с песен:

Да пием за храбрите мъже на Ирландия — в изгнание или тук, у дома. Да пием за надеждите на родината, които няма никога да потънат в ръжда. За всяка храбра, потъпкана нация — да пием за нейната светла свобода. Но нека вдигнем най-славния тост за спасението на нашата страна.

Мегън отсече:

— Проклет изветрял старец. Прави ни за посмешище, като се държи така високопарно — тя се обърна към Флин. — Защо, по дяволите, изпрати него?

Флин я погледна и каза кротко:

— Остави стареца да получи своя велик ден, Мегън. Той го заслужава след седемдесет години война. Може би той е най-старият действащ войник на света. — Флин се усмихна примирително. — Има какво да разкаже. В гласа на Мегън се долови раздразнение.

— Само дето казва на всички, че британците са единствената пречка за постигане на споразумение тук. Брат ми гние в Лонг Кеш и искам утре да бъде свободен в Дъблин.

Морийн я погледна.

— А аз мислех, че си тук само заради Брайън. Мегън светкавично се обърна:

— Затвори си голямата уста!

Морийн се изправи, но отец Мърфи я дръпна бързо на скамейката. Флин не се обади, Мегън се обърна и си тръгна.

Гласът на Хики блееше от телевизора. Кардиналът седеше неподвижен, втренчен в една точка в пространството. Бакстър се постара да изключи всички от главата си и да не чува гласа на Хики. Опита да се концентрира върху плана за бягство. Отец Мърфи и Морийн гледаха напрегнато телевизора. Флин също гледаше, но неговите мисли, както и на Бакстър, бяха другаде.

Джон Хики извади плоско шише и сипа малко тъмна течност в чашата с вода пред себе си. Вдигна очи към камерата.

— Извинявайте! Това е лекарството ми за сърце. — Пресуши чашата и изпухтя доволно. — Сега ми е по-добре. Е, докъде бях стигнал? Вярно, 1973-а — той размаха ръце. — О, я стига с това. Слушайте ме всички вие! Не искаме да направим нищо на тези в катедралата. Не искаме да нараним един принц на Римската църква, един свят човек, добър човек, нито неговия свещеник отец Мърфи, прекрасен човек… — Той се наклони напред и събра ръце. — Не искаме да разрушим нито един олтар или статуя в този красив Божи дом, който хората в Ню Йорк и Америка обичат толкова силно. Ние не сме варвари или езичници. — Вдигна ръцете си в умолителен жест. — Сега ме чуйте… — Гласът му се задави и в очите му наедряха сълзи. — Ние искаме само още един шанс за младия живот, който бива погубван в британските концентрационни лагери. Ние не настояваме за невъзможното. Не отправяме безотговорни искания. Ние само искаме, молим, молим в името на Бог и човечеството ирландските синове и дъщери да бъдат освободени от мрака и деградацията на тези невероятни тъмници. — Отпи малко вода и отново впи очи в камерата.

— Но кои са тези, които са толкова безсърдечни към нас?

— Той удари по масата. — Кои са тези, които не желаят да освободят нашите хора? — Тряс! — Кои са тези, които с непреклонната си политика застрашават живота на хората в тази огромна катедрала? — Удари с двата си юмрука. — Проклетите британци, ето кои!

Облегнат на стената в офиса на монсеньор, Бърк гледаше екрана. Шрьодер седеше зад бюрото, а Шпигел се бе върнала в люлеещия се стол. Белини се разхождаше пред телевизора и пречеше на всички да гледат, но никой не му направи забележка.

Бърк отиде до двойната врата, разтвори крилата й и погледна във външния офис. Човекът от Държавния департамент, Арнолд Шеридан, стоеше до прозореца, потънал в мисли. От време на време поглеждаше представителите на Великобритания и Ирландия. Бърк остана с впечатлението, че Шеридан се готвеше да им съобщи неприятната новина от Вашингтон, че Хики набира точки и е време да поговорят. Неловко, почти смутено мълчание бе надвиснало в стаята, докато монологът на Хики продължаваше. Сцената напомняше на Бърк

всекидневна, в която възрастни и тинейджъри бяха попаднали на някакъв филм по телевизията с неприкрити сексуални сцени.

Гласът на Хики се задави от вълнение.

— Много от вас може да попитат дали е прилично да окупираме Божия дом с такава цел. Мога да ви уверя, че то беше най-трудното решение за всеки от нас. Но ние не толкова обсадихме катедралата, колкото намерихме убежище в нея. Искаме древното си право на убежище. А какво по-добро място да потърсим помощта на Бог. — Той спря сякаш се бореше с някакво решение, после продължи тихо: — Днес следобед, много американци за първи път видяха неприличното лице на религиозния фанатизъм, практикуван от оранжистите на Ълстър. Точно тук, на улиците на този вселенски град, грозотата на религиозната нетърпимост и преследвания беше разкрита с ясна непогрешимост. Песните, които тези фанатици изпяха, са песни, на които учат децата си в домове, училища и църкви…

Той изправи стойката си, неприязненият израз на лицето му се стопи и превърна в тъгата на един стар човек. Поклати главата си бавно.

Шрьодер отвърна поглед от екрана и попита Бърк:

— Какво беше това последното за оранжистите? Без да отделя очи от телевизора, Бърк отговори:

— Те все още твърдят, че са протестантски лоялисти от Ълстър и вероятно ще продължат да го повтарят поне до сутринта. Но според сведенията от разпитите, те са бостънски ирландци. Вероятно от временната ИРА, вербувани за случая. — Като имаше предвид всички външни детайли на цялата афера — психологическият разчет на времето, отразяването в медиите, тактическата подготовка, политическите маневри и събирането на информация — му беше ясно, че Флин няма да удължи срока и да рискува да обърне работите срещу себе си. Шпигел рече:

— Беше тактическа грешка да се покаже Хики по телевизията.

Шрьодер опита да се оправдае:

— Какво друго можех да сторя? Белини се намеси:

— Защо да не го отвлека? Тогава ще можем да го използваме в преговорите за заложниците.

— Отлична идея — каза Шрьодер. — защо не отидеш да го удариш по главата, преди да са прекъснали за реклама?

Бърк погледна часовника си. 22,25. Нощта изтичаше бързо, щеше да съмне преди някой да разбере, че е твърде късно.

Хики огледа залата за пресконференции. Забеляза, че Лангли беше изчезнал. Наклони се напред и каза:

— Дай близък план, Джери — той гледаше в монитора. — Още по-близо. Така. Задръж. — Погледна в камерата и заговори с глух глас, който внушаваше настъпването на края и някаква обреченост: — Дами и господа от цяла Америка, и всички неродени, които един ден ще слушате моите думи. Срещу всеки един от нас стоят по две хиляди полицаи и войници. Ние сме обградени и изолирани от врагове, предадени от политици и дипломати, компрометирани и подривани от тайни агенти, цензурирани от световната преса… — Постави ръка на гърдите си: — Но не се страхуваме, защото там, отвън, има наши приятели, които ни желаят успех и Божия подкрепа за нашата мисия. Стотици мъже и жени, млади и стари, тази нощ са на колене в Лонг Кеш, Арма, Кръмлин Роуд и всички зандани на Англия и Северна Ирландия. Те се молят да получат свободата си. Утре, ако Бог пожелае, вратите на Лонг Кеш ще се разтворят и жените ще прегърнат съпрузите си, деца ще ридаят прегърнати от родителите си, братя и сестри ще се съберат отново… — Сълзите му течеха като порой. Той извади голяма кърпа и издуха носа си, после продължи: — Дори ако не постигнем нищо тази нощ, поне светът ще узнае за тяхното съществуване. И ако ние умрем, и с нас умрат други хора, и ако тази голяма катедрала, в която се намирам сега, лежи в развалини, то ще стане само защото хората на добрата воля не са успели да надвият силите на мрака и жестокостта. — Пое дълбоко въздух и завърши: — До скоро, когато ще се срещнем на едно по-щастливо място… Бог да благослови всички ви! Бог да благослови Америка и Ирландия. И Бог да благослови враговете ни и нека им покаже светлината.

Дейвид Рот се изкашля и предложи:

— Господин Хики, бихме искали да отговорите на няколко конкретни въпроси…

Хики се изправи рязко, издуха носа си в кърпата и излезе от обхвата на камерата.

Инспектор Лангли се беше върнал, отвори вратата и Хики бързо излезе в коридора, последван от Лангли и тримата детективи. Лангли се приближи до него:

— Виждам, че знаеш кога да си тръгнеш. Хики прибра кърпата си.

— Не можех да продължа повече, момче.

— Е, ти предаде своето послание. Стигнахте много далече. Сега защо не излезете и не оставите всички да си починат?

Хики спря пред асансьора. Маниерите и гласът му изведнъж загубиха своята сълзливост:

— И защо, по дяволите, трябва да го правим?

Лангли даде знак на тримата детективи да се отдръпнат. Извади от джоба си бележник и погледна в него.

— Добре, господин Хики. Изслушайте ме внимателно. Току-що бях упълномощен от представители на британското и американското правителство да ви предам, че ако напуснете катедралата сега, британците ще започнат процедурата по освобождаването, без много шум и през определени интервали, на повечето от хората в списъка, при условие, че няма да се опитват да избягат…

— Повечето? Какви интервали? Какви условия? Лангли вдигна очи от бележника.

— Не знам нищо повече от това, което чета. Получих съобщението по телефона. Аз съм просто ченге, ясно? А ние сме единствените, на които е разрешено да водим разговори с вас. Нали разбираш? Така че нещата малко се усложняват, обаче трябва само да чуете…

— Сводник!

Лангли бързо го погледна.

— Какво?

— Сводник. Сводничиш на дипломатите, които не искат да отправят директно предложение на нас, проститутките.

Лангли се изчерви.

— Хей… Внимавай…

— Овладей се, човече. Спокойно.

Лангли пое дълбоко въздух и продължи с овладян глас:

— Британците не могат да освободят всички наведнъж. Не и щом сте опрели пистолет в челата им, и в челата на всички. Но то ще бъде направено. Освен това, главният прокурор на Съединените щати предложи да подпишете писмено съгласие да чакате на свобода предстоящото гледане на делото, разбираш ли какво значи това?

— Не, не разбирам. Лангли изглеждаше ядосан.

— Означава, че можете да не се явите в съда в определения срок и да изчезнете от страната.

— О… Звучи много нечестно.

Лангли не обърна внимание на забележката и продължи:

— Още никой не е убит, то е най-важното. То ни дава известна свобода, когато се отнася до вас.

— Това прави нещата малко по-различни, нали? Вече извършихме дузина углавни престъпления, хвърлихме в ужас половината град, направихме ви на глупаци, предизвикахме улични безредици, струваме ви милиони долари, развалихме парада и комисарят на полицията умря от инфаркт. Но вие сте готови да забравите всичко, намигвате ни и ни оставяте да ви се изплъзнем, щом никой досега не е убит. Интересно. Показва много неща за обществото. Лангли отново пое дъх:

— Няма да повтарям втори път предложението, по очевидни причини, никой няма да спомене за него по телефона — той затвори бележника. — Това е честен компромис. Приемате или се отказвате.

Хики натисна копчето на асансьора и вратите се плъзнаха настрани. Той се обърна към Лангли:

— Няма да изглеждаме много добри, ако направим компромис, нали? Вие обаче ще изглеждате добри. Шрьодер ще бъде канен да дава интервюта цяла година. Но ние няма да получим толкова лесен достъп до ефира. Всичко, което хората ще видят и ще запомнят, е как излизаме от катедралата «Свети Патрик» с ръце на главите. Ще направим това с радост, ако първо опразните лагерите. Така че да не може никой да открадне победата ни с дипломатически и журналистически дрънканици.

— Но така ще останете живи, за Бога!

— Разкопахте ли вече гроба ми?

— Не ме занимавай с приказки за мъртъвци.

Хики се изсмя. Лангли предаде механично последните неща, които бе помолен да съобщи.

— Използвай пред хората вътре силата си да убеждаваш и влиянието си на велик ирландски лидер. Не очерняйте с безсмислена смърт и разрушение това, което вече постигнахте. — Добави малко от

своите мисли: — Тази вечер показахте какво можете на половин Америка. Отдръпнете се, докато още водите!

— Ще предам това любезно предложение на господин Флин и фенианите, и ще съобщим решението си. Ако изобщо не спомена за него, ще означава, че държим на исканията си. — Хики влезе в асансьора: — Ще се видим по-късно, ако е рекъл Господ — натисна копчето и извика през затварящите се врати: — Можете да задържите писмата на моите фенове, инспекторе.

ГЛАВА 45

Брайън Флин стоеше от другата страна на дъбовата врата на асансьора, с автоматична пушка М-16, насочена срещу нея. Джордж Съливан беше залепен отстрани до вратата и се ослушваше. Асансьорът спря и Съливан чу тихи почуквания — три дълги, две къси. Даде съответния отговор, обезвреди мината и отвори вратата.

Джон Хики излезе и Флин свали пушката половин секунда по-късно, но сякаш никой не забеляза това.

Съливан протегна ръка:

— Страхотно представление, Джон. Накара ме да се смея и да плача едновременно.

Хики се усмихна и пое ръката му:

— Ех, момче. Сбъдна се една моя мечта. — Той се обърна към Флин: — Ти щеше да го направиш още по-добре.

Флин се завъртя и тръгна към вътрешната галерия. Хики го последва. Докато вървеше, Флин го попита:

— Някой опита ли се да говори с теб? Хики тръгна към органа.

— Само един, онзи инспектор Лангли. Дава ни шанс да се предадем. Обеща пускане под гаранция, такива работи.

— Британците предадоха ли някаква информация, някакъв знак, че са съгласни на компромис?

— Британците? Компромис? Те дори не преговарят. Той седна пред органа и го включи.

— И не си получавал вест от никого?

— Няма да чуеш нищо от тях. — Той погледна Флин. — Трябва да биеш камбаните сега, Брайън, докато все още вниманието на всички е насочено към нас. Ще започнем със… я да видим… „Дани бой“ и после ще изсвирим някои любими ирландско-американски за нашите избиратели. Аз ще водя, а ти следвай моето темпо. Тръгвай!

Флин се поколеба, после тръгна към централната пътека. Хики засвири „Дани бой“ бавно и отмерено, за да определи темпото за камбаните.

Четиримата заложници ги гледаха, а после се обърнаха към телевизора. Репортерите в залата за пресконференции обсъждаха речта на Хики. Бакстър промърмори:

— Не намирам, че нашето освобождение наближава. Отец Мърфи отговори:

— Чудя се… дали след това… британците… Бакстър отвърна рязко:

— Не, не мисля. — Той погледна часовника си. — Трийсет минути и тръгваме.

Морийн погледна него, после отец Мърфи:

— Това, което господин Бакстър иска да каже е, че той също мисли, че след речта на Хики те ще започнат да обмислят компромис. Но господин Бакстър е решил, че не желае той да е причината за какъвто и да е компромис.

Лицето на Бакстър почервеня. Морийн продължи:

— Всичко е наред, не се притеснявай. Аз се чувствам по същия начин. Не желая да ме използват като парче месо, което трябва да разменят срещу всичко, което искат. — И добави съвсем тихо: — Достатъчно дълго ме използваха.

Мърфи ги погледна.

— Всичко това е добре за вас, обаче аз не мога да тръгна, освен ако животът ми е в непосредствена опасност. Същото се отнася и за Негово високопреосвещенство. — Той наклони глава към кардинала, който ги гледаше от високия си трон. — Мисля, че всички трябва да изчакаме…

Морийн погледна кардинала и видя на лицето му изписан същия въпрос. Тя се обърна към отец Мърфи:

— Дори ако речта на Хики е подтикнала хората отвън към компромис, не означава, че Хики е готов на компромис, нали? — Наведе се напред. — Той е измамник. Ако все още вярваш, че е зъл и наистина иска да унищожи нас, себе си, фенианите и тази църква, тогава трябва да се опитаме да излезем оттук. — Тя фиксира Мърфи. — Вярваш ли в това?

Мърфи погледна към екрана. Повтаряха част от речта на Джон Хики. Звукът беше намален и откъм органа се чуваше гласът на Хики. Мърфи гледаше как се движи устата му, как от очите му капят сълзи. Взря се в присвитите очи. Без омагьосващия глас, очите го издаваха.

Погледна към Хики, който свиреше на органа. Главата му бе извъртяна към тях и той се гледаше на екрана. Усмихваше се на образа си. После се обърна и се усмихна гротескно на отец Мърфи. Свещеникът бързо се обърна към Морийн и кимна.

Бакстър вдигна глава към трона на кардинала. В отговор той също наведе глава. Бакстър погледна часовника си.

— Тръгваме след двайсет и седем минути.

Флин се качи с асансьора до репетиционната зала на хора. Излезе на балкона и отиде зад Лиъри, надвесен над парапета, наблюдаваше заложниците през оптическия мерник. Флин попита:

— Има ли нещо?

Лиъри продължи да наблюдава четиримата в светилището. В миналото бе разбрал, че не само може да предусети движенията на хората и да разгадае израза на лицата им, но също и да чете по устните им. Той отговори:

— Няколко думи. Не много ясни. Трудно ми е да виждам устните им. Заложниците бяха стигнали до някаква степен в отношенията си, когато общуваха с по-малко думи, ала езикът на телата им започваше да му става по-ясен.

Флин попита:

— Е, ще се опитат ли, или няма?

— Ще опитат.

— Как? Кога?

— Не знам. Скоро. Флин кимна.

— Първо предупредителни изстрели, после се цели в краката. Разбра ли?

— Да.

Флин вдигна полевия телефон на парапета и се обади на Мълинс горе в камбанарията.

— Доналд, отдалечи се от камбаните!

Мълинс преметна пушката си през рамо и постави на ушите си заглушител за стрелба. Взе полевия телефон и бързо слезе по стълбата на по-долното ниво.

Флин отиде до малко табло близо до конзолата на органа и включи деветте копчета, които задействаха камбаните. Застана пред клавиатурата на органа и разтвори книгата с нотни текстове. После

постави пръстите си върху големите клавиши и се присъедини към органа на Хики.

Най-голямата камбана, която се наричаше „Патрик“ гръмна, звукът разтърси камбанарията и едва не отнесе Мълинс.

Една по една деветнайсетте огромни камбани започнаха да бият своя карилкон, започвайки от първото ниво, където беше стоял Мълинс и продължавайки нагоре към една точка почти на върха, на двайсет и едно нива над улицата.

На тавана чаша с кафе падна от мостика. Артър Нолти и Джийн Кеърни запушиха уши и се изтеглиха в ъгъла, който гледаше над Медисън. Звъненето предизвика резонанс в галериите и на балкона, който стигна до най-долу. На южната кула Рори Дивейн слушаше мелодията, която идваше от отсрещната кула. Той видя как движението по околните покриви и долу на булеварда замря. В студения зимен въздух ритмичните звуци на „Дани бой“ изпълниха Манхатън.

Тълпите покрай полицейските кордони започнаха да викат възторжено, да вдигат чаши и бутилки и да пеят. От вратите заизлизаха хора и се трупаха по булевардите и страничните улици.

Предаването по телевизията приключи със събитието в залата за пресконференции и се прехвърли на покрива на центъра „Рокфелер“. По баровете и домовете в цял Ню Йорк и страната хората видяха на екраните кадри на катедралата, окъпана в синя светлина. Една камера даде в близък план зелено-златното знаме, което Мълинс бе закачил на кулата.

Песента на камбаните беше уловена в картина и звук и предадена от единия до другия край на континента. Сателитните връзки го понесоха по целия свят.

Рори Дивейн постави сигнална ракета в специалния пистолет, насочи го през разбития вентилационен отвор и стреля. Ракетата се издигна нагоре и лумна в зелен пламък, после увисна като махало в небето и освети сградите и улиците. Дивейн отиде до друг отвор и стреля отново.

Далечни камери, разположени по улиците пред барове и ресторанти, показаха кадри на пеещи, викащи и разплакани мъже и жени. Калейдоскоп от образи се завъртя на екраните — барове, тълпи, зелени светлини в небето, снимани отблизо лица на полицаи със стиснати устни. Камбанарията, катедралата в далечен план.

Сигналните ракети започнаха да се редуват по цвят — червени, бели, сини, после зелени, оранжеви и бели като знамето на Ирландия. През цялото време живата мелодия на „Дани бой“ се разнасяше от камбанарията и се лееше от телевизорите и радиоапаратите.

О, Дани бой, гайдите, гайдите свирят, планината огласят, отекват в дола. Отиде си лятото и розите вече умират. Ти върви, аз ще те чакам тук, у дома.

Най-сетне, след необичайно дълго мълчание, репортерите започнаха да добавят коментар към сцената, макар че тя не се нуждаеше.

В светилището заложниците слушаха хипнотизирани и смълчани. Хики свиреше на органа още по-съсредоточено, Флин го следваше с камбаните. От време на време двамата мъже се поглеждаха през огромното разстояние, което ги делеше.

Хики засвири за трети път „Дани бой“, за да не развали магията, която горчиво-сладката песен беше разпръснала над колективната душа на катедралата и града. Той се засмя през сълзите, които се стичаха по набръчканите му бузи.

В резиденцията на кардинала и енорийския дом единственият звук, който се чуваше, беше на камбаните. Той пресичаше разстоянието между сградите и излизаше от десетина телевизора в различни стаи, пълни с хора.

Бърк стоеше във вътрешния офис на монсеньор, където „Отчаяната дузина“ се бе събрала отново, попълнена с нови членове, на които Бърк постави етикета „Измъчените помощници“.

Шрьодер стоеше настрана с Лангли и Робърта Шпигел, която, забеляза Бърк, започваше да се превръща в постоянен спътник на Лангли.

Лангли се вторачи в екрана:

— Ако имаха телевизори в деня на възкресението на Исус, щеше да изглежда точно по този начин.

Бърк не успя да сдържи усмивката си:

— Добър усет за момента. Добър театър… фойерверки… но Господи, това отнема време.

— И спестява разговорите за психологически неизгодната ни позиция — добави Шпигел.

Майор Мартин стоеше в дъното на стаята между Крюгер и Хоган. Държеше главата и очите си обърнати напред и говореше сякаш на себе си:

— Винаги сме подценявали охотата, с която ирландците се превръщат в обществен спектакъл. Защо не страдат мълчаливо като цивилизовани хора?

Двамата агенти се спогледаха зад гърба му, но не казаха нищо. Мартин погледна единия, после другия. Разбра, че е в беда. Измърмори с небрежен тон:

— Предполагам, че трябва да оправим това, или те самите ще го оправят по типичния си ирландски начин. О, извинявай, Хоган…

Дъглас Хоган се отдръпна от Мартин.

Монсеньор Даунс намери дневника си, заровен между книжата на Бърк, дръпна го към себе си и отвори на 17-и март. Написа в него:

„10,30 ч. Вечерта. Тази вечер камбаните биха така, както са били в миналото, за да отбележат празнуването на свети дни, свършването на войни и смъртта на президенти“. Той спря за малко, после добави: „Те биха може би за последен път. И мисля, че хората почувстваха това. Те слушаха и пяха. В зори, ако такава е волята на Господ, камбаните ще изсвирят «Възхвала на Бога». Или, ако Той пожелае, те никога няма да свирят повече“. Монсеньор Даунс остави химикалката и затвори дневника.

Доналд Мълинс вдигна приклада на пушката си и проби дупка в дебелото непрозрачно стъкло в долната част на кулата. Направи около десетина такива отвора за наблюдение. Шумът от счупването беше заглушен от звъна на камбаните. Мълинс преметна пушката през рамо и вдиша дълбоко. Приближи се до един пробит прозорец от източната страна и погледна студената нощ навън.

Видя как Рори Дивейн редува звездни фойерверки със сигнални ракети. Ясното нощно небе под бледата луна бе осеяно с цветове. Тревогата и отчаянието, които беше чувствал цяла вечер, внезапно бяха погълнати от светлата нощ и той усети увереност пред смъртта, която го очакваше тук.

ГЛАВА 46

Харолд Бакстър не погледна часовника си. Знаеше, време е. Всъщност, помисли си той, трябваше да тръгнат по-рано, преди биенето на камбаните и фойерверките, преди речта на Хики, преди фенианите да се бяха превърнали от терористи в борци за свобода.

Той хвърли последен продължителен поглед на катедралата, после отправи взор към телевизионния екран. Един кадър от покрива на център „Рокфелер“ показваше кръстообразната форма на синята катедрала. В горния ляв ъгъл се виждаше енорийският дом, а в горния десен — резиденцията на кардинала. След пет минути щеше да седи на едно от двете места, да пие чай и да разказва своята история. Надяваше се Морийн, свещеникът и кардиналът също да са с него. Но даже и ако един или повече от тях бъдат убити, то щеше да е победа, защото щеше да означава край за фенианите.

Бакстър се надигна от скамейката и се протегна нехайно. Ръцете му трепереха и сърцето му биеше силно. Отец Мърфи стана и прекоси светилището. Размени няколко тихи думи с кардинала, после тръгна уж случайно към гърба на олтара и погледна стълбището надолу.

Педар Фицджералд седеше с гръб към вратата на криптата, а автоматът му сочеше надолу към вратата за ризницата. Тихичко си пееше. Отец Мърфи повиши глас да надвика органа:

— Господин Фицджералд. Фицджералд бързо вдигна очи.

— Какво има, отче?

Гърлото на Мърфи пресъхна. Потърси с очи Бакстър на отсрещната страна, не го откри. Той каза:

— По това време изслушвам изповеди. Някой може да те смени, ако искаш…

— Нямам какво да изповядам. Върви си!

Бакстър укроти треперенето на краката си, пое дълбоко въздух и тръгна. Измина разстоянието до дясната страна на олтара на три дълги крачки и направи два скока надолу по стълбището. Звукът на органа заглушаваше всичко. Веднага след него тръгна Морийн.

Отец Мърфи ги видя внезапно да се появяват на отсрещните стълби и направи кръстен знак над главата на Фицджералд. Фицджералд почувства опасността и се извъртя бързо. Видя Бакстър, който летеше към него и насочи срещу него автомата.

Отец Мърфи чу изстрел от балкона и се хвърли надолу по стълбите. Погледна през рамо да види кардинала, но разбра, че той не го бе последвал.

Лиъри даде само един изстрел. Мишените му се скриха за по-кратко време, отколкото на него му бе нужно, за да се прицели точно след отката. Беше останал само кардиналът, седнал неподвижно на трона си — алено петно сред белия мрамор и зелените карамфили. Лиъри видя как Хики се изкачи през органа и скочи в светилището до трона. Кардиналът се изправи и застана на пътя му. Ръката на Хики се стрелна напред и го повали на земята. Лиъри спря кръстчето на окуляра върху проснатото тяло на кардинала.

Флин продължи песента на камбаните, защото не искаше хората отвън да разберат, че нещо вътре не е наред. Виждаше светилището в огледалото и извика:

— Това беше всичко, господин Лиъри.

Лиъри свали пушката си.

Бакстър се хвърли от стъпалата с крак, вдигнат във въздуха, и удари Фицджералд в лицето. Той залитна и отец Мърфи го хвана за ръката отзад. Бакстър сграбчи автомата и го дръпна с все сили. Фицджералд го теглеше към себе си.

Звукът на долния орган, бе замрял и звънът на камбаните за секунда беше единственият в цялата катедрала, преди един автоматичен откос да разцепи въздуха. Огънят от дулото светна в лицето на Бакстър и за миг го ослепи. Парчета мазилка паднаха от високия таван и се пръснаха върху стълбището.

Отец Мърфи дръпна назад ръката на Фицджералд, обаче не можа да отхлаби хватката му върху оръжието. Морийн се подаде зад Бакстър и забоде пръстите си в очите на Фицджералд. Той изкрещя и Бакстър най-после се озова с тежкия автомат в ръцете си. Замахна отгоре надолу със задната му част, не уцели слабините и слънчевия сплит на Фицджералд и му нанесе бърз удар в гръдния кош. Бакстър изруга, вдигна отново автомата и замахна хоризонтално, удряйки младежа в

гърлото. Отец Мърфи го пусна и той падна долу. Бакстър застана над падналия и отново вдигна автомата срещу лицето му.

— Не! — изкрещя Морийн и дръпна ръката на Бакстър. Фицджералд ги гледаше през сълзи и кръв, които течеха от невиждащите му очи. От отворената му уста бликаше кръв.

Брайън Флин видя Хики и Мегън да пресичат светилището. Лиъри стоеше до него, въртеше в ръце пушката и си мърмореше, Флин отново насочи вниманието си към камбаните.

Четиримата в галериите бяха осъзнали какво става едва в последните петнайсет секунди. Те погледнаха отгоре към олтара и видяха кардинала, простян върху пода, и Хики и Мегън, които предпазливо се приближаваха към стълбището.

Морийн хвана „Томсън“-а, застана стабилно и дръпна спусъка. Оглушителен огън изригна от цевта и се блъсна в катинара и веригата.

Мърфи и Бакстър се свиха, за да се предпазят от рикоширащите в мраморните стъпала куршуми. Бакстър чу стъпки откъм светилището.

— Идват.

Морийн стреля още веднъж в катинара, после завъртя автомата към дясното стълбище, прицели се в Хики и стреля. Стори й се, че тялото на Хики се изви и той падна назад, където не можеше да го види. Морийн завъртя автомата наляво и го насочи срещу Мегън, която замръзна на първото стъпало с пистолет в ръка. Морийн се поколеба, през това време Мегън се хвърли настрани и изчезна.

Бакстър и Мърфи се втурнаха по стъпалата и задърпаха веригата и катинара. Горещият назъбен метал режеше ръцете им, но от веригата започнаха да се откъртват парчета и катинарът падна долу.

Морийн заслиза заднишком по стъпалата, като държеше дулото на автомата, насочено към вратата на криптата. Полицаи крещяха в страничните коридори към ризницата. Бакстър извика към тях:

— Не стреляйте! Задръжте стрелбата, излизаме. Не стреляйте! — Той откачи последното парче от веригата и ритна силно вратата. — Отвори се! Хайде, отвори се!

Отец Мърфи дърпаше трескаво лявото крило и викаше:

— Не, те се плъзгат…

Бакстър се вкопчи в дясното крило и се опита да го дръпне към стената. И двете врати не помръдваха.

Полицаи в бронирани жилетки започнаха да се промъкват в ризницата.

Морийн коленичи на най-долното стъпало и продължаваше да държи оръжието насочено към горната площадка. Тя викна:

— Какво има? Бакстър отговори:

— Заяде!

Мърфи внезапно пусна вратата и се изправи. Вкопчи се в голяма черна метална кутия с голяма ключалка, която се намираше там, където двете крила на вратата се събираха. Разтърси кутията:

— Заключена е! Ключовете, у тях са ключовете! Морийн погледна към тях през рамото си. Видя, че вратата има своя заключалка, в която не беше стреляла нито веднъж. Бакстър извика предупредително и тя се завъртя. Видя Хики, застанал пред вратата на криптата. Краката му прекрачваха тялото на Педар Фицджералд. Морийн вдигна автомата. Хики извика към нея:

— Застреляй ме, щом искаш, но това няма да ти помогне да излезеш оттук.

Морийн изкрещя:

— Не мърдай! Вдигни ръце! Хики бавно вдигна ръце.

— Всъщност, няма път навън, знаеш ли? Тя извика:

— Хвърли ми ключа!

Той превзето сви рамене.

— Мисля, че е у Брайън. Опитай се да я разбиеш като стреляш. Или би предпочела да използваш последните си патрони, за да застреляш мен?

Тя изруга, завъртя се към вратата и кресна на Бакстър и Мърфи:

— Дръпнете се! — видя полицаите в ризницата и викна към тях: — Махайте се!

Полицаите се скриха в коридорите. Тя опря дулото в металната кутия и даде къс откос. Куршумите се забиваха в кутията, като хвърляха искри и нажежен метал. Бакстър и Мърфи изкрещяха от болка, когато парчетата ги удариха. Едно метално късче ожули крака на Морийн и тя изохка. Стреля още веднъж и въртящият се барабан се изпразни. Мърфи и Бакстър се вкопчиха в металната решетка и задърпаха. Двете крила не помръдваха.

Морийн се завъртя и видя Хики, който вече беше слязъл до средата на стълбището с изваден пистолет.

Той извика:

— В днешно време няма да намериш толкова качествена изработка. Вдигнете си ръцете, моля!

Мегън Фицджералд коленичи на площадката до тялото на брат си. Погледна Морийн и очите им се срещнаха за миг. Хики започваше да проявява нетърпение:

— Ръцете на главите! Веднага!

Отец Мърфи, Бакстър и Морийн не помръднаха. Хики викна на полицаите:

— Стойте в коридорите, или ще ги застрелям! А вие тримата, тръгвайте пред мен!

Те не помръднаха.

Хики насочи пистолета и стреля.

Куршумът профуча покрай главата на отец Мърфи и той падна на пода.

Морийн обърна „Томсън“-а, хвана горещата цев и с бясна сила го удари в мраморните стъпала. Ложата се пръсна и барабанът изхвърча. Тя захвърли разбитото оръжие настрана, изправи се и бавно вдигна ръцете си.

Бакстър направи същото. Отец Мърфи стана и сложи ръце върху главата си.

Хики погледна Морийн с уважение.

— Хайде сега. Успокой се. Точно така. Нали си чувала приказката за най-добре обмислените планове? — Дръпна се настрана, за да минат.

Морийн се качи на площадката и погледна надолу към Педар Фицджералд. Вратът му започваше да се подува и тя знаеше, че ще умре, ако не го откарат незабавно в болница. С изненада установи, че проклина Бакстър, който така я оплеска и го рани толкова сериозно. Наруга наум и отец Мърфи, който не се беше сетил за ключалката. Прокле и себе си, задето не застреля Хики и Мегън. Погледна Мегън, която изтриваше кръвта от устата на брат си, обаче тя продължаваше да блика от премазаното му гърло. Морийн се обади:

— Изправи го да седне, иначе ще се задави.

Мегън бавно се завъртя и вдигна очи към нея. Устните й се разтегнаха настрани и оголиха зъбите. Скочи и заби нокти в шията на Морийн, като крещеше и виеше.

Бакстър и Мърфи изтичаха по стъпалата до площадката и се опитаха да разделят двете жени. Хики наблюдаваше мълчаливо, докато борбата и виковете утихнаха, след това каза:

— Добре. Сега всички ли се чувствате по-добре? Мегън, вдигни момчето да седне. Ще се оправи — помръдна пистолета към тримата заложници: — Тръгвайте!

Потеглиха към светилището. Докато вървяха, Хики бъбреше дружелюбно зад тях.

— Недейте да се срамувате. Лош късмет, това е всичко. Морийн, ти си ужасен стрелец. Не можа и на ярд да ме доближиш.

Тя се обърна рязко.

— Ударих те! Признай си.

Той се засмя, постави пръст на гърдите си и когато го вдигна, на него имаше капка бледа водниста кръв.

— Наистина ме уцели.

Заложниците се насочиха към скамейките. Кардиналът седеше превит на трона си, заровил лицето си в ръце, и Морийн си помисли, че плаче. После видя кръвта, която течеше между пръстите му. Отец Мърфи понечи да отиде при него, но Хики го блъсна настрани.

Бакстър вдигна глава и видя пет дула от балкона и галериите, насочени срещу тях. Смътно осъзна, че камбаните продължаваха да бият, а телефонът до органа звънеше настойчиво.

Хики извика на Галахър:

— Франк, слез тук долу и заеми мястото на Педар. — Той бутна Бакстър на скамейката и каза, сякаш се оплакваше на близък приятел: — В каква проклета рискована операция се забърках, Хари. Изгубихме един човек и няма с кого да го сменим.

Бакстър го погледна в очите:

— В училище ни учеха, че хората от ИРА бягат и при най-малката опасност. Чудно е, че изобщо някой е останал тук.

Хики се засмя:

— О, Хари, Хари. Когато това място хвръкне във въздуха и намерят парчетата, останали от теб, се надявам гробарите да сложат задника ти на мястото на твоята твърда горна устна, и обратно[1].

Хики смушка Морийн да седне на скамейката.

— А ти, Морийн, когато счупи онзи автомат, ми заприлича на някогашен келтски воин, който чупи меча си в скалата, преди да умре в

ръкопашен бой. Великолепно. Но започваш да ставаш досадна. — Той погледна Мърфи. — Ами ти? Така да избягаш от шефа си. Срамота!

— Върви по дяволите! — отвърна Мърфи. Хики се престори на шокиран:

— Слушайте само какви ги говори!

Ръцете на Мърфи затрепериха и той му обърна гръб.

Бакстър се загледа в телевизора на масата. Отново даваха залата за пресконференции. Репортерите оживено предаваха съобщения на своите студия. Стрелбата, разбра той, беше развалила ефекта от думите на Хики и биенето на камбаните. Бакстър се усмихна и погледна Хики. Отвори уста да каже нещо, но внезапно почувства силна болка в главата си и полетя напред извън скамейката.

Хики огъна палката си, обърна се и сграбчи отец Мърфи за реверите. Вдигна черната, облечена в кожа дръжка на палката, и впи очи в свещеника.

Галахър бе слязъл от галерията и тичаше към светилището.

— Спри!

Хики го погледна, после свали палката.

— Сложи им белезници.

Той отиде до телевизора и дръпна кабела от контакта.

Морийн се наведе над сгърченото тяло на Бакстър и огледа раната на челото му.

— Проклети мръсници.

Вдигна глава към балкона, където Флин продължаваше биенето на камбаните. Галахър вдигна едната й ръка и закопча китката, после закопча от другата страна китката на Бакстър. Сложи белезници на едната ръка на отец Мърфи и го поведе към кардинала. Коленичи до трона и внимателно закопча белезниците на окървавената китка на кардинала. После Галахър прошепна:

— Аз ще ви пазя. — Наведе глава и се отдалечи.

Отец Мърфи се отпусна тежко на най-горното стъпало на издигнатата платформа. Кардиналът стана от трона и седна до него. Никой от двамата не проговори.

Мегън се появи от отвора на стълбището. Носеше тялото на брат си. Застана в центъра на светилището и завъртя празен поглед. Там, откъдето бе минала, се влачеше кървава диря, която се превърна в локвичка на мястото, където спря. Хики пое Педар от ръцете на сестра

му и го отнесе до органа. Подпря го на конзолата и го зави с палтото си.

Галахър свали пушката си от рамо и слезе на площадката пред криптата. Изкрещя на полицаите, които предпазливо разглеждаха вратата:

— Назад! Омитайте се!

Те изчезнаха в страничните коридори на ризницата.

Мегън остана, неподвижно загледана в локвата кръв. Единствените звуци в катедралата бяха ударите на камбаните и настойчивото звънене на телефона.

Брайън Флин гледаше от балкона и продължаваше да бие камбаните. Лиъри го погледна особено, Флин се концентрира върху клавиатурата, довърши „Дани бой“ и започна „Умиращият бунтовник“. Каза в микрофона:

— Господин Съливан, гайдата, ако обичате. Дами и господа, песен, моля. Той запя. Към него колебливо се присъединиха другите гласове. Гайдата на Съливан изви глас.

Нощта беше тъмна и битката свърши.

Над улица О’Конъли луната изгря.

Стоях там, където храбри мъже си отидоха. И никога вече не ще им чуем гласа.

Джон Хики вдигна слушалката на телефона. По линията долетя почти истеричният глас на Шрьодер:

— Какво стана? Какво стана? Хики изръмжа:

— Затвори си плювалника, Шрьодер! Заложниците са живи. Вашите хора видяха всичко. Вече сме ги вързали с белезници и няма да има повече опити за бягство. Край на разговора.

— Чакайте! Кажете ранени ли са? Мога ли да изпратя лекар? — Те са в сравнително добра форма. Ако толкова те интересува, едно от моите момчета е ранено. Сър Харолд Бакстър, рицар на Нейно величество, премаза гърлото му с пушка. Толкова неспортсменско.

— Пресвети Боже… Слушайте, ще изпратя лекар…

— Ще ти се обадим, ако имаме нужда от лекар. — Той погледна към младия Фицджералд. Гърлото му вече беше гротескно издуто. — Трябва ми лед. Изпратете малко при вратата. И тръба, която да поставим в трахеята му. — Моля ви… нека да изпратя…

— Не! — Хики разтърка очи и политна напред. Чувстваше се много изморен и се надяваше всичко да свърши по-скоро, отколкото беше смятал.

— Господин Хики…

— Я се разкарай, Шрьодер! Защо не млъкнеш?

— Мога ли да говоря със заложниците? Господин Флин обеща, че мога да говоря с тях след прескон…

— Те загубиха правото си да говорят с когото и да било, включително и помежду си.

— Сериозно ли са пострадали?

Хики огледа превитите хора в светилището.

— Стига им и това, че са живи. Шрьодер каза:

— Не загубвайте това, което спечелихте, господин Хики. Искам да ви съобщя, че сега има много хора на ваша страна. Вашата реч беше… Великолепна. Блестяща. Това, което казахте за вашето страдание, за страданието на ирландците…

Хики се засмя уморено.

— Да, традиционният ирландски възглед за историята. Който на моменти е в разрез с фактите, но те никога не са били в състояние да го променят. — Той се усмихна и се прозя: — Всички го взеха за чиста монета, нали? Телевизията е прекрасно нещо.

— Да, сър. И камбаните, видяхте ли по телевизията?

— Какво стана с онези песни, които трябваше да поръчате?

— О, имам няколко тук…

— Заври си ги в задника.

След кратко мълчание Шрьодер продължи:

— Независимо от всичко, беше наистина невероятно. Никога не съм виждал по-красиво нещо в този град. Не изгубвайте това, недейте…

— То вече е загубено. Дочуване, Шрьодер.

— Почакайте! Не затваряйте! Само едно нещо още. Господин Флин обеща да изключите заглушаващото устройство…

— Не ни изкарвайте виновни за проблемите си с радиовръзките. Купете си по-добра апаратура!

— Просто се страхувам, че без радиоконтрол полицията може да реагира пресилено на някоя предполагаема опасност и…

— И какво?

— То едва не стана. Затова се чудех дали няма да се съгласите да го изключите…

— Само ще се изключи, когато гръмне катедралата — той се засмя.

— Хайде, господин Хики… изглеждате ми изморен. Защо всички не дремнете малко? Обещавам ви час-два примирие. Ще ви изпратя храна и…

— Или ще бъде погълнато от огъня на тавана. Толкова много години… А сега тази сграда, пуф! Ще се срине за секунди.

— Господине… предлагам ви примирие… — Шрьодер си пое въздух и продължи със загадъчен тон: — Един инспектор от полицията… надявам се, ви е предал доклад за състоянието на…

— Кой? О, високият със скъпия костюм. Дръжте този човек под око, той предлага подкупи.

— Обмисляте ли да отстъпите при условията, които ви предаде той?

— Като протестанти от Ълстър, ние обичаме да казваме „Нито на инч!“ Или сега казват „сантиметър“? Инч. Да, инч.

— Това е справедливо разрешение на…

— Не се приема, Шрьодер! Не ме занимавай повече с това. Шрьодер рязко попита:

— Мога ли да говоря с господин Флин?

Хики вдигна поглед към балкона. Там имаше вътрешен телефон, който Флин не беше използвал.

— Тъкмо стигна до един труден пасаж на мелодията. Не чуваш ли? Прояви малко разбиране — отговори Хики.

— Не съм чувал гласа му отдавна. Очаквахме той да дойде на пресконференцията. Той… добре ли е?

Хики извади лулата си и я запали.

— Доколкото може да бъде млад мъж, който размишлява върху своята неизбежна смърт, тъгува по изгубена любов и преживява трагедията на една загубена страна и една загубена кауза.

— Нищо не е загубено…

— Шрьодер, ти разбираш ирландския фатализъм, нали? Когато ирландците запеят тъжни песни и заплачат над халбите с бира, означава, че са на прага на извършването на някое безумство. Твоят хленчещ глас няма да оправи настроението на Брайън Флин.

— Не, слушайте, вие сте близо до… Нищо не е загубено…

— Всичко е загубено! Чуй камбаните, Шрьодер. Между техните удари ще чуеш воя на духовете, които вещаят смърт и ни предупреждават за нейното приближаване.

Той затвори телефона. От светилището го гледаше Мегън. Хики сведе поглед към Педар Фицджералд.

— Той умира, Мегън.

Тя кимна неуверено и той я погледна. Внезапно му се стори като ужасено дете.

— Мога да го предам на полицаите и да оживее, но… Тя разбираше добре, че така няма да има нито победа, нито пощада за тях, нито освобождение за хората в Северна Ирландия, и че тя и всички в катедралата ще умрат. Погледна бледото лице на брат си, което започваше да посинява.

— Искам да остане тук, с мен. Хики кимна.

— Това е правилното решение, Мегън. Отец Мърфи се обърна:

— Трябва да бъде откаран в болница. Мегън и Хики не отговориха. Отец Мърфи продължи:

— Нека да му дам последно причастие… Хики го сряза:

— Имате си проклет ритуал за всяко нещо, а?

— За да спасим душата му от вечни мъки…

— Именно хора като теб са създали такава лоша слава на вечните мъки в ада. — Той се засмя. — Обзалагам се, винаги носиш малко светено масло у себе си. Човек никога не знае кога някой католик ще хвърли топа пред очите му.

— Да, наистина нося светено масло. Хики се ухили.

— Браво. По-късно ще си изпържим яйца.

Отец Мърфи му обърна гръб. Мегън отиде до Морийн и Бакстър. Морийн я гледаше право в очите. Мегън се изправи над тях двамата, после клекна до проснатия Бакстър и разкопча колана му. Изправи се с разкрачени крака и стовари със свистене колана върху лицето му. Отец Мърфи и кардиналът изкрещяха. Мегън изплющя по вдигнатите голи ръце на Морийн. Отново замахна да удари Бакстър, ала Морийн се хвърли върху беззащитното тяло и коланът изплющя по врата й.

Мегън удари гърба на Морийн, после краката й, после хълбоците. Кардиналът извърна очи. Мърфи викаше с цяло гърло.

Хики засвири на органа. Франк Галахър седеше на опръсканата с кръв площадка, където беше лежал Фицджералд, и слушаше звука от сипещите се удари. После острите плясъци бяха заглушени от „Умиращият бунтовник“.

Джордж Съливан обърна гръб на олтара и засвири на гайдата си. Аби Боулънд и Иймън Феръл бяха спрели да пеят, но гласът на Флин ги подкани чрез микрофона и те отново запяха. Хики също пееше пред микрофона на долния орган.

Първо видях умиращ бунтовник.

Наведох се над него и чух да казва: Боже, благослови моя дом в Типърери. Боже, благослови моята кауза.

Горе на тавана Джийн Кеърни и Артър Нолти лежаха настрани, сгушени върху вибриращите дъски на пода. Те се целунаха и се притиснаха по-силно. Джийн Кеърни се изтърколи по гръб и тялото на Нолти я покри.

Рори Дивейн погледна от северната кула и изстреля последната сигнална ракета. Тълпите отдолу продължаваха да пеят и той също запя, защото така се чувстваше по-малко самотен.

Доналд Мълинс стоеше под най-долното ниво на камбанарията, безчувствен към всичко, освен гърменето в главата му и студения вятър, който нахлуваше през разбитите прозорци. Извади от джоба си тетрадка с набързо надраскани стихове и я погледна. Спомни си онова, което беше казал Падрейк Пиърс за себе си, Джоузеф Планкет и Томас Макдона в началото на въстанието през 1916-а. „Ако не постигнем нищо друго, поне ще освободим Ирландия от трима слаби поети“. Мълинс се засмя и изтри очите си. Хвърли тетрадката през рамо и тя полетя навън в нощта.

На балкона Лиъри наблюдаваше Мегън през оптическия мерник. С изненада си помисли, че никога, дори като дете, не беше удрял никого. Гледаше лицето на Мегън, движенията на тялото й, и внезапно я пожела.

Брайън Флин не отделяше поглед от голямото изпъкнало огледало на органа. Наблюдаваше сцената в светилището на олтара. Опитваше се да чуе виковете на Морийн и плющенето на колана в тялото й, но чуваше само вибриращите звуци на камбаните, високия накъдрен вой на гайдата, пеенето и богатата плътна мелодия на органа отдолу. После видях посивял баща, който търсеше своето едничко

дете. Казах му: „Спри да го търсиш. Душата на сина ти е в синьото небе.“ Той свали поглед от огледалото и затвори очи, слушайки само далечния звън. Спомни си, че жертвоприношенията се извършват върху олтари, и алюзията го развълнува. Сигурно и някои от останалите го разбираха. Морийн го разбираше. Спомни си двойственото значение на жертвоприношението: скритото му значение на осветяване, предлагане на дар пред божеството, отдаване на благодарност, пречистване… Но другото значение беше по-тъмно и по-ужасно — болка, загуба, смърт. И в двата случая бе прието да се счита, че пожертвуването се възнаграждава. Никога обаче не се знаеха времето, мястото и характерът на тази награда.

Твоят единствен син беше застрелян в Дъблин, в бой за своята храбра страна.

Той умря за Ирландия и само за нея, със знамето — зелено, бяло и златно — в ръка.

Над чувствата му взе надмощие меланхолията. През ума му преминаха образи от Ирландия, лицето на Морийн, абатство Уайтхорн и детството му. Внезапно усети, че е смъртен, почувства го осезаемо като нещо, което се гърчеше в стомаха му, стягаше гърлото му и вцепеняваше гърдите и ръцете му.

Объркани видения на смъртта изпълниха чернотата зад клепачите му. Видя се гол, бял като мрамора в катедралата, обгърнат от ръцете на жена с дълги медни коси, които скриваха лицето й. От устата й течеше кръв и падаше върху белотата на тялото му. Тя беше толкова червена и обилна, че хората отстрани с почуда отбелязваха този факт. Един младеж повдигна ръката му и се наведе да целуне пръстена, но него го нямаше. Човекът се изправи отвратен и се отдръпна. Жената, която го държеше, прошепна: „Брайън, ние всички ти прощаваме“. Но вместо да го успокои, това му причини болка, защото разбра, че не бе сторил нищо, за да заслужи прошка. Не беше сторил нищо, за да промени хода на събитията, които бяха задвижени толкова отдавна.

---

[1] Игра на думи. На английски изразът „държа твърда горната си устна“ означава „не падам духом“. „държа се твърдо“ — бел. пр. ↑

ГЛАВА 47

Брайън Флин погледна часовника в дъното на балкона. Остави последните звуци на „Ирландска приспивна песен“ да замрат и натисна клавиша на камбаната „Патрик“. Сега заби само тя, плътно и ниско, дванайсет пъти, за да отбележи полунощ. Денят на Свети Патрик завърши.

Най-краткият ден в годината, каза си той, не е денят на зимното слънцестоене, а денят, в който човек умира. А 18-и март щеше да е дълъг само шест часа и три минути.

Мъртва тишина легна върху цялата каменна площ и студът отвън се процеждаше в катедралата и бавно вцепеняваше хората вътре. Четиримата заложници спяха дълбоко върху студения мрамор на олтара, оковани по двама.

Джон Хики разтри очите си, прозя се и погледна телевизора, който бе преместил върху органа. Звукът беше намален, някакъв глас едва чуто отбелязваше настъпването на новия ден и разсъждаваше какво ще им донесе утрото. Хики се запита колко хора още продължават да гледат. Представяше си денонощните бдения около телевизорите. Каквото и да се случеше, щеше да стане на живо и в цвят. Едва ли имаше някой, който да поиска да заспи и да гледа повторенията. Хики погледна Педар Фицджералд. Около гърлото му бяха натрупани пликове с лед, а от устата му се подаваше тръбичка, която издаваше леко свистене. Малко е дразнещо, помисли си Хики.

Флин започна да бие камбаните отново и този път прозвуча ирландско-американска песен — „Как вървят нещата в Глока Мора?“ Хики гледаше екрана. Хората по улиците одобриха избора. Люлееха се, хванати за ръце, пиянски сълзи се стичаха по зачервените им лица. Но скоро, знаеше той, магията щеше да се разпръсне и грижата за заложниците и катедралата щеше да се превърне отново в новина номер едно. Много емоционални струни бяха дръпнати тази нощ и той бе очарован от играта на манипулиране. Хики вдигна очи към празната галерия, където преди това беше стоял Галахър, после се обърна и викна към ризницата:

— Франк?

Галахър се обади оттам.

— Всичко е спокойно.

Хики се завъртя към Съливан и Аби Боулънд и те му направиха знак. Иймън Феръл извика от галерията отгоре:

— Всичко е наред.

Хики завъртя полевия телефон. Артър Нолти се претърколи и посегна за слушалката.

— Докладвай какво е положението. Нолти се изкашля:

— Няма ли да спрете с тези камбани? Не мога да чувам нищо от това клепане.

— Оправяй се както можеш. — Той завъртя телефона отново. — Камбанарията?

Мълинс се беше загледал навън през разбития прозорец и телефонът иззвъня няколко пъти, преди да го чуе. Вдигна бързо слушалката:

— Тук камбанарията. Хики попита:

— Спиш ли?

Мълинс дръпна едната слушалка на заглушителя и попита раздразнено:

— Да спя ли? Как, по дяволите, може да спи човек при този звън! — Замълча, после добави: — Той май полудя.

Хики попита:

— Как се държат отвън?

Мълинс повлече жицата и обиколи кулата.

— Постоянно идват и си отиват. Но повече идват. Разположиха войскови части в Ченъл Гардънс. Проклетите репортери на покривите пият цяла нощ. Как ми се ще и аз да ударя нещо.

— Има време за това. Утре по това време ще бъдеш…

Къде?

— В Мексико сити. Ще взема полет до Мексико сити. — Той се опита да се засмее. — Далече е от Типърери.

— Поне със сигурност е по-топло. Сега си отваряй очите.

Хики завъртя отново.

— Южната кула?

Рори Дивейн докладва:

— Положението е същото.

— Внимавай за сигнали от стробоскопи[1].

— Знам.

— Снайперистите още ли те изнервят, момче?

Дивейн се засмя.

— Не. Правят ми компания. Мисля, че ще ми липсват.

— Накъде ще тръгнеш утре?

— Южна Франция. Казват, че сега там е пролет.

— Така е. Да не забравиш, след една година ще се видим в хубавия Дъблин, в „Кавана“.

— Непременно ще дойда.

Хики се усмихна на неясния си спомен за тази пивница. Нейната предна стена беше част от оградата на гробището „Гласневин“. Имаше врата отзад, откъдето гробарите можеха да влязат да ударят по едно, в резултат на което, както се твърдеше, много от починалите бяха поставяни в чужди гробове. Хики се засмя.

— Да, Рори, ще бъдеш там.

Той затвори и отново завъртя ръчката. Лиъри отговори от балкона. Хики поръча:

— Кажи на Брайън да остави камбаните на мира. Видя как Лиъри се обърна и рече нещо на Флин. После се обади отново.

— Каза, че му се свири. Хики изпсува наум.

— Почакай малко.

Той погледна отново екрана. Сцените от Ню Йорк бяха сменени от също толкова драматична гледка към Белия дом. Жълта светлина грееше от прозорците на Овалния кабинет. Някакъв репортер съобщаваше на света, че президентът провежда конференция с висши съветници. Появи се нов кадър от „Даунинг стрийт“ 10, където беше пет часа сутринта. Гурелива репортерка уверяваше Америка, че премиерът още е буден. Последва бърза смяна на сцената и се появи дворецът във Ватикана. Хики се наклони напред и внимателно изслуша съобщението на репортера за събранието, което провеждаха висшите служители на Ватикана, при закрити врати. Той промърмори под носа си:

— Сега остава да покажат Свети Петър — и изрече в слушалката: — Съобщи на господин Флин, тъй като вече може да се очаква да атакуват всеки момент, предлагам да спре да създава звуковото прикритие, от което се нуждаят.

Затвори и се заслуша в камбаните, които продължаваха да бият. Брайън Флин, помисли си той, не беше същият мъж, който влезе така наперено в катедралата преди малко повече от шест часа. Флин бе човек, научил много през тези шест часа, но го беше научил прекалено късно. И едва ли щеше да научи нещо повече през останалите шест часа.

Капитан Берт Шрьодер бе изтръгнат от дрямката си, когато телефонът иззвъня. Вдигна бързо слушалката. Гласът на Хики разцепи тишината наоколо и изгърмя от говорителите в съседните стаи, като стресна и други хора там.

— Шрьодер! Шрьодер!

Шрьодер се поизправи с разтуптяно сърце.

— Да! какво има?

Гласът на Хики прозвуча разтревожено.

— Някой е обсадил катедралата! — Направи пауза и добави по-тихо: — О, май сънувах кошмар.

Той се засмя. Шрьодер изчака, за да бъде сигурен, че гласът му ще звучи спокойно. Огледа офиса. В този момент там беше само Бърк, заспал дълбоко на канапето. Шрьодер попита:

— Какво мога да сторя за вас? Хики нареди:

— Докладвай какво е положението, Шрьодер. Шрьодер започна:

— Положението…

— Как вървят нещата в Глока Мора, Лондон, Вашингтон, Ватикана, Дъблин? Някой продължава ли да работи по случая?

— Разбира се. Можеш да видиш по телевизията.

— Аз не съм зрителската аудитория, Шрьодер. Ти ми извести какво става.

— Ами… — той погледна някои от последните си записки. — … Червеният кръст и Амнести имат свои представители в лагерите… Очакват…

— Казаха го по телевизията.

— О, така ли? Ами… Дъблин… Дъблин още не е дал съгласието си да приеме освободените затворници…

— Предай им от мен, че са сополиви страхливци. Предай им, че съм казал, Дъблин ще бъде превзет от ИРА до една година и всичките ще бъдат разстреляни.

Шрьодер отвърна натъртено:

— Все пак, още нямаме единомислие по поставените условия. Затова осигуряването на убежище е от второстепенно значение…

— Искам да разговарям директно с представители на всички правителства. Осигури конферентна връзка.

Шрьодер отговори твърдо:

— Знаете добре, че няма да разговарят директно с вас.

— До шест часа тези надути копелета ще молят на колене за лична среща.

Шрьодер вложи нотка на оптимизъм в гласа си:

— Вашата реч все още се радва на благоприятен отзвук. Ватикана е…

— Като говорим за отзвуци и сътресения, смяташ ли, това е технически въпрос, който трябва да обмислиш, смяташ ли, че стъклената фасада на Олимпик Тауър ще се пръсне по улиците, когато…

Шрьодер попита внезапно:

— Там ли е господин Флин?

— Имаш лошия навик да ме прекъсваш, Шрьодер.

— Там ли е господин Флин?

— Разбира се, че е тук, задник такъв. Къде другаде може да е?

— Може ли да говоря с него?

— Той бие камбаните, за Бога!

— Бихте ли го помолил да вдигне вътрешния телефон до органа на балкона?

— Вече чу, не можем да прекъсваме човек, когато бие камбаните. Нищо ли не научи тази вечер? Обзалагам се, че си бил някога обикновено ченге, което е нахълтвало в чужди хотелски стаи да прекъсва хората. Ти си точно такъв тип.

Шрьодер почувства как се изчервява. Чу гръмливия глас на Хики в цялата сграда и смеха на няколко човека в съседната стая. Пръстите му счупиха на две молива, който държеше.

— Искаме да разговаряме с господин Флин, на четири очи, при вратата на ризницата. — Той погледна спящия Бърк. — Лейтенант Бърк желае да говори…

— Както вече самият ти спомена, по-малко обърквашо е да се говори с един човек. Щом аз не мога да разговарям с кралицата, и ти не можеш да говориш с Фин Макмейл. Какво ми е лошото на мен?

Между другото от какво си се отрекъл през великите пости, от мозъка или от топките си? Аз се отрекох от разговори с глупаци по телефона, обаче в твоя случай ще направя изключение.

Шрьодер внезапно почувства нещо в него да се надига. Положи невероятно усилие да овладее гласа си и да отговори спокойно.

— Господин Хики… Брайън Флин има голямо доверие в мен. Усилията които полагам, честността, която показах…

Смехът на Хики изпълни офиса.

— Изглежда си добро момче, а? Е, той ти е подготвил изненада, Шрьодер, и тя няма да ти хареса.

Шрьодер смънка:

— Предпочитаме да няма изненади…

— Стига с това царствено „ние“. Говоря на теб. Тебе те очаква изненада.

Шрьодер се изправи бързо и очите му се напрегнаха.

— Какво искате да кажете? Какво означава това? Всичко трябва да бъде поставено на масата, щом ще правим честни сделки.

— Белини част от честната сделка ли е? Шрьодер се поколеба. Тази употреба на имена беше обезпокоителна. Тези намеци лично към него не бяха в сценария. Хики продължи:

— Къде е сега Белини? С тебешир пред черната дъска със своето Гестапо? Крои хитри планове да ни убие? Майната му на Белини! Майната ти и на теб!

Шрьодер поклати глава в тихо отчаяние:

— Как са заложниците? Хики отговори с въпрос:

— Още ли не сте намерили Стилуей?

— Имате ли нужда от лекар?

— Разкопахте ли вече гроба ми?

— Мога ли да изпратя храна, лекарства?…

— Къде е майор Мартин?

Бърк лежеше на канапето и слушаше как диалогът се изроди в два монолога. Колкото и безрезултатен да беше досега диалогът, той не бе чувал нищо по-странно от него. Сега разбра без всякакво съмнение, всичко беше свършило.

Шрьодер попита:

— Каква изненада ми е приготвил Флин? Хики отново се засмя.

— Ако ти съобщя, няма да е изненада. Обзалагам се, че като дете си бил невъзможен пикльо, Шрьодер. Винаги си се опитвал да разбереш какво са ти купили за коледа, пребърквал си дрешниците и други такива неща.

Шрьодер не отговори и отново чу смях в съседната стая. Хики продължи:

— Не се обаждай, освен ако не е, за да съобщиш, че печелим. Аз ще ти звъня на всеки кръгъл час до шест часа. В шест и три минути всичко ще свърши.

Телефонът замлъкна. Шрьодер погледна неподвижното тяло на Бърк, после изключи високоговорителите и набра отново.

— Хики?

— Какво?

Шрьодер пое дълбоко дъх и изсъска през зъби:

— Ти си скапан чикиджия! Смятай се за мъртъв!

Затвори телефона и опря треперещите си ръце на бюрото. Усети вкус на кръв в устата си и разбра, че е прехапал долната си устна.

Бърк обърна глава и го погледна. Очите им се срещнаха и Шрьодер отклони поглед. Бърк се обади:

— Всичко е наред.

Шрьодер не отговори и Бърк видя как раменете му се затресоха.

---

[1] Електронно устройство, което излъчва бързи, кратки и заслепяващи светлинни импулси — бел. пр. ↑

ГЛАВА 48

Полковник Денис Лоугън пътуваше на задната седалка на служебната кола по разчистената част на Пето авеню към катедралата. Обърна се към адютанта си, майор Коул:

— Не предполагах, че днес ще мина по същия път.

— Да, сър. Но всъщност вече е осемнайсети март.

Полковник Лоугън подмина забележката и се заслуша в камбаните, които свиреха „Ще те върна у дома, Кетлийн“. След малко попита:

— Вярваш ли в чудеса?

— Не, сър.

— Виждаш ли онази зелена линия?

— Да, сър. Линията по средата на булеварда, по която минахме днес. — Той се прозя.

Точно тя. Преди няколко години кметът Бийм маршируваше на парада с 69-и. Полицейски комисар Код и комисарят по организиране на националните празници Уелш бяха заедно с него. Не беше по твое време, стана преди това.

На майор Коул му се прииска днешният парад да бе станал преди неговото време.

— Да, сър.

— Обаче онази сутрин заваля дъжд, веднага след като мина машината и зелената боя беше отмита по целия път от Четирийсет и четвърта до Осемдесет и шеста улица. По-късно същата сутрин Уелш купил малко боя и накарал своите хора да боядисат на ръка линията точно пред катедралата.

— Да, сър.

— И когато маршировахме с делегацията от градската управа, Уелш се обърна към Код и извика: „Гледай! Това е чудо! Линията пред катедралата е останала!“ Полковник Лоугън се засмя при спомена за тази весела случка и продължи: — А пък Код отвърна: „Виж ти, имаш право, Уелш!“ И му намигна, а после погледна Бийм. „О, Боже!“, каза

дребничкият кмет. „Винаги съм мечтал да видя истинско чудо! Досега никога не съм виждал чудо!“

Лоугън се засмя, но се въздържа да удари своето коляно или това на Коул. Шофьорът също се засмя. Майор Коул се усмихна и рече:

— Сър, смятам, че успяхме да съберем повечето офицери и поне половината войници.

Лоугън запали цигара.

— Да… Изглеждат ли ти трезви?

— Трудно е да се разбере, сър.

Лоугън кимна:

— Всъщност, тук не изпитват нужда от нас, нали?

— Трудно е да се определи, сър.

— Мисля, че губернаторът се опитва да спечели точки от демонстрацията на храброст и водачески умения. Как смяташ?

Майор Коул отговори:

— Полкът е отлично обучен да се справя с овладяване на тълпи и масови безредици.

— Още двайсет и пет хиляди полицаи в Ню Йорк умеят същото.

— Да, сър.

— Моля се на Бога да не ни хвърли в една твърде възможна атака на катедралата.

Майорът каза само „Сър“, което не означаваше абсолютно нищо.

Полковник Лоугън гледаше през прозореца, докато колата премина през няколко полицейски бариери и вървеше бавно покрай стълпотворения от пеещи хора.

— Невероятно. Коул кимна:

— Да, така е.

Служебната кола пристигна пред енорийския дом и спря там.

Капитан Джо Белини предупреди журналистите, че залата за пресконференции може да потъне надолу, ако катедралата бъде взривена, и те преместиха екипировката си на по-безопасни места извън катедралния комплекс. На тяхно място се настани Белини. Той застана до черната дъска. Около масите и покрай стените стояха шейсет полицаи от корпуса за бързо реагиране, въоръжени с пушки-помпи, автоматични пушки М-16 и пистолети със заглушители. Най-отзад седнаха полковник Лоугън, майор Коул и десетина офицери от командния състав на 69-и полк. Облак от сив тютюнев дим забулваше

лампите. Белини посочи груба схема на катедралата, начертана на дъската.

— Значи, пети взвод ще атакува през вратите на ризницата. Ще ви бъдат раздадени стоманени триони, за да прережете веригата, и клещи за рязане на болтове. Ясно?

Полковник Лоугън се изправи:

— Ако мога да предложа нещо… Преди малко казахте на хората си да стрелят само по цел… Ваша операция е, а моите задачи са второстепенни, но според основните правила на бойното изкуство… С две думи, когато срещнеш скрити вражески позиции, които позволяват откриване на огън отвисоко, в този случай галериите и балкона, и знаеш, че не можеш да отговориш с ефикасна стрелба по цел, тогава прилагаш масиран огън. — Лоугън видя няколко одобрителни погледа. — С други думи, трябва да превключите от полуавтоматична на пълна автоматична стрелба, заиграйте рокендрол, както се казва, и направете стрелбата така интензивна, че противникът да се принуди да наведе глави. Тогава ще можете безопасно да изведете заложниците обратно по стълбището към ризницата.

Никой не отговори, само няколко от мъжете кимнаха. Гласът на Лоугън укрепна и се извиси. Внезапно зазвуча като командир, който надъхва войниците си преди битка:

— Направете на решето тези проклети галерии, разбийте балкона, слагайте пълнител след пълнител в автоматите, удряйте, бийте, разкъсвайте тези орлови гнезда, направете ги на парчета! Действайте толкова светкавично, продължително и гръмогласно, че да заприлича на армагедон и апокалипсиса, взети заедно, и никой от онези снайперисти няма да посмее да вдигне глава, ако въздухът около него е пълен с куршуми и стрит камък.

Той огледа тихата стая и чу сърцето си да блъска бясно. Изведнъж се чуха спонтанни аплодисменти от полицаи и военни. Капитан Белини изчака шумът да стихне и каза:

— Да, полковник, това е добър съвет, обаче всички имаме стриктна заповед да не разрушаваме това място. Както знаете, то е пълно със съкровища на изкуството… То е…

Лоугън го прекъсна:

— Разбирам — той изтри лицето си. — Аз не агитирам за въздушно нападение. Предлагам само да използвате по-интензивно

огневата мощ на ръчното огнестрелно оръжие и…

— Такова интензивно използване дори на ръчно огнестрелно оръжие, полковник, ще причини… — Белини си припомни думите на губернатора, — непоправими… непоправими щети на катедралата… таванът… каменните облицовки… статуите…

Един от взводните командири се изправи:

— Слушай, капитане, откога произведенията на изкуството са по-важни от хората? Ако питаш майка ми, аз съм цяло произведение на изкуството…

Няколко души се изсмяха плахо. Белини усети как под яката му изби пот. Той погледна Лоугън.

— Полковник, вашата задача… — Белини направи пауза и видя как Лоугън се наежи.

— Моята задача е да образувам здрав кордон около катедралата по време на нападението. Знам какво трябва да правя.

Белини едва сдържа самодоволната си усмивка.

— Не, това се промени. Губернаторът настоя да вземете по-действено участие в атаката. — Той вкусваше удоволствието от всяка изречена дума. — Полицията ще ви предостави своята служебна бронирана кола. Бракувана е като излишна за армията, така че ще можете да се оправите с нея. — Белини забеляза, че майор Коул беше пребледнял. Той пристъпи по-близо до Лоугън. — Ще изкачите стъпалата отпред с тази кола и петнайсет души в нея…

Лоугън едва владееше гласа си:

— Това е лудост. Не може да се използва бронирана кола при такова ограничено пространство. Там вътре може би разполагат с противотанково оръжие. За Бога, няма къде да маневрираме, не можем да прикрием такава кола… Фенианите са ветерани в партизанската война, капитане. Те знаят как да се оправят с танкове, виждали са повече бронирани коли, отколкото…

Ти си виждал таксита — довърши сравнението Бърк, който в този момент влизаше в залата. — Така каза Флин на Шрьодер. Таксита. Имате ли нещо против инспектор Лангли и аз да се присъединим към вас?

Белини имаше уморен и раздразнен вид. Рече на Лоугън:

— Оправи се с губернатора — хвърли поглед към стенния часовник: — Десет минути почивка. Излезте навън!

Той седна и запали цигара. Един по един мъжете се изнизаха от залата и се събраха на групи по коридорите. Бърк и Лангли седнаха срещу Белини. Той каза тихо:

— Този смахнат герой от войната ще уплаши хората ми.

Бърк си помисли: „Не е лошо да бъдат уплашени. Най-вероятно ще ги смажат“.

— Прави го за добро.

Белини дръпна от цигарата си.

— Защо войниците от парада участват тук?

Лангли се огледа и рече полугласно:

— Губернаторът си повдига имиджа.

Белини отпи студено кафе от чашата си.

— Знаете ли, обсъдих дузина варианти за атака с кмета и губернатора. Забелязали ли сте как хора, които нямат никаква представа от бойно изкуство, изведнъж стават генерали? — Белини запали втора цигара и продължи с глас, възбуден до крайност: — Та, значи, Клайн стиска ръката ми. Боже, трябваше аз да стисна неговата и да му счупя меките пръсти. Както и да е. И, значи, казва: „Джо, нали знаеш какво очакваме от теб?“ Всемогъщи Боже, до този момент дори не знаех, дали ми е позволено да вляза при него с оръжие. Но адреналинът ми се беше толкова покачил, та му отговорих: „Ваша чест, трябва да нападнем сега, докато камбаните все още бият“. Разбирате ли? А той ми рече, отбележете това, рече ми: „Капитане, ние имаме задължението…“ Май каза „моралното задължение“, „да използваме всяка възможност да постигнем всичко с преговори…“ Дрън-дрън-дрън, „има политически съображения“, дрън-дрън-дрън, „защото Ватикана“, дрън-дрън. И аз му викам… не, не го казах, ала трябваше… Трябваше да му кажа: „Клайн, скапаняко, искаш ли да спасиш заложниците и шибаната катедрала, или ще печелиш време за Белия дом и Ватикана?“ — Той направи пауза и си пое дъх: — Може би в такъв случай и аз щях да прозвуча като задник, защото всъщност не ми пука за някаква си там грамада от камъни и четирима души, които дори не познавам. Нося отговорност за сто мои момчета, които познавам, за техните семейства, за жена си и децата си. Нали така?

Никой не му отговори. После телефонът иззвъня, Белини отговори и го подаде на Бърк.

— Търси те някакъв на име Гном. Със странни хора си имаш работа.

Бърк хвана слушалката и чу гласа на Фъргюсън.

— Бърк, обажда се „Гном“.

Бърк попита:

— Как си?

— Измръзнал, уплашен до смърт, скапан, гладен и без пукната пара. Иначе съм добре. Тази линия подслушва ли се?

— Не.

— Добре, трябва да говоря с теб на четири очи. Бърк помисли за момент.

— Искаш ли да дойдеш тук? Фъргюсън се подвоуми.

— Не… Видях няколко човека около пропускателните пунктове, които не бива да ме виждат. Много близо съм до мястото, където си уговорихме среща. Ще се видим там.

Бърк остави слушалката и се обърна към Лангли:

— Фъргюсън е надушил нещо. Белини бързо го погледна:

— Нещо, което да помогне на мен?

На Бърк му се щеше да отвърне: „Честно казано, нищо вече не може да ти помогне“. Вместо това отговори:

— Така мисля.

Белини сякаш усети лъжата и потъна в стола си.

— Исусе! Никога не съм се изправял срещу опитни партизани… — внезапно вдигна очи. — Изглеждам ли ви уплашен?

Бърк отговори:

— Говориш и изглеждаш като човек, който напълно осъзнава проблема.

Белини се засмя.

— Да, осъзнавам скапания проблем. Лангли сякаш изведнъж се ядоса.

— Трябвало е да знаеш, че такъв ден ще дойде. Обучавали са те за това.

— Обучавали? — Белини се нахвърли срещу него. — Обучавали, друг път. В армията ме учеха как да се крия при ядрен удар. Единственият инструктор, който ни каза нещо умно, беше онзи, дето ни учеше да си хванем каските, да си заврем главите между краката и да целунем задниците си за сбогом. — Отново се засмя. — Майната му

на обучението — Смачка фаса си и изпъшка. — Е, добре, може би Шрьодер ще се справи. — Той се усмихна ехидно. — Сега има по-голям стимул — посочи черна бронирана жилетка и тъмен пуловер в края на масата. — За него са.

— Защо не го оставиш на мира? — попита Лангли. Белини поклати глава отрицателно и погледна Бърк.

— Ами ти? Какво ще правиш по-късно?

— Ще дойда с теб — отговори Бърк.

Белини ококори очи. Лангли бързо се завъртя към Бърк.

— Ти си се побъркал!

Бърк не отговори. Белини рече:

— Остави човека да прави каквото иска. Лангли смени темата и каза на Белини:

— Донесъл съм ти още психопрофили. Белини запали цигара.

— Намажи ги с вазелин и си ги заври отзад!

Лангли се наежи. Белини продължи, наслаждавайки се на факта, че никой не можеше да му излезе насреща с по-високия си ранг.

— Къде е архитектът, Лангли? Къде са плановете?

— Работя върху задачите — отвърна Лангли.

— Страхотно. Всеки работи върху нещо… ти, Шрьодер, кметът, президентът. Всички работят. Когато тая работа започна, никой не обръщаше внимание на Джо Белини. Сега кметът звъни на всеки петнайсет минути, за да ме пита какво правя. Нарича ме Джо. Какъв приятен дребосък.

В стаята отново започнаха да влизат хора. Белини се надвеси през масата.

— Натикаха ме в ъгъла. Когато започнат да те наричат на малкото ти име, значи, че са те хванали за топките. И няма да ме пуснат, докато не изкача онези стъпала, с оная си работа в едната ръка и кръст в другата, за да ме убият — той се изправи. — Повярвай ми, Бърк, всичко тук е едно скапано шоу. Всеки трябва да изиграе ролята си. Ти, аз, политиците, църквата, копелетата в катедралата. Знаем, че всичко е една лайняна работа, но така са ни научили.

Бърк се изправи и огледа мъжете в стаята. После доближи лицето си до Белини.

— Не забравяй, че вие сте добрите!

Белини разтри слепоочията си и поклати глава.

— Тогава защо сме облечени в черно?

ГЛАВА 49

Патрик Бърк излезе от енорийския дом и усети блъскането на студения вятър. Погледна часовника си. Почти един след полунощ, 18-и март. Въпреки това щяха да продължат да го наричат „Клането в деня на Свети Патрик“, или да изберат друго, също толкова страшно и привлекателно име. Вдигна яката си и тръгна на изток по Петдесет и първа улица.

На Парк авеню автобус от градския транспорт бе паркиран напряко, за да се образува барикада. Бърк го заобиколи, мина през оредялото множество и пресече улицата. Малка група хора се беше събрала върху стъпалата на епископалната църква „Свети Бартолъмю“, подаваха си бутилки и пееха песните, които камбаните на „Свети Патрик“ биеха. В църквата постоянно влизаха богомолци и Бърк си спомни, че много църкви и синагоги бяха обявили целонощни молитвени бдения. От някакъв репортерски микробус изваждаха камери и прожектори.

Бърк се заслуша в камбаните, Флин — ако свиреше действително той — наистина притежаваше усет. Бърк си спомни забележката на Лангли за тениските с лика на Джон Хики. Представи си обложка на касета или диск: катедралата „Свети Патрик“ със зелени звездни фойерверки над нея — „Брайън Флин свири на камбаните“.

Мина покрай църквата и продължи на изток по Петдесет и първа улица. Между две сгради видя малък парк. Сред конструкциите от двете страни видя ограда и порта. Бърк надникна през металните пръчки. На терасите под оголените чинари имаше метални маси за кафе и обърнати върху тях столове. Нищо не помръдваше в тъмния парк. Бърк се вкопчи здраво в решетката и се изкатери до върха. После се прехвърли в парка. Падна на замръзналата каменна пътека и усети остра болка да пронизва замръзналите му крайници. Изруга тихо. Извади пистолета си и остана свит на две. Един порив на вятъра разклати дърветата и прекърши няколко покрити с ледена корица клонки. Те паднаха на земята със звъна на счупен кристал.

Бърк се изправи бавно и мина между масите, пуснал ръката с пистолета покрай тялото си. Ледената корица под краката му скърцаше при всяка стъпка и той знаеше, че ако Фъргюсън бе там, досега щеше да го е чул.

Една преобърната маса привлече вниманието му и той се приближи до нея. Малко по-далече видя преобърнат стол. Ледът отдолу беше напукан и на места изкъртен, и Бърк се наведе да разгледа едно по-тъмно петно, което отблизо изглеждаше като разтопен ягодов сладолед, но не беше ягодов сладолед.

Бърк се изправи и установи, че краката му треперят. Заизкачва ниските стъпала до следващото ниво на терасата и видя още прекатурени маси и столове. В задната част на парка имаше каменна стена, висока пет-шест метра, по която обикновено се стичаше вода. В основата на стената имаше дълъг тесен улей и Бърк съзря в него тялото на Джак Фъргюсън. Лежеше в ледената вода, със синкавобяло лице, много подобно на цвета на катедралата, помисли си Бърк. Очите му бяха оцъклени, а устата — разтворена, сякаш се задъхваше и не можеше да си поеме дъх от шока при падането в студената вода.

Бърк опря колене в ниската каменна подпора на улея, протегна ръка и хвана старата мушама на Фъргюсън. Издърпа тялото към себе си и полите на мушамата се разтвориха. Бърк видя, че двете му колена, които се подаваха от износения панталон, бяха простреляни.

Костите, хрущялите и сухожилията белееха на по-тъмния фон на посинялата плът.

Той мушна пистолета в джоба си и издърпа дребничкия мъж върху подпората на улея. В средата на челото на Фъргюсън зееше малка дупка от куршум. Джобовете му бяха преобърнати, обаче Бърк претърси отново тялото. Откри само чиста, старателно изгладена носна кърпа, което му напомни да се обади на жена му.

Бърк затвори очите на Фъргюсън, изтри ръцете си в палтото и духна в измръзналите си шепи. После тръгна обратно. Изправи един преобърнат стол, дръпна го към желязна маса и седна. Вдиша продължително и дълбоко, задържайки въздуха достатъчно, за да успокои треперенето на ръцете си и да запали цигара. Дръпна, извади плоското шише и го отвори, не пи, а го остави на масата пред себе си. Чу шум откъм оградата и се обърна натам. Извади пистолета си и го закрепи в скута си.

— Бърк! Аз съм Мартин. Бърк не отговори.

— Мога ли да се приближа?

Бърк запъна ударника на револвера.

— Разбира се.

Мартин тръгна към Бърк, спря и погледна зад него към ниската каменна преграда в основата на водопада.

— Кой е там?

Бърк не отговори. Мартин отиде до тялото и сведе поглед към замръзналото лице.

— Познавам този човек… Джак Фъргюсън.

— Така ли?

— Да. Имал съм си работа с него. Всъщност, точно вчера. От официалната ИРА. Марксист. Не беше лош човек, обаче.

Бърк каза с равна интонация:

— Само мъртвият комунист е добър комунист. Комунистите трябва да бъдат изтребвани. Мръдни, да мога да те виждам.

— А? — Мартин застана зад стола му. — Какво каза?… Виж, нали не си го?…

Бърк повтори:

— Тук отпред, за да те виждам. Мартин заобиколи масата. Бърк попита:

— Защо си тук? Мартин запали цигара.

— Проследих те от енорийския дом.

Бърк бе сигурен, че никой не го беше проследил.

— Защо?

— Исках да разбера къде отиваш. Ти се оказа толкова безполезен. Между другото, уволнен съм от посолството. Твоя работа ли е? Хората започват да говорят най-невероятни неща за мен. Сега обаче разполагам с неограничено време. Не знам какво да правя със себе си. Затова си помислих… дали не мога… да ти помогна… и да изтрия петното от името си. Това пистолет ли е? Можеш да го приберeш.

Бърк стисна пистолета:

— Кой мислиш, че го е очистил, майоре?

— Ами, ако приемем, че не си ти… — той вдигна рамене. — Вероятно неговите хора. Или „временните“, или фенианите. Видя ли коленете му? Божичко, не е ли отвратително?

— И защо от ИРА биха искали да го убият? Мартин отговори бързо и отчетливо:

— Прекалено много говореше.

Бърк освободи ударника и пусна пистолета в джоба си, като продължи да го стиска в ръка.

— Къде е Гордън Стилуей?

— Гордън… О, архитектът. — Мартин дръпна от цигарата си. — Ще ми се да бях и наполовина толкова изобретателен, колкото смяташ.

Бърк дръпна голяма глътка от шишето:

— Катедралата ще бъде щурмувана през следващите няколко часа.

— Съжалявам, че трябваше да се стигне до атаката.

— Въпреки всичко, аз съм загрижен за спасяването на живота на колкото може повече хора.

— Аз също. Нашият генерален консул е също вътре.

— Досега, майоре, всичко ставаше така, както си го намислил. Вкара ирландския тероризъм в Америка. Натика ни го в лицата. Целта е постигната и добре приета. Обаче нямаме нужда от разрушена катедрала и купчина трупове.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Ще бъде от полза за Белини, ако разполага с плановете и архитекта.

— Несъмнено. Аз също работя по въпроса. Бърк го погледна в очите:

— Задоволи се, с което вече получи. Не усложнявай нещата!

— Съжалявам, пак не разбирам за какво говориш. Бърк не сваляше очи от Мартин, който вдигна крак на един стол и продължи да пуши спокойно. Силен порив на вятъра мина през парка и се завъртя около тях. От блестящите клони на дърветата върху двамата мъже напада лед, ала и двамата сякаш не обърнаха внимание. В този момент Мартин изглежда стигна до някакво решение и се обърна към Бърк.

— Не става въпрос само за Брайън Флин, разбираш ли? Цялата ми операция не беше замислена, за да унищожа него. — Потри брадичката си с облечената си в ръкавица ръка. — Трябва ми нещо повече от смъртта на Брайън Флин, макар че с нетърпение я очаквам. Нужен ми е преди всичко траен образ на ирландския тероризъм. Боя се, че ми е нужна и една разрушена катедрала.

Бърк мълча дълго, преди да отговори. Гласът му беше нисък и нетрепващ:

— Тя може да се превърне и в символ на нежеланието на Великобритания да преговаря.

— Човек трябва да рискува. Но все пак, за моя огромна изненада, Лондон наистина предложи компромис, а тези побъркани фениани не отговориха. И като прибавим речта на онзи дядка и че биха камбаните, се оказва, че фенианите са по-напред в състезанието от мен. Наистина, Бърк, единственият начин да повлияя на общественото мнение тук и в чужбина е… да оставя трагедията да се случи. Съжалявам.

— То ще отскочи като бумеранг.

— Когато облаците прах се вдигнат, вината ще бъде стоварена само върху ирландците. Правителството на Нейно величество знае много умело да изразява тъга и съжаление за загубата на човешки живот и материални ценности. Всъщност, руините на катедралата „Свети Патрик“ може да се окажат по-ценни като туристическа атракция, отколкото сега… Америка не може да се похвали с много ценни руини.

Пръстите на Бърк се впиха в студената стомана на револвера в джоба му.

Мартин продължи с присвити очи, а от устата и носа му излизаха дълги облаци пара.

— А и помисли за погребенията. Видя ли погребението на Маунтбетън? Хиляди разплакани хора. И за Бакстър ще устроим нещо красиво. Римската църква ще направи нещо грандиозно за кардинала и свещеника. Малоун… за нея, кой знае?

Бърк каза:

— Ти не си съвсем наред, знаеш ли?

Мартин запали нова цигара и Бърк видя как пламъчето трепна в мрака. Мартин заговори малко по-спокойно:

— Ти май не разбираш. Трябва страданието да се умножи, да се направи всеобщо, преди да избухне яростта. — Погледна горящото връхче на цигарата. — Нужни са вдъхващи страхопочитание нещастия… Дюнкерк, Пърл Харбър, Ковънтри, „Свети Патрик“… — Изтръска пепелта от цигарата и сведе поглед към купчинката пепел върху заледената маса. — И от тези пепелища се надигат нови посвещения. Може би си забелязал феникса върху бронзовата

церемониална врата на катедралата. Той ме вдъхнови да нарека тази операция „Феникс“.

Бърк го прекъсна:

— Флин може и да приеме компромиса. Направи такъв намек пред мен. Може също да направи публично достояние факта, че британското предателство едва не е убило всички.

— Той никога не би признал, че най-мащабната операция на ИРА от убийството на Маунтбетън насам е планирана от англичанин.

— Само дето на него не му се ще чак толкова да умира, колкото искаш ти. Той ще се задоволи с вече постигнатото, и ще излезе оттам като герой. — Бърк отпи още, за да разпали въображението си. — От друга страна, все още съществува възможността да разруши това място на зазоряване. Затова кметът и губернаторът искат да осъществят изпреварващ удар. И то скоро. Но им трябва насърчение. Те няма да предприемат нищо, докато Белини не им каже, че е готов. Но Белини няма да го направи, докато не получи плановете и не открием архитекта…

Мартин се усмихна.

— Много добре. Виждам, че това е наследствено, имам предвид способността да се измислят куп дрънканици за заблуда и по най-незначителен повод.

— Ако не намерим архитекта, няма да нападнем. В шест и три минути Флин ще обяви таим аут, ще изчака градът да се напълни с хора и да започнат сутрешните предавания по телевизията. Тогава великодушно ще освободи заложниците и ще остави катедралата непокътната. Никакви погребения, никакъв взрив, нито един счупен прозорец.

— В шест и три минути ще се случи нещо много по-ужасно.

— Човек трябва да рискува. Мартин поклати глава.

— Не знам… Сега ме разтревожи, лейтенант. От това копеле може да се очаква да ми изиграе двойна игра… — той се усмихна. — Макар че може би не е точната дума… Тези хора са толкова непостоянни… с тях никога не можеш да си сигурен. Имам предвид, че в исторически план те винаги са избирали най-безумните…

Бърк го прекъсна:

— Добре си опознал ирландците, а, майоре?

— Е, нямах намерение да давам народностни обобщения… Не знам… — Той изглежда претегляше възможностите. — Въпросът е дали да рискувам и да заложа на експлозия в шест и три минути, или да се задоволя с хубава битка преди това?…

Бърк дойде до Мартин.

— Нека поставя нещата така… — Издиша струя леден въздух в лицето на Мартин. — Ако катедралата гръмне — той извади пистолета си, запъна го и го опря в слепоочието на майора, — тогава ти ще си онова, което наричаме един мръсник по-малко.

Мартин се извъртя с лице към Бърк:

— Ако нещо се случи с мен, ще ти видят сметката.

— Знам правилата — той почука челото на Мартин с цевта на револвера, после го запаса.

Мартин захвърли цигарата и предложи делово:

— В замяна срещу Стилуей искам да ми обещаеш, че ще направиш всичко възможно катедралата да бъде щурмувана, преди Флин да направи някаква крачка към приемане на компромиса. Ти имаш доверието му, доколкото ми е известно, така че го използвай по всеки възможен начин, пред него и пред твоите началници. И каквото и да се случи, ще направиш Флин да не бъде заловен жив. Ясен ли съм?

Бърк кимна. Мартин допълни:

— Ще имате Стилуей и плановете достатъчно навреме и за да ти докажа колко спортсменски играя, ще ти ги доставя лично. Както казах вчера, така ще се издигнеш в очите на тези над теб. Бог ми е свидетел, лейтенант, заслужаваш известно повишение.

Мартин се отдръпна от Бърк и отиде до замръзналото тяло на Фъргюсън. Запали друга цигара и небрежно пусна клечката върху лицето му. Вдигна поглед към Бърк.

— Ти, разбира се, си мислиш като нашия покоен приятел тук, че знаеш прекалено много. Нека оставим това засега. Аз искам, длъжен съм, да направя изключение в твоя случай. Ти си един от нас, професионалист, не аматьор, който си вре носа навсякъде, като господин Фъргюсън. Нито пък си опасен подстрекател към бунтове, като господин Флин. Така че, дръж се като професионалист, лейтенант, и ще получиш същото отношение.

— Благодаря, че ме определи така добре. Ще направя всичко по силите си — отговори Бърк.

Мартин се засмя:

— Може и да не направиш всичко, ако искаш. Аз не разчитам само на теб, за да доведа нещата си до желания финал. Лейтенант, в тази и извън тази катедрала има повече изненади, отколкото дори ти можеш да заподозреш. И на зазоряване всичко ще се изясни. — Кимна с глава: — Лека нощ.

Обърна се и си тръгна без да бърза. Бърк погледна надолу към Фъргюсън. Наведе се и махна клечката от лицето му.

— Съжалявам, Джак.

ГЛАВА 50

Часовникът на задната стена на балкона удари три сутринта. Брайън Флин отбеляза часа със звъна на камбаните, изправи се и погледна Лиъри, седнал на ръба на парапета. Краката му се люлееха на няколко нива над основния под на катедралата, Флин каза:

— Ако задремеш, ще паднеш. Лиъри отвърна без да се обръща:

— Точно така.

Флин се огледа за Мегън, но тя не се виждаше. Той заобиколи органа, взе една пушка и тръгна към Лиъри. Лиъри неочаквано се завъртя и спусна краката си от вътрешната страна на балкона.

— Това е стар номер — рече той.

Флин почувства напрягането на тялото си. Лиъри продължи:

— Научих го в армията. Качваш се на някое място, където ако заспиш, можеш да се удариш или да умреш. То те държи буден… В повечето случаи.

— Много интересно.

Мина покрай Лиъри и влезе в кулата. Качи се в асансьора, който го свали в преддверието. Стъпките му кънтяха в празната сграда, докато вървеше по централната пътека. Съливан, Боулънд и Феръл се надвесиха от галериите. Хики спеше пред долния орган. Флин мина през отворените крила на преградата и изкачи стъпалата към олтара. Четиримата заложници спяха по двойки в противоположните краища на светилището. Погледна през Бакстър към Морийн и видя равномерното надигане и спадане на гърдите й, после вдигна очи към мястото, където кардиналът и отец Мърфи лежаха оковани за трона и спяха. Флин коленичи до Морийн и видя ожуленото й лице. Чувстваше очи, които го наблюдаваха отвисоко, Мегън, която го дебнеше в мрака, и Лиъри, който следеше движението на устните му през оптическия прибор. Флин се наведе с гръб към Лиъри, така че да скрие от погледа му и Морийн. Докосна бузата й. Тя отвори очи и ги впери в неговите.

— Колко е часът?

— Късно е.

— Ти остави да стане късно. Той промълви:

— Съжалявам… Не можех да ти помогна.

Тя извърна лицето си. И двамата мълчаха известно време, после тя започна:

— Тази игра на шикалкавене с полицията прилича на онези игри на нерви с коли, които летят една към друга. Всеки шофьор е хипнотизиран от приближаването на другия, и една минута преди зазоряване… дали някой ще извие рязко волана?

— Пълни глупости. Това е война. Вие, глупави жени, винаги смятате, че мъжете разиграват някакви игрички на своите его…

— Война ли? — тя сграбчи предниците на ризата му и гласът й се извиси: — Нека аз да ти кажа нещо за войната. Тя не се води в църкви и с оковани заложници.

И понеже заговори за война, все още съм достатъчно добър войник, за да знам, че те може и да не дочакат зори. Може би ровят някъде там точно в този момент, и преди да успееш да поемеш още веднъж дъх, тук ще се изпълни с изстрели и за миг ще те напълнят с куршуми. — Пусна ризата му. — Война! Знаеш за войната не повече, отколкото знаеш и за любовта.

Флин се изправи и погледна Бакстър.

— Харесваш ли този мъж?

Тя кимна.

— Той е добър човек.

Флин се втренчи в една точка в пространството.

— Добър човек — повтори той. — Някой, който ме вижда за първи път, може да каже същото за мен, ако не знае историята ми. В този момент не ме харесваш особено, но няма нищо. Надявам се да оцелееш, и даже се надявам Бакстър да оцелее. Надявам се двамата да се разбирате добре.

Морийн лежеше по гръб и гледаше нагоре към него.

— И двамата не вярваме на нито една твоя дума. Флин се отдалечи от нея.

— Трябва да вървя… — погледна към Хики над парапета и рече внезапно. — Кажи ми за него. Какво говореше старецът? Какво стана със звънеца в изповедалнята?

Морийн се изкашля и заговори делово, разказвайки всичко, което бе открила за Джон Хики. Накрая заключи:

— Дори и да спечелите, той ще направи така, че всички със сигурност да умрем. Ние и четиримата сме убедени, иначе нямаше да рискуваме с това бягство.

Очите на Флин отново се върнаха на Хики, после обходиха светилището и заложниците, букетите с вече увяхващи карамфили и кървавите петна върху мрамора на олтара. Имаше чувството, че е виждал всичко преди, че е преживял нещо подобно в сън или видение. И си спомни, че то беше станало в абатство Уайтхорн. Отърси се от впечатлението и погледна Морийн. Неочаквано се наведе и разкопча белезниците.

— Ела с мен!

Помогна й да се изправи и я подкрепяше, докато вървяха към стълбите за ризницата. Усещаше, че Хики го гледа от органа, и Лиъри и Мегън също ги наблюдават от тъмните сенки на балкона. Знаеше също какво си мислят — че ще освободи Морийн. И това, разбираше той, както разбираха и всички останали, беше критична точка, тест за положението му на лидер. Щеше ли някой от тримата да се опита да го спре? Преди няколко часа не биха посмели.

Когато стигнаха до най-горното стъпало, се обърна — не колебливо, а предизвикателно — и вдигна глава към балкона, после погледна и към органа. Никой не издаде нито звук, никой не помръдна. Той преднамерено продължи да чака, като оглеждаше катедралата. После започна да слиза. Спря на площадката до Галахър.

— Иди да си починеш, Франк.

Галахър погледна него и Морийн и в израза му пролича разбиране и одобрение. Очите му срещнаха тези на Морийн. Той понечи да каже нещо, само се обърна и бързо се качи. Флин погледна оставащите стъпала до заключената врата и обърна лице към Морийн.

Тя разбра, Брайън Флин бе утвърдил себе си като водач, беше наложил волята си над останалите. Разбра също, че той щеше да отиде и по-далече. Щеше да я освободи, но не знаеше дали искаше да го направи заради нея, заради себе си, или за да демонстрира, че може да прави което пожелае, да покаже, че той е Фин Макмейл — водачът на фенианите. Тя слезе и спря до вратата, Флин я последва и махна с ръка към ризницата.

— Тук е пресечната точка на два свята… светът на святото и този на земното, на живите и мъртвите. Дали някога тези два толкова

различни светове, са били отделени от по-тънка преграда?

Тя се вгледа в тихата ризница. На олтара в параклиса на свещениците трепкаше молитвена свещ, масите стояха наредени покрай стените, покрити със старателно сгънатите бялочервени покривки за великите пости. Великден, помисли си тя. Пролет. Възкресението и животът. Тя погледна Флин. Той й предложи:

— Ще избереш ли живота? Ще тръгнеш ли без другите?

Морийн кимна:

— Да, ще тръгна.

Той се поколеба, после извади ключовете от джоба си. С трепереща ръка отключи ключалката на вратата и катинара на веригата. После започна да развива веригата. Бутна назад лявото крило и огледа отворите на коридорите, обаче не видя и следа от полиция.

— Побързай!

Тя хвана ръката му.

— Ще тръгна, но с теб. Той я погледна и попита:

— Би ли оставила и другите да тръгнат с мен?

— Да.

— Можеш ли да го направиш и да живееш без угризение на съвестта?

— Да.

Флин погледна отворената врата.

— Ще стоя в затвора дълго време. Можеш ли да чакаш?

— Да.

— Обичаш ли ме?

— Да.

Той протегна ръка към нея, тя бързо се изкачи по стъпалата и спря на половината път до площадката.

— Няма да ме избуташ навън. Ще тръгнем заедно.

Той стоеше и гледаше силуета й на светлия фон на вратата на криптата.

— Аз не мога да тръгна.

— Даже и заради мен? Аз бих го направила заради теб. А ти?

— Не мога… за Бога, Морийн… не мога. Моля те, ако ме обичаш, върви! Върви!

— Заедно. По който и да е път, но заедно.

Флин наведе глава и я поклати. След дълго мълчание чу стъпките й нагоре по стъпалата.

Заключи вратата и тръгна след нея. Когато се качи в светилището на олтара, я намери отново легнала, с белезници на китката и затворени очи.

Флин излезе от светилището, отиде до една скамейка в средата на катедралата и седна, без да откъсва очи от олтара. Изненадващо му дойде на ум, че неща, които повечето хора смятаха за изпитание — ролята на водач, смелостта, способността да направляваш собствената си съдба — му се удаваха съвсем лесно. Беше Божи дар, смяташе той. Но любовта — толкова обикновено чувство, че дори невзрачните мъже бяха благословени с любещи жени, деца, приятели — винаги му бе убягвала. И единственият път, когато я беше открил, тя бе толкова трудна, че стана болезнена и за да накара болката да спре, той накара любовта да спре чрез силата на собствената си воля. И все пак тя се връщаше, отново и отново. Amor vincit omnia[1], както проповядваше отец Майкъл. Той тръсна глава. Не, аз победих любовта.

Почувства се напълно изпразнен от съдържание. В същото време, за свой ужас и отвращение, се чувстваше добре в ролята на властелин над себе си и своя свят.

Остана седнал на скамейката дълго време. Флин погледна Педар Фицджералд, легнал свит отстрани до органа. Беше завит с одеяло до покритата със засъхнала кръв брадичка. Флин застана до Джон Хики, който лежеше върху клавиатурата на органа, и се загледа в бледото му, почти восъчно лице. Полевият телефон иззвъня и Хики се размърда. Чу се втори звън и Флин грабна слушалката. По кабела долетя гласът на Мълинс.

— Върнах се в камбанарията. Приключи ли вече с камбаните?

— Да… Как изглеждат нещата навън?

— Отдолу е много тихо. Но по-далече… Все още се виждат хора по улиците — отговори Мълинс.

Флин долови нотка на почуда в гласа на младия мъж.

— До късно празнуват, а? Дадохме им един празник на Свети Патрик, който винаги ще помнят.

Мълинс рече:

— Дори не обявиха полицейски час.

Флин се усмихна. Америка му напомняше за „Титаник“. Имаше разрез, дълъг триста фута, в единия борд, и оттам непрекъснато нахлуваше вода, но те продължаваха да сервират напитки в салоните.

— Изобщо не прилича на Белфаст, нали?

— Не.

— Усещаш ли долу някаква тревога… раздвижване?…

Мълинс помисли, после отвърна:

— Не, все още изглеждат спокойни. Със сигурност са измръзнали и уморени, но не се долавя напрежение. Няма предаване на заповеди, нито оная характерна вдървеност, която се забелязва преди атака.

— Ти как се оправяш със студа?

— Минах тази фаза.

— Ти и Рори ще видите първи изгрева.

Мълинс отдавна се беше отказал от надеждата да види изгрева.

— Да, изгревът от камбанарията на „Свети Патрик“ в Ню Йорк. Може да се напише цяло стихотворение.

— Ще ми го прочетеш по-късно — той затвори и вдигна слушалката на вътрешния телефон. — Свържете ме с капитан Шрьодер, моля!

Флин погледна лицето на Хики, докато чакаше. Събудено, лицето му беше изразително и живо, но в съня изглеждаше като смъртна маска. Чу леко заваления глас на Шрьодер.

— Да…

— Обажда се Флин. Събудих ли те?

— Не, сър. Чакахме поредното обаждане на господин Хики на кръгъл час. Той каза… Все пак се радвам, че се обадихте. Исках да говоря с вас.

— Мислеше си, че съм умрял, нали?

— Ами… не. Вие биехте камбаните, нали?

— Как звучеше при вас?

Шрьодер се изкашля:

— Изглеждате обещаващ.

Флин се засмя:

— Възможно ли е да развиваш чувство за хумор, капитане?

Шрьодер се засмя притеснено.

— Или може би изпитваш такова облекчение, че вместо Хики се обадих аз, та чак си се замаял.

Шрьодер не отговори, Флин попита:

— Докъде стигнаха в столиците? Шрьодер отвърна резервирано:

— Чудят се защо не отговаряте на онова, което ви предаде инспектор Лангли.

— Боя се, че то не ми е много ясно.

— Не мога да говоря подробно по телефона.

— Разбирам… Ами тогава защо не дойдеш до вратата на ризницата да си поговорим?

Последва дълга пауза.

— Не ми е позволено да го правя. Противоречи на правилника.

— Опожаряването на една катедрала, също. Тъкмо то ще стане, ако не дойдеш да разговаряме, капитане.

— Май не разбирате, господин Флин. Има внимателно изработени правила… Както вероятно добре знаете. Преговарящият не може да се излага на… на…

— Няма да те убия.

— Аз… знам, че няма да… но… Слушайте, вие и лейтенант Бърк вече… Бихте ли искали да говорите с него до вратата?

— Не, искам да говоря с теб до вратата.

— Аз…

— Не изпитваш ли поне любопитство да ме видиш?

— Любопитството тук няма място…

— Така ли? Струва ми се, капитане, че тъкмо ти измежду всички останали хора трябва да цениш контакта очи в очи.

— Не виждам особен смисъл…

— Колко ли войни е можело да се избегнат, ако всеки от водачите поне бе видял лицето на другия, ако се бяха докоснали и помирисали потта и страха на противника си?

— Почакайте за момент — рече Шрьодер.

Флин чу изщракване и минута по-късно чу гласа му.

— Добре.

— След пет минути — Флин затвори и смушка грубо Хики. — Слушаше ли? — Стисна здраво ръката на Хики. — Един ден, мръсен дъртако, ще ми разкажеш за изповедалнята, за онова, какво си говорил на Шрьодер, и за това, какво си говорил на моите хора и на

заложниците. Освен тези неща, ще ми разкажеш за компромиса, който ни е бил предложен.

Хики се сви от болка и се изправи.

— Пусни ме. Тези стари кокали се чупят лесно.

— Не е зле да счупя тези на врата ти.

Хики погледна Флин без следа от болка на лицето.

— Внимавай!

Флин пусна ръката му и го бутна настрана.

— Не се опитвай да ме плашиш!

Хики не отговори, в погледа му се четеше неприкрита омраза. Флин погледна към Педар Фицджералд.

— Грижиш ли се за него?

Хики не отговори. Флин погледна отблизо лицето на Фицджералд и видя, че то е восъчно, като на Хики.

— Той е мъртъв.

Обърна се към Хики. Хики отвърна без всякаква емоция:

— Умря преди около час.

— Мегън…

— Когато Мегън се обади, й съобщавам, че е добре и тя ми вярва, защото иска да е така. Но скоро…

Флин вдигна очи към балкона, където стоеше Мегън.

— Господи, тя ще… — той се обърна към Хики. — Трябваше да поискаш да изпратят лекар.

Хики отвърна:

— Ако не се беше толкова вглъбил в проклетите си камбани, можеше да го направиш.

Флин го погледна.

— Ти можеше…

— Аз? Какво, по дяволите, ме интересува, дали той ще живее или ще умре?

Флин се отдръпна от него и мислите му запрепускаха. Хики попита:

— Какво виждаш, Брайън? Много ли е страшно?

Засмя се и запали лулата си.

Флин се отдалечи още повече от него, обърна се и отиде в покритата галерия. Опита се да сложи в ред мислите си. Започна да преценява всеки човек в катедралата, докато беше сигурен, че знае

мотивите на всеки един, способността му на измяна, верността и слабостите му. Умът му най-сетне се фокусира върху Лиъри и той си зададе въпросите, над които трябваше да се замисли преди месеци. Защо беше тук Лиъри? Защо един професионален убиец се бе затворил в капан, от който нямаше изход? Лиъри държеше карта, за съществуването на която никой не подозираше. Флин изтри потта от челото си и тръгна към светилището.

Хики извика:

— Ще кажеш ли на Шрьодер за скъпата му дъщеря? Кажи му от мое име, използвай точно моите думи, да смята дъщеря си за една мъртва кучка.

Флин се спусна по стълбите зад олтара. На площадката пред криптата стоеше Галахър с автоматична пушка М-16, преметната отпред на гърдите. Флин нареди:

— Върви да пиеш кафе!

Галахър се качи, а Флин слезе до вратата. Частите от веригата бяха съединени и към нея бе закачен нов катинар. Огледа разкривената заключалка на вратата — още един-два куршума и е щяла да се отвори. Обаче в барабана на един „Томсън“ има само петдесет патрона. Не петдесет и един, а петдесет… И една ракета М-72 можеше да унищожи „Сарацин“, и червеният автобус за Клейди минаваше покрай абатство Уайтхорн… и всичко се предполагаше, че е случайно, напосоки, без определено значение…

Флин се загледа в ризницата. Чу хора да говорят в страничните коридори и приближаването на стъпки откъм лявата страна. Шрьодер се появи, огледа се, обърна се към него и бавно изкачи стъпалата. Застана на стъпалото под вратите, с очи, заковани във Флин. Мина дълго време, преди Флин да проговори.

— Отговарям ли на представата ти?

Шрьодер отвърна сковано:

— Виждал съм твоя снимка.

— И аз съм виждал твоя. Изглеждам ли така, както ти си представяше, че изглеждам?

Шрьодер поклати глава. Последва друго дълго мълчание, после Флин рязко заговори:

— Ще бръкна в джоба си — той извади сензор за микрофони и го прокара по тялото на Шрьодер. — Предстои ни много личен

разговор.

— Ще докладвам всяко нещо, което си говорим тук.

— Обзалагам се, че няма да го направиш.

Шрьодер изглеждаше смутен и предпазлив. Флин продължи:

— Приближават ли се към споразумение по нашите искания?

На Шрьодер не му допадаше преговарянето на четири очи. Хората му бяха казвали, че лицето му разкрива твърде много. Той прочисти гърлото си.

— Искате невъзможното. Приемете компромиса!

Флин забеляза засилената твърдост в гласа на Шрьодер, липсата на обръщенията „сър“ или „господине“ и че се чувстваше неловко.

— Какъв е компромисът?

Веждите на Шрьодер лекичко се повдигнаха.

— Хики не разказа ли?…

— Просто ми го повтори!

Шрьодер повтори предложението и добави: — Приемете го, преди британците да променят решението си за освобождаване на затворниците под клетва. А колкото до вас самите, освобождаването под гаранция е също толкова добро, колкото имунитета. За Бога, човече, никой не е предлагал повече при случай с вземане на заложници.

Флин кимна.

— Да… да… предложението е добро, съблазнително…

— Приемете! Приемете го, преди някой да бъде убит.

— Боя се, че е малко късно за това.

— Какво?

— Сър Харолд уби един младеж, Педар. За щастие никой не знае, че е мъртъв, освен Хики и аз… Предполагам, че Педар също знае, че е мъртъв… Когато хората ни разберат, че е мъртъв, ще поискат да убият Бакстър. Сестра му Мегън ще пожелае дори нещо по-лошо. Това донякъде усложнява нещата.

Шрьодер прокара ръка по лицето си.

— Пресвети Боже! Слушай, сигурен съм, не е станало преднамерено.

— Хари смаза гърлото му с приклада на автомата. Може и да е било случайно, но то не прави момчето по-малко мъртво.

Мозъкът на Шрьодер се объркa. Той псуваше наум: „Бакстър, тъпо копеле!“

— Слушай… то прилича на случай на военнопленник, който се опитва да избяга… Бакстър е бил длъжен да опита… Ти си войник…

Флин мълчеше.

— Ето един шанс за вас да покажете професионализъм… Да покажете, че не сте обикновени престъп… — той се спря навреме. — Да покажете милост, и…

Флин го прекъсна:

— Шрьодер, ти наистина си наполовина ирландец. Никога не съм срещал друг, който да разполага с такъв запас от дрънканици за всякакъв случай.

— Говоря сериозно.

— Е, съдбата на Бакстър зависи най-вече от какво ще направите сега.

— Не. Зависи от това, какво вие ще направите. Следващият ход е твой.

— Тъкмо смятам да го направя. — Той запали цигара и попита: — Докъде стигнаха с плановете си за нападение?

Шрьодер отговори:

— Такава възможност не съществува за нас.

Флин втренчи поглед в него.

— Хванах те в лъжа, лявото ти око трепна. Господи, Шрьодер, носът ти се удължи. — Той се засмя. — Трябваше да те сваля тук преди няколко часа. Бърк беше прекалено хладнокръвен.

— Извика ме на лична среща, значи имаш нещо да ми казваш.

— Искам да ни помогнеш да получим което искаме.

Шрьодер изглеждаше вбесен.

— Нали точно това правя?

— Не, имам предвид наистина всичко, което искаме. Не влагаш сърце в преговорите. Ако те се провалят, ти не губиш и наполовината, което всички тук губят. Нито колкото момчетата на Белини. Той ще загуби между петдесет и сто момчета при атака.

Шрьодер си спомни за неблагоразумното си предложение към Белини.

— Няма да има атака.

— Знаеш ли, Бърк ми каза, че ще тръгне с Белини. Ето един човек, който ще изгуби много, ако ти се провалиш. Ти би ли тръгнал с Белини?

— Бърк не може да го е казал, защото той няма да тръгва наникъде — Шрьодер остана с тревожното впечатление, че го въвличат в нещо, обаче нямаше намерение да прави грешка толкова късно. — Ще се опитам да получа нещо повече за вас, ако ми дадеш още два часа след изгрев слънце.

Флин сякаш не го чу и продължи:

— Помислих си, не е лошо да ти предоставя личен мотив, за да накараш тези хора да капитулират.

Шрьодер го погледна внимателно.

— Знаеш ли, има една ситуация, която не си разгледал в своята иначе подробна книга, капитане. — Флин се приближи още до вратата. — Дъщеря ти би искала да се постараеш малко повече.

— Какво?…

Тери Шрьодер О’Нийл. Тя иска да се постараеш повече.

Шрьодер остана да гледа втренчено няколко минути, после попита високо:

— За какво, по дяволите, говориш?

— Говори по-тихо. Ще разтревожиш полицаите.

Шрьодер процеди през стиснати зъби:

— Какви ги говориш, мамка ти?

— Моля ти се! Намираш се в църква.

Флин пъхна лист хартия между пръчките. Шрьодер го грабна и прочете думите, написани от ръката на дъщеря му:

„Татко, членове на фенианската армия ме държат за заложница. Аз съм добре. Няма да ми направят нищо, ако всичко в катедралата завърши добре. Направи всичко възможно. Обичам те. Тери“.

Шрьодер прочете бележката отново и отново. Усети треперенето на коленете си и се хвана за вратата. Вдигна глава към Флин и се опита да каже нещо, обаче от устата му не излезе и звук.

Флин рече безчувствено:

— Добре дошъл при фенианската армия, капитан Шрьодер.

Шрьодер преглътна няколко пъти и отново впери поглед в бележката.

— Съжалявам — продължи Флин. — Наистина. Не е нужно да говориш, само слушай. — Той запали нова цигара и заговори енергично: — Онова, което трябва да направиш, е да застанеш на възможно най-силната позиция в защита на нашите искания. Първо им кажи, че съм извадил пред теб като на парад голям брой въоръжени мъже и жени. Видял си картечници, ракети, гранати, огнехвъргачки. Кажи им, че имаме готовността, намерението и способността да повлечем с нас в гроба целия състав от шестстотин човека на корпуса за бързо реагиране, да взривим катедралата и да убием заложниците. С други думи, накарай Джо Белини и останалите герои да се насерат от страх. Разбра ли? — Направи пауза, после додаде: — Те никога няма да заподозрат, че докладът на капитан Шрьодер за голям брой добре въоръжени войници е лъжа. Използвай въображението си, погледни нагоре към площадката, Шрьодер, и си представи четирийсет-петдесет жени и мъже, които минават покрай вратата на криптата. Представи си онези картечници, ракети и огнехвъргачки… Хайде, погледни натам!

Шрьодер вдигна очи и Флин видя в тях точно което искаше да види. След минута Шрьодер наведе глава. Лицето му беше бледо, ръцете разхлабиха ризата и вратовръзката.

— Моля те, успокой се — продължи Флин. — Можеш да спасиш живота на дъщеря си, само ако се овладееш. Точно така… Ако това не свърши работа и те все пак се решат на атака, тогава ще заплашиш, че ще дадеш публичност на проблема… радио, телевизия, вестници. Кажи на Клайн, Дойл и останалите, че никога през годините, в които си водил преговори за заложници, ти, като последна инстанция, от която зависи животът на заложниците, твърдо вярваш, че нито нападението, нито по-нататъшните преговори могат да разрешат тази ситуация. Ще декларираш пред обществеността, че именно по тази причина за първи път през своята кариера настояваш за капитулация, по хуманни и тактически съображения. — Флин наблюдаваше лицето му, но на него не можеше да се прочете нищо, освен мъка. Той продължи: — Ти разполагаш с голямо влияние, морално и професионално, пред медиите, силите на полицията и политиците. Използвай цялото влияние. Трябва да създадеш онзи натиск и атмосфера, които ще принудят правителствата на Америка и Великобритания да се предадат.

Шрьодер рече едва чуто:

— Време… нужно ми е време… Защо не ми даде повече време?…

— Ако ти бях казал по-рано, нямаше да издържиш цялата нощ, или щеше да съобщиш на някого. Единственото време, което ни остава, е до зазоряване, и дори по-малко, ако не успееш да спреш атаката. Но ако успееш да ги накараш да отворят вратите на лагерите… заеми се със задачата!

Шрьодер опря лице в решетката.

— Флин… моля те… чуй ме…

Флин го прекъсна:

— Да, знам, че ако излезем оттук живи, те ще ни преброят и ще се чудят къде са всички огнехвъргачки… Е, ти ще изпиташ неудобство, ала в любовта и войната всичко е честно; на война като на война и прочие, и прочие. Не мисли чак дотам в бъдещето и не бъди егоист!

Шрьодер поклати глава и избъбри нещо несвързано. Флин успя да различи само думата „затвор“. Той го успокои:

— Дъщеря ти ще идва да те посещава през уикендите — и добави: — Дори аз ще те посещавам.

Шрьодер го погледна и в гърлото му заклокочи задавен звук. Флин продължи:

— Съжалявам, беше подло. — Той замълча. — Виж, ако това има някакво значение за теб, чувствам се разкаян, че трябваше да прибягна до този метод. Но нещата не вървяха добре, а аз знаех, че ти ще ни помогнеш, на нас и на Тери, ако разбереш в каква беда се намира. — Гласът му стана строг: — Тя наистина трябва по-добре да подбира партньорите си. Децата причиняват такива тревоги на родителите си, особено ако те са част от висшия обществен ешелон… секс, наркотици, бунтарски убеждения…

Шрьодер клатеше глава.

— Не… не може да сте я отвлекли. Блъфираш.

— За момента се намира в безопасност. Дан, така се казва приятелят й, е добър и съобразителен, може да е и сносен любовник. Такава е съдбата на някои войници, да поемат по-леката част, докато другите се бият и умират. Жребий, както се казва. И все пак не ми се ще да съм на мястото на Дан, когато получи заповед да пусне куршум в тила й. Без да простреля коленете й. Тя е невинна и ще умре бързо, без да разбере какво става. Разбрахме се какво ще направиш, нали?

Шрьодер отсече:

— Няма да го направя.

— Както искаш — обърна се и започна да се качва. Викна към Шрьодер: — След около минута моите хора ще изстрелят ракета от кулата на камбанарията, онези отвън ще позвънят на Дан и… това, страхувам се, ще бъде краят на Тери Шрьодер.

Той продължи да се качва.

— Чакай! Слушай, може някак си да се разберем. Постой! Не си тръгвай!

Флин се обърна бавно.

— Боя се, че не подлежи на преговори, капитане. — Той замълча, после каза: — Не е много удобно, когато си въвлечен лично, нали? Някога идвало ли ти е на ум, че всеки мъж или жена, с които си преговарял, или за които си преговарял, са били въвлечени лично. Нямам намерение да говоря за миналите ти успехи. Тогава си имал работа с престъпници и те вероятно са заслужавали нечестните сделки, които си правил с тях. Но ти и аз се нуждаем от по-добра сделка. Нашите съдби са преплетени, нашата цел е една и съща, нали? Да или не, капитане? Решавай бързо!

Шрьодер кимна, Флин тръгна надолу по стълбите.

— Добро решение — дойде до вратата и подаде ръката си през решетките.

Шрьодер я погледна, поклати глава отрицателно.

— Никога.

Флин отдръпна ръката си.

— Добре тогава… добре…

Шрьодер попита:

— Сега мога ли да вървя?

— Да… О, още нещо. Твърде е възможно да се провалиш, даже и ако използваш номера с огнехвъргачките и заплашиш с публични изявления… Така че трябва да планираме какво ще правим в случай на провал.

Лицето на Шрьодер показа, че ясно разбира какво наближава. Гласът на Флин прозвуча твърдо и делово.

— Ако Белини атакува, въпреки всичко, което сториш, за да го спреш, тогава ще ти предложа друг начин да спасиш живота на Тери.

— Не.

— Да. Боя се, ще трябва да слезеш тук и да ми кажеш кога, къде, как и други такива неща.

— Не! Не, никога няма да изложа на смърт полицаи.

— И без това ще бъдат убити. Както и заложниците, фенианите и Тери. Затова, ако искаш да спасиш поне нея, ще ми разкриеш плана на операцията.

— Те няма да ми съобщят…

— Постарай се. По-лесното решение е да накараш Белини да се побърка от страх и да се откаже. Имаш много възможности за избор. Ще ми се аз да имах толкова.

Шрьодер изтри челото си. Дишането му беше неравномерно, а гласът му трепереше.

— Флин… моля те… Ще обърна земята и небето, за да ги накарам да се предадат. Кълна се в Бога, ще го направя, но ако те не ме чуят… — той изпъна тялото си, — аз няма да ги предам. Никога. Дори ако то означава, че Тери…

Флин се протегна през решетката и стисна ръката му.

— Използвай главата си, човече. Ако веднъж бъдат отблъснати, те няма да опитат отново. Не са нито морски пехотинци, нито кралски командоси. Ако аз ги накарам да се оттеглят, тогава Вашингтон, Ватикана и останалите засегнати страни ще притиснат Лондон. Почти мога да ти гарантирам, ще има по-малко убити полицаи, ако ги спра в началото… Ако ги спра преди битката да се проточи… Ти трябва да ми съобщиш, ако се доберат до архитекта и плановете. Кажи ми дали ще използват газ, дали ще прекъснат осветлението… Знаеш какво ми е нужно. А аз ще сваля заложниците в криптата, където ще са на сигурно място. Ще изпратя сигнал и до пет минути Тери ще бъде свободна. Няма да искам нищо повече от тебе.

Главата на Шрьодер се тресеше, Флин протегна другата си ръка и я постави на рамото му. Каза почти нежно:

— Дълго след като ние умрем, след като всичко случило се тук бъде само неясен спомен за безгрижния свят, Тереза ще бъде жива, може би ще бъде отново омъжена, ще има деца, внуци. Откъсни се от това, което чувстваш сега, капитане, и погледни в бъдещето. Помисли за нея и за жена си, Мери живее заради това момиче, Берт. Тя…

Шрьодер рязко се откъсна от него.

— Млъкни! За Бога, млъкни…

Той се отпусна напред и главата му опря в пръчките. Флин го потупа по рамото.

— Ти си свестен мъж, капитане. Честен мъж. Ти си и добър баща… Надявам се в зори още да бъдеш баща. Е, ще бъдеш ли?

Шрьодер кимна.

— Добре. Сега върви, върни се и пийни нещо! Вземи се в ръце! Всичко ще се оправи. Не, не продължавай да мислиш за твоето или моето оръжие. Ако убиеш мен или себе си, няма да решиш ничий проблем, освен своя собствен. Мисли за Тери и Мери. Те се нуждаят от теб и те обичат. До скоро, капитане, ако е рекъл Бог.

---

[1] Любовта побеждава всичко — лат. — бел. пр. ↑

ГЛАВА 51

Губернаторът Дойл стоеше в една от задните стаи в резиденцията на кардинала, с телефон в ръка. Изслушваше цял легион от държавни служители: полицаи, представители на връзки с обществеността, законодатели, главния прокурор, командира на Националната гвардия на щата. Те се обаждаха от Олбъни, от офиси на държавни служби в център „Рокфелер“, от собствените си домове, от ваканционните хотели, където си почиваха при по-топъл климат. Всички тези хора, които обикновено на банкетите не можеха да изберат дали да си вземат пиле или ростбиф, сега бяха решили, че е настъпил моментът да се щурмува катедралата. Заместник-губернаторът му каза откровено, макар и доста нетактично, че рейтингът му в избирателните райони е паднал толкова ниско, та няма какво толкова да губи. Може би дори щеше да спечели, като подкрепи една атака на катедралата, независимо дали тя ще завърши успешно, или ще се провали. Дойл остави слушалката на вилката и огледа хората, които влизаха в този момент в стаята.

Забеляза, че Клайн беше довел Шпигел, което значеше, че е възможно да се вземе решение. Монсеньор Даунс седна на мястото до Арнолд Шеридан от Държавния департамент. На канапето седяха генералният консул на Ирландия Донахю, и представителят на Британското външно министерство Ерик Палмър. Полицейски комисар Рурк остана прав до вратата, докато Клайн не му посочи един стол. Дойл погледна Бартолъмю Мартин, който вече бе лишен от официалното си положение, но когото той беше поканил да присъства. На Мартин, независимо какво казваха за него, можеше да се разчита да осигури нужната информация.

Губернаторът се изкашля и започна:

— Господа, госпожице Шпигел, помолих ви да дойдете тук, защото смятам, че ние сме най-засегнатите от цялата тази ситуация. — Той огледа стаята. — И преди да излезем оттук, трябва да разсечем този Гордиев възел. — Разсече с ръка въздуха пред себе си. — Трябва да разсечем всеки тактически и стратегически проблем, политическо

съображение и морална дилема, които парализират волята ни за действие! — замълча, после се обърна към монсеньор Даунс: — Отче, бихте ли повторили пред всички последното съобщение от Рим?

Монсеньор Даунс каза:

— Да. Негово светейшество ще отправи личен апел към фенианите, като християни, да запазят катедралата и живота на заложниците. Той също ще се обърне към правителствата да покажат въздържание и ще предостави място във Ватикана на фенианите и на правителствата, където те да продължат преговорите си.

Майор Мартин наруши мълчанието.

— Държавните глави на засегнатите страни държат да не влизат в пряк контакт с тези терористи…

Монсеньор Даунс направи пренебрежителен жест към него.

— Негово светейшество няма да говори от позицията си на глава на правителството на Ватикана, а като духовен водач от световен мащаб.

Британският представител Палмър се намеси:

— Подобен апел ще постави Американския президент и премиерите на Ирландия и Великобритания в трудно…

Монсеньор Даунс започваше да проявява нетърпение при тази отрицателна реакция.

— Негово светейшество смята, че църквата трябва да стори каквото може за тези отритнати от обществото хора, защото такава е била нашата мисия от две хиляди години насам. Тъкмо те са тези, които имат нужда от нас. — Той подаде някакъв лист на губернатора. — Това е текстът на обръщението на Негово светейшество.

Губернатор Дойл прочете краткото писмо и го подаде на кмета Клайн. Монсеньор Даунс каза:

— Бихме искали то да се предаде на хората в катедралата и в същото време да бъде прочетено по радиото и телевизията. Трябва да стане до един час, преди да е съмнало.

След като всички присъстващи се бяха запознали със съдържанието на папското послание, се обади Ерик Палмър:

— Преди няколко години ние всъщност тайно се срещнахме с представители на ИРА, после те го направиха обществено достояние. Отзвукът от това сериозно разклати позициите на правителството. Не

мисля, че ще приемем да разговаряме с тях отново, и със сигурност не във Ватикана.

Тук се намеси Донахю и в гласа му прозвуча тъга:

— Монсеньор, през 1920-а правителството в Дъблин обяви ИРА извън закона и не мисля, че Дъблин ще подкрепи Ватикана в това начинание…

Мартин рече:

— Както знаете, вече им отправихме предложение за компромис, на което те не дадоха отговор. Папата може да спести на нас и на себе си изпадането в неловко положение, като оттегли този апел.

Кметът Клайн добави:

— Единственият начин фенианите да отидат във Ватикана е аз да ги пусна. А аз не мога да го направя. Длъжен съм да приложа силата на закона.

За първи път се обади Арнолд Шеридан и тонът на гласа му издаваше крайната политическа позиция:

— Правителството на Съединените щати има причини да смята, че са нарушени федералните закони за притежаване на оръжие и за издаване на документи за самоличност, във всяко друго отношение то е един местен проблем. Ние няма да ходим никъде, за да обсъждаме освобождаването на ирландските затворници в Обединеното кралство или освобождаването от съдебно преследване на терористите в катедралата.

Шпигел погледна Даунс:

— Единственото място, където могат да се водят преговори е тук, по телефона или пред вратата на ризницата. Политика на полицията в този град е да се справя в дадена ситуация със заложници на едно място, не да я премества. А законът изисква арестуването на престъпниците при първа възможност. С други думи, окопите са изкопани и никой не може да ги напуска, дори под флага на временното примирие.

Монсеньор прехапа устни и кимна.

— Разбирам вашите позиции, но църквата, която всички смятате за желязна при отстояването на своето, има желанието да опита всичко възможно, би трябвало да ви е ясно, че ще последват апели от кентърберийския архиепископ и от архиепископа на Ирландия, както и от други религиозни глави от всякакви вероизповедания и

принадлежности. Почти във всяка църква и синагога в този град и извън него ще бъдат обявени целонощни молитвени бдения. И ако до пет часа сутринта това не приключи, всички камбани в града и страната ще забият. Ще забият за благоразумие, милост и за всички нас.

Робърта Шпигел се изправи и запали цигара.

— Настроението на хората, независимо от камбаните и песните по улиците, е трудно за предвиждане. Ако възприемем гъвкавия подход и той експлодира в лицата ни в шест и три минути, всички ще изхвърчим със задниците напред и никой няма да обяви целонощно молитвено бдение за нас. — Тя млъкна и след малко продължи: — Така че нека да разрежем онези неща там, Гордиевия възел, да решим как и кога ще атакуваме и да съгласуваме обясненията, които ще даваме по-късно.

Последва палене на цигари, а майор Мартин си наля от шерито на кардинала. Губернаторът кимна одобрително на предложението й.

— Възхищавам се на вашата откритост и проницателност, госпожице Шпигел, и…

Тя го погледна:

— Нали тъкмо за това ни поканихте тук, така че да приключваме, губернаторе.

Губернатор Дойл почервеня, но сдържа гнева си:

— Отлична идея — той се огледа. — В такъв случай всички сме съгласни, компромисът не е възможен, фенианите няма да се предадат и ще изпълнят заплахите си на разсъмване.

Последваха няколко нерешителни кимания. Губернаторът погледна Арнолд Шеридан и попита:

— И всичко е в моите ръце?

Шеридан кимна.

Дойл се обърна към него:

— Но, неофициално, администрацията би желала да види твърд подход?

Шеридан поясни:

— Това, което администрацията има предвид е, че в подобен род ситуации винаги се намесва сила, местна сила. — Той отиде до вратата. — Благодаря ви, губернаторе, за възможността, която ми

дадохте да участвам в дискусията. Сигурен съм, че ще стигнете до правилното решение — и излезе.

Кметът Клайн изчака да се затвори вратата:

— Оставиха ни да се оправяме сами. — Той се обърна към Донахю и Палмър. — Виждате, че федералната система работи отлично. Те събират данъците и приемат законите, а кметът Клайн се бори с терористите. — Стана и закрачи напред-назад. Спря пред Донахю и Палмър. — Разбирате ли, като законно избран кмет на този град, аз съм овластен да заповядам тази катедрала да бъде щурмувана? — Никой от двамата не му отговори. Клайн повиши тон: — То е мой дълг. И не съм длъжен да отговарям пред никого.

Ерик Палмър стана и тръгна към вратата.

— Ние предложихме всички възможни компромиси… И ако наричате това местен проблем, тогава не виждам причина правителството на Нейно величество да се замесва в него. — Той погледна Мартин, който не показа намерение да си тръгне, после кимна на останалите: — Довиждане — и излезе.

След него стана Томас Донахю:

— Чувствам се ужасно в тази ситуация… Живея в този град от пет години… „Свети Патрик“ е храмът в моята енория, познавам кардинала и отец Мърфи… — той погледна монсеньор Даунс, — но не мога да направя абсолютно нищо. — Отправи се към вратата и спря на половината път. — Ако имате нужда от мен, ще ме откриете в консулството. Господ да благослови… — и излезе бързо.

Шпигел отбеляза:

— Напуснаха красиво и чисто.

Губернатор Дойл пъхна палци в джобчетата на жилетката си.

— Хм… Гледай ти какво нещо. — Той се обърна към Мартин. — Майоре… не бихте ли споделили с нас мислите си? Като човек, който познава ИРА… Вие как бихте действали?

Мартин отговори без предисловия:

— Крайно време е да започнете да обсъждате спасителната операция.

Губернатор Дойл кимна при фразата „спасителна операция“, която, употребена вместо „атака“ или „нападение“, тънко обръщаше смисъла на нещата, фразеологията, свързана с предстоящите събития, ставаше все по-изтънчена. Той рязко се завъртя към монсеньор Даунс.

— Ще благословите ли една спасителна операция?

Монсеньор бързо вдигна глава.

— Дали ще?… Ами…

Губернатор Дойл се приближи до Даунс.

— Монсеньор, в кризи като тази именно хора като нас, на средното ниво, влизат в торбата. И ние трябва да действаме. Да не действаме е по-неморално от това да действаме със сила — и добави: — Ние трябва да спасим…

Монсеньор Даунс го прекъсна:

— Но… Папското послание…

Кметът Клайн се обади от другия край на стаята.

— Не желая да виждам как папата и останалите глави на църкви ще започнат да изглеждат като глупаци. И Господ да се обърне към тези фениани, няма да промени нищо.

Монсеньор хвана с две ръце лицето си.

— Но защо аз?… Какво значение има какво смятам аз?

Клайн прочисти гърлото си.

— За да бъда напълно честен с вас, монсеньор, няма да помръдна и пръста си, за да спася тези хора или катедралата, ако нямам благословията на висш представител на католическото духовенство. Един главен енорийски свещеник ще свърши работа, особено ако е ирландец като вас. Аз не съм глупак, нито пък вие.

Монсеньор Даунс се отпусна тежко на стола си.

— О, Господи…

Рурк стана от мястото си и отиде при Даунс. Клекна до стола на монсеньор и заговори с болка в гласа:

— Моите момчета са предимно католици, отче. Ако трябва да влязат в тази катедрала, те ще пожелаят да се видят преди това с вас… Ще искат да се изповядат. Ще искат да знаят, че някой от тази църква благославя тяхната мисия. В противен случай те… Не знам.

Монсеньор захлупи лице в шепите си. Измина цяла минута преди да вдигне глава и да кимне бавно.

— Нека Бог ми прости, ако мислите, че това е единственият начин те да бъдат спасени… — Той стана внезапно и почти изтича от стаята.

Няколко секунди никой не проговори. После се обади Шпигел:

— Да предприемем нещо, преди всичко да започне да се разпада.

Кметът Клайн потри замислено брадичката си. След малко вдигна поглед:

— Шрьодер ще трябва да обяви, че се е провалил напълно.

Губернаторът добави:

— То не би трябвало да е проблем. Той наистина се провали. Няма да е лошо да пуснем новината, заедно с провеждането на спасителната операция, че фенианите са отправили допълнителни искания, освен тези, които приехме да обсъдим… — той изведнъж спря. — По дяволите! Има записи на всички проведени телефонни разговори… Може би Бърк ще успее…

Клайн го прекъсна.

— Остави Бърк. Шрьодер разговаря лично с Флин в момента. То ще му даде възможността да декларира, че Флин е отправил нови искания.

Губернаторът кимна.

— Да, много добре. Клайн продължи:

— Ще накарам Белини да декларира писмено, че според него имаме отлични шансове да проведем спасителна операция с минимален брой човешки жертви и материални щети.

— Но Белини е като йо-йо — каза Дойл. — Постоянно променя мнението си… — остро погледна Рурк. — Той ще напише ли такава декларация?

Тонът на Рурк беше загрижен.

— Ще изпълни каквато и да е заповед за атака… но колкото до подписването на декларация… Той е труден човек. Неговата позиция е, че трябва да разполага с повече предварителна информация, преди да каже, че одобрява…

Майор Мартин се намеси:

— Лейтенант Бърк ми съобщи, че е много близо до някакво сериозно откритие. Всички погледи се насочиха към него. Той продължи:

— Ще намери поне плановете, може би и самия архитект, в рамките на час. Почти мога да го гарантирам.

В тона му се долавяше нежелание да бъде разпитван по-подробно. Клайн се намеси пак:

— Трябва да получим от инспектор Лангли психопрофили, показващи че половината от терористите вътре са луди.

Губернатор Дойл попита:

— Ще съдействат ли тези офицери? Шпигел отговори:

— Аз ще се погрижа за Лангли. Колкото до Шрьодер, той е разбран човек и е политически ангажиран. С него няма да има проблем. А що се отнася до Белини, ще му предложим повишение и прехвърляне на място, което той посочи. — Шпигел отиде до телефона. — Още сега ще се обадя на медиите и ще им кажа, преговорите са стигнали до критична точка и е абсолютно наложително да забавят онези църковни призиви.

Дойл каза почти самодоволно:

— Аз поне знам, че моят човек, Лоугън, ще изпълни което му наредя. — Той се обърна към Клайн. — Не забравяй, че искам парче от тортата, Мъри. Поне един взвод трябва да е от 69-и полк.

Кметът Клайн погледна през прозореца.

— Дали постъпваме правилно? Или всички сме полудели?

Мартин рече:

— Ако чакате до съмване, значи наистина сте луди. Не е ли странно, че останалите не пожелаха да споделят това с нас?

Робърта Шпигел вдигна поглед, докато набираше номера:

— Някои плъхове предвиждат потъване на кораба и го напуснаха. Други плъхове надушват пиршество и се качиха на него. Преди слънцето да изгрее, ще разберем кои от плъховете са прозрели правилно нещата.

Берт Шрьодер седеше на бюрото си в кабинета на монсеньор. Лангли, Белини и полковник Лоугън стояха прави и слушаха кмета Клайн и губернатор Дойл да им нареждат какво се очаква от тях. Очите на Шрьодер се местеха от Клайн на Дойл, а мислите му препускаха бясно.

Робърта Шпигел седеше в своя люлеещ се стол, загледана в угасналата камина. В ръката си разсеяно клатеше чаша с бренди. Стаята беше изстинала и тя бе наметнала якето на Лангли върху раменете си. Майор Мартин се беше изправил до камината, зает с разглеждане на антиките върху полицата.

Комисарят на полицията Рурк стоеше до кмета и кимаше одобрително на всичко, което казваха Клайн и Дойл, опитвайки се да изтръгне подобни кимания от тримата си офицери.

Губернаторът спря да говори и погледна за миг Шрьодер. Нещо у този човек напомняше спящ вулкан. Той се опита да провери реакцията му:

— Берт?

Очите на Шрьодер се спряха върху губернатора. Дойл рече:

— Берт, не искам да те критикувам, но ако утрото настъпи и няма достигнат компромис, нито отлагане на крайния срок, а такива няма да има, и ако заложниците бъдат екзекутирани, а катедралата разрушена, тъкмо ти, Берт, ще получиш най-голямото обществено оплюване. Не е ли така?

Шрьодер не отговори. Кметът Клайн се обърна към Лангли:

— А ти, инспекторе, ще получиш служебно порицание.

— Да става каквото ще.

Белини каза разпалено:

— Ваша чест, ние можем да се справим с престъпници, но тези тук са партизани, въоръжени с военна техника, предупредителни аларми за настъпление на противника, автомати, ракети и… един Бог знае какво още. Ами ако имат и огнехвъргачки? А? Освен това са се укрепили в национално светилище. Божичко, все още не разбирам защо армията не…

С разочарован поглед кметът постави ръка на рамото му, за да го възпре.

— Джо… Джо, ти ли говориш тези неща?

— Точно аз, по дяволите!

Губернатор Дойл погледна Лоугън, който видимо изпитваше неудобство.

— Полковник? Ти какво мислиш? Полковник Лоугън застана мирно:

— О… Ами… убеден съм, че без забавяне трябва да осъществим нападе… спасителна операция.

Губернаторът засия.

— Обаче — продължи Лоугън, — тактическият план не е солиден. Онова, което ни карате да направим, е все едно… да стреляме по плъхове в шкаф с порцелан, без да счупим порцелана… и шкафа…

Губернаторът се облещи срещу него. Гъстите му вежди се извиха на дъги като катеричи опашки.

— От войниците често се иска да направят невъзможното, и то да го направят добре. Дълг на Националната гвардия е не само да участва в паради и празненства.

— Не, сър… Да, сър.

— Могат ли ирландските воини да поемат своя дял от операцията?

— Разбира се.

Губернаторът силно го тупна по рамото.

— Юнак!

Кметът се обърна към Лангли.

— Инспекторе, вие ще трябва да осигурите досиетата, от които се нуждаем.

Лангли се поколеба. Робърта Шпигел прикова очи в него.

— Не по-късно от дванайсет на обед, инспекторе.

Лангли я погледна.

— Разбира се, защо не. Ще седна да сътворя нещо с един дискретен полицейски психолог, доктор Корман, и ще се получат такива психопрофили на фенианите, от които даже Джон Хики ще напълни гащите.

Майор Мартин се обади:

— Може ли да предложа, инспекторе, да покажете връзката между смъртта на онзи информатор, мисля че се казваше Фъргюсън, и фенианите? Така ще се изчисти и тази работа.

Лангли погледна Мартин и разбра. Кимна с глава. Клайн погледна Белини.

— Е, Джо… В отбора ли си?

Белини изглеждаше притеснен.

— Да, но…

— Джо, можеш ли да кажеш честно, че си убеден, че тези терористи няма да застрелят кардинала и останалите, и после да вдигнат катедралата във въздуха?

— Не, но…

— Убеден ли си, че твоите хора не могат да проведат успешна спасителна операция?

— Не съм казал такова нещо, Ваша чест. Просто няма да подпиша нищо. Откога хората трябва да подписват такива неща?

Кметът потупа леко рамото му.

— Трябва ли да назнача някой друг, който да поведе хората ти срещу терористите в една спасителна операция, Джо? Или да накарам полковник Лоугън да осъществи цялата операция?

В мозъка на Белини се сблъскаха противоречиви мисли, една от друга по-мрачни. Шпигел се сопна:

— Да или не, капитане? Става късно, а проклетото слънце ще изгрее в шест часа и три минути.

Белини я погледна и изопна снага.

— Аз ще поведа атаката. Ако получа плановете, тогава ще реша дали ще подписвам нещо.

Кметът Клайн изпусна дълбока въздишка.

— Е, това е. — Той погледна Лангли. — Ти, разбира се, ще обмислиш отново дали да подадеш оставката си.

Лангли каза:

— Всъщност, надявах се да стана главен инспектор.

Клайн бързо кимна.

— Разбира се. След това ще има повишения за всички.

Лангли запали цигара и забеляза, че ръцете му треперят. Беше убеден, Клайн и Дойл бяха прави в решението си да щурмуват катедралата. Но с непогрешимите инстинкти на политици, го правеха с неправилни мотиви, по неправилен начин и подхождаха с гнусни и хлъзгави средства: Но какво от това? Половината от правилните неща на този свят се правеха точно по този начин.

Кметът Клайн вече се усмихваше. Обърна се към Шрьодер:

— Берт, сега трябва да ни осигуриш малко време. Продължавай да говориш с тях! Вършиш чудесна работа, Берт. И ние високо ценим това… Капитане? — Той се усмихна на Шрьодер така, както се усмихваше учител на хванат в разсеяност ученик. — Берт?

Очите на Шрьодер се спряха върху Клайн, но не отговори нищо. Кметът го погледна с нарастваща тревога.

— Сега, Берт, искам от теб писмено изявление, че твоето професионално мнение, базирано на дългогодишния ти опит в преговори за заложници, е да се преустановят преговорите. Разбираш ли?

Шрьодер огледа стаята и издаде нечленоразделен звук. Кметът изглеждаше притеснен, ала продължи:

— Трябва да посочиш, когато си видял Флин, той е поставил нови искания, напълно безумни. Нали? Напиши го колкото може по-скоро. — Той се обърна към останалите. — Всички вие…

— Няма да го направя!

Всички в стаята погледнаха Шрьодер. Клайн изглеждаше неспособен да повярва.

— Какво? Какво каза?

Робърта Шпигел се изправи бързо и при това движение люлеещият се стол се плъзна към губернатор Дойл. Той го бутна настрана и се доближи до Шрьодер.

— Това ще бъде истината. А ти досега не си постигнал нищо.

Шрьодер стана и се подпря на бюрото.

— Слушах всички ви. Всички сте полудели.

Шпигел се обърна към Лангли:

— Доведи преговарящия, който го дублира.

Шрьодер изкрещя:

— Не! Никой не може да говори с Флин, освен мен… Той няма да разговаря с никой друг… Ще видите, че няма да разговаря. Сега ще му се обадя.

Посегна към телефона, но Лангли го дръпна. Шрьодер рухна на стола си. Кметът Клайн изглеждаше втрещен. Опита се да каже нещо, но от устата му не излезе нито дума.

Шпигел заобиколи бюрото и се надвеси над Шрьодер. Гласът й беше тих и спокоен.

— Капитане, между този момент и времето, когато Белини е готов да нападне, ти ще приготвиш изявление, с което обясняваш решението си. Ако не го направиш, ще се погрижа да бъдеш осъден за неизпълнение на служебните си задължения, да бъдеш уволнен и да загубиш пенсията си. Ще свършиш като охрана в някоя банка в Дъбюк, ако си достатъчно късметлия да се сдобиеш с разрешение за носене на оръжие. Хайде сега да обсъдим всичко, като интелигентни хора.

Шрьодер се изправи и пое дълбоко дъх. Гласът му отново си беше възвърнал тона и спокойствието на професионалния преговарящ.

— Да, нека да го направим. Съжалявам, че за миг избухнах. Нека да обсъдим което Брайън Флин ми каза в действителност, а не това, което на вас ви се ще да е казал. — Той погледна Белини и Лоугън. — Изглежда онези четирийсет и пет порции не са били за заблуда, имаше

достатъчно хора, за да ги изядат. Видях ги. А огнехвъргачките… Нека ви разкажа за огнехвъргачките… — запали пура с треперещите си ръце и продължи хладно и отмерено, обаче всички усещаха скритото подводно течение на тревогата в гласа му. Накрая заключи: — Флин е събрал най-голямата и най-добре обучена въоръжена военна сила от бунтовници, която тази страна е виждала от Гражданската война насам. Твърде късно е да направим каквото и да е, освен да се обадим във Вашингтон и да кажем, че доколкото зависи от нас, ние сме готови да капитулираме…

ГЛАВА 52

Лангли намери Бърк проснат на едно легло в една от спалните в енорийския дом.

— Решили са да щурмуват катедралата.

Бърк се изправи бързо. Гласът на Лангли прозвуча развълнувано.

— Скоро. Преди папския призив. Преди камбаните да бият и монсеньор Даунс да е върнал разсъдъка си.

— По-бавно.

— Шрьодер разговаря с Флин до вратата. Съобщи, че е видял четирийсет-петдесет въоръжени фениани…

— Петдесет?

— Но не ги е видял. Знам, че не ги е видял.

— Чакай малко. Върни се по-назад!

Лангли се заразхожда из стаята:

— Вашингтон напусна потъващия кораб. Клайн и Дойл надушват пиршество. Разбираш ли? Утре те ще бъдат герои, или ще се разхождат в Мексико с тъмни очила и фалшиви носове…

Бърк намери малко аспирин в едно нощно шкафче и сдъвка три таблетки. Лангли седна на един стол.

— Слушай, Шпигел иска да се види с теб — той набързо осведоми Бърк и добави: — Ти ще бъдеш преговарящ, докато решат какво ще правят с Шрьодер.

Бърк се ококори:

— Преговарящ? — Той се изсмя силно. — Гордият Берт, днес трябваше да бъде най-добрата му игра… Той наистина го искаше — Бърк запали угаснал фас. — Значи — издиша той, — ще нападнем…

— Не, ще спасяваме. Сега го наричаме спасителна операция. Трябва да подбираш думите си много внимателно, защото обстановката става все по-мрачна и никой от тях вече не казва какво има предвид. Освен това те лъжат по-добре от нас. Върви, чакат те!

Бърк дори не помръдна.

— А Мартин им е известил, че аз ще им доставя Стилуей.

— Да, в комплект с плановете. То беше новина за мен. А за теб?

— И изобщо не е споменавал Тери О’Нийл?

— Не. Трябваше ли? — Лангли погледна часовника си. — Вече има ли някакво значение?

Бърк се взря през прозореца към Медисън авеню.

— Знаеш ли, Мартин уби Джак Фъргюсън.

Лангли застана зад него:

— Не, фенианите са убили Джак Фъргюсън.

Бърк се обърна.

— Много лъжливи сделки се правят тази нощ.

Лангли поклати глава.

— Дяволски си прав. А Клайн раздава повишения, сякаш са рекламни значки. Върви да си вземеш една. Но трябва да си платиш. — Лангли отново се заразхожда. — Трябва да подпишеш изявление, в което обявяваш, че смяташ стореното от Клайн и Дойл за страхотно.

Разбираш ли? Накарай ги да те произведат в капитан. Аз ще бъда главен инспектор. И напусни разузнаването. Поискай да те изпратят в отдела за разследване на фалшификации на предмети на изкуството. Ще ходиш в Париж, Лондон, Рим. Обещай ми да посещаваш Шрьодер в Дъбюк…

— Вземи се в ръце! Лангли размаха ръце:

— Не забравяй, Мартин е в отбора, а Шрьодер е аутсайдер. Лоугън е с Клайн и Дойл, но не е с Белини. Следиш ли мисълта ми? Дръж си очите отворени на четири за Шпигел. В невероятна форма е, кучка от чистокръвна порода, фенианите са побъркани, ние сме нормалните… монсеньор Даунс ни дава благословията си… Какво още? — Той се огледа наоколо с блуждаещ поглед. — Тук някъде човек може ли да си вземе един душ? Чувствам се покрит със слуз. Ти още ли си тук? Откажи се. — Лангли се строполи назад върху леглото. — Бягай надалече!

Бърк никога не беше виждал Лангли да излиза от релси и това го изплаши. Отвори уста да каже нещо, обаче размисли и излезе.

Бърк вървеше до Робърта Шпигел нагоре по стълбите. Докато се движеха, слушаше енергичния й глас. Зад тях мълчаливо се изкачваше Мартин.

Бърк отвори таванската врата и излезе на плоския покрив на енорийския дом. От север духаше вятър и замръзналите локвички вода отразяваха светлините на високите сгради наоколо. Шпигел направи

знак на група снайперисти от корпуса за бързо реагиране да се оттеглят. После вдигна яката на палтото си и тръгна към западния край на покрива. Подпря се с ръце на ниския железен парапет, който обикаляше целия покрив, и се загледа в катедралата, издигаща се от другата страна на тесния двор.

Улиците отдолу бяха безлюдни, но в далечината зад барикадите се чуваше ревът на мегафони, песни и викове на хора, непрестанното свирене на гайди и други инструменти. Бърк разбра, че вече бе минал четири часа и всички барове бяха затворени. Сега празненството се беше преместило на улиците, стотици хиляди пъти по-голямо, упорито вкопчено в нощта, превърнала се в магия за всички тези хора.

Шпигел говореше и опита да се концентрира върху думите й. Но той нямаше връхно палто, беше му студено, а вятърът отнасяше думите й. Тя завърши:

— Съгласувахме позициите си, лейтенант, сега трябва да действаме, преди всичко да се разпадне. И не искаме повече изненади, ясно ли е?

Бърк каза:

— Отделът за фалшифицирани предмети на изкуството.

Шпигел го погледна озадачено за миг:

— О… Добре. Или това, или теляк в банята на физкултурния салон на академията.

Тя се завъртя с гръб към вятъра и запали цигара. Бърк попита:

— Къде е Шрьодер?

— Той добре разбира, че не искаме да го изпускаме от поглед, за да не отиде да издрънка всичко на пресата, затова, вместо да понася унижението да бъде охраняван, доброволно се присъедини към Белини — отвърна тя.

Бърк почувства известно неудобство.

— И аз ли ще водя преговорите?

Шпигел отговори:

— Всъщност, да. Но от приличие, официално Шрьодер продължава да ги води. Освен това, той не е лишен от политически връзки. Ще продължи да изпълнява служебните си задължения, с известни промени, разбира се, и по-късно… ще го показват по телевизията.

Мартин се обади за първи път:

— Всъщност, капитан Шрьодер отново ще се върне в ризницата и ще разговаря с Флин. Трябва да поддържаме привидно нормалния ход на нещата. Нито Флин, нито пресата бива да заподозрат нещо.

Бърк събра шепи и запали цигара. Докато го правеше, погледна Мартин. Неговата стратегия започваше да се изяснява. Премисли отново, че Шрьодер се е присъединил към Белини и трябва да отиде отново да разговаря с Флин. Помисли си също, Флин не разполага с петдесет отлично въоръжени бойци, следователно Шрьодер грешеше, или беше глупав и наивен, както единодушно всички смятаха. Но той знаеше, че то за Шрьодер не е вярно. „Когато изключиш невъзможното“, казваше Шерлок Холмс, „това, което остава, колкото и да е невероятно, трябва да е истината“. Шрьодер лъжеше и Бърк започваше да разбира защо. В представите му изникна образът на млада жена, чу отново гласа й и я видя на някакво тържество по повод повишение преди пет-шест години. Почти неуверено той направи последната връзка, която трябваше да направи още преди часове. Обърна се към Шпигел:

— И Белини разработва нов план за нападение?

Шпигел го погледна на разсеяната светлина:

— В момента Белини и Лоугън разработват план Б, засилване на ответния удар, както се изразяват те, базиран на възможността хората в катедралата да разполагат с голяма огнева мощ. Те не искат да влязат по друг начин. Но ние разчитаме на теб да доставиш нужната информация, за да разработим план В, проникване в катедралата и изненадваща атака, като се използват тайни ходове, които много от нас вярват, че съществуват. То всъщност може да помогне да спасим няколко човешки живота и „Свети Патрик“ от разрушаване.

Тя огледа страхотните размери на сградата. Дори гледана отвън, напомняше лабиринт с многобройните си кули, заострени върхове, подпори и сложни каменни орнаменти. Обърна се към Бърк:

— Е, лейтенант, не се ли чувствате, сякаш сте оголили врат на дръвника?

— Има ли причина моят врат да не е на същото място, на което е твоят?

— Прав си. Напълно си прав. Само че твоят е малко по-оголен, защото разбрах, че имаш намерение да тръгнеш с Белини.

— Точно така. Ами ти?

Тя се ухили неприятно:

— Не си длъжен да го правиш… Но все пак, идеята не е лоша… В случай, че не успееш да доставиш Стилуей.

Бърк погледна Мартин, който кимна незабележимо, и отвърна:

— Ще ви го доставя до… половин час. Последва мълчание, после се обади Мартин:

— Мога ли да предложа още нещо… Хайде да не говорим много за този архитект пред капитан Шрьодер. Той е пренапрегнат и може несъзнателно да изпусне нещо пред Флин при следващия разговор.

Над покрива легна тишина, нарушавана единствено от скърцането на тътрещи се крака по замръзналия чакъл и воя на вятъра по улиците. Бърк погледна Шпигел и разбра, тя се досеща, че Берт Шрьодер има сериозен проблем, че самият той е сериозен проблем.

Шпигел мушна ръце в джобовете на дългото си палто и се отдалечи на няколко крачки от Бърк и Мартин. За няколко кратки секунди тя се запита защо така всеотдайно се беше впуснала във всичко това и внезапно й стана ясно, през всичките седем нещастни години, докато преподаваше история, всъщност дълбоко в себе си е искала да прави историята. И сега щеше да осъществи желанието си.

Капитан Джо Белини разтри уморените си очи и погледна стенния часовник в залата за пресконференции. 4,28. Проклетото слънце ще изгрее в шест и три минути. В своята полудрямка бе видял стена от ярка слънчева светлина, която се движеше към него, за да го спаси, така както беше правила толкова пъти в Корея. Господи, помисли си той, ненавиждам звука на оръжията нощем.

Той се огледа. По столовете или на пода спяха мъже, поставили под главите си брониранитe жилетки. Други бяха будни, пушеха и разговаряха тихо. От време на време някой се изсмиваше на нещо, което според Белини изобщо не беше смешно. Страхът притежаваше собствена миризма и сега тя бе толкова силна, че той я надушваше съвсем лесно, въпреки миризмата на тютюн, оръжейна смазка и дъха от многото дробове и лепкави усти.

Дъската беше покрита със знаци с цветен тебешир върху белите очертания на катедралата. Върху дългата маса бяха разстлани копия от променения план за нападението. На късия край на масата отсреща седеше Берт Шрьодер и небрежно преглеждаше едно копие. Телефонът иззвъня и Белини бързо вдигна слушалката.

— Корпус за бързо реагиране. Белини слуша.

По линията долетя особеният носов глас на кмета:

— Как вървят нещата при теб, Джо? Нетърпелив ли си да действаш?

— Не мога да си намеря място от нетърпение.

— Добре… Слушай, току-що се запознах с новия ти план за нападение… Не е ли малко прекалено…

— В по-голямата си част беше разработен от полковник Лоугън, сър — заоправдава се Белини.

— О, разбирам. Виж дали не можеш да успокоиш малко нещата.

Белини хвана кутийка с кола в голямата си ръка, стисна я и видя как капачето отхвръкна и кафявата течност обля пръстите му.

— Одобрен ли е или не?

Кметът не отговори дълго време и Белини се досети, че той се съветва и поглежда часовника си. Най-после Клайн се обади отново:

— Губернаторът и аз одобряваме… по принцип.

— Благодаря ви по принцип.

Клайн смени темата:

— Той още ли е при теб?

Белини хвърли поглед към Шрьодер.

— Залепен като кучешка фъшкия на маратонка.

Клайн се засмя пресилено.

— Добре. Ще бъдем с губернатора в офисите на център „Рокфелер“ заедно с част от служителите си…

— Оттам се открива добра гледка.

— Не, не бъди саркастичен. Слушай, говорих с президента.

Белини долови нотка на гордост в гласа на Клайн.

— Той казва, че е постигнал значителен напредък с британския премиер. Направи също някои намеци, че може да постави гвардията под федерално командване и да изпрати маршали… — Клайн снижи гласа си заговорнически: — Между нас казано, Джо, мисля, че президентът създава димна завеса… за да се застрахова за по-късно.

Белини запали цигара.

— Кой не го прави?

Гласът на Клайн зазвуча настойчиво:

— Над него се оказва натиск. Църковните камбани във Вашингтон вече бият и шествие от хиляди хора със свещи в ръце

преминава покрай Белия дом. Поставена е охрана на британското посолство.

Белини видя, че Шрьодер се изправи и тръгна към вратата. Изтърси в слушалката:

— Чакай малко. — И викна на Шрьодер. — Къде тръгна, шефе?

Шрьодер му хвърли поглед през рамо.

— В ризницата — и излезе.

Белини го изчака да затвори вратата и рече в слушалката:

— Шрьодер тръгна да разиграе за последно топката с Флин.

Клайн въздъхна.

— Добре… Няма да навреди. Докато се върне, ти ще си готов да тръгнеш, освен ако не се върне с нещо солидно, в което не вярвам.

Белини си спомни, че Шрьодер никога досега не беше имал провал.

— Човек никога не знае.

Последва дълго мълчание, накрая кметът попита:

— Вярваш ли в чудеса?

— Никога не съм виждал чудо — на ум си каза: „Освен когато те избраха за втори път“. — Не, никога не съм виждал.

— Аз също.

Белини чу изщракването на слушалката, последвано от сигнал свободно. Вдигна глава към стихналата зала.

— Ставайте! Размърдайте си задниците! Заемете места по постовете. Излизайте бързо!

Берт Шрьодер се изправи срещу Брайън Флин до вратата на ризницата. Заговори с тих и пресеклив глас и непрестанно хвърляше нервни погледи назад към ризницата.

— Планът е сравнително прост, класическа атака… Полковник Лоугън го разработи. Самият той ще разбие предните врати с бронетранспортьор, а полицейските части ще нападнат едновременно с тарани останалите врати… Ще използват пожарникарски стълби, за да нахлуят през прозорците… Всичко ще бъде извършено под прикритието на тъмнината и димна завеса. Всички имат противогази и очила за нощно виждане. Електричеството ще бъде прекъснато в момента, в който ударят вратите.

Флин почувства кръвта да нахлува във вените му.

— Сълзотворен газ… Шрьодер кимна.

— Същият, който използвахте на трибуните. Ще го вкарат през вентилационните отвори. — Той даде детайлно описание на координацията между хеликоптери, снайперисти по покривите, пожарникари и сапьори. Накрая добави: — Стълбището на ризницата — погледна надолу, сякаш едва сега осъзна, че се намира на въпросното място, — оттук ще нападнат с триони за рязане на метал. Белини и аз ще бъдем с този взвод… Ние ще тръгнем за заложниците, ако те са в светилището…

Поклати глава, сякаш още не можеше да осъзнае факта, че именно той казва тези неща.

— Заложниците — отвърна Флин, — ще са мъртви. А къде ще бъде Бърк?

Шрьодер тръсна глава и се опита да продължи, но чу само заекването си. След известно колебание извади сноп листи от джоба си и го мушна през пръчките. Флин ги пъхна под ризата си, докато очите му шареха непрестанно към коридорите.

— Значи известният капитан Шрьодер не може да стори нищо, за да спре атаката?

Шрьодер наведе глава.

— Никога не съм могъл… Не ти ли беше ясно?

Флин каза враждебно:

— Защото те слушах цяла нощ, Шрьодер, и мисля, че донякъде повярвах на проклетите ти лъжи!

Шрьодер бе решен да спаси нещо от себе си при поражението и унижението, което чувстваше в този последен сблъсък.

— Не ме обвинявай! Ти знаеше, че лъжа. Знаеше го.

Флин го погледна гневно, после леко кимна:

— Да, знаех го — той помисли малко: — Знам също, че най-после казваш истината. Сигурно не ти е леко. Е, аз мога да ги спра при вратите… Ако, както казваш, не са открили тайни ходове и не са намерили архитекта… — внезапно погледна Шрьодер. — Не са го намерили, нали?

Шрьодер поклати глава. Надигна се към Флин и заговори бързо:

— Откажи се. Ще ти осигуря полицейски ескорт до летището. Знам, че мога да го направя. Те всъщност искат точно това… искат ти да излезеш оттук.

Флин сякаш се замисли за малко, но после поклати глава. Шрьодер настоя.

— Флин, слушай, те ще те ударят здраво. Ще ви избият. Не разбираш ли? Спри да се самозалъгваш. Кажи, че си доволен от това, което ти предлагат…

— Ако ме задоволяваше по-малко, щях да поискам по-малко. Престани с тези преговори. Боже, човек не може да те спре. Сега пък говориш за самозалъгване.

Шрьодер доближи лице до решетката.

— Добре. Направих всичко, което можах. Сега освободи…

Флин го сряза:

— Ако информацията ти е вярна, ще изпратя сигнал да освободят дъщеря ти.

Шрьодер се вкопчи в пръчките.

— Какъв сигнал? Кога? Телефоните ще бъдат прекъснати… Кулите ще бъдат обстрелвани от снайперисти. Ами ако… Ако умреш? По дяволите, аз ти дадох плана…

без да му обръща внимание Флин продължи:

— Но ако си ме излъгал дори само за една малка подробност, или променят плана и ти не ме предупредиш навреме…

Главата на Шрьодер се тресеше истерично:

— Не, не. Това не може да се приеме. Ти няма да останеш жив.

Флин се обърна и тръгна нагоре.

Шрьодер извади пистолета си и го притисна до гърдите си. Той трепереше в ръката му. Цевта сочеше в гърба на Флин, обаче ръката му така се тресеше, че той едва не го изпусна, Флин зави зад ъгъла и изчезна.

Изтече цяла минута преди Шрьодер да прибере пистолета си. После се обърна и тръгна назад към страничния коридор. Мина край мъже с мрачни лица, наредени покрай стените, преметнали пушки. Намери една тоалетна, влезе в нея и повърна.

ГЛАВА 53

Бърк беше сам в малката стая до залата за пресконференции. Той навлече бронираната жилетка върху пуловера и, след като заболе зелен карамфил в една от кожените гайки на патрондаша, тръгна към вратата.

Тя внезапно се отвори и пред него се изправи майор Мартин.

— Здрасти, Бърк. Така ли ходи облечен вече цял Ню Йорк? — той извика към коридора и се появиха двама патрулиращи полицаи, които водеха между себе си цивилен мъж. Мартин се усмихна. — Мога ли да ти представя Гордън Стилуей, американски университет по архитектура? Господин Стилуей, това е Патрик Бърк, световно известно ченге от тайните служби.

Високият изправен старец пристъпи напред в стаята. Изглеждаше леко объркан, но иначе се държеше с достойнство. В лявата си ръка държеше чанта за документи, от която се подаваха четири хартиени ролки. Бърк направи знак на полицаите, че са свободни, и се обърна към Мартин:

— Късно е.

— Така ли? — Мартин погледна часовника си. — Имаш цели петнайсет минути да предупредиш Белини. Времето, както знаеш, е относително. Ако ядеш стриди, петнайсет минути минават доста бързо, но ако висиш завързан за левия си тестис, те направо се влачат — той се засмя на собствената си шега. — Белини виси завързан за тестисите. Ти ще го отвържеш. После отново ще го закачиш, след като е разговарял с господин Стилуей. — Мартин влезе по-навътре в стаята и отиде съвсем близо до Бърк. — Господин Стилуей е бил отвлечен от апартамента си от неизвестни лица и държан в празен тавански апартамент недалече от тук. Действайки въз основа на сведенията, получени от анонимен информатор, аз отидох в Седми участък и ето ти сега, Гордън Стилуей. Господин Стилуей, няма ли да седнете?

Гордън Стилуей остана прав и местеше погледа си от единия на другия. След малко рече:

— Това е ужасна трагедия… но не съм съвсем наясно какво се очаква от мен…

Мартин го прекъсна:

— Вие, сър, ще дадете на полицията информацията, която им е нужна, за да проникнат в катедралата и да нападнат терористите в гръб.

Стилуей го погледна.

— За какво говорите? Искате да кажете, че имат намерение да нападнат? Не мога да се съглася.

Мартин постави ръката си на рамото му.

— Боя се, че пристигнахте малко късно, сър. Нападението вече не подлежи на обсъждане. Или ще помогнете на полицията, или те ще влязат през вратите и прозорците, ще нанесат огромни щети и ще загинат много хора. След което терористите ще запалят катедралата и ще я взривят.

Очите на Стилуей се разшириха от ужас и той се остави на Мартин да го поведе към един стол. Мартин се обърна към Бърк:

— Не е зле да побързаш.

Бърк се приближи към него:

— Защо го направи толкова късно?

Мартин отстъпи крачка назад.

— Съжалявам, трябваше да изчакам капитан Шрьодер да предаде плановете за нападението на Флин, което той прави точно в този момент.

Бърк кимна. Атаката на Белини трябваше да бъде отменена, каквото и друго да се случеше. Един нов план, основан на информацията от Стилуей, ако имаше такава, щеше да отсрочи атаката толкова близо до шест часа, че тя също при всички положения щеше да завърши с бедствие. Мартин бе доставил Стилуей и заради това Вашингтон щеше да му дължи голяма услуга. Той го погледна:

— Майоре, бих желал да съм първият, който ще ти изкаже благодарност за оказаната помощ.

Мартин се усмихна.

— Вече възприемаш правилния дух. Цяла нощ беше толкова тъп, Бърк, обаче ако се навърташ покрай мен, обещавам ти, че ще излезеш от тази работа като герой.

Бърк се обърна към Стилуей:

— Има ли скрити пътища за достъп до тази катедрала, които могат да дадат на полицията тактическо преимущество?

Стилуей стоеше неподвижен и размишляваше за събитията, които бяха започнали с един слънчев ден на парада, продължиха с отвличането и спасяването му и завършваха в тази стая от подземието с двама мъже, които очевидно не бяха съвсем наред. Той отговори:

— Нямам представа какво имате предвид под „тактическо преимущество“. — Гласът му стана раздразнен. — Аз съм архитект.

Мартин погледна отново часовника си.

— Е, добре. Аз изпълних своята част. — Отвори вратата. — Сега побързай! Обеща на Белини да си с него, а обещанието е красиво и свято нещо. И… о, да, по-късно, ако си жив, ще станеш свидетел на още една загадка, която ще се разкрие в тази катедрала. Много е интересна. — Той излезе и тръшна вратата.

Стилуей погледна уморено Бърк.

— Кой е той? Кой си ти?

— А ти кой си? Ти Гордън Стилуей ли си, или си някоя от малките шегички на майор Мартин?

Стилуей не отговори.

Бърк извади една от ролките с планове, разви я и се взря в чертежа. Хвърли скицата на масата и погледна часовника си.

— Елате с мен, господин Стилуей. Да видим дали си е заслужавало да ви чакаме.

Шрьодер влезе в залата за пресконференции и бързо отиде до телефона.

— Тук е Шрьодер. Свържете ме с Клайн.

Гласът на кмета звучеше неемоционално:

— Да, капитане, имахте ли късмет?

Шрьодер огледа почти празната стая. Пушките и бронираните жилетки бяха изчезнали, празни кутии от патрони и гранати бяха натрупани в един ъгъл. На дъската някой беше надраскал:

КРАЕН РЕЗУЛТАТ:

ХРИСТИЯНИ И ЕВРЕИ .....

ЕЗИЧНИЦИ И АТЕИСТИ .....

Клайн прояви нетърпение:

— Е?

Шрьодер се облегна на масата и потисна напъна да повърне.

— Не… никаква отсрочка… никакъв компромис. Слушайте…

Клайн се вбеси:

— Цяла нощ всички ти повтаряме това! Шрьодер пое дълбоко дъх и притисна стомаха си с ръка. Клайн продължаваше да говори, но той не чуваше нищо. Много бавно започна да възприема детайли от всичко, което го заобикаляше. От другата страна на масата със скръстени ръце седеше Белини. На другия край на стаята стоеше Бърк с двама полицаи с черни маски. Близо до тях видя седнал някакъв старец в цивилно облекло.

Кметът продължаваше:

— Капитане, до този момент ти беше герой и в рамките на един час може да се превърнеш в главен говорител на полицейското управление.

Шрьодер гледаше изцапаното с черна камуфлажна боя лице на Белини и му се стори, че той го гледа с неприкрита омраза, сякаш знаеше. Но реши, че всичко е от нелепата боя.

Клайн продължаваше да говори:

— И няма да говориш с журналистите, докато не бъде даден и последният изстрел. И какъв е този слух, който се носи, че си щял да тръгваш с Белини?

Шрьодер отговори:

— Аз… трябва да го направя. То е най-малкото, което мога да направя…

— Ти да не си се побъркал? Какво ти става? Звучиш сякаш… сякаш си пиян.

Шрьодер усети, че е приковал поглед в стареца, който, чак сега забеляза, изучаваше дълъг лист хартия. Очите му отново обходиха мълчаливите мъже и се спряха върху Бърк, който изглеждаше… почти тъжен. Всички изглеждаха, сякаш някой току-що е починал. Нещо не беше наред.

— Пиян ли си?

— Не…

— Стегни се, Шрьодер! Скоро ще те дават по телевизията.

— Какво?

— Телевизията забрави ли, червената лампичка, голямата камера… Сега излизай от тази катедрала и идвай колкото може по-бързо.

Шрьодер чу как телефонът замлъкна и погледна слушалката. После я пусна на масата. Протегна напред ръка и посочи стареца.

— Кой е този?

Всички в стаята стояха мълчаливи. После се обади Бърк:

— Знаеш кой е, Берт. Ще променим плановете за нападението.

Шрьодер се обърна бързо към Белини и промърмори неразбрано:

— Не… Не! Ти…

Белини хвърли поглед на Бърк и кимна. Той се обърна към Шрьодер:

— Не мога да повярвам, че си го направил. — Тръгна към Шрьодер, който започна да отстъпва настрани към вратата. — Къде отиваш, приятел? Да информираш другарчето си? Мръсен педераст!

Главата на Шрьодер се въртеше неконтролирано. Белини отиде още по-близо до него:

— Нещо не те чувам, лайняр! Медното ти гласче е заприличало на вода, пусната в клозет.

Бърк извика:

— Джо, без грубости! Просто му вземи оръжието.

Той се приближи до двамата мъже. Двамата маскирани полицаи хванаха пушките-помпи. Макар да не разбираха съвсем ясно какво става, бяха готови да стрелят, ако Шрьодер направеше движение към пистолета си. Гордън Стилуей вдигна глава от плановете си. Шрьодер най-после намери гласа си:

— Не… слушайте… трябва да говоря с… Флин… защото… нали разбирате… трябва да опитам едно последно нещо…

Белини протегна ръка:

— Дай ми пистолета си! С лявата ръка, закачен на кутрето, леко и без излишни движения, и никой няма да пострада.

Шрьодер се поколеба, после бавно бръкна в джоба и внимателно извади пистолета, закачен на сгънатия му пръст.

— Белини, слушай, какво става тук? Защо… Белини се протегна за пистолета с лявата си ръка и замахна с дясната, нанасяйки свиреп удар в челюстта му. Шрьодер политна назад към вратата и се свлече на пода. Бърк рече:

— Не беше нужно да го правиш.

Белини отпусна ръка и се обърна към него:

— Прав си. Трябваше да му откъсна топките и да му ги натикам в устата — той погледна Шрьодер. — Опита се да ме убиеш, нали?

Бърк видя, че се готви да продължи боя.

— Няма нищо общо с теб, Белини. Просто се успокой — той застана зад него и постави ръката си на рамото му. — Хайде, имаш да вършиш много работа.

Белини направи знак на двамата полицаи.

— Сложете белезници на тоя педераст и го заврете в някой килер. — той се обърна към Бърк: — Мислиш, че съм глупак, нали? Мислиш, че не знам как всички ще прикривате този шибаняк, веднага щом се оправи цялата лайняна история и до утре отново ще се превърне в златното момче на кмета. — обърна се да види как двамата полицаи влачеха Шрьодер навън. — Намерете някое място с плъхове и хлебарки.

Той седна и се опита да успокой треперенето на ръцете си, като запали цигара. Бърк застана до него.

— Животът не е справедлив, нали? Но този път някой ни подава ръка. Флин мисли, че ще направиш едно нещо, а ти ще направиш друго. Така че в крайна сметка не е толкова зле, а?

Белини кимна вкиснато и погледна Стилуей.

— Да, може и да си прав — потри кокалчетата на ръката си и няколко пъти сви и разпусна пръстите си.

— Заболя ме… но пък така се накефих. — той неочаквано се засмя. — Бърк, наведи се. Искаш ли да научиш една тайна? От пет години си търся повод да направя това. — Той вдигна очи към тавана. — Благодаря ти, Боже.

Залата започна да се пълни със свободни командири, извикани спешно от постовете си. Белини ги огледа. Най-лошото чувство на този свят, каза си той, беше да се приготвиш психически за битка и тя да се отложи. Взводните командири бяха в мрачно настроение. Белини погледна Бърк.

— Най-добре е да повикаш Негова Шибана Чест да дойде да обясни. Ако искаш, можеш да спасиш задника на Шрьодер, но даже и да не го направиш, то няма никакво значение за Клайн, защото все пак ще го повишат и превърнат в национален герой.

Бърк свали бронираната жилетка и пуловера.

— Трябва да се срещна с Флин и да изляза със солидна причина защо Шрьодер не поддържа връзка с него.

Белини отиде до средата на дългата маса и пое дълбоко въздух. Огледа дванайсетте взводни командири и се обърна към тях:

— Момчета, имам една добра и една лоша новина. Работата е там, че не знам коя е добрата и коя лошата.

— Никой не се засмя и той продължи: — Преди да ви кажа защо е отложена атаката, искам да знаете нещо. Хората в катедралата са отчаяни мъже и жени… партизани… това е битка… Война… и целта не е да ги арестувате с цената на собствения си живот…

Един от взводните командири попита високо:

— Искаш да кажеш, първо да стреляме и после да питаме, нали?

Белини си спомни военния израз за това:

— Избийте ги до крак!

ГЛАВА 54

Отец Мърфи спря на площадката пред криптата с дълъг червен епитрахил на врата, Франк Галахър коленичи пред него и се изповяда набързо с нисък треперещ глас. Флин, който чакаше току до вратата на криптата, му викна:

— Достатъчно, Франк!

Галахър кимна на свещеника, изправи се и влезе в криптата, Флин му подаде лист хартия:

— Ето част от плана на атаката, който се отнася до входа през ризницата. — набързо даде разяснения, после добави: — Можеш да се прикриваш в криптата, докато обстрелваш вратата.

Докато Флин говореше, Галахър беше заковал поглед върху кафеникавата кръв, която бе текла обилно от устата на Педар Фицджералд. Отец Мърфи стоеше в средата на кървавата локва, очевидно без да го осъзнава и Галахър искаше да помоли свещеника да се помести, но Флин беше стиснал ръката му.

— Късмет, Франк. И не забравяй, Дъблин, седемнайсети март, догодина.

Галахър промърмори нещо неразбрано и кимна с отчаяна решимост. Флин излезе от криптата и хвана ръката на Мърфи. Поведе го нагоре по стълбите, през светилището и надолу по страничните стълби към покритата вътрешна галерия. Отец Мърфи се отскубна и свърна към долния орган. Джон Хики седеше и говореше по полевия телефон. Покритото тяло на Педар Фицджералд лежеше в краката му. Свещеникът се наведе и повдигна завивката от Главата на Педар. Помаза челото му, изправи се и погледна Хики, който остави слушалката.

— Успя да промъкнеш това нещо, нали? Е, къде е сега душата на Педар? — рече Хики.

Отец Мърфи продължаваше да го гледа неподвижно.

— А сега, като добър свещеник, ще ме накараш да се изповядам, макар да си сигурен, че ще откажа. Ами ако се изповядам наистина? Ще ми бъде ли опростен целият минал живот, всеки грях, светотатство

и богохулство, които можеш да си представиш? Ще получа ли небесното царство? — продължи Хики.

Мърфи започна:

— Да, но трябва да се разкаеш. Хики удари с длан върху органа.

— Знаех си, че има уловка!

Флин хвана ръката на Мърфи и го дръпна настрани. Минаха покрай изповедалнята и Флин погледна малкия бял бутон.

— Много умно, отче. Признавам ти — хвърли поглед назад към Хики. — Не знам какви съобщения сте изпращали ти, Морийн или Хики, но можеш да си сигурен, че никой от вас не е постигнал нищо, освен да увеличи объркването отвън.

Отец Мърфи отговори:

— И все пак така се чувствам по-добре.

Флин се засмя и отново тръгна. Мърфи го последва, а Флин продължи да говори:

— По-добре се чувстваш, така ли? Божичко, какво голямо его имаш, отче — спря на пътеката в нефа между двете южни галерии. Обърна се към галерията, по която току-що бяха минали и викна нагоре към Иймън Феръл: — Знам, че си вярващ, Иймън, обаче отец Мърфи не може да лети, затова ще пропуснеш тази изповед.

Феръл изглеждаше, сякаш това бе единствената изповед, която не искаше да пропусне. Отец Мърфи викна към него:

— Разкайваш ли се за греховете си? Феръл кимна:

— Да, отче.

Мърфи продължи:

— Покай се за греховете си и душата ти ще бъде спасена. Не прави повече нищо, което да го промени.

Флин се ядоса.

— Ако се опиташ да го направиш пак, няма да си жив, да чуеш друга изповед.

Мърфи се отдръпна настрани и Флин описа предстоящата атака на Феръл. Накрая добави:

— Ако ги спрем, в зори синът ти ще бъде свободен. Успех.

Той тръгна към нефа. Свещеникът прикова поглед в двете сивокафяви мини, закрепени за вратите, и други четири, поставени през определени разстояния на пода. От тях във всички посоки бяха опънати жици.

— Нали разбираш? — каза Флин с небрежен тон. — Когато разбият вратите, тези две мини ще избухнат едновременно, последвани от останалите четири, през интервали от петнайсет секунди. Така ще произведат, тъй да се каже, шрапнелна завеса с продължителност една минута. Всеки вход на катедралата ще бъде задръстен с гърчещи се тела. А виковете… почакай, докато чуеш виковете… Няма да повярваш, че хората са способни да издават такива звуци. Божичко, от това кръвта се смразява, отче, а пикнята ти се превръща в лед.

Мърфи продължи да се взира в мините, Флин направи широк жест над главата си.

— Погледни тези високи огневи гнезда… Как, по дяволите, се надяват да успеят?

Той поведе свещеника към малката врата в ъгъла на нефа и с жест го покани да мине първи. Продължиха безмълвно нагоре по спираловидното стълбище и излязоха в дългата галерия, пет нива над пода на катедралата.

До вратата стоеше Аби Боулънд, с автоматична пушка М-16 в ръце. Беше намерила някакъв комбинезон в един дрешник на работниците по поддръжката и го бе навлякла върху клакьорската си униформа. Флин обгърна с ръка раменете й и я дръпна настрани от свещеника, за да разясни подробностите за предстоящата атака и нейните задължения. Погледна през нефа към Джордж Съливан, който ги гледаше. Свали ръката си от раменете й и каза:

— Ако не успеем да ги спрем… и ако решиш, че с убиването на повече от тях няма да постигнеш нищо, тогава се качи в кулата с камбанарията… не се опитвай да прекосиш балкона на хора, за да стигнеш до Джордж… Стой настрана от Лиъри и Мегън. Разбра ли?

Очите й се стрелнаха към балкона и тя кимна, Флин продължи:

— Ще е нужно време, за да се срути таванът, а бомбите няма да разрушат кулите. Те ще са единственото, което ще остане. Джордж ще е в безопасност в южната кула.

— С Джордж разбрахме, че няма да се видим повече после.

Тя погледна Съливан, който продължаваше да ги наблюдава.

— Желая ти успех.

Флин тръгна към коридора за кулата и я остави с отец Мърфи. След няколко минути Мърфи се върна, Флин погледна часовника си.

— Не разполагаме с много време, затова карай по-накратко.

— Откъде знаеш с колко време разполагаш? Трябва ли да разбирам, че са ти известни подробностите за атаката?

Той погледна снопа навита на руло хартия в ръката на Флин. Флин го потупа по рамото с книжната ролка.

— Както знаеш, всеки човек си има цена и макар то често да изглежда подло и жалко, дали някой някога се е замислял, че Юда Искариотски може наистина да се е нуждаел от онези сребърници?

Засмя се и посочи спираловидната стълба. Изкачиха още три нива в кулата, докато стигнаха онова, което минаваше покрай тавана. Флин отвори голяма дървена врата и двамата стъпиха върху мостика. Мърфи се огледа втренчено в слабо осветеното пространство, после отиде до купчина нацепено дърво и свещи. Обърна се назад, погледна Флин в очите и разбра, че няма нищо за казване.

Джийн Кеърни и Артър Нолти излязоха от сенките и приближиха прегърнати по един мостик. Изразът на лицата им показваше, че смятат за злокобно появяването на Флин и свещеника. Спряха на известно разстояние от двамата мъже. Мълчаха и ги гледаха, и само бяла пара излизаше от устите им. Приличаха на две изгубени души, на които бе забранено да прекрачат небесния праг без покана. Флин започна:

— Добрият отец иска да изслуша греховете ви.

Лицето на Джийн Кеърни поруменя. Нолти изглеждаше едновременно объркан и уплашен, Флин повдигна вежди, засмя се късо и се обърна към свещеника:

— В такива моменти е трудно човек да се контролира.

Лицето на Мърфи не издаде нито гняв, нито изненада, но той дълбоко въздъхна с въздишка, която според Флин сигурно беше част от обучението в семинарията. Флин му показа със знак да остане на мястото си и тръгна по мостика. Подаде на Джийн Кеърни три листа хартия и започна да инструктира двамата:

— Ще дойдат с хеликоптери по някое време след пет и петнайсет — направи пауза и добави: — Не се страхувайте!

Джийн Кеърни отвърна:

— Единственото, от което се страхуваме, е да не бъдем разделени. Нолти кимна, Флин преметна ръце около раменете им и тримата тръгнаха към свещеника.

— Ощастливете отец Мърфи, като му позволите да спаси душите ви поне от пламъците на ада. — отиде до вратата и викна през рамо към Мърфи: — Не подкопавай морала на войската ми и карай по-накратко.

Флин излезе от кулата и зачака в мрака на голямата стая с прозорци от матово стъкло. Погледна часовника си. Според Шрьодер оставаха двайсет минути до най-ранния възможен час за започване на нападението. Седна върху студения прашен под, внезапно изпълнен с чувство на страхопочитание пред всичко, което бе извършил. Едно от най-големите граждански вълнения в американската история щеше скоро да завърши с най-масираната полицейска операция, случвала се на континента. И една забележителност щеше да бъде заличена от туристическите справочници. Името Брайън Флин щеше да остане в историята. И все пак, чувстваше той, всичко беше банално, в сравнение с факта, че тези мъже и жени бяха готови да го последват в смъртта. Той рязко се завъртя, извади пистолета си и разби дебелото стъкло на един прозорец. Погледна нощта навън. Студеният вятър разнасяше перести облаци по яркосиньото лунно небе. Нагоре по булеварда десетина знамена се подаваха от прозорците. Те се развяваха замръзнали от вятъра. Тротоарите бяха покрити с лед и счупени стъкла, които блестяха от светлината. Пролет, помисли си той. Мили Боже, няма да видя пролетта.

Зад него се изкашля отец Мърфи и Флин се обърна. Очите им се срещнаха и младият мъж бързо се изправи.

— Този път беше бърз.

Започна да изкачва витата стълба, която постепенно премина в серия от обикновени дървени стълби. Мърфи предпазливо го следваше. Никога не се беше качвал толкова високо в която и да е от кулите, и въпреки обстоятелствата, бе нетърпелив като момче да види камбаните. Достигнаха най-ниската камбанария, където Доналд Мълинс се беше свил зад каменната подпора между два вентилационни отвора. Бе облечен с бронирана жилетка, а лицето и ръцете му бяха начернени със сажди от изгоряла коркова тапа, чиято миризма все още се носеше в студената стая.

Отец Мърфи огледа разбитите отвори с очевидно неодобрение и после погледна нагоре към камбаните, които висяха от носещите греди, Флин не продума. Впери поглед към булеварда. Всичко

изглеждаше както преди, но по някакъв неясен и неопределен начин не беше същото. Той попита Мълинс:

— Усеща се, нали?

Мълинс кимна:

— Кога?

— Скоро — Флин му подаде два листа хартия. — Ще трябва да заслепят очите, които ги наблюдават, преди да започнат нападението. Всичко е описано тук. Мълинс прокара светлината на фенерчето по напечатаните страници, без много да се чуди откъде Флин се е добрал до тях.

— Тук ме наричат Мъжът на Северната кула. Звучи като име на някакъв английски рицар — той се засмя и прочете на глас: — „Ако Мъжът на Северната кула не може да бъде унищожен с изстрел от снайпер, тогава в камбанарията ще бъдат изстреляни газови гранати и високовзривяващи се експлозиви. В случай, че и така не успеем да неутрализираме Мъжа на Северната кула, да се открие картечен огън от хеликоптери“ — вдигна глава. — „Да неутрализираме…“ Господи, как са осакатили езика.

Флин видя напрежението в усмивката му. Нареди:

— Опитвай се да ни информираш по телефона! Дръж слушалката свалена от вилката, за да чуваме какво става.

Мълинс си представи как се мята по пода, а от устата му през слушалката се носят животински звуци. Флин продължи:

— Ако оцелееш след обстрела на снайперистите, ще оцелееш и след взрива и пожара.

— То не компенсира факта, че измръзнах до смърт.

Флин отиде до западния отвор и погледна надолу зелено-златното знаме, покрито с лед. Прокара ръка по него. Вдигна поглед към центъра „Рокфелер“. Стотици прозорци все още пръскаха неонова светлина и се виждаха фигури, крачещи напред-назад. Взе бинокъла на Мълинс и го насочи нататък. Някакъв мъж ядеше сандвич. Млада жена се смееше по телефона. Двама униформени полицаи пиеха от картонени чашки. Някакъв човек с бинокъл му махна с ръка. Той върна бинокъла на Мълинс.

— Никога не съм ги мразил преди… Мълинс кимна:

— Влудяващо просташко е… Но вече свикнах. — Обърна се към отец Мърфи. — Значи настъпи моментът, а?

— Така изглежда.

Мълинс се приближи до Мърфи.

— Свещениците, лекарите и гробарите ме карат да потръпвам повече и от северния вятър.

Отец Мърфи не каза нищо. Очите на Мълинс се взряха в някакво неопределено място и време, и изрече едва чуто:

Ти си роден на север и си чувал погребалните викове на селянките. Те имитират воя на духовете, които вещаят смърт. Свещениците го знаят, но не се възпротивяват. — Погледна Мърфи. — Ирландските свещеници са много толерантни към тези неща. Е, отче, цяла нощ слушах воя на духовете, който влизаше през тези отвори… дори когато вятърът не духаше.

— Не си чул нищо подобно.

Мълинс се засмя.

— Но аз го чух. Чух го. И видях катафалката. Беше огромна, черна и лъскава. Летеше над тези покриви с червен ковчег отгоре и безглав кочияш, който шибаше с камшика си безглави коне… тази каляска мина покрай прозореца, отче, и кочияшът плисна в лицето ми леген студена кръв.

Мърфи поклати глава. Мълинс се усмихна:

— Е… аз си въобразявам, че съм поет. Затова, нали разбирате, ми е позволено да чувам разни неща.

В погледа на Мърфи проблесна интерес.

— Поет, значи…

— Аха. — Бледа усмивка трепна на устните му, но гласът му остана меланхоличен. — И преди известно време се влюбих в Лийнхон Ши, келтската муза на поезията, която ни дава вдъхновение, както може би ти е известно, срещу тази услуга тя взема човешки живот, за да продължи собствения си. Затова келтските поети умират млади, отче. Вярваш ли в това?

Мърфи отговори:

— Те умират млади, защото се хранят лошо, пият прекалено много и не се обличат дебело през зимата. Умират прекалено млади, защото, за разлика от повечето цивилизовани поети, се впускат в необмислени войни. Искаш ли да се изповядаш за греховете си?

Мълинс коленичи и пое ръцете на свещеника.

Флин слезе на долното ниво. Силен порив на вятъра нахлу през разбитите прозорци и вдигна дребен облак прах, който беше спал цял век. Отец Мърфи слезе по стълбата.

— Това — той посочи разбитите прозорци, — бе единственото нещо, което го измъчваше… Предполагам, че не трябваше да ти го казвам…

Флин едва не се засмя.

— Е, което за един е беля, за друг може да е измъчващ душата грях, и обратното.

Той скочи на стълбата и се спусна до спираловидното стълбище, а отец Мърфи го последва. Преминаха от кулата в сумрака и по-топлия въздух на балкона.

Докато минаваше покрай парапета, отец Мърфи почувства, че нечии очи го наблюдават. Вдигна поглед към скамейките, издигнати стъпаловидно нагоре от клавиатурата на органа, и нададе лек вик на изненада.

Над тях стоеше неподвижна в сенките фигура, облечена в монашеско расо с качулка. Отблъскващо нечовешко лице гледаше немигащо от дълбините на огромната гугла и трябваше да мине около минута, преди свещеникът да разбере, че срещу себе си вижда лицето на леопард. От неподвижната фигура се разнесе гласът на Лиъри:

— Изплаших ли те, отче?

Мърфи възвърна самообладанието си. Флин отбеляза:

— Малко камуфлажна боя щеше да е достатъчна, господин Лиъри.

Лиъри се засмя — прекалено пискливо за мъж с толкова плътен глас. Измежду скамейките се изправи Мегън, облечена в черно расо, лицето й беше покрито с извити като запетаи мазки боя. Опитно нарисувани от ръката на друг човек, помисли си Флин. Тя излезе на пътеката между скамейките и Флин видя, че всъщност носеше дрехата на момче, което прислужва при олтара. Откриваше голите й рамене. Видя също, че краката й догоре също бяха боси. Огледа изпитателно лицето й и откри, че боята не правеше чертите й чак дотам непроницаеми, та да не може да види на него същите белези, които бе видял по лицето на Джийн Кеърни.

— Смъртта е толкова близо, Мегън, че едва ли имам право да те виня — рече той.

Тя издаде предизвикателно напред брадичката си.

— Ако от цялата тази работа не излезе нищо добро, поне ще знам, че си открила идеалния си партньор.

В началото отец Мърфи слушаше, без да разбира нищо, после пое шумно дъх. Мегън попита:

— Брат ми мъртъв ли е?

Флин кимна. Лицето й остана странно безизразно. Тя махна към Лиъри, без да сваля дълбоките си зелени очи от Флин.

— Ние няма да ти позволим да капитулираш. Няма да има компромиси.

Флин каза остро:

— Не изпитвам нужда, който и да е от вас да ми обяснява моя дълг и моята съдба.

Лиъри попита:

— Кога ще нападнат? Как ще нападнат?

Флин обясни за пореден път:

— Може да се окаже най-богатата ти реколта.

— Дълго след като всички сте мъртви, аз ще продължавам да стрелям.

Флин се взря в тъмните очи, нетрепващи като маската около тях.

— И после какво?

Лиъри не отговори.

— Трудно ми е да повярвам, господин Лиъри, че си готов да умреш заедно с нас.

Мегън отговори:

— Той е също толкова всеотдаен, колкото нас. Ако трябва да умрем, ще умрем заедно.

Флин беше на друго мнение. За миг почувства спонтанно желание да я предупреди, ала не знаеше за какво точно да я предупреди, пък и вече нямаше никакво значение. каза само:

— Сбогом, Мегън, и късмет!

Тя се върна назад до скамейките и застана до Лиъри. Мърфи не отделяше поглед от двете облечени в раса фигури. На свой ред и те го гледаха. Той подозираше, че щяха да вземат живота му от своето орлово гнездо със същата липса на колебание, с която човек смачкваше насекомо. И все пак…

— Длъжен съм да ги попитам…

— Хайде, давай. Направи се отново на глупак.

Мърфи се завъртя към него.

— Ти си глупакът, който ги доведе тук.

Мегън и Лиъри сякаш се досетиха за какво спорят. Мегън подвикна подигравателно.

— Качи се тук, отче. Ела да чуеш какви са греховете ни. — Лиъри се изхили, а Мегън продължи: — Няма да ти дават мира нощем и от тях лицето ти ще стане по-червено от кардиналска шапка. Никога не си чувал за грехове като нашите.

Засмя се силно и Флин си даде сметка, че досега не бе чувал смеха й. Хвана свещеника и го повлече без съпротива от негова страна към южната кула. Изкачиха стъпалата и минаха през една врата в дългата югозападна галерия.

До парапета стоеше Джордж Съливан и гледаше надолу към вратата на северния неф. Килтът и туниката му, помисли си Флин, бяха несъвместими с черната автоматична пушка и торбичките с муниции. Извика към него:

— Изслушват се изповеди, Джордж.

Съливан поклати глава, без да ги поглежда и запали цигара. Умът му сякаш блуждаеше някъде другаде, Флин го сръга и посочи празната галерия от другата страна на нефа.

— Ще трябва да покриеш и секторите на Галахър.

— Защо Мегън не отиде там?

Флин не отговори на въпроса му и Съливан не настоя. Флин погледна към Аби Боулънд. Тези лични връзки винаги се бяха оказвали силното място на фенианите — но също и слабото. Съливан също погледна над нефа. Каза почти притеснено:

— Видях, че тя се изповяда… тези проклети наши жени изпитват такова чувство за вина и срам. Чувствам се донякъде предаден…

Флин се пошегува:

— А защо не му разказа своята версия?

Съливан понечи да отговори, после размисли. Флин подаде ръката си и той я стисна здраво.

Флин и отец Мърфи се върнаха заедно в южната кула и изкачиха десетте нива до стаята, където стоеше Рори Дивейн. Лицето му бе намазано с черна боя, а на мършавите му рамене висеше огромна бронирана жилетка. Дивейн ги поздрави дружелюбно, обаче беше

ясно, че не му е особено приятна гледката на свещеник с епитрахил. Флин рече:

— По някое време след пет и петнайсет снайперистите ще започнат да бълват куршуми през всичките стени на тази стая.

— Ще стане малко тесничко, а? Флин продължи:

— И все пак трябва да останеш тук, за да отвличаш вниманието на хеликоптерите. Ще стреляш с ракета по брониранata кола.

Дивейн се приближи до един от отворите на запад и погледна надолу, Флин му даде някои разяснения и добави:

— Отец Мърфи се интересува от душата ти.

Дивейн погледна назад към свещеника.

— Изповядах се тази сутрин. Всъщност точно тук, в „Свети Патрик“. Мисля, че се казваше отец Бертеро.

Междувременно не съм сторил нищо, за което да се изповядвам.

Отец Мърфи продума:

— Кажи, че се покайваш, и душата ти ще бъде спасена.

Обърна се и потъна в отвора на стълбата. Флин пое дланта на Дивейн.

— Желая ти късмет. Ще се видим в Дъблин.

— Да, Брайън. В кръчмата „Кабана“ или някое място, близо до задната й стена.

Флин се обърна и се спусна по стълбата при отец Мърфи, който чакаше на долното ниво, и тръгнаха към балкона. Влязоха в кулата на камбанарията и Флин посочи спираловидното стълбище:

— Трябва отново да говоря с Мълинс.

На устата на Мърфи беше да му предложи да използва полевия телефон, ала нещо в държанието на Флин го възпря. Изкачиха се до нивото под първата камбанария, където се намираше Мълинс. Флин огледа огромното помещение. Кулата тук имаше малки млечнобели прозорци, разделени от четири каменни стени. Мълинс беше пробил дупки в някои от стъклата, когато се бе наложило да промени наблюдателния си пост. Флин измъкна триъгълно парче стъкло и го погледна, след което се обърна към Мърфи:

— Доста хора, които гледат по телевизията, са очаровани и огорчени едновременно как ще изглежда това място после.

Мърфи контрира:

— Не искам да чувам повече разкрития. Като свещеник нищо не може да ме шокира и продължавам да вярвам в човечеството.

— Това наистина е чудо. То ми вдъхва страхопочитание…

Мърфи разбра, че говореше искрено.

— Видях как хората ти се грижат един за друг и за теб… Чух някои от техните изповеди… Сред тях има някои неща, които вдъхват надежда.

Флин кимна.

— Ами Хики? Мегън и Лиъри? Ами аз?

— Нека Бог се смили над душите ви.

Флин не отговори. Мърфи рече с равен глас:

— Ако имаш намерение да ме убиваш, направи го бързо.

Лицето на Флин изобрази изненада, после болка.

— Не… Кое те кара да мислиш така?

Мърфи по навик избъбри някакво извинение, но веднага долови, че при дадените обстоятелства беше излишно. Флин протегна ръка и стисна рамото му:

— Слушай, аз спазих обещанието си и ти позволих да обиколиш навсякъде, за да изпълниш дълга си. Сега искам ти да ми обещаеш нещо.

Отец Мърфи го погледна предпазливо. Флин продължи:

— Обещай ми, че след като всичко приключи, ще се погрижиш моите хора да бъдат погребани заедно в „Гласневин“ при ирландските патриоти. Може да извършите католическа церемония, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре… знам, че няма да е лесно… Може да са нужни години, за да се убедят онези свини в Дъблин… Те никога не знаят кои са техните герои, преди да са минали поне петдесет години от смъртта им.

Свещеникът гледаше неразбиращо, после заекна:

— Аз… няма да съм жив, за да…

Флин хвана здраво голямата му ръка, сякаш за поздрав, но бързо щракна единия край на белезници около китката му, а другия — за стълбището. Отец Мърфи погледна извитата си китка, после го помоли:

— Откопчай ме. Флин се усмихна леко:

— Ти дори не трябваше да си тук. А сега се опитай да не губиш ума и дума, когато засвирят куршумите. Тази кула би трябвало да

остане здрава след експлозията.

Лицето на Мърфи се напълни с кръв и той изкрещя:

— Нямаш право да правиш това! Пусни ме!

Флин не обърна внимание на думите му. Извади пистолет от колана си и се спусна през отвора на стълбата.

— Може да се случи така, че Мегън, Хики… някой да дойде тук за теб. — Постави пистолета на пода. — Убий го. Късмет, отче — и тръгна надолу.

Мърфи се наведе, грабна пистолета със свободната си ръка и го насочи през отвора към главата на Флин.

— Спри!

Флин се усмихна и продължи да слиза:

— Напред за Ирландия, отец Тимъти Мърфи.

Той се засмя силно и смехът му огласи цялата кула.

Мърфи се развика след него:

— Стой! Слушай… трябва да спасиш и другите… Морийн… за Бога, човече, тя те обича…

Флин изчезна в тъмната дупка.

Отец Мърфи хвърли пистолета на пода и задърпа белезниците. После се свлече на колене до отвора в пода. Някъде в града зазвъня църковна камбана, към нея се присъедини друга и скоро се чуваха десетина различни камбанени тембъра да свирят химна „Не се страхувайте“. Той си помисли, че сигурно всички камбани в града, може би и в страната, бият в този момент, и се надяваше, че другите също ги чуват, за да знаят, че не са сами. За първи път, откакто започна всичко, отец Мърфи усети в очите си сълзи.

ГЛАВА 55

Брайън Флин слезе от кулата и тръгна по централната пътека. Стъпките му кънтяха в лъскавия мрамор. Изви към покритата вътрешна галерия и се отправи към Джон Хики, който се бе изправил на издигнатата платформа на органа и го гледаше как приближава. Флин бавно изкачи стъпалата и застана с лице срещу него. След известно мълчание Хики рече:

— Часът е 4,59, а ти оставяш отец Мърфи да губи ценно време в опити да спаси вече осъдени души. Поне вече знаят ли какво трябва да правят?

— Шрьодер обади ли се?

— Не. това означава, че или няма нищо ново, или нещо не е наред — Хики извади лулата си и я напълни. — Цяла вечер се притеснявам, че тютюнът ми ще свърши преди живота ми. Наистина се тормозех… Не е хубаво да се налага човек да пести тютюна си преди да умре — той запали клечка и звукът се чу необикновено силно в тишината. Дръпна силно от лулата си и попита: — А къде е свещеникът?

Флин махна неопределено към кулите.

— Той не ни е сторил нищо… Не е нужно да плаща висока цена, че е попаднал на неподходящото място в неподходящ момент.

— Защо не? Нали затова ще умрем всички — Хики изигра внезапно просветление. — А, предполагам, че да си играеш на Господ, означава, че трябва да спасиш един живот срещу всеки десет, които вземеш.

Флин го изгледа:

— Кой си ти?

Хики се усмихна с невъздържано задоволство.

— Изплаших ли те, момче? Не се плаши. Аз съм само един старец, който се развлича, като си играе със страховете и предразсъдъците на другите. — Той прекрачи тялото на Педар Фицджералд и застана пред Флин. Смукна шумно от лулата си със замислено изражение на лицето. — Знаеш ли, момче, откакто устроих

собственото си погребение и после възкръснах, не съм се забавлявал толкова. Колко много полза може да има от едно възкресение, някой дори е измислил цяла религия.

Посочи с палец към разпятието върху олтара и се захили. Флин почувства дъха му върху лицето си и постави дясната си ръка върху конзолата на органа.

— Знаеш ли нещо за този пръстен?

Хики не го погледна.

— Знам какво вярваш, че представлява.

— А какъв е в действителност?

— Пръстен, направен от бронз.

Флин го свали от пръста си и го постави върху отворената си длан.

— Значи съм го носил прекалено дълго. Вземи го!

Хики вдигна рамене и посегна да го вземе. Флин затвори ръката си и се взря в него. Очите на Хики се стесниха и се превърнаха в черни цепки.

— Значи искаш да знаеш кой съм и как съм дошъл тук?

— Погледна мъждукащото огънче в чашката на лулата с прекален интерес. — Мога да ти кажа, че съм дух или караконджол, излязъл от гроба, за да си вземе обратно пръстена и да доведе до твоето разрушение и до смъртта на всички фениани, за да продължи тази борба за следващото поколение. Ето подходящото келтско обяснение, което търсиш, за да успокои страховете ти.

— Той го погледна право в очите. — Мога да ти съобщя и истината, която е далеч по-страшна. Аз съм жив. Твоята собствена черна душа си е въобразила караконджолите, вампирите, духовете, които вещаят смърт, и всички кошмарни създания, които бродят из тъмните пейзажи на твоя ум и те карат да се сгушваш край трепкащите огньове на тресавищата. Ах, Брайън, това е истински ужас, защото не можеш да намериш убежище от чудовищата, които носиш в себе си.

Флин стоеше взрян пред себе си и изучаваше набръчканото бяло лице. Неочаквано очите на Хики омекнаха, заискриха и устата му се изви в добродушна усмивка:

— Разбра ли?

— Да, разбрах — отговори Флин. — Разбрах, че си чудовище, което извлича сила от слабостите на останалите. Моя е грешката, че си

тук. И аз поемам отговорността да се погрижа повече да не вредиш.

— Вредата е сторена. Ако беше се изправил срещу мен, вместо да се вргаляш в самосъжаление, можеше и да изпълниш дълга си към своите хора, да не говорим за пътя на съдбата ти.

Флин продължи да се взира в него:

— Каквото и да се случи, ще се погрижа да не излезеш жив оттук.

Обърна се и отиде в светилището. Застана пред трона.

— Кардинале, очаква се полицията да нападне в определен момент след 5,15. Отец Мърфи се намира на сравнително безопасно място. Ние не сме в безопасност и най-вероятно ще умрем. — Потърси някаква емоция по лицето на кардинала, но то остана безизразно. Той продължи: — Искам да знаеш, че онези отвън също носят отговорност. Като мен, те са суетни, користолюбиви и грешни. Доста долна пасмина за един продукт на хилядолетната християнско-юдейска любов и милосърдие, не смяташ ли?

Кардиналът се наведе напред от трона.

— Това е въпрос, който подхожда на хора, търсещи пътя в живота си. Твоят живот свършва и скоро ще получиш всички отговори. Използвай минутите, които ти остават, за да поговориш с нея — и той кимна към Морийн.

Флин се смая за момент. Този беше най-малко очакваният отговор от един свещеник. Той отстъпи заднишком от трона, обърна се и прекоси светилището.

Морийн и Бакстър бяха останали седнали, оковани заедно на първата скамейка. Без да продума, Флин отключи белезниците, после каза с глас, който сякаш идваше отдалеч:

— Бих искал да ви заведа на някое по-безопасно място, обаче някои от останалите няма да го приемат. Все пак, когато започне стрелбата, няма да бъдете екзекутирани, защото има вероятност да ги отблъснем и после пак да имаме нужда от вас. — Погледна часовника си и продължи с безизразен глас: — След 5,15 ще видите как вратите се взривяват и полицията се втурва вътре. Знам, че и двамата сте способни да запазите хладнокръвие. Хвърлете се под пейките зад вас. Когато наближи шест часа и три минути.., ако все още сте живи… трябва да напуснете района, каквото и да става наоколо. Това е всичко, което мога да направя за вас.

Морийн се изправи и го погледна внимателно.

— Никой не те е молил да правиш нещо за нас. Ако искаш да направиш нещо за някого, незабавно слез по тези стълби и отвори вратите. После се качи на амвона и съобщи на своите хора, че всичко е свършило. Никой няма да те спре, Брайън. Мисля, че те очакват да те чуят.

— Когато отворят портите на Лонг Кеш, аз ще отворя тези врати.

В гласа й прозвуча гняв:

— Ключовете за затворите в Ълстър не са в Америка, нито в Лондон или Дъблин. Те са в Ълстър. Дай ми една година в Белфаст и Ландъндери и аз ще изведа повече хора от затворите, отколкото някога сте освобождавали с вашите отвличания, нападения, убийства…

Флин се засмя гръмко.

— Година? Ти няма да оцелееш цяла година, Морийн. Ако католиците не ти видят сметката, ще го направят протестантите.

Тя пое дъх, за да овладее гласа си.

— Много добре… Не си струва да го обсъждаме отново. Но ти нямаш право да тласкаш тези хора към гроба.

Твоят глас може да разпръсне тази смъртоносна магия, която е надвиснала над това място. Хайде! Направи го! Сега! — тя замахна и го удари по лицето.

Бакстър се дръпна настрана и отвърна поглед, Флин дръпна Морийн към себе си:

— Цяла вечер всички бяха толкова добри да ми дават съвети. Не е ли странно, как хората не ти обръщат голямо внимание, докато не поставиш под тях някоя бомба? — той пусна ръцете й. — Ти, например, ме напусна преди четири години, без да ми даваш съвети за бъдещето. Всичко, което ми каза тази нощ, можеше да бъде казано тогава.

Тя хвърли поглед към Бакстър и почувства неудобство, че той чува всичко това. Рече тихо:

— Казах всичко, което имах да казвам тогава. Но ти не ме слушаше.

— И ти не говореше толкова високо. — Флин се обърна към Бакстър: — А ти, Хари — помести се към него, — майор Мартин имаше нужда от мъртъв англичанин тук и това ще бъдеш ти.

Бакстър помисли над съобщението и го прие доста бързо:

— Да… Той е болен човек… обладан от фикс-идеи. Предполагам, винаги съм подозирал…

Флин погледна часовника си:

— Извинете ме, трябва да говоря с хората си. Обърна се и тръгна към амвона. Морийн отиде зад него, постави ръка на рамото му и го обърна към себе си.

— Проклет да си, Брайън! Няма ли да кажеш поне сбогом?

Лицето на Флин почервеня, за миг той сякаш престана да се владее, после издаде гърлен звук:

— Съжалявам… Не мислех, че ти… Добре, тогава, сбогом! Сега говорим за последно, нали?… Късмет, Морийн. — Поколеба се, наведе се към нея, но веднага се изправи рязко.

Тя искаше да продума нещо, но откъм стълбището за ризницата се чу плътният глас на Галахър:

— Брайън! Бърк е дошъл да те види.

Флин погледна часовника си с известна изненада. Хики извика откъм органа:

— Това е капан!

Флин се поколеба и погледна Морийн. Тя кимна леко. Той я гледа в очите няколко секунди и отсече:

— Все така доверчива, а? — усмихна се и тръгна покрай олтара, за да слезе долу.

Бърк беше застанал до вратите по риза, с празен кобур и ръце в джобовете. Флин се приближи, без да проявява предпазливост и се спря близо до вратата.

— Е? — Бърк не отговори и Флин каза рязко: — Няма да ме убеждаваш да се откажа или…

— Няма.

Флин подвикна на Галахър:

— Иди да си починеш — и се обърна към Бърк: — Да ме убиеш ли си дошъл?

Бърк извади ръцете си от джобовете и ги постави на решетката.

— Това донякъде представлява бяло знаме, не мислиш ли? Смяташ ли, че мога да те убия ей така?

— Трябва. Човек винаги трябва да се опита да убие вражеския командир при първа възможност. Ако ти беше Белини, щях да те убия.

— И все пак има правила.

— Да, току-що ти казах едно.

Минаха няколко секунди в мълчание, след което Флин продължи:

— Какво искаш?

— Исках да знаеш, не изпитвам лична вражда към теб.

Флин се усмихна.

— Знам го. То се вижда. И аз не те мразя, Бърк. Това е най-лошото, нали? Не мразя твоите хора, както и повечето от тях не мразят мен.

— Тогава защо сме тук?

— Защото през 1154-а Ейдриън IV позволил на английския крал Хенри II да влезе с войската си в Ирландия. Тук сме, защото червеният автобус мина покрай абатство Уайтхорн. Ето защо аз съм тук. А ти?

— Бях дежурен в пет часа.

Флин се засмя:

— Е, това е противно незначителна причина да умреш, нали? Освобождавам те от обещанието да участваш в нападението. Може би в замяна на моя жест ти ще решиш да очистиш Мартин. Мартин нареди нещата така, че бедният Хари да е тук. Беше ли ти дошло на ум?

Лицето на Бърк остана безизразно, Флин хвърли поглед на часовника си — 5,04. Нещо не беше наред.

— Не е ли по-добре да си тръгваш?

— Щом така искаш. Освен това, ако пожелаеш, ще остана да говоря с теб по телефона до шест и три минути.

Флин погледна Бърк внимателно.

— Искам да говоря с Шрьодер. Изпрати го тук.

— Невъзможно е!

— Искам да говоря с него! Веднага!

Бърк отговори:

— Никой вече не се страхува от твоите заплахи. Най-малко Берт Шрьодер — той въздъхна тежко: — Капитан Шрьодер налапа дулото на пистолета и…

Флин го сграбчи за рамото.

— Лъжеш! Искам да видя тялото му!

Бърк се отскубна и слезе в ризницата, после погледна назад към Флин.

— Не знам какво го е бутнало в пропастта, но съм сигурен, че ти имаш вина за смъртта му. — Спря до отвора на коридора. На по-малко от три фута стоеше маскиран полицай с автоматичен пистолет „Браунинг“. Бърк пододаде глава зад ъгъла и погледна към Флин. За миг сякаш се поколеба, после извика: — Сбогом!

Флин кимна.

— Радвам се, че те срещнах.

ГЛАВА 56

Белини стоеше изправен до масата за пресконференции, с очи, вперени в четири дълги листа със скици. Завитите им краища бяха притиснати с чаши от кафе, пепелници и железни гилзи от снаряди. Около него се бяха струпали взводните командири. Първите три чертежа показваха подземието, първия, основен етаж и горните нива. Четвъртият представляваше напречен разрез на катедралата. Сега, когато ги гледаше пред себе си, Белини не беше изобщо впечатлен.

Гордън Стилуей седеше пред чертежите и разясняваше подробностите. Белини гледаше с набръчкано чело. Огледа лицата около себе си да види дали по тях е изобразено просветление, но всичко, което прочете зад потта и черната боя по тях, бе нетърпение, изтощение и раздразнение от отлагането.

Вратата се отвори и Бърк влезе в стаята. Белини вдигна очи към него, в които не се виждаше особена благодарност и оптимизъм. Бърк видя Лангли, подпрян на стената в дъното и отиде при него. Застанали един до друг, те гледаха известно време сцената край масата. После Бърк каза, без да отмества поглед от нея:

— По-добре ли се чувстваш?

Лангли отговори хладно:

— Никога не съм се чувствал по-добре през живота си.

— Аз също — той погледна към онова място на пода, където беше паднал Шрьодер. — Как е Берт?

— Дойде лекар на полицията, който го лекува от психическото изтощение — отвърна Лангли.

Бърк кимна. Лангли пропусна няколко секунди.

— Флин повярва ли?

— Следващият му ход може да е да заплаши, че ще убие някой от заложниците, ако не му покажем тялото на Шрьодер… с тил, отнесен от куршум.

Лангли потупа джоба, в който се намираше служебния пистолет на Шрьодер.

— Много е важно Флин да продължи да вярва, че плановете, с които разполага, са тези, които ще използва Белини… — Той посочи леко с глава към взводните командири. — Животът на толкова хора зависи от това…

Бърк смени темата:

— Какво правиш по въпроса с арестуването на Мартин?

Лангли поклати глава:

— Първо, той е изчезнал отново, много го бива. Второ, проверих при онзи шегаджия от Държавния департамент, Шеридан, и се оказа, че Мартин има дипломатически имунитет. Все пак обещаха да обмислят възможността за изгонването му от страната…

— Не искам неговото изгонване. Лангли го погледна.

— Няма значение, защото научих от нашето приятелче от ФБР, че той благополучно се е изгонил сам.

— Заминал ли е?

— Още не, разбира се. Не и преди да е свършило шоуто. Има билет за полет от летище „Кенеди“ до Бермудските острови.

— В колко часа?

Лангли го изгледа продължително.

— Излита в 7,35. Закуска в Саутхемптън. Забрави, Бърк!

— Добре.

Лангли огледа хората около масата в продължение на цяла минута, после каза:

— Щях да забравя. Нашият колега от ЦРУ, Крюгер, подметна, че това е тяхното шоу. Никой не иска ти да си вреш носа там. Разбра ли?

— Няма проблем. Значи отделът за фалшификати на произведения на изкуството?

Лангли кимна:

— Аха, познавам един готин тип там. То е най-голямата синекура, която някой е измислил.

Бърк демонстрира нужното съсредоточено внимание, докато Лангли рисуваше идилична картина на живота в отдела за фалшификати, но умът му бе насочен другаде.

Гордън Стилуей завърши общите разяснения и попита:

— Сега ми кажете отново какво точно ви интересува.

Белини хвърли поглед към часовника на стената — 5,09. Въздъхна:

— Искам да знам как мога да вляза в „Свети Патрик“ без да използвам предния вход.

Гордън Стилуей говореше и отговаряше на въпроси и настроението на взводните командири се промени от песимизъм към предпазлив оптимизъм.

Белини хвърли поглед към хората от групата за обезвреждане на взривни устройства. Техният командир, Уенди Питърсън, беше единствената жена тук. Тя се наведе съвсем близо над чертежите и отметна назад дългата си руса коса. Той видя студените й сини очи да сканират плановете. Взводът за обезвреждане на взривни устройства се състоеше от седемнайсет мъже, една жена и две кучета — Бренди и Сали. Според Белини, всички те, заедно с кучетата бяха луди за връзване.

Лейтенант Питърсън се обърна към Стилуей. Гласът и беше нисък, почти шепот — това им е нещо като запазена марка в този взвод, помисли си Белини. Питърсън започна:

— Ако искате да поставите бомби, да допуснем, че нямате достатъчно експлозив, но търсите максималната ефективност…

Стилуей постави две кръстчета на чертежа:

— Тук и тук. Двете големи колони от двете страни на ризницата — замисли се: — Когато бях горе-долу шестгодишен, разбиха с взрив основата тук, за да построят стълбището. Така отслабиха скалата, върху която са издигнати двете колони. Това е публикувана информация и всеки, който иска да провери, включително ИРА, може да направи справка.

Уенди Питърсън кимна. Стилуей я погледна с любопитство.

— С обезвреждане на бомби ли се занимавате? Какво точно прави там една жена?

— Плета дантела на една кука — отвърна тя. Стилуей замълча за малко, после продължи:

— Тези колони са огромни, но при наличието на такива мощни съвременни експлозиви, един експерт по разрушаване на сгради може да ги събори, а с тях ще падне половината сграда… Бог да е на помощ на този, който е вътре.

Той впери поглед в лейтенант Питърсън. Уенди каза:

— Не ме интересува експлозията.

Стилуей отново замълча при този неразбираем отговор и изведнъж я разбра какво имаше предвид.

— Но аз се интересувам от нея. Няма много хора като мен, които могат да построят сградата отново… — гласът му секна изведнъж.

Някой зададе въпроса, който всички тази нощ си бяха задавали:

— Може ли изобщо да бъде построена отново?

Стилуей кимна:

— Да, но вероятно ще изглежда като Първа космическа банка.

Няколко човека се засмяха, но смехът им бързо замря. Стилуей отново насочи вниманието си към чертежите и започна да дава още подробности за специфичните особености на архитектурата. Белини потри наболата си брада и го прекъсна:

— Господин Стилуей, ако трябва да вкараме бронирана кола, тежаща около десет тона… плюс-минус един тон, нагоре по предните стъпала и през централния вход…

Стилуей подскочи:

— Какво? тези врати са безценни…

— Може ли подът да издържи тази тежест? Стилуей направи опит да се успокои, помисли за момент, после отвърна неохотно:

— Ако трябва да направите нещо толкова безумно… разрушително… Десет тона? Да, според спецификациите, подът ще издържи… но винаги съществува известен риск, нали?

Белини кимна:

— Да… Още нещо… Те казаха, фенианите казаха, че ще подпалят катедралата. Имаме причина да смятаме, че ще запалят тавана… Възможно ли е?

— Защо не?

— Ами… струва ми се доста солидно, масивно…

— Да, масивно дърво. — Поклати глава. — Какви мръсници…

Стилуей неочаквано се изправи:

— Господа… госпожице — той пресече кръга от хора. — Извинете, че не желая да остана, за да слушам как уточнявате подробностите на своята операция. Не се чувствам много добре. Ще бъда в съседната стая, ако се нуждаете от мен.

Обърна се и излезе. Взводните командири оживено заобсъждаха. Групата за обезвреждане се оттегли в най-отдалечения ъгъл на стаята и Белини видя как наобиколиха Питърсън. Лицата им, каза си той, са

винаги безизразни, а очите им са винаги празни. Погледна часовника си — 5,15. Щяха да му трябват петнайсет до двайсет минути, за да промени плана на атаката. Нямаше да е много по-различен, но това, което се оформяше в главата му, бе много по-ясно и беше по-малко вероятно да се превърне в масово убийство. Той се отдалечи от взводните командири и отиде при Бърк и Лангли. Постоя неуверено за миг и рече:

— Благодаря за Стилуей. Свършихте добра работа.

— Пак заповядай, Джо, извинявай, инспекторе. Ти искаш, ние доставяме архитекти, адвокати, пици…

Бърк го прекъсна.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Белини кимна:

— Ще дадем по-малко жертви, катедралата също има доста голям шанс, но все още можем да смятаме заложниците за мъртви. — Направи пауза: — Мислиш ли, че има начин да отменим нападението на брониранатa кола на Лоугън откъм Пето?

Лангли поклати глава:

— Губернатор Дойл наистина е решил да го направи. Трябва да мислиш за бронетранспортьора като за една от онези коли с мегафони, които използват в предизборните кампании.

Белини извади от джоба си някакъв фас и го запали. Отново погледна часовника си.

— Флин очакваше да бъде нападнат след пет и петнайсет и вероятно точно в този момент е плувнал в пот. Добре, много добре. Надявам се да е най-трудният момент в живота на проклетото копеле.

Лангли каза:

— Ако още не се е притеснил, скоро ще започне.

— Скапан шибаняк! — устата на Белини се изкриви в злобна усмивка, малките му очички се присвиха: — Надявам се да бъде ранен и да умре бавно. Да храчи кръв, пяна и жлъчка, докато…

Лангли вдигна ръка:

— Моля ти се.

Белини се завъртя към Бърк:

— Не мога да повярвам, че Шрьодер му е казал…

Бърк го пресече:

— Не съм казвал такова нещо. Казах, че съм намерил архитекта и трябва да промениш плановете си. Капитан Шрьодер рухна физически. Ясно?

Белини гръмко се разсмя.

— Разбира се, че ще рухне. Нали го треснах в мутрата. Какво друго да направи, да танцува ли? — Изражението му стана сериозно. — Копелето ме предаде. Заради него можеше да умрат стотина души.

Бърк отвърна:

— Ти ще забравиш за Шрьодер, а аз ще забравя онова, което вкара в главите на своите командири, да изтрепят всички в катедралата до крак. Белини остана за момент мълчалив:

— Нападението ще стане по различен начин от онова, което Шрьодер е казал на Флин… Какво ще стане с дъщеря му?

Лангли извади от горния си джоб снимката от досието на Дан Морган и я остави на масата за бридж до тази на Тери О’Нийл, която бе взел от портфейла на Шрьодер.

— Този тип ще я убие — посочи усмихнатото лице на Тери.

Телефонът иззвъня и Белини погледна към него. После се обърна към двамата мъже:

— Това е моето приятелче Мъри Клайн. Да ви е честит! — той вдигна слушалката на вътрешния телефон върху масата за бридж. — Щабът на Гестапо. Джо на телефона.

От другия край се чу заекване, после долетя възбудения глас на кмета:

— Джо, кога ще тръгваш?

Белини почувства разтуптяването на сърцето си при тези думи. След като свърши този ден, се надяваше никога повече да не го чуе.

— Джо?

— Да… Заслужаваше си да чакаме архитекта…

— Добре. Много добре. Кога ще нападнеш?

„Кога ще нападнеш“. Сърцето му заблъска още по-силно. В стомаха му се появи буца лед.

— Около 5,35, там някъде.

— Не можеш ли да го ускориш?

Белини нагло отвърна:

— Не!

— Знаеш, че има хора, които се опитват да спрат тази спасителна операция…

— Политиката не е моя работа.

В слушалката се чу гласът на Робърта Шпигел:

— Добре, забрави за проклетите политици. Бомбите, Белини…

— Наричай ме Джо.

— Оставяш на сапьорския взвод прекалено малко време, за да ги открият и обезвредят, капитане.

— Инспектор!

— Слушай, ти…

— Ти слушай, Шпигел! Защо не тръгнеш да душиш с проклетите кучета, за да им помогнеш да открият бомбите. Бренди, Сали и Рози. Той се обърна към Бърк и Лангли и се усмихна тържествуващо. Лангли се намръщи сякаш от болка. Белини продължи, преди тя да се е опомнила, пък и вече нямаше причина да спира:

— Нямат достатъчно кучета след последния път, когато орязахте бюджета и твоята помощ няма да им бъде излишна. И без това си вреш големия нос навсякъде.

Последва дълго мълчание, после се чу смехът на Шпигел.

— Е, добре, копеле, сега можеш да говориш каквото си искаш, но по-късно…

— Да, по-късно. Бих жертвал лявата си ръка за сигурно бъдеще. Начало на операцията 5,35. Не подлежи на обсъждане…

— Там ли е инспектор Лангли?

— Почакай малко — той покри с ръка микрофона. — Искаш ли да говориш с жената дракон?

Лангли почервеня и се поколеба преди да поеме слушалката от Белини, който тръгна към масата за пресконференции.

— Лангли слуша.

— Знаеш ли къде е Шрьодер? Неговият дубльор не може да го открие.

Лангли отговори:

— Той рухна.

— Рухна?

— Да, нали знаеш, падна, изгуби съзнание…

— О, добре. Напомнете го отново и го докарайте в офисите на център „Рокфелер“. От него се очаква да изиграе ролята си на герой

по-късно.

— Мислех, че той е падналият ангел. Тя уточни:

— Не, малко си поизостанал с информацията. Размислихме. Каквото и да стане, сега той е героят. Има отлични връзки с пресата.

— А кой е падналият ангел?

Тя продължи:

— Нали разбираш, вече няма такива неща като победа или поражение, има само проблеми с връзките с обществеността…

— Кой е падналият ангел?

— Ти — изтърси тя. — Обаче няма да си сам… А и аз ще се погрижа да излезеш доста добре от положението.

Лангли не отговори. Тя продължи:

— Слушай, Филип, смятам, че трябва да си тук по време на нападението.

Веждите на Лангли отскочиха нагоре, когато чу малкото си име. Забеляза, че гласът й беше приятен, почти ласкав.

— Спасителна операция. Така трябва да го наричаш, Робърта. — Той намигна на Бърк.

Гласът на Шпигел стана по-рязък.

— Каквото ще да е. Ние… аз искам да дойдеш тук, горе.

— Мисля да остана тук, долу.

— След пет минути да си довлякъл задника си тук. Той погледна Бърк.

— Добре — затвори и остана загледан в телефона. — Каква нощ, пълна със смахнати.

— Има пълнолуние — намеси се Бърк. Последва дълго мълчание, после Лангли попита:

— Ще тръгнеш ли с Белини?

Бърк запали цигара.

— Мисля, че трябва… Да хвана всички разплетени краища… Да прибера всякакви записки, които може да се намират у фенианите. Както каза майорът, това място крие тайни… И преди Белини да започне да гърми глави или мястото да потъне в дим…

Лангли се съгласи:

— Направи каквото трябва — направи опит да се усмихне. — Искаш ли да си сменим местата и да отидеш да държиш Шпигел за ръчичката?

— Не, благодаря.

Лангли погледна нервно часовника си.

— Добре… Слушай, кажи на Белини да държи Шрьодер затворен в онази стая. В зори ще дойдем да го вземем и да го разходим пред камерите като олимпийски шампион. Да влезе Шрьодер, Лангли е аут.

Бърк кимна:

— Онази жена от конната полиция… Бети Фостър… Божичко, сякаш мина цял век… Както и да е, виж дали не можеш да направиш нещо за нея… Ако нямам възможност да й благодаря по-късно…

— Ще имам грижата — той тръсна глава. — Смахната нощ. — Тръгна към вратата и след малко се обърна. — Ето ти още едно нещо, което да провериш, когато влезеш вътре. Взехме отпечатъци от чашата, която Хики използва на пресконференцията. Бяха размазани.

Но Олбъни и ФБР твърдят, че са деветдесет процента сигурни, Хики е. Разполагаме с няколко визуални идентификации от хора, които са го видели по телевизията.

Бърк кимна.

— То премахва възможността…

— Не съвсем. Медицински специалист от Джърси е направил дентална експертиза на ексхумираните останки и… — той погледна Бърк. — Ужасяващо… наистина ужасяващо.

Бърк помоли бързо:

— Изплюй камъчето, Лангли!

Лангли се засмя.

— Майтапя се. Ковчегът е бил пълен с пръст и в него намерили бележка с неговия почерк. Ще ти откъсна после какво пише. — Той отвори вратата: — Бети Фостър, нали така беше? До скоро, Патрик — и затвори след себе си.

Бърк обърна очи към отсрещния ъгъл на залата. Повече от дузина взводни командири от корпуса за бързо реагиране, облечени в черно, се бяха наредили в полукръг около масата за пресконференции. Над тях стенният часовник отброяваше минутите. Докато ги гледаше, те изведнъж се изпънаха като един, като футболен отбор, който току-що се е наговорил за предстоящата тактика, и излязоха един след друг. Белини остана там, зает с уточняване на някои подробности. Бърк

впери поглед в тъмната му заплашителна фигура и в яркоосветената стая тя му напомни за черен градоносен облак сред слънчево небе.

Приближи до масата и нахлузи черен поло-пуловер. Върху него облече бронирана жилетка. Намести зеления карамфил — един от полицаите беше донесъл цяла кошница, за да ги раздаде на всички. Бърк погледна плановете и прочете бележките, нахвърляни върху тях, за действията на отделните взводове. Попита Белини:

— Къде е най-безопасното място, където да се скрия по време на щурма?

Белини помисли за миг, после отсече: — Лос Анджелис.

ГЛАВА 57

Брайън Флин застана на амвона, издигнат едно ниво над залата. Погледна кардинала под себе си и заповяда в микрофона:

— Изгасете осветлението.

Една по една отделните части на катедралната зала започнаха да потъват в мрак: първи Хики угаси лампите в светилището, вътрешната галерия и страничния олтар на Дева Мария, после Съливан изключи тези в четирите галерии, след тях от погледа изчезна балконът на хора и накрая угаснаха огромните висящи полилеи над нефа, които се командваха от електрическото табло на балкона. Хики обиколи катедралата и угаси вестибюлите, страничните олтари и книжарницата.

Флин забеляза, че няколко лампи продължаваха да светят — вероятно ключовете за тях бяха извън катедралата. Хики и останалите разбиха тези, които успяха да достигнат, и звукът на счупено стъкло изпълни огромните тихи пространства.

Флин кимна на себе си. Сигнал за началото на нападението щеше да бъде угасването на останалите лампи, когато щяха да дръпнат шалтера в подземието на енорийския дом. Полицаите щяха да очакват тъмна катедрала, където инфрачервените окуляри щяха да им дадат предимство. Но Флин нямаше намерение да им го предостави, затова беше наредил всички свещи — стотици на брой — да бъдат запалени. Сега те трепкаха в мрака като дар към божеството, помисли си той, като защита на дребни хора срещу ужасите на тъмнината. Пък и бяха източник на светлина, който полицаите не можеха да угасят. Освен свещите, на определени места в катедралата бяха запалени огромни бенгалски огньове, излъчващи допълнително светлина, от която инфрачервените им окуляри щяха да побелеят. Капитан Джо Белини, приготвил съм ти изненада.

Опря ръце на студения мрамор на балюстрадата и премигна, за да настрои очите си към мътната светлина, докато оглеждаше необятната вътрешност. Трепкащи сенки играеха по стените и колоните. Таванът бе изчезнал. Човек лесно можеше да си представи,

че покривът е отхлупен и освободени от бремето си, колоните сега опираха в нощното небе — илюзия, която скоро можеше да се превърне в реалност. Дългите черни галерии отгоре, тъмни и непроницаеми дори на ярка светлина, сега бяха станали почти невидими. Единственото, което подсказваше, че там има присъствие, беше звукът на оръжие, стържещо по камъка.

Балконът представляваше черна дупка. Сякаш някой бе дръпнал плътна завеса покрай парапета, но Флин чувстваше присъствието на двете черни фигури там много по-силно, отколкото ако ги виждаше в действителност — сякаш бяха свръхестествени растения, които укрепваха и процъфтяваха в мрака.

Пое дълбоко дъх с разширени ноздри. Горящият фосфор излъчваше силна остра миризма, която променяше самата същност на храма. Беше изчезнал дъхът на мухъл, онази гнила смесица от аромат на тамян, восък и още нещо неопределено, което той обобщаваше като миризмата на римокатолицизма, която бе една и съща във всички църкви и събуждаше спомени от детството. Няма я, повтаряше си той, най-после я няма. Прогоних я. Чувстваше се необичайно доволен от факта, сякаш беше спечелил теологически спор с някой епископ.

Сведе очи и погледна отвисоко пламъците на стотиците свещи. Светлината сега му се стори обезпокояваща. Свещите, които горяха в своите сини и червени стъкленици, и белите отблясъци на фосфора, приличаха на серните огнени езици на ада. Светците върху олтарите, забеляза той, се движеха и кълчеха в неприличен танц. Блажените изражения на лицата им внезапно се бяха изпълнили с похот, която винаги бе вярвал, че се крие в тях.

Най-забележителната метаморфоза беше извършена върху прозорците, които сякаш бяха увиснали в черна празнота. От това като че ли се бяха удвоили и се издигаха до такива шеметни висоти, та на човек можеше да му се завие свят, когато погледне нагоре. На надвисналия балкон, над хилядите невидими месингови тръби на органа, се виждаше розетката на кръглия прозорец. Сега тя се бе превърнала в тъмносин водовъртеж, заплашващ да засмуче всичко от този безплътен свят на сенки и духове — който в крайна сметка беше само преддверие на ада — да засмуче всичко, окончателно и безвъзвратно, в самия ад.

Флин нагласи микрофона и заговори. Боеше се гласът му да не разпръсне магията на смъртта, както бе казала тя, защото той имаше друга цел.

— Дами и господа… братя и сестри… — погледна часовника си: 5,14. — Както знаете, моментът настъпи. Бъдете готови… не остава още много. — Пое бързо въздух и то се чу през високоговорителите. — Беше чест за мен да съм ваш водач… Искам да ви уверя, че отново ще се срещнем, ако не в Дъблин, то в едно царство на светлината, в една земя отвъд морето на запад, както и да се нарича тя… защото който и да е богът, който направлява съдбите ни и нашия край, той не може да отрече земните връзки помежду ни и предаността ни към нашия народ… — почувства гласът си да трепери. — Не се страхувайте!

Изключи микрофона. Всички очи се насочиха от него към вратите. Бяха приготвени пушки и ракети, противогазите висяха окачени на гърдите им там, където сърцата биеха диво.

Джон Хики дойде под амвона и хвърли ракета, пушка и противогаз на Флин. Викна с глас, в който нямаше и следа от страх.

— Брайън, май трябва да се сбогуваме, момчето ми. Беше удоволствие да работим заедно и вярвам, че ще се срещнем отново на място, където светлината е невероятна, да не говорим за горещината. Засмя се и се скри в полусенките на светилището.

Флин преметна пушката пред гърдите си, счупи печата на ракетата и разтегна цилиндрите. Прицели се по средата на централната пътека. Очите му се насълзиха и той загуби фокус. От фосфора е, помисли си, прозрачният пластмасов визьор се превръща в призма на светлината на свещите. От мъртвешки тихите пространства около него наизскачаха цветове, като фойерверки, гледани от голямо разстояние, или като призрачните битки, които бе водил в най-лошите си мълчаливи кошмари. Тук също не се чуваше нито звук, освен цъкането на часовника близо до ухото, нахлуването на кръвта в главата и глухия тътен в гърдите. Опита се да си представи човешки лица — хора, които беше познавал в миналото, родители, роднини, приятели и врагове — но никой от тези образи не се задържаше за повече от секунда. Вместо тях в съзнанието му постоянно проблясваше и взе надмощие една неочаквана сцена: подземието на абатство Уайтхорн, отец Донели, който не спираше да говори, Морийн, която наливаше чай и самият той, който разглеждаше пръстена. Всички говореха, но не чуваше

гласовете, движенията бяха забавени, сякаш разполагаха с всичкото време на този свят. Досети се за скритото значение на този образ — разбра, че тази сцена представляваше последният момент, в който е бил донякъде щастлив и в мир със себе си.

Джон Хики се изправи пред трона на кардинала и се поклони.

— Ваше високопреосвещенство, изпитвам непреодолимото желание — започна той с делови тон, — да разрежа сбръчканото ви бяло гърло от ухо до ухо, после да отстъпя назад и да гледам как кръвта тече върху пурпурната ви роба и онова неприлично нещо, което виси на врата ви.

Неочаквано кардиналът се пресегна и докосна бузата на Хики. Хики бързо се отдръпна и издаде звук, подобен на изненадано квичене. После бързо скочи на стъпалото и дръпна кардинала от трона му. Започна да го бута грубо към стъпалата за ризницата.

Слязоха долу и Хики спря на площадката, където Галахър клечеше от вътрешната страна на криптата.

— Водя ти компания, Франк.

Хики повлече кардинала надолу по останалите стъпала и го тласна към вратите така, че той се озова с лице към ризницата. Вдигна дясната му ръка и я закопча с белезници към една от металните пръчки.

— Ето нова емблема за вашата църква, Ваше високопреосвещенство. От доста време не сте измисляли нова. — Докато говореше той закопча и другата ръка към решетката. — Досега имаше Христос на кръста, Свети Петър, разпънат с главата надолу, Андрю, разпънат на кръст под формата на буквата „Х“, а сега ето те и теб, увиснал на вратата на ризницата в „Свети Патрик“. Господи, колко ефектно! Ще се продадат стотици икони.

Кардиналът обърна главата си към него:

— Църквата е надживяла хиляди подобни на теб — отговори безизразно. — И ще надживее и теб. И ще става по-силна, точно защото има такива като теб сред нас.

— Това факт ли е? — Хики сви ръката си в юмрук, но усети как Галахър застана зад него. Обърна се и поведе Галахър за ръката обратно до отворените врати на криптата. — Стой тук. Не говори с него и не го слушай.

Галахър впери очи надолу, където протегнатите ръце и червената роба на кардинала покриваха половината от металната решетка. Почувства как стомахът му се свива. Обърна очи към Хики, но не можа да издържи на погледа му. Извърна глава и кимна.

Хики пое по стъпалата от дясната страна на олтара и се приближи до Морийн и Бакстър. Те се изправиха. Той посочи двата противогаза на скамейката между тях.

— Сложете ги при първите признаци, че са пуснали газ. Ако има нещо, което не мога да понасям, то е да гледам жена, която повръща. Напомня ми за първото ми пътуване в Дъблин, пълно беше с пияни проститутки, които се криеха по уличните ъгли и повръщаха. Не мога да го забравя.

Морийн и Бакстър стояха мълчаливи. Хики продължи:

— Може да ви е интересно да научите, че планът за нападението ни бе продаден на твърде ниска цена, и няма за цел да спаси вас или катедралата.

Бакстър каза:

— Щом има за цел да ви унищожи, значи е хубав план.

Хики се обърна към него.

— Ти си отмъстително копеле. Обзалагам се, че си готов да разкъсаш гърлото на някой ирландски момък. Вече разбра как се прави и си развил вкус към подобни неща.

— Ти си най-злият извратен човек, когото съм срещал — Бакстър едва се владееше.

Хики му намигна.

— Не думай — той насочи вниманието си към Морийн: — Не се оставяй на Мегън или Лиъри да те убият, момиче. Скрий се между тези скамейки и стой неподвижна в тъмното. Съвсем неподвижна. Ето, връщам ти часовника, скъпа. Гледай го, докато куршумите свирят над главата ти. Не забравяй да го проверяваш и когато гледаш към тавана. В един миг между 6,03 и 6,04 ще чуеш шум. Подът ще се надигне под изящното ти дупе и колоните ще затреперят. От тъмното хей там, горе, ще видиш големи късове от тавана да падат към теб с въртене, като на забавен кадър, и да идват право в лицето ти. И не забравяй, момиче, последните ти мисли, докато таванът те премазва и умираш, трябва да бъдат за Брайън… или Хари, който и да е мъж ще свърши работа, предполагам.

Той се обърна и тръгна със смях към бронзовата плоча в пода. Наведе се и я повдигна. Морийн викна след него:

— Последната ми мисъл ще бъде молитва към Бог да се смили над душите ви… и твоята душа, Джон Хики, най-сетне да намери покой.

Хики й изпрати въздушна целувка и се спусна по стълбата, като затвори капака зад себе си.

Морийн облегна гръб на скамейката. Бакстър остана неподвижен за малко, после отиде до нея. Тя вдигна поглед към него и протегна ръка. Той я взе и седна много близо до нея, така че телата им се докоснаха. Огледа трепкащите сенки наоколо.

— Опитвах да си представя как ще свърши всичко, но…

— Никога нищо не става според очакванията ни… аз никога не съм очаквала ти да си тук…

Той я стисна по-силно.

— Страхувам се.

— Аз също — помисли малко и се усмихна. — Но ние го направихме, нали? Не отстъпихме и на инч.

Той отвърна с усмивка:

— Наистина не отстъпихме.

Флин се взря в тъмнината отдясно и видя с изненада празния трон. После надникна през ажурната дървена преграда към платформата на органа до светилището. На конзолата над клавиатурата стоеше запалена свещ и за миг му се стори, че Джон Хики седи пред нея. Премигна и от гърлото му неволно се надигна звук. Пред органа, с ръце върху клавишите, седеше Педар Фицджералд. Тялото му беше изправено, но леко килнато назад. Лицето му бе обърнато към тавана, сякаш всеки миг щеше да запее, Флин успя да различи тръбата, която стърчеше от устата му, мъртвешки бледата кожа и очите, които изглеждаха живи от пламъчето на свещта, трепкащо в тях.

— Хики… — каза тихо на себе си. — Ти, мръсен, долен, извратен… — вдигна очи към балкона, но не успя да види Мегън и се концентрира отново върху предните врати.

Стана 5,20, после 5,25…

Флин надникна зад колоната отзад и видя Морийн и Бакстър сгушени заедно. Остана загледан в тях за известно време, после откъсна поглед и се обърна към преддверието. 5.30. В неподвижния

студен въздух надвисна напрежение. Беше толкова осезаемо, че се усещаше в пулсиращите гърди, в потните чела, в горчивата слюнка. Можеше да се види в танцуващите светлосенки и да се помирише въпреки горящия фосфор.

Стана 5,35 и в умовете на всички започна да се заражда мисълта, че вече бе прекалено късно, за да се проведе атака, която да послужи на някаква цел.

В дългата Югозападна галерия Джордж Съливан остави пушката си и вдигна гайдата. Стисна меха под мишница и преметна трите ручила върху рамото си. Постави пръсти върху осемте дупки и налапа мундщука. Противно на всички заповеди и на здравия разум, той засвири. Бавната натрапчива мелодия на „Изумителна благодат“ се понесе от пискуна, а трите ручила пригласяха плътно.

Съвсем леко, почти незабележимо, напрежението спадна, бдителността отслабна и всичко се смеси с най-примитивната от всички надежди, че ако си очаквал нещо ужасно и си го видял в представите си до най-малката подробност, то няма да се случи.

КНИГА V
НАПАДЕНИЕТО

Всички келти от Ирландия са създадени от Бога луди. Защото техните воини са весели, а всичките им песни тъжни.

Дж. К. Честъртън

Белини стоеше до отворената врата на малкия асансьор в подземието под архиепископската ризница. Един от неговите хора бе стъпил на покрива на асансьора и осветяваше с фенерче високата шахта. В началото тя беше иззидана от тухли, но едно ниво над главния под бе с дървени стени и продължаваше нагоре, както беше отбелязал Стилуей, до едно ниво, където извеждаше до тавана над галериите.

Белини тихичко подвикна:

— Как изглежда? Мъжът отговори:

— Ще видим.

Той извади натягаща се алпинистка скоба от торбичка с инструменти и я зави здраво за асансьорното въже на височината на бедрото си. Стъпи върху нея и опита здравината й. Зави друга и стъпи с другия си крак на нея. Стъпка по стъпка, вече по-бързо, се заизкачва по шахтата към осмото ниво, където се намираше галерията.

Белини погледна назад към извития коридор. Хората от първи щурмови взвод стояха мълчаливо, натоварени с екипировка и въоръжени с пистолети със заглушители и пушки с инфрачервени оптически прибори. На пода отвън до асансьора седеше свързочник. Пред него имаше табло за полеви телефони, което бе свързано с останалите нападателни взводове и офиса в център „Рокфелер“. Белини каза на мъжа:

— Когато лайното удари вентилатора и наоколо се размирише, връзката между взводовете получава приоритет над Негова чест и комисаря… Всъщност, не искам да ги чувам, докато не се обадят, за да кажат да се изтеглим.

Свързочникът кимна.

По коридора се зададе Бърк. Лицето му беше нацапано с камуфлажна боя и докато вървеше, завиваше голям заглушител на цевта на автоматичен пистолет. Белини го погледна.

— Тук не е Лос Анджелис, Бърк. Бърк мушна пистолета в колана си.

— Да тръгваме, Белини.

Белини вдигна рамене. Изкатери се върху покрива на асансьора, след него Бърк се изкачи в тясната шахта. Белини освети с фенерче нагоре, докато светлината спря върху дъбовата врата, която се отваряше към архиепископската ризница на двайсет фута от тях. Рече приглушено на Бърк:

— Ако там е застанал някой фенианин с картечница и чуе, че се катерим, върху този асансьор ще се посипе водопад от тела и кръв.

Бърк отмести фенерчето му по-нагоре и спря светлото кръгче върху неясните очертания на катерещия се мъж, който вече бе изминал сто фута по шахтата.

— Може да има засада и на върха.

Белини кимна.

— Изглеждаше добре на хартия — той угаси фенерчето. — Имаш една минута да спреш да се правиш на задник и да се изметеш оттук.

— Добре.

Белини вдигна поглед към черната шахта.

— Чудя се… чудя се дали тази врата или някоя друга врата тук е минирана. Помниш ли в армията… онези фалшиви знаци за минно поле? И всичките други дрънканици за психологическата война? — Той поклати глава. — След първия изстрел всичко идва на мястото си… Страшното е преди това. Флин ме накара да напълня гащите… На него всичко му е ясно… Сигурен съм, че е по-луд и от мен.

Бърк го прекъсна:

— Може Шрьодер да му е казал колко луд си всъщност. Може би Флин се страхува от теб.

Белини кимна.

— А-ха… — той се засмя, после лицето му стана строго. — Да ти кажа ли нещо? Убива ми се… Чувствам непреодолимо желание… Както когато ти се пуши, нали знаеш?

Бърк погледна часовника си.

— Поне няма да трае много дълго. В 6,03 ще свърши. Белини също погледна часовника си.

— Да, няма да има продължения. Само двеминутно предупреждение, после големият удар, стадионът се взривява и край на играта — засмя се отново и Бърк му хвърли поглед.

Катерачът стигна върха на шахтата. Завърза въжена найлонова стълба за носещата греда на скрипеца и я пусна да падне. Белини я улови преди да е ударила металния покрив на асансьора. Свързочникът хвърли нагоре една слушалка и Белини я закрепи на рамото на брониранатa си жилетка.

— Е, Бърк… започва се. Веднъж качиш ли се на стълбата, не можеш да слезеш толкова лесно.

Бърк го последва и един по един десетината полицаи от взвода започнаха да се катерят зад тях.

Белини спря срещу дъбовата врата на архиепископската ризница и залепи ухото си за нея. Чу стъпки и замръзна. Внезапно ивицата светлина под вратата изчезна. Той почака още няколко секунди с пушка, насочена към вратата, и сърце, блъскащо в гърдите му. Стъпките се отдалечиха. Телефонът му изщрака и той тихичко отговори:

— Да.

Операторът съобщи:

— Нашите хора отвън съобщиха, че светлините вътре угасват, но има… нещо като запалени свещи… може би огньове, които осветяват прозорците.

Белини изруга. Тези огньове сигурно бяха бял фосфор. Копелета! Още от началото… още от самото начало… Той продължи нагоре по люлеещата се стълба.

На върха на шахтата катерачът беше седнал на гредата и бе насочил светлината още нагоре. Белини видя малък отвор там, където стената на шахтата свършваше на няколко фута от наклонения таван на галерията. Измърмори:

— Поне има за какво да се хвана.

Стъпи несигурно върху гредата, осем нива над подземието, протегна се и се вкопчи в ръба на дървената стена. Изтегли се нагоре и пъхна главата и раменете си в отвора. В ръка държеше пистолет със заглушител. Присви очи в мрака на тавана в очакване да стрелят в челото му. Почака малко, после включи фенерчето си и едновременно с това запъна ударника на пистолета. Не помръдваше нищо, освен туптящите му гърди, опрени в ръба на стената. Плъзна се надолу с главата до една греда пет фута по-ниско над гипсовите решетки, като уби силата на удара с протегнати ръце. После тихо се изправи.

Главата и раменете на Бърк се подадоха от отвора и той го издърпа. Един по един всички изскочиха в малката странична мансарда зад галерията.

Белини запълзя по гредите, мина предпазливо покрай ниския парапет и напипа малката вратичка, която му бе описал Стилуей. От другата страна на вратата беше Югоизточната галерия, а в нея със сигурност имаше един или повече стрелци. Долепи до вратата акустичен усилвател и се вслуша. Не чу стъпки, нито някакви признаци на живот в галерията, но някъде в катедралата някой свиреше на гайда „Изумителна благодат“. Промърмори на себе си:

— Задници.

Отдалечи се внимателно от стената и поведе взвода към ниското тясно пространство, където наклоненият покрив се срещаше с външната каменна стена.

Втори щурмови взвод се изкачи по скобите в широкия комин. Носеха пожарникарски брадвички, закрепени на гърбовете им. Минаха покрай желязната врата в тухлите и продължиха нагоре към отвора на покрива. Взводният командир прикрепи кафяво найлоново въже за най-горната скоба и стисна намотаната част в ръцете си. Студеният нощен въздух духаше в комина и издаваше дълбок, кух, свирещ звук. Мъжът извади перископ и огледа кулите, но фенианите не се виждаха от този ъгъл и той насочи окуляра към кръстовидния покрив. Видя срещу себе си две капандури. Капаците им бяха отворени.

— Мамка му!

Протегна се назад, взводният свързочник завъртя ръчката на полевия телефон, преметнат на гърдите му и подаде слушалката. Командирът докладва:

— Капитане, втори взвод зае позиция. Проклетите капаци са отворени и няма да е лесно да се мине по този покрив, ако стрелят по нас от капандурите.

Белини отговори едва чуто:

— Стойте там, докато извадим от строя хората на кулите. Тогава тръгнете.

Трети щурмови взвод се покатери през комина след втори, но спря изкачването си под желязната врата. Взводният командир зае позиция до вратата и насочи фенерче към резето. Бавно протегна големи клещи и предпазливо го докосна. После се отдръпна. Обади се на Белини по телефона:

— Капитане, трети зае позиция. Не мога да кажа дали има аларма или мина на вратата.

Белини отговори:

— Добре. Когато втори взвод излезе от комина, ще отворите вратата и ще разберете.

— Слушам.

Той подаде слушалката на свързочника зад него, който попита:

— Как така не сме репетирали досега подобно нещо?

Взводният командир отвърна:

— Мисля, че досега не е възниквала такава ситуация.

В 5,35 в офиса на десетия етаж в център „Рокфелер“ взводният командир на снайперистите вдигна звънящия полеви телефон. Чу се гласът на Джо Белини, приглушен, но без капчица колебание. Той подаде кодовите думи:

— Биковете бягат. След шейсет секунди.

Командирът на снайперистите затвори, пое дълбоко въздух и натисна бутона на интеркома.

Четиринайсет снайперисти бързо се придвижиха до седем прозореца, които гледаха към разбитите вентилационни отвори на кулите от другата страна на Пето и се свиха под тях. Интеркомът отново иззвъня, снайперистите се изправиха и отвориха прозорците, после опряха пушките си върху студените каменни первази. Взводният командир, който гледаше напрегнато дългата стрелка на часовника си, даде последния кратък сигнал.

Четиринайсетте пушки със заглушители изпукаха и металическият звук от плъзгащи се затвори изпълни офисите,

последван от свистене. После се чу вторият залп, който беше разсеян, тъй като оръжията се отклониха от целта. Върху плюшените килими тихо се посипаха празни гилзи.

Брайън Флин погледна телевизора, поставен на пода в амвона. Екранът показваше снимки в едър план на кулата с камбанарията и облята в синьо фигура на Мълинс, който гледаше през разбитите отвори. Мълинс вдигна чаша към устните си. Сцената се смени с приближаващия се образ на Дивейн с отегчено изражение на лицето. Звукът бе намален, но Флин чуваше непрестанното бърборене на репортера. След малко репортерът съобщи колко е часът. Всичко изглеждаше съвсем обичайно, докато камерата се върна обратно и Флин видя светлина от кръглия прозорец, който трябваше да е тъмен. Разбра, че гледа видеозапис от по-ранните часове на нощта, Флин посегна към полевия телефон.

Десетина човека в околните сгради наблюдаваха катедралата с бинокли. Един от тях забеляза движение горе на комина. Втори видя как на десетия етаж в център „Рокфелер“ се отвориха едновременно цяла редица прозорци.

Стробоскопи започнаха да изпращат мигащите си лъчи към кулите на катедралата.

Рори Дивейн клечеше свит зад каменната стена между два отвора и духаше в измръзналите си шепи. Държеше пушката в свивките на ръцете си. Светлината от стробоскопите блесна в очите му и той видя редица от цеви в сградата от другата страна на Пето. Посегна бързо към полевия телефон и той иззвъня в същото време, но преди да успее да го вдигне, към лицето му полетяха парчета от изкъртен камък. Тъмната стая на кулата се изпълни с остри свистящи звуци от куршуми и закънтя от металическото тракане на разкъсващите се медни капаци.

Един куршум се удари в брониранатa жилетка на Дивейн и го запрати назад. Почувства втори куршум да минава през гърлото му, но не усети как третият, който беше рикошират, се забива в челото му и пръска черепа.

Доналд Мълинс стоеше до източната стена на камбанарията, вперил поглед от другата страна на Ийст Ривър. Опитваше се да види първата предутринна светлина над Лонг Айлънд. Почти бе убедил себе си, че няма да има нападение, когато телефонът иззвъня.

Помисли си, че Флин ще му съобщи, че фенианите са спечелили.

Светлина от стробоскоп проблесна от един прозорец в „Уолдорф-Астория“ и сърцето му пропусна един удар. Чу една от камбаните зад него да иззвънява остро и се завъртя бързо към нея. Пламъци от цеви в бърза последователност, подобни на конфети, минаха по ширината на сградата от другата страна на Пето. Нови светлини проблясваха в далечината, но умът му не регистрира тези сигнали, които беше чакал цяла вечер. Дъжд от куршуми се блъсна в жилетката му, остави го без дъх и повдигна краката му от пода.

Мълинс успя да стъпи отново и се метна към полевия телефон, който продължаваше да звъни. Един куршум пръсна лакътя му, а друг мина през ръката. Пушката му падна на пода и всичко потъна в мрак. Трети куршум се заби зад ухото му и отнесе голяма част от черепа му. Мълинс се протегна ослепял от болка и се вкопчи във въжетата на камбаните, които висяха през дупката в пода. Усети как се плъзга по люлеещите се въжета.

Отец Мърфи се беше сгушил до студената метална стълба в кулата, почти изгубил съзнание от умора. Слаб звън на камбаната отгоре го накара да вдигне глава и той видя падащия към него Мълинс. Инстинктивно се протегна да го хване, докато минаваше през отвора на площадката.

Мълинс се отклони от зеещата дупка и се приземи на пода с болезнен крясък.

Тръгна залитайки из стаята, стиснал лицето си с ръце. Чувството му за равновесие беше изчезнало заедно с вътрешното му ухо, а между пръстите му течеше кръв. Втурна се с главата напред към източната стена на кулата и се хвърли през разбитото стъкло, прекатурвайки се през три нива до покрива на северозападната галерия.

Отец Мърфи се опита да осъзнае сюрреалистичната сцена, която бе минала през замрежения му поглед. Премигна няколко пъти и впери очи в разбития прозорец.

Аби Боулънд помисли, че е чула звук върху покрива на галерията зад нея и замръзна наострила слух.

На Лиъри се стори, че чува звън на камбана от кулата и се напрегна да чуе дали ще последва втори.

Флин викаше в слушалката на телефона:

— Южна кула, южна кула, отговори!

В комина двамата свързочници едновременно чуха гласа на Белини по телефона.

— Кулите разчистени. Тръгвайте. Командирът на втори взвод хвърли намотаното въже навън от комина и се изкатери отгоре в студения въздух. Бяха поели риска да оставят сините прожектори, осветяващи ниските части на стените на катедралата, за да не събудят подозрението на наблюдателите на фенианите, които се намираха в околните сгради и на тавана. Но сега командирът се почувства твърде видим, докато се спускаше отстрани покрай комина. Приземи се на тъмния покрив на североизточната галерия, последван от своите десет момчета. Те бързо минаха по долния покрив до тясна островърха куличка, която се издигаше между два големи прозореца на вътрешната покрита галерия. Откриха железните скоби в камъка, посочени им от Стилуей и се изкатериха на по-висок покрив, частично осветен от разсеяната светлина. Стигнали до покрива те легнаха в широкия улей за дъждовна вода там, където стената се срещаше с наклонената плоскост, покрита със сиви плочи. После запълзяха към най-близката капандура. Взводният командир не откъсваше очи от нея, докато се придвижваше натам. Видя нещо да се подава от отвора, нещо дълго и тясно, което приличаше на цев.

Взводният командир на трети щурмови гледаше, докато и последната тъмна фигура излезе от гърлото на комина и хвана с клещите резето на вратата. Промърмори нещо като молитва и го повдигна. После бавно го бутна, чудейки се дали няма да излети като сажди нагоре от комина.

Джийн Кеърни и Артър Нолти стояха до прозорците с капандури на противоположни страни на заострения покрив и оглеждаха небето за хеликоптери. Нолти, който се намираше на западната полегата половина, помисли, че чува звук отдолу. Погледна натам, но не видя нищо в тъмното. Чу звук отдясно и тутакси се обърна. Дълга редица от черни сенки, подобни на бръмбари, пълзяха към него през дъждовния улей. Не можеше да си представи как се бяха качили тук без хеликоптери или без да бъдат забелязани да се катерят по стените от наблюдателите в съседните сгради. Инстинктивно вдигна пушката си и взе на мушка първия от мъжете, само на двайсет фута от него.

Някой извика и всички застанаха на едно коляно. Нолти видя пушки, които се готвеха да стрелят и пусна единичен изстрел. Един от

облечените в черно мъже се хвана с ръка за жилетката, изгуби равновесие и политна извън дъждовния улей. После падна върху покрива на галерията отдолу и се чу силно тупване в тишината на нощта.

Джийн Кеърни се обърна при звука от изстрела на Нолти.

— Артър! какво?…

Капандурата, където стоеше Нолти, се превърна във вихрушка от дървени отломки и той падна назад. Вдигна се бързо на крака, направи две крачки към Джийн Кеърни и с размахани ръце се прекатури през мостика, разбивайки се долу в гипсовата решетка.

Кеърни впери поглед в тялото му, а когато вдигна очи към капандурата, видя в отвора приведената фигура на мъж. Вдигна пушката си и стреля, но мъжът бързо изчезна встрани.

Кеърни изтича по мостика и се хвърли към дървените греди, откъдето докопа запалена газена лампа. Хвърли я нагоре, тя описа дъга и се разби в купчина цепеници. Претърколи се няколко фута по-нататък и посегна към полевия телефон. Който звънеше.

От отворените капандури в тавана наскачаха мъже, хукнаха по мостиците и стреляха напосоки със заглушители в полуосветените пространства. Куршумите се удряха в пода и наклонените греди около нея.

Кеърни стреля и шумът от нейното оръжие привлече десетина пламтящи цеви. Почувства остра болка в бедрото си и извика. Изпусна пушката. Мушна ръка под полата и притисна раната. Кръвта заблика през пръстите й. Другата й ръка опипваше пода и търсеше звънящия телефон.

Сега дървената купчина запламтя силно и светлината очерта тъмните силуети, които приближаваха към нея. Те хвърляха гранати с противопожарен газ в пламналото дърво, но огънят продължаваше да се разраства.

Тя вдигна отново пушката си и стреля към буйния огън. Един от мъжете изкрещя, а останалите отговориха със свистящи куршуми покрай главата й. Повлече се към коридора за камбанарията, оставяйки кървава диря по прашния под. Взе друга газена лампа и я хвърли в купчината дърво, която бе между нея и кулата, и така отряза пътя си за бягство.

Просна се по корем и започна да стреля лудо наоколо си. Още един мъж изкрещя от болка. Куршумите цепеха дървото около нея, а прозорците зад гърба й задрънчаха. Пламъците вече стигаха до тавана и огнените езици започнаха да ближат наклонените греди. Миризмата на горящи восъчни свещи се смеси с аромата на стар изсъхнал дъб. Горещината от огъня стопли измръзналото и тяло.

В североизточната галерия Иймън Феръл ясно чу шума на покрива на таванското помещение зад него. То дойде прекалено много за опънатите му нерви. Задържа дъха си и погледна надолу към Флин, който въртеше ръчката на телефона в амвона. Съливан и Аби Боулънд отсреща се бяха надвесили нетърпеливо над балюстрадите. Нещо щеше да се случи и Иймън Феръл не виждаше причина да чака, за да го види.

Той се обърна бавно назад, сложи пушката си на земята и отвори вратата в ниската стена отзад. Влезе в тъмния таван и обърна светлината на фенерчето към металната врата в комина. Беше сигурен, че Бог му е дал път за бягство и той имаше пълно право да го скрие от Флин и да го използва.

Предпазливо се доближи до вратата, прибра фенерчето в джоба си и се спусна в дупката. Краката му напипаха метална скоба. Затвори вратата и стъпи на по-долната скоба в пълния мрак. Рамото му докосна нещо и той извика изненадано. Посегна с ръка и напипа някакво силно опънато въже. Вдигна глава и видя къс от звездното небе през отвора на комина, част от който беше затъмнен от движеща се сянка. Коремът му се сви, когато разбра, че не е сам. Чу нечие дишане, помириса присъствието на други тела в изпълненото със сажди пространство наоколо. Представи си висящи фигури, които се полюляваха като прилепи на въжета в мрака. Изкашля се леко.

— Какво… Кой?… Един глас се обади:

— Не съм Дядо Коледа, приятелче.

Феръл почувства допира на студена стомана до скулата си и извика:

— Предавам се!

Но неговият вик хвърли в паника мъжа и в тъмнината изригна тиха ослепителна светлина, Феръл започна да пада първо с краката, а после се преметна надолу с главата в черната шахта. Кръвта пръскаше размятаните му ръце.

Взводният на трети щурмови рече:

— Чудя се накъде беше тръгнал.

Целият взвод се изниза тихо през вратата в комина и се събра на тъмния таван над стаята за младоженци.

Флин изключи телевизора и каза в микрофона:

— Започна се. Бъдете нащрек. Спокойно. Наблюдавайте вратите и прозорците. Пригответе ракетите.

Белини клечеше до малката врата и слушаше гласа на Флин, усилен от микрофона.

— Точно така, копелета. Наблюдавайте вратите и прозорците. Хората му стояха на колене от двете страни с вдигнати пушки. Белини постави ръката си на резето, повдигна го и бутна. Всички се струпаха зад него, той отвори вратата широко и се претърколи на ледения под в тъмната галерия. След него всички се хвърляха ниско и се затъркаляха, насочвайки оръжията си нагоре и надолу в различни посоки на галерията. Тя беше празна, но на пода бе хвърлен черен фрак, цилиндър и трицветен шарф с надпис „Параден Церемониалмайстор“.

Половината от мъжете пропълзяха и се наредиха през равни разстояния покрай парапета. Другата половина притичаха до мястото, където галерията свиваше под прав ъгъл, гледащ към Южния неф. Белини застана в ъгъла и вдигна инфрачервен перископ. Цялата катедрала беше осветена със свещи и бенгалски огньове, но докато гледаше, горящият фосфор накара образа да побелее и да изчезне. Изпсува и свали перископа. Някой му подаде перископ за дневно наблюдение и той го насочи към дългата галерия от другата страна на нефа. На трептящата светлина, която идваше отдолу, успя да различи висок мъж в гайдарска туника, надвесен над балюстрадата и насочил пушка към вратите на нефа срещу него. Той завъртя перископа и погледна към тъмния балкон, но не видя нищо. После огледа надясно дългата галерия от другата страна и улови за миг фигурата на жена в комбинезон. Спря погледа си по-дълго на нея и видя уплахата върху младото й лице. Усмихна се и мина още по-надясно към късата галерия от другата страна на светилището, където беше коминът. Стори му се празна и започна да се чуди с колко хора Флин бе успял да обсади катедралата и да съсипе празника на всички.

Зад него се приближи Бърк и Белини прошепна в ухото му:

— Не вярви чак толкова зле.

Полевият телефон изпука и той сложи слушалката до ухото си. Командирът на трети взвод докладва:

— Заехме позиция. Един фенианин в комина, убит по време на действие.

Намеси се втори глас и Белини чу развълнуваните викове на командира на втори взвод.

— Таванът гори! Опитваме се да спрем огъня! Трима от хората ми пострадаха. Един фенианин убит. Един продължава да стреля. Пожарните хеликоптери са готови да се намесят, но те няма да дойдат, докато не разчистим тук. Може да се наложи да изоставим тавана.

Белини вдигна глава към сводестия таван. Постави шепи около микрофона и зашепна бързо:

— Стойте там и се оправете с проклетия огън. Убийте мръсния фенианин и докарайте пожарните хеликоптери. Пикайте върху този огън, плюйте отгоре му, но не го оставяйте. Разбра ли?

От другата страна гласът на взводния прозвуча по-спокойно.

— Разбрано, Роджър.

Белини затвори телефона и погледна Бърк.

— Таванът гори.

Бърк се взря нагоре в мрака. Някъде отгоре, четири нива по-високо, имаше светлина и топлина, ала тук беше тъмно и студено. Някъде отдолу имаше експлозив, който можеше да срине до земята цялото източно крило на катедралата. Той погледна часовника си:

— Бомбите ще изгасят огъня. Белини го погледна.

— Знаеш ли, имаш страхотно чувство за хумор.

Флин стоеше на амвона и усещаше нарастващо чувство за безпомощност. Всичко свършваше прекалено тихо, никакви удари, никакви викове или поне той не чуваше нищо. Ставаше все по-сигурен, че най-после бяха намерили Гордън Стилуей. Много поздрави от Бартолъмю Мартин. Нямаше да влязат през вратите и прозорците — Шрьодер беше излъгал, или го бяха използвали. В този момент копаеха като червеи в дървесина и всичко щеше да рухне, почти без да дадат изстрели. Погледна часовника си. 5,37. Надяваше се, че Хики е още жив там долу и очаква сапьорския взвод в тъмното. Помисли за момент и у него надделя увереността, че поне Хики щеше да изпълни мисията си.

Флин каза в микрофона:

— Превзеха кулите. Джордж, Иймън, Франк, Аби, Лиъри, Мегън, стойте нащрек! Възможно е да са открили друг път за влизане. Галахър, наблюдавай криптата зад себе си. Всички вие, не забравяйте подвижните плочи в пода. Наблюдавайте бронзовия капак в светилището. Поглеждайте към стаята за младоженци, архиепископската ризница, книжарницата и олтарите. Ослушвайте се през стените и таваните на галериите… — Нещо го накара да вдигне глава надясно към североизточната галерия. — Феръл? — Никой не отговори, Флин се взря в мрака отгоре. — Феръл! — Удари с юмрук по мраморната балюстрада. — По дяволите!

Завъртя полевия телефон и отново опита да се свърже с поста на тавана.

Белини изчака ехото от думите на Флин да отзвучи. Взводният командир до него предложи:

— Трябва да нападнем. Сега!

Белини отвърна хладнокръвно:

— Не. Трябва да изчакаме най-подходящия момент. Това е като да спиш с жена за първи път.

Телефонът изпука и Белини чу гласа на командира от тавана на отсрещната галерия:

— Капитане, виждаш ли някой друг в галерията под нас?

Белини отговори:

— Предполагам, че онзи Феръл е бил единственият.

Придвижете се в галерията — и каза на оператора: — Свържи ме с четвърти.

Командирът на четвърти отговори с глас, вибриращ, поради тясното пространство в канала, през който пълзеше.

— Тръгнахме късно, загубихме се в проводната мрежа. Мисля, че минахме през основите.

— Мислиш! Какво ти става, по дяволите!

— Съжалявам…

Белини изтри пулсиращите си слепоочия и овладя гласа си.

— Добре… добре… Ще компенсираме загубеното време като изместим вашия час за последно възможно изтегляне от 5,55 на шест часа. Справедливо е, нали?

Последва пауза, преди отсреща да прозвучи отговорът:

— Да.

— Добре. Сега вижте дали не можете да откриете прохода в подземието, за да изпратя сапьорите — той затвори и погледна Бърк. — Доволен ли си, че дойде?

— Напълно.

Флин завъртя полевия телефон.

— Таванът, обадете се!

Джийн Кеърни най-после се обади и Флин бързо съобщи:

— Превзели са кулите и скоро ще влязат през капандурите. Чувам хеликоптери. Няма нужда да чакате, Джийн. Запалете кладите и се изтеглете в кулата с камбанарията.

Джийн Кеърни отговори:

— Добре.

Стоеше подпряна до парапета на един мостик, хваната от двама полицаи. Един от тях беше опрял пистолет със заглушител до главата й. Тя извика в слушалката:

— Брайън!…

Единият от полицаите издърпа телефона от ръката й. Тя се хвана по-здраво за парапета. Чувстваше замайване и гадене от загубата на кръв. Сгъна се напред и повърна на пода, после вдигна главата си и се опита да застане изправена, като се дърпаше от ръцете на двамата мъже. От хеликоптерите бяха спуснали маркучи. Извити като змии, те бълваха струи от бяла пяна върху пламъците. Чувстваше се победена, но и облекчена, че всичко свърши. Опита се да мисли за Артър Нолти, но раната в бедрото й причиняваше такава болка, та мислеше само кога болката и гаденето ще престанат. Погледна командира на взвода.

— Няма ли да ме превържете?

Той не й обърна внимание. Гледаше как пожарникарите влизат през капандурите и поемат маркучите от ръцете на неговите хора. Даде команда:

— Излизайте навън! Към кулата с камбанарията! — Обърна се към Джийн Кеърни и забеляза окъсаната и зелена униформа. Погледна луничавото й лице и посочи угасващата купчина цепеници. — Ти луда ли си?

Погледна го в очите.

— Поне съм лоялна.

Командирът чу хората си да бягат по мостиците към коридора за кулата. Посегна към пакета за първа помощ, който висеше закачен на

колана му, а очите му зашариха към пожарникарите, които бяха заети с огромните маркучи. Ръката на Джийн светкавично се протегна, хвана с опитна ръка пистолета му, опря го в сърцето си и стреля. Тялото й полетя назад, ръцете й описаха дъга и тя се просна на прашния мостик.

Взводният командир я погледна втрещен, наведе се над нея и издърпа пистолета си.

— Луда… Напълно луда.

Гъста пяна заля мостика и покри тялото на Джийн Кеърни. Белите мехурчета порозовяха.

Флин се обади на балкона. Бързо съобщи на Мегън.

— Мисля, че са превзели тавана. Сигурно ще влязат през страничните врати на балкона. Покривай вратите, за да може Лиъри да стреля.

Гласът на Мегън беше гневен, почти истеричен.

— Как, по дяволите, са превзели тавана? Какво става, Брайън? Мамка му, кажи какво става?

Той въздъхна.

— Мегън, когато си преживяла около петдесет такива операции, не задаваш такива въпроси. Просто се биеш и умираш, или оцеляваш, но никога не питаш. Слушай, кажи на Лиъри да огледа поста на Феръл, мисля, че има хора и там…

— Кой глупак някога е казал, че си военен гений?

— Британците, караше ги да се чувстват по-важни.

Тя се поколеба, обаче все пак попита:

— Защо позволи на Хики да направи тъй с брат ми?

Флин погледна към тялото на Педар Фицджералд, подпряно на органа.

— Хики, както и господин Лиъри, е твой приятел, не мой. Питай го, когато се срещнете следващия път. А на Лиъри кажи също, да прегледа галерията на Галахър…

Мегън го прекъсна:

— Брайън… Виж…

Той разпозна този тон в гласа й, този детински умолителен тон, който използваше, когато се разкайваше за нещо. Не искаше да чуе онова, което щеше да му каже и затвори телефона.

Докато гледаше през перископа, Белини докладваше до всички постове:

— Да… започват да се оглеждат и зад гърба си сега. Има човек до органа долу… но той изглежда… мъртъв. Все още не виждам Хики. Може да е в подземието. Двама заложници… Малоун и Бакстър… Не виждам Мърфи… По дяволите! Не виждам и кардинала.

Командирът на пети взвод, който се намираше в осмоъгълната стая отстрани до ризницата, се намеси.

— Капитане, наблюдавам вратите на ризницата с перископ… Ъгълът е лош… но някой, струва ми се кардиналът, е окован за тях. Какво да правя?

Белини тихо изруга.

— Увери се дали е той и чакай заповеди. — Обърна се към Бърк: — Тези проклети ирландски копелета все пак са ни скроили някой и друг номер. Кардиналът е прикован за решетките. — Той насочи перископа към Флин, който стоеше в амвона точно отдолу. — Умник… Е, това копеле е мое… Но ще бъде трудно да се стреля. Амвонът има покрив, пък и мраморната балюстрада го обгражда. Знае, че всичко отива на кино и няма какво повече да направи. Мръсен духач!

Бърк каза:

— Ако таванът е обезопасен и открият бомбите… трябва да се опиташ да преговаряш. При двайсет пушки насочени към него, Флин ще приеме да разговаря. Той е всичко друго, ала не и глупак.

— Никой не ми е нареждал да го моля да се предаде — Белини почти опря лицето си до това на Бърк. — Не се увличай и не почвай да даваш заповеди! Иначе, Бог ми е свидетел, ще те размажа. Аз съм добър, Бърк, справям се чудесно. Тази вечер съм върхът. Ти и Флин вървете на майната си! Ще го оставя да се гърчи, а после ще го оставя да умре.

Хората от пети щурмови взвод скочиха един по един от отвора на тръбата и легнаха върху влажната земя на подземието, образувайки кръгова защита с телата си. Взводният завърти полевия телефон и докладва:

— Капитане, вече сме в подземието. Не се забелязва движение.

Белини отговори:

— Сигурен ли си, че не сте на тавана? Добре, изпращам кучетата и водачите им със сапьорите на Питърсън. Когато се срещнете, се разпръснете. Не забравяйте, че Хики може би е там, пък може да има и други. Дръжте си очите отворени на четири. — Той се обади на Уенди

Питърсън: — Периметърът е обезопасен. Тръгнете през проводната мрежа. Следвайте телефонната жица и гледайте да не се загубите.

Тя отговори лаконично, гласът й кънтеше, отразен от тръбите.

— Вече се придвижваме, капитане.

Белини погледна часовника си.

— Добре. Сега е 5,45. В шест, не, в 5,55 моите хора се изнасят оттам, независимо дали смятате, че не сте открили всички бомби. Предлагам и вие да направите същото.

Питърсън отговори:

— Ще свирим по слух.

— Да, точно така направете — затвори и погледна Бърк. — Мисля, че е време, преди късметът да се обърне срещу нас.

Бърк не отговори. Белини потри брадичката си и след миг колебание взе телефона и се обади в гаража под център „Рокфелер“.

— Е, полковник, „биковете бягат“. Готов ли си?

Лоугън отговори:

— От доста време. Много се забавихте.

Белини отвърна язвително:

— Може и да е прекалено късно, но то не значи, че не е възможно да заслужиш медал.

Полковник Лоугън пусна полевия телефон от предния люк на брониранata кола и извика на водача:

— Тръгвай!

Почти десеттонната машина потегли с грохот по наклонената рампа на подземния гараж. Вратата се вдигна нагоре и изпълзяха на Четирийсет и девета улица. Свиха надясно и се приближиха до Пето авеню със скорост двайсет и пет мили. Машината сви на север по Пето и набра скорост.

Лоугън стоеше изправен над люка, стиснал в ръка автоматична пушка М-16. Вятърът издуваше куртката му. Гледаше катедралата да се приближава от дясната му страна. Хвърли поглед на кулите и покрива. От там излизаха димни талази. Горе кръжаха хеликоптери, от които се подаваха маркучи и влизаха през капандурите на тавана.

— Мили Боже!

Лоугън огледа тихите улици, които очакваха утрото. Навсякъде беше празно, виждаха се само полицейските постове, сгушени във входовете. Някой им показа вдигнат палец, друг отдаде чест. Лоугън се

изпъна над люка. Умът му препускаше по-бързо от машината, а кръвта пулсираше във вените.

Бронетранспортьорът летеше към катедралата. Водачът спря движението на дясната верига и машината се завъртя, откъртвайки огромни късове асфалт. После отново я задвижи и я насочи към предните врати. Колата занесе и мина през тротоара, отскочи и удари гранитните стъпала. Парчета камък се изкъртиха под тъпчещата ги верига. Месинговите парапети бяха премазани и десеттонната бронирана кола се изправи срещу десеттонните бронзови врати.

Лоугън се прекръсти, спусна се през люка и затвори капака над себе си. Огромните гуми от камион, прикрепени на предната броня, удариха вратите. Лостовете се прекършиха и крилата на вратата полетяха напред. Запищяха алармите. Машината влезе в преддверието и тогава избухнаха мините, разпръсквайки шрапнели по корпуса на бронетранспортьора. Машината продължи да се движи напред, занесе по мраморния под и спря под козирката на балкона.

Харолд Бакстър сграбчи Морийн и я дръпна под скамейките.

Брайън Флин вдигна ракетомета и се прицели от амвона.

Задната врата на машината падна надолу и петнайсет мъже от 69-и полк, водени от майор Коул, се изсипаха от вътрешността и се пръснаха ветрилообразно под балкона.

Франк Галахър говореше с кардинала, когато гърмът от експлозията разтърси катедралата. За миг си помисли, че бяха избухнали бомбите под тях, ала веднага разбра откъде идваше звукът. Гърдите му се повдигаха силно, тялото му така трепереше, че изпусна пушката от ръцете си. Загуби самообладание, когато чу гърмежи в катедралата зад гърба си. Нададе висок вой и хукна надолу по стъпалата на ризницата. Падна на колене до кардинала и сграбчи полите на червената му роба. От очите му течеха сълзи, устните му шепнеха части от молитва.

— Боже… О, Боже… отче… Ваше високо… мили Боже…

Кардиналът сведе поглед към него.

— Хайде… Всичко е наред… Успокой се.

Полковник Лоугън бързо изскочи от люка и постави автоматичната си пушка на стойката за картечници пред себе си. Взря се в мрака отдясно, после видя движение на амвона и се прицели към него.

Първи взвод, включително Белини и Бърк, се бяха изправили едновременно зад балюстрадата с пушки, опрени в раменете.

Аби Боулънд видя редицата от сенки, които се появиха над перваза, черни фигури, страшни и призрачни на разсеяната светлина. Видя редицата от пламъчета и чу пукането на заглушителите, сякаш кашляха група старци. Изкрещя:

— Джордж!

Съливан бе съсредоточен върху вратите на нефа срещу него, но вдигна глава, когато чу вика й.

Трети взвод беше изскочил от тавана и зае галерията на Феръл. Наредиха се покрай парапета и затърсиха цели в тъмното.

Брайън Флин се опитваше да задържи неподвижно ракетомета, когато от командния люк на бронетранспортьора изригна дъжд от трасиращи куршуми и се разби в гранитната колона зад гърба му. Той стисна детонатора, ракетата излетя от цевта и се понесе над скамейките, оставяйки червена диря. Избухна върху наклонената предница на машината. През пробитата броня изригнаха дим и пламъци и водачът умря на място. Лоугън излетя от люка със запалени дрехи и стигна почти до козирката на балкона. Димящото му тяло падна надолу с разперени крайници към горящата машина и изчезна в облаци от черен дим и оранжеви пламъци.

Първи и трети взвод стреляха от галериите във вътрешността на осветената със свещи катедрала. Затворите се плъзгаха напред-назад, заглушителите свистяха и изплюваха гилзи по каменните плочи на пода.

За части от секундата Аби Боулънд остана права, крясъкът замря в гърлото й. Стреля веднъж, после почувства нещо да избива пушката от ръцете й. Прикладът я блъсна в лицето. Хвърли се долу, взе една ракета и се изправи.

Съливан изстреля автоматичен откос към галерията на Феръл и чу вик. Завъртя оръжието към поста на Галахър, но един куршум се заби право в гърдите му. Строполи се на пода върху гайдата и тя издаде тъжен вой, който се извиси над общия шум в катедралата.

Аби Боулънд го видя да пада, докато изстрелваше ракетата към галерията отсреща.

Белини видя червената огнена диря, разцепила мрака. Приближаваше се срещу него с шум, подобен на връхлитащ влак.

— Отдръпнете се!

Ракетата мина високо и се взриви в каменната облицовка на галерията. Тя се разтърси и прозорецът отгоре се пръсна. Към светилището и амвона отдолу заваляха хиляди парчета.

Хората на Белини се изправиха и изляха порой от автоматичен огън към мястото, откъдето беше изстреляна ракетата.

Аби Боулънд държеше пистолета с две ръце, протегнати напред и стреляше срещу оранжевите пламъци. Камъкът около нея започна да се цепи на остри късове. От другия край на катедралата долетя гранатата и балюстрадата пред нея се взриви. Ръцете й се отметнаха нагоре и назад, в лицето й се посипаха кръв и парчета от пистолета. Тя политна напред почти ослепяла и обезобразените й ръце се вкопчиха в дръжката на папското знаме. Стори й се, че виси над пода на залата. В ръцете й изригна вихрушка от куршуми и тя се откъсна от знамето. Тялото и се запремята във въздуха и с остър звук падна и се размаза върху скамейките.

Мъртвото тяло на Педар Фицджералд пое десетина куршума, заклати се напред-назад и се срина върху клавишите на органа. Гръмливо зазвуча дисонанс, който продължи да съпровожда виковете и стрелбата.

Флин стоеше превит зад парапета на амвона и изстрелваше продължителни откоси към галерията на Феръл. След малко насочи стрелбата си към преддверието, където се бяха оттеглили войниците от 69-и полк след избухването на ракетата в бронетранспортьора. Внезапно експлодира резервоарът на машината. Пламъците се вдигнаха до балкона и гъсти облаци черен дим го обвиха. Войниците отстъпиха още назад във вестибюла и излязоха отвън на стъпалата.

Белини се надвеси през парапета, насочи пушката почти право надолу и даде бързо три последователни изстрела през бронзовия покрив на амвона.

Флин политна назад. Видяха как бързо се изправи на колене и се претърколи. Белини се прицели в тялото му, което падаше с удряне и премятане по спираловидната стълба. Бърк удари рамото на Белини и отклони куршума.

— Не! Остави го.

Белини го изгледа ядосано, но веднага насочи вниманието си към балкона. Видя едва забележимото припламване от изстрел, което

можеше да дойде само от цев, комбинирана едновременно със заглушител и поглъщател на светлината. Такъв изстрел може да се види само ако стоиш точно срещу него. Светлинката блесна отново, този път на няколко крачки по-встрани. Белини разбра, че този, който стреляше там, бе наистина много добър. Освен това имаше отлична висока позиция за стрелба, беше обграден от огромно черно пространство, допълнително забулено с дим. Докато си мислеше, чу вик и един от хората му в края на галерията падна назад. Чу втори звук от другата галерия отсреща. За миг всички се наведоха към пода под дъжда от куршуми, които минаваха над парапета, на сантиметри от главите им. Бърк седеше, опрял гръб в стената и запали цигара. Над главата му се сипеха трески от дърво.

— Този тип е страшно добър. Белини клекна до него и кимна:

— И има най-доброто място в театъра. Ще ни създаде проблеми.

Погледна часовника си. Всичко, което се случи от момента, в който Лоугън разби вратите, досега беше станало за по-малко от две минути. Заложниците сигурно бяха мъртви, хората му от подземието все още не бяха докладвали, а някакъв тип на балкона показваше върхова форма.

Белини вдигна полевия телефон и извика командира на пети взвод, който чакаше до ризницата.

— Всички копелета са мъртви, с изключение на един или двама на балкона. Трябва да тръгнете за кардинала и двамата заложници, които са под скамейките в светилището.

Командирът отговори:

— Как, по дяволите, ще се втурна срещу тази врата, при положение, че кардиналът е окован за нея?

— Много внимателно. Тръгвайте! — Той затвори и погледна Бърк. — Снайперистът на балкона няма да е лесен.

Двете части на пети щурмови взвод се изнесоха от двете осмоъгълни стаи от двете страни на вратата на ризницата. Бавно се плъзнаха покрай стените, събирайки се към вратата, където беше кардиналът.

Залепил гръб в стената, командирът предпазливо надникна иззад ъгъла и улови погледа на кардинала. И двамата мъже се стреснаха, после командирът видя мъж, коленичил в краката на Негово

високопреосвещенство. Галахър извика изненадано, командирът също, но бързо стреля два пъти.

Галахър политна назад на хълбоци, после падна напред. Смазаното му лице се удари в решетките, той се завъртя настрани и се плъзна в краката на кардинала.

Негово високопреосвещенство стоеше вперил поглед в Галахър, който лежеше на купчина в краката му. От главата му се лееше кръв и потече надолу по стъпалото. Кардиналът вдигна глава и погледна командира, който стоеше втренчен в Галахър. После командирът се обърна и вдигна поглед към площадката, не видя никого и даде сигнал на хората си. Няколко мъже с металорезачи се наредиха до вратата и прерязаха веригата. Един от тях освободи кардинала, друг пъхна ключ в металната кутия и отключи. Всичко това стана без да бъде произнесена нито една дума.

Вратите бяха избутани настрани и десетина мъже се втурнаха нагоре по стълбите към вратата на криптата.

Кардиналът коленичи до тялото на Галахър. От един страничен коридор се втурна лекар и хвана кардинала за ръката.

— Добре ли сте?

Кардиналът кимна. Лекарят се вгледа в лицето на Галахър.

— Обаче той не изглежда толкова добре. Хайде, Ваше високопреосвещенство.

Подпря кардинала и го изправи. Двама униформени полицаи го прихванаха от двете страни и го поведоха към коридора, който водеше до резиденцията.

Един от щурмовия отряд застана отстрани до вратата на криптата и хвърли вътре граната със сълзотворен газ. Тя гръмна и двама души с противогази се втурнаха навътре сред дима. След няколко секунди един от тях извика:

— Няма никой.

Командирът вдигна полевия телефон и докладва:

— Капитане, завзехме входа към ризницата и криптата. Няма пострадали от хората ми. Един фенианин е убит по време на действие. Кардиналът е спасен — и добави спонтанно: — Оказа се просто като фасул..

Белини отговори:

— Кажи това след като изкачиш онова стълбище. Има един гадняр на балкона, който може да те обреже с два изстрела, без да ти докосне топките.

Командирът чу изщракването на слушалката.

— Добре. Има заложници под скамейките. Да вървим!

Взводът се раздели на две части, които тръгнаха по двете противоположни стълбища към светилището.

Морийн и Бакстър лежаха неподвижни под скамейките. Тя се вслушваше в звуците от куршуми, които отекваха в катедралата. Притисна лицето си до главата на Бакстър и извика:

— Лиъри, или може би Мегън, все още е на балкона. Не мога да разбера кой друг още продължава да стреля.

Бакстър стисна силно ръката й.

— Това няма значение, щом Лиъри е още там. — Вдигна китката й и погледна часовника — Сега е 5,38. В шест ще тръгнем да бягаме.

Тя се усмихна слабо:

— Хари, когато Джон Хики ти каже „добър ден“, погледни нагоре и ще видиш луната. Откъде знаеш, че не е завъртял стрелките на часовника ми назад? Точно сега може да е 6,03. Дори да предположим, че часовникът ми е верен, бомбите може да са настроени да избухнат по-рано. Хики не играе честно, нито с нас, нито с Флин.

— Защо съм такъв наивник?

Тя стисна рамото му:

— Не се притеснявай. Хора като Хики, Флин… и мен…

Ние сме измамници. За нас това е естествено като дишането.

Бакстър огледа пространството около скамейките:

— Давай да бягаме!

— Накъде? Цялата тази част на катедралата ще се срути. Вратите са минирани. Лиъри е на балкона, Галахър е при вратата.

Бакстър помисли малко:

— Галахър ти е длъжник…

— Не бих се оставила на милостта на който и да е от тях. Пък и без това не можем да стигнем до стълбището. Не искам да бъда застреляна от мръсник като Лиъри или Мегън. Оставам тук.

— Тогава ще бъдеш вдигната във въздуха от Джон Хики.

Тя скри лице в ръцете си, но след малко вдигна очи.

— Трябва да преминем през задната част на светилището. Олтарът ще остане между нас и балкона. В параклиса на страничния олтар на Дева Мария прозорците са много ниски, на доста по-малко от петнайсет фута от земята. Ще се покатерим върху олтара. Единият ще повдигне другия. Едва ли ще стигнем толкова далече, но…

— Поне ще поемем в правилната посока.

Тя кимна и започна да пълзи под скамейките.

Пети щурмови отряд се криеше на двата изхода на стълбището, непосредствено зад олтара. Командирът надникна откъм южната страна на олтара и видя вляво от себе си бронзовия капак в пода. Обърна се надясно, залепи лице към пода и се опита да открие заложниците под скамейките. При слабата светлина и лошата наблюдателна позиция не успя да види никого. Вдигна пушката си и тихо извика:

— Бакстър? Малоун?

Двамата тъкмо се готвеха да хукнат към задната страна на светилището, но се хвърлиха бързо по очи. Бакстър отговори:

— Да!

Командирът на отряда подвикна:

— Стълбището е чисто. Кардиналът е в безопасност. Къде е отец Мърфи?

Морийн се взря към отвора на стълбището, който се намираше на трийсетина фута от тях.

— Мисля, че е някъде в кулите. — Направи пауза и след малко попита: — Ами Галахър? Мъжът, който…

Командирът я прекъсна:

— Сапьорите в подземието още не са открили бомбата. Трябва да ви изведем оттук.

— Колко е часът? — попита Бакстър. Командирът погледна часовника си:

— Сега е точно 5,46 и двайсет секунди.

Морийн погледна стрелките на своя часовник. Изоставаше с десет минути.

— Мръсно копеле! — Премести стрелките и викна към тях: — Някой трябва да се оправи със снайперистите на балкона, преди да тръгнем.

Командирът наклони глава и надзърна покрай олтара към балкона. Зад светлината от свещите и огньовете виждаше плътна чернилка.

— Прекалено е далече от нас, за да го улучим, но и за него ще бъде трудно да го направи.

Бакстър извика гневно:

— Ако беше така, нямаше да сме тук. Този мъж наистина е много добър.

Командирът отговори:

— Седнали сме върху бомба и според мен тя ще избухне всеки момент.

Морийн викна към него:

— Слушайте, експлозивът беше поставен от двама души, които останаха долу по-малко от двайсет минути. Носеха два куфара.

Командирът отговори:

— Добре, ще предам информацията. Но трябва да разберете, че сапьорите може и да оплескат работата. Затова се налага да бягате.

— Ще чакаме.

— А ние няма.

Командирът вдигна глава към галерията, където се намираше Белини, не видя никого. Завъртя полевия телефон:

— Капитане, Малоун и Бакстър са под скамейките точно под вас. Живи са. — Предаде информацията за бомбите и добави: — Не искат да преминат през светилището.

Гласът на Белини долетя по линията:

— Не мога да ги обвиня. След трийсет секунди всички ще стреляме към балкона. Кажи им да се възползват от това и да бягат.

— Разбрано.

Той затвори и предаде съобщението на Морийн и Бакстър.

Морийн подвикна в отговор:

— Ще видим… Но вие внимавайте… Командирът се обърна и изкрещя към хората си на отсрещното стълбище:

— Масиран огън към балкона!

Мъжете се качиха и коленичиха на пода. Откриха огън през цялата дължина на катедралата. Командирът нареди на другата част от взвода да мине отляво на олтара и да открие огън едновременно с

двете галерии. Камък и месинг се посипаха от балкона. Командирът извика на Морийн и Бакстър:

— Бягайте!

Внезапно от балкона две пушки започнаха да стрелят с удивителна точност. Мъжете от двете страни на олтара се загърчиха по студения каменен под на светилището. И двете групи се оттеглиха назад към стълбите, влачейки ранените, от които оставаха кървави дири по белия мрамор. Командирът изпсува гръмогласно и надникна към олтара.

— Добре, добре, стойте там!

вдигна бързо очи към балкона и видя блясъка на едно дуло. Мраморът пред него се пръсна и го удари право в лицето. Той изкрещя, някой го сграбчи за глезените и го издърпа назад върху стълбите. Откъм ризницата се втурнаха санитари и започнаха да изнасят ранените. Свързочникът се обади по телефона и докладва на Белини с развълнуван глас:

— Заложниците са принудени да останат на мястото си. Олтарът е като мишена в стрелбище. Не можем да им помогнем.

Четвърти щурмови взвод се придвижваше бавно през тъмното подземие. Командирът оглеждаше пътя пред себе си с уред за нощно виждане. Двете кучета и техните водачи вървяха с тях. Зад предната линия от мъже вървяха Уенди Питърсън и четирима души от сапьорския взвод.

На всеки няколко ярда кучетата опъваха каишките си и сапьорите откриваха някоя малка частица пластичен експлозив без детонатори или таймери. Целият под изглеждаше осеян с пластичен експлозив и на всяка колона имаше залепено по едно парче. Един от водачите на кучета прошепна на нетърпеливия командир:

— Не мога да ги накарам да престанат да обръщат внимание на тези фалшиви примамки.

Уенди Питърсън дойде зад командира:

— Моите хора ще следват кучетата. Твоят взвод и аз трябва да продължим по-бързо и да минем от другата страна.

Той спря да пълзи, остави долу уреда за нощно виждане и обърна главата си към нея.

— Движа се така, сякаш имам срещу себе си десет въоръжени мъже. това е единственият начин, на който са ме научили да се

придвижвам в такива черни дупки… лейтенант.

Другите сапьори избързаха напред. Един от тях извика:

— Лейтенант?

— Тук съм.

Той се приближи до нея.

— Мината, която беше поставена на отвора към коридора, е обезвредена и можем да се измъкнем оттам наистина бързо, ако се наложи. От мината излизаше кабел. Проследихме го до взривното устройство на колоната от тази страна. — Замълча за малко и пое дъх. — Обезвредихме тая голяма гадина, около двайсет килограма пластичен експлозив, оцветен и оформен така, че да изглежда като камък. Имаше обикновен часовников механизъм и наистина бе настроен на шест часа и три минути. Не се майтапят момчетата — той подаде платнена торба и я тикна в ръцете на Питърсън. — Ето ти червата на чудовището.

Тя се наведе напред и светна фенерчето, като изпразни съдържанието на торбата на земята. Будилник, батерии, кабели и четири електрически детонатора. завъртя ключа на часовника и се чу силно тиктакане. Изключи го отново.

— И никакви трикове?

— Никакви. Изрязахме целия експлозив. Няма бомби със закъснител, нито защитни устройства против обезвреждане. Много стара техника, но много надеждна. Експлозивът е първо качество. По миризма и консистенция прилича на новия С-5.

Вдигна едно парче от експлозива, размачка го между пръстите си и го помириса. Взводният командир я наблюдаваше. Напомняше му за майка му, когато месеше тесто за курабийки, само дето това не беше тесто.

— Наистина е качествен. — Тя изключи фенерчето и каза на командира: — Ако механизмът от другата страна е същият, са ми нужни по-малко от пет минути за обезвреждане.

Той се съгласи:

— Добре. Само трябва да го намерим. А на мен са ми нужни осем минути, за да се изнеса оттук в подземието на енорийския дом. Така че в 5,55, каквото и да става, казвам адиос.

— Съгласна съм. Да тръгваме. Той не помръдна, само добави:

— Трябва да докладвам добрата новина — и вдигна полевия телефон. — Капитане, северната страна е обезвредена.

Белини отговори:

— Отлично — той предаде информацията, получена от Морийн. — Движете се предпазливо към другия край на криптата. Хики…

— Да, но не можем да започнем престрелка с него. Обаче можем да се изтеглим през отвора към коридора, така че ще можеш да наредиш на някого да хвърля гранати през онзи месингов капак в пода на светилището. После можем да влезем пак и…

Белини го прекъсна:

— Пети взвод е все още на стълбището за ризницата. Имат ранени… Ще им е малко трудно да прекосят пода на светилището, защото там на балкона има снайперист…

— Ами пречукайте го и да караме нататък.

— Аха… Ще ти се обадя, когато го направим.

Командирът на взвода се поколеба:

— Добре… ще имаме готовност…

След няколко секунди мълчание Белини извика:

— Този снайперист ще ни отнеме малко време… Не знам с положителност дали Хики или някой друг е там… Стигнете до втората колона.

Взводният затвори и се обърна към водачите на кучетата:

— Добре, накарайте тези тъпи песове да вървят и да не спират, докато не стигнем от другата страна, — викна на хората си: — Потегляйте! Всичките двайсет души тръгнаха напред. Минаха покрай задната стена на криптата и свиха наляво, следвайки редицата от колони, която щеше да ги отведе до главната колона от другата страна на ризницата. Надяваха се тук да е последната бомба. Запълзяха на ръце и колене. Докато се движеха, Питърсън погледна часовника си — 5,47. Ако другият механизъм беше също толкова прост, ако нямаше други мини, ако нямаше други бомби, ако никой не започне да стреля по тях, може би щеше да спаси катедралата от взривяване.

Докато продължаваше, тя си мислеше за други начини на взривяване да се взриви една бомба, освен с часовников механизъм. Сети се за граната, която можеше да взривява със звук, за фенерче, задействащо фотовзривител, за устройство, което се задейства при улавяне на движение, за двойни и тройни механизми, за механизми с

натегнати пружини, за механизми за дистанционно взривяване. Колко много подли начини да се задейства едно взривно устройство и все пак нямаше нужда от нищо толкова сложно, ако времето за избухване е настъпило и бомбата имаше пазач.

Джон Хики коленичи до главната колона, свит между нейната основа и стената на стълбището. Взираше се в огромната маса експлозив, натрупан около колоната. Изпитваше спонтанното желание да извади часовника и да го премести напред към вечността. Но да се пипа в експлозива на тъмно означаваше, че има вероятност да откъсне някой детонатор или батерия. Погледна часовника си — 5,47. Още шестнайсет минути. Щеше да успее да ги задържи настрана — достатъчно дълго, за да настъпи утрото и камерите да разполагат с достатъчно светлина. Ухили се самодоволно.

Дръпна се още назад в тясното пространство, без да отделя поглед от мястото, където беше бронзовият капак. Все още никой не се беше опитал да влезе, и докато слушаше стрелбата отгоре си помисли, че Лиъри и Мегън бяха още живи и щяха да се погрижат никой да не го направи. Един куршум удари капака и в тъмното отекна вибриращ звук. Последваха бързо още четири куршума един след друг и Хики се усмихна.

— Ах, Лиъри. Май се фукаш, малкият!

Точно тогава ушите му доловиха скимтене. Сложи ръка зад ухото си и се ослуша. Кучета. Дишане на хора. Превключи предпазителя на автоматична стрелба и се наклони напред към приближаващите звуци. Кучетата бяха надушили струпания експлозив, вероятно и него. Хики стисна устни и тихо извика:

— Пссс-т!

Внезапно последва пълна тишина. Хики издаде отново същия звук.

— Пссс-т!

Вдигна парче чакъл и го хвърли.

Взводният командир огледа района пред себе си, обаче липсваше и най-слабият блясък от светлина, за да може уредът да го улови и увеличи.

Хики рече:

— Аз съм, не стреляйте!

Няколко секунди никой не отговори, после взводният командир извика с глас, в който се долавяше усилието да остане хладнокръвен:

— Вдигни ръцете си и се приближи!

Хики вдигна пушката си на няколко инча от земята и я задържа хоризонтално.

— Не стреляйте, момчета! Моля ви, не стреляйте! Ако стреляте, всички ще хвръкнем във въздуха. — Той се засмя и добави: — Аз, обаче, мога да стрелям.

Той натисна спусъка и изпразни цял пълнител с двайсет патрона пред тях. Постави нов пълнител и когато ехото заглъхна, чу крясъци и стенания. Изпразни още един пълнител, този път на три откоса. Чу вой на куче, а може би и на мъж. Докато презареждаше отново, имитира този вой.

Снайперистите в двете галерии стреляха към балкона, целите там се движеха бързо в мрака. Започнаха да падат мъртви и ранени полицаи и в двете галерии. Един от хората до Белини се надвеси над парапета и даде дълъг откос към балкона. Трасиращите куршуми описаха дъга и изчезнаха, потънали в дървенията. Беше ударена клавиатурата на органа и в тъмнината изпукаха искри. Човекът стреля отново и потокът от трасиращи куршуми се изля върху месинговите тръби, които издадоха звук, подобен на биене на камбани. Куршумите рикошираха, завъртяха се и затанцуваха като огнени вртележки в черното пространство. Белини изкрещя на човека и го дръпна за жилетката.

— Стига вече! Лягай долу!

Изведнъж човекът пусна пушката си, хвана главата си с ръце, политна напред и се претърколи през парапета. Тялото му се простря върху скамейките отдолу.

Един от полицаите започна да стреля с гранатомет М-79. Една малка граната се взриви в дървен шкаф и дрехите се подпалиха. Белини вдигна мегафона си и изкрещя:

— Никакви гранати!

Огънят пламтя няколко секунди, после започна да угасва. Белини се сви и вдигна мегафона:

— Първи и трети взвод, всички заедно, по два пълнителя, автоматична стрелба. Чакайте команда. — Сграбчи пушката до себе си и докато се изправяше, викна в мегафона: — Огън!

Всички мъже в двете галерии се изправиха едновременно и стреляха. Разнесе се оглушителен рев, когато потоците от трасиращи куршуми се изляха на балкона. Изпразниха пълнителите си, заредиха, стреляха отново, после се прикриха.

От балкона не се чу шум и Белини внимателно се надигна с мегафона, като се прикриваше зад една колона. Извика в тръбата:

— Включете осветлението и вдигнете ръце, иначе ще стреляме — погледна Бърк, който седеше до него с кръстосани крака. — Преговарям — и отново вдигна мегафона.

Лиъри беше коленичил в предната част на балкона, в северния ъгъл, и гледаше през окуляра появяването на мегафона зад колоната, точно по диагонал по дължината на катедралата. Протегна се над парапета, издавайки тялото си силно напред, като играч на билярд, който се опитва да прецени точно удара си. Нагласи кръстчето на оптическия мерник върху малка видима част от челото на Белини. Стреля и се хвърли по гръб на пода на балкона.

Мегафонът издаде странно усиления стон на Белини в мига, когато челото му се пръсна на пихтия от кости и кръв. Той падна върху кръстосаните крака на Бърк. Бърк впери неподвижен поглед в тежкото тяло, простряно върху него. От черната дупка в слепоочието на Белини изригна малко фонтанче кръв — като пъпка от червена роза, помисли си отнесено Бърк. Бутна тялото настрани и се подпря на парапета, като дърпаше от цигарата си.

Сега в катедралата шумът беше значително намалял, забеляза той. Оцелелите от първи взвод около него не издаваха и звук. Бяха пристигнали санитари и превързваха ранените на място. После ги изнасяха през таванското помещение, за да ги свалят през асансьорната шахта. Бърк погледна часовника си — 5,48.

Отец Мърфи чу звук от приближаващи стъпки отдолу. Първата му мисъл беше, че полицията пристига. После си спомни думите на Флин и разбра, това може да е Лиъри или Мегън. Взе пистолета и го стисна в треперещата си ръка.

— Кой е? Кой е там?

Командирът на втори взвод две нива по-долу направи знак на стрелците си да се отстранят от стълбището. Вдигна пушка и постави ръка на устата си, за да промени гласа си.

— Аз съм… Слез долу… Таванът гори.

Отец Мърфи вдигна ръка към лицето си и прошепна:

— Таванът… О, Боже… — и викна надолу: — Нолти! Ти ли си?

— Да.

Мърфи се поколеба.

— Лиъри… Лиъри с теб ли е? Къде е Мегън?

Командирът огледа хората си наоколо. Бяха напрегнати и нетърпеливи. Той викна нагоре:

— Тук са. Слизай!

Свещеникът се опита да събере мислите си, но умът му бе толкова притъпен от умора, че само гледаше безсмислено черния отвор на стълбището. Командирът извика:

— Слизай долу или ще дойдем да те вземем.

Отец Мърфи се дръпна назад от отвора, доколкото позволяваха белезниците.

— Държа пистолет.

Командирът направи знак на един от хората си да изстреля гранатата със сълзотворен газ в отвора. Тя изсвистя нагоре и избухна на стълбата, близо до главата на отец Мърфи. Парче от гранатата го удари в лицето и дробовете му се напълниха с газ. Той политна назад, после се катурна напред и падна през дупката. Увисна на една ръка срещу стълбата. Стомахът и гърдите му се гърчеха, задавени звуци излизаха от гърлото му. Един от мъжете видя падащата фигура и стреля с автомата си. Тялото се разтресе и легна неподвижно върху стълбата.

Взводът предпазливо се изкачи до горното ниво. Светлините на града се процеждаха през разбитите стъкла и хвърляха слаба сенчеста светлина в помещението. Студеният вятър отнесе миризмата на газ. Един от полицаите се доближи до стълбата и извика:

— Хей! Това е свещеник!

Командирът смътно си спомни един от телефонните разговори, който се отнасяше за липсващ заложник, свещеникът. Той прочисти гърлото си:

— Някои от тях са били облечени като свещеници… Нали така?

Мъжът с автомата добави:

— Каза, че има пистолет… Чух го да пада… Нещо падна тук на пода — той се огледа и намери пистолета. — Пък и… наричаше ги по име…

Полицаят с гранатомета каза:

— Но той е окован!

Командирът вдигна ръце към слепоочията си.

— Оплескахме я… Здравата я оплескахме… Постави ръка на перилото на стълбата, за да се подпре. По него се стичаше кръв, която се събра в малка локвичка около пръстите му.

— О… о, не! Не, не, не…

Другата половина от втори взвод внимателно мина през тъмната кула и се втурна в дългата галерия, където преди това беше Аби Боулънд. Хвърлиха се на пода и запълзяха, минавайки през оплискания с кръв под, близо до мястото, където висеше знамето. Свиха покрай ъгъла, който гледаше към северния неф. Двама мъже претърсиха таванското помещение на галерията, след което водачът на групата докладва по телефона:

— Капитане, северозападната галерия е превзета. Ако видиш нещо да се движи тук, значи е някой от нас.

По жицата долетя глас:

— Аз съм Бърк. Белини е мъртъв. Слушайте… нека няколко човека да слязат на нивото на балкона… Останалите стойте там и стреляйте отгоре надолу към вътрешността на балкона. Там има поне двама снайперисти. Единият от тях е много точен.

Водачът на групата потвърди, че е приел информацията и затвори. Погледна назад към останалите четирима.

— Видели са сметката на капитана. Добре, двамата останете тук и стреляйте надолу в балкона. А вие двамата елате с мен.

Тръгна назад и влезе отново в кулата. Заедно с другите двама мъже хукнаха надолу по стълбата към нивото на балкона.

Един от мъжете, останали в галерията, се надвеси през балюстрадата и опря пушката си на издадената дръжка на знамето, която беше нацепена и покрита с кръв. Погледна надолу и видя на слабата светлина младо женско тяло, проснато върху съборена скамейка.

— Исусе… — той погледна към тъмния балкон и даде къс откос напосоки. — Да ги избием тези копелета!

Един-единствен куршум изсвири от балкона, мина през дървената дръжка и се удари в брониранта му жилетка. Той отлепи крака от пода и пушката му хвръкна във въздуха. Просна се и остана

на пода няколко секунди, после се претърколи на лакти и колене, и се опита да си поеме дъх.

— Мили Боже… Исусе Христе…

Другият продължаваше да стои на едно коляно:

— Копелето имаше късмет, Тони. Обзалагам се, че не може да повтори този изстрел.

Удареният мушна ръка под жилетката и напипа буца, голяма колкото яйце, точно там, където ребрата се захващаха за гръдната кост.

— Ох… боли, по дяволите! — той погледна другия. — Твой ред е.

Човекът свали черната си маска и я подаде над парапета, закачена на върха на пушката си. Тихо изпукване дойде откъм балкона, последвано от изсвирване и изпращяване. Последва втори изстрел, но маската остана непокътната. Мъжът прибра шапката си.

— Некадърник!

Придвижи се няколко ярда по-нататък и надзърна над ръба на парапета. Огромното жълтобяло папско знаме вече не висеше, а беше опънато върху скамейките и покриваше тялото на мъртвата жена. Полицаят впери поглед в дръжката и видя само двете полюляващи се въженца. Бързо се дръпна назад и погледна другия.

— Няма да повярваш… Някой на балкона се изсмя.

Един от полицаите до Бърк вдигна мегафона на Белини и започна да го вдига над парапета, но веднага размисли. Насочи го нагоре, като остана коленичил и извика:

— Хей! Ти на балкона! Шоуто свърши. Остана само ти. Ела до парапета с вдигнати ръце! Няма да ти сторим нищо. — Изключи мегафона и процеди през зъби: — Само се приближи и ще те направя на пихтия!

Последва дълго мълчание, после от балкона се чу мъжки глас:

— Никога няма да ни хванете!

Последваха два пистолетни изстрела, след което всичко утихна. Полицаят се обърна към Бърк:

— Пръснаха си мозъците.

— Сигурно — каза Бърк. Мъжът помисли за момент.

— Как да разберем? — попита най-сетне той.

Бърк кимна към тялото на Белини. Полицаят се поколеба, после изтри лицето и челото на Белини с кърпичка. Бърк му помогна да

повдигнат тялото над парапета.

Незабавно се чу звук, подобен на жужене на пчела, и тялото на Белини беше отнесено от ръцете им върху пода зад тях. Странен пронизителен глас изкрещя от балкона.

— Живи! Искам ги живи!

За пръв път от началото на атаката Бърк почувства по челото му да избива пот. Полицаят беше пребледнял.

— Мили Боже…

Тримата мъже от втори взвод минаха през тъмната кула и стигнаха до репетиционната зала на хора. Предпазливо я претърсиха в тъмното и откриха вратата, която извеждаше към балкона. Водачът внимателно се ослуша, залепил ухо до вратата, после се дръпна отстрани, сложи ръката си на топката и я завъртя. Не се чу аларма. Изчакаха залепени за стената около секунда-две, после водачът бутна вратата и те се втурнаха вътре, приведени ниско. В бърза последователност изтрещяха пет изстрела и тримата мъже бяха запратени назад в репетиционната. Техните лица, ръце и крака бяха разкъсани от куршумите.

Мегън Фицджералд бързо влезе в помещението и освети с фенерче трите сгърчени тела. Един от мъжете видя облечената й в черна роба фигура и очите му се приковаха в гротескно гримираното й лице, разкривено от отблъскваща усмивка. Мегън вдигна пистолет, без да бърза застреля един по един в главите сгърчените мъже, после затвори вратата и отново включи тихата светлинна аларма, върна се обратно на балкона и викна към Лиъри, който се движеше из целия балкон и стреляше от различни позиции.

— Не давай на Малоун и Бакстър да се измъкнат. Дръж ги заковани там, докато избухнат бомбите.

Без да спира да стреля, Лиъри изкрещя:

— Да, да. Само наблюдавай проклетите странични врати!

Силен поток от червени трасиращи куршуми се появи от дългата северозападна галерия и покри скамейките на хора. Лиъри изстреля ответен куршум преди последният трасиращ да е излязъл от цевта на полицейската пушка и стрелбата внезапно спря.

Лиъри се оттегли назад до тръбите на органа и огледа черната хоризонтална линия, образувана от парапета на балкона и разсичаше осветената от свещи и огньове катедрала. Беше въпрос на вероятност,

знаеше той. Имаше хиляда и триста квадратни фута напълно неосветен балкон и по-малко от двайсет полицаи, които бяха в удобна позиция за стрелба към балкона. Поради високите си позиции за стрелба те можеха да откриват огън само под определен наклонен ъгъл, това ограничаваше стрелбата до определена точка или ниво. То свиваше зоната, в която можеше да бъде убит. В добавка той и Мегън носеха бронирани жилетки под робите. Неговата пушка беше със заглушител и имаше поглъщащо светлината устройство. И двамата се движеха постоянно. Инфрачервените мерници на полицаите щяха да останат бели, докато фосфорът отдолу продължаваше да гори, но той стреляше по осветено пространство и виждаше очертанията им над ръба на галериите. Вероятност. Жребий. Умения. Позиция за наблюдение и стрелба. Всичко беше в негова полза. Винаги ставаше така. Късмет не съществува. Бог не съществува. Той извика на Мегън:

— Колко е часът?

Тя погледна часовника си и видя светещата минутна стрелка да отброява още една минута.

— Четиринайсет минути до 6,03.

Той кимна на себе си. Имаше моменти, когато се чувстваше безсмъртен, и моменти, когато безсмъртието означаваше само да остане жив достатъчно дълго, за да може да стреля още веднъж. Четиринайсет минути. Няма проблем.

Бърк чу полевия телефон да изпуква и вдигна слушалката от пода.

— Бърк.

От слушалката се разнесе гласът на кмета Клайн:

— Лейтенант, нямах намерение да прекъсвам командната ви мрежа. Разбира се, слушах всичките ви разговори, и понеже не съм там, за да преценя ситуацията, смятах, че е по-добре да оставя капитан Белини да се справи… но сега, когато той е…

— Високо ценим това, сър — Бърк беше забелязал, че в гласа на Клайн се долавяше онази хладна прецизност, която се намираше само на косъм от истерична паника. — Всъщност, аз трябва да се добера до подземието, господин кмет, така че…

— Да, само секунда… чудех се дали не може да ни информирате…

— Току-що го направих.

— Какво? О, да. Само още една секунда. Трябва ни доклад за обстановката от вас като единствен офицер там… между другото сега вие сте командир.

— Благодаря. Ще ви се обадя след малко.

— Добре.

Чу изщракването и предупреди оператора:

— Не свързвай повече този задник.

Той пусна слушалката на пода.

Полицаите от шести взвод се спуснаха с въжета от полицейските хеликоптери през отворените тавански капандури. Минаха по покритите с пяна мостици в южната кула и се разделиха. Едната група тръгна нагоре към поста на Дивейн, другата надолу към нивата на галериите и балкона.

Групата, която се качваше в кулата, хвърляше гранати пред себе си и минаваше ниво по ниво, докато стигнаха в стаята, където беше постът на Дивейн. Потърсиха тялото на снайпериста в тъмната, пълна с пушек стая, но намериха само кървави петна на пода и противогаз, захвърлен в ъгъла.

Водачът на групата докосна едно петно върху стълбата, която продължаваше нагоре, и вдигна глава.

— Ще тръгнем оттук и ще разпръскваме сълзотворен газ.

Мъжете поставиха противогази и хвърлиха газови гранати на следващото ниво. Изкачваха стълбата от площадка до площадка и заедно с тях се издигаше газът. Стигнаха до най-тясната част на кулата. Някъде над главите си чуха звуци от кашляне и повръщане. Проследиха кървавата диря върху ръждясалата стълба, докато стигнаха до тясна осмоъгълна стая с остър покрив, около петнайсет нива над улицата. В осемте каменни стени имаше отвори без стъкла във формата на детелини. Кървавата диря свършваше над стълбата, а подът под един от отворите беше омазан с повръщано. Водачът свали противогаза и подаде главата и раменете си от отвора. Погледна нагоре. Нагоре, по последните сто фута на заострената кула вървеше редица от метални скоби, които стигаха до медния кръст на върха. Водачът видя по средата на наклона катерещ се мъж. Човекът загуби равновесие за миг, после се закрепи и се изтегли до следващата скоба.

Водачът слезе отново в малката студена стая. Свали пушката си и я зареди.

— Тези копелета застреляха много от нашите, не е ли така?

Един от хората му каза:

— Не е много умно да го застреляш пред погледите на толкова хора в център „Рокфелер“.

Водачът погледна през отвора към сградите от другата страна на булеварда. Въпреки заповедите и мерките, взети от полицията, стотици хора бяха струпани по прозорците и покривите и гледаха как човекът се катери към върха на гранитната кула. Няколко души викаха и му показваха окуражително с ръце и тела как да продължи. Водачът чу одобрителните викове и аплодисменти, дори му се стори, че чува уплашени възклицания, когато човекът се подхлъзна.

— Идиоти! Винаги обира аплодисментите не този, който трябва — изруга той. Освободи предпазителя, приближи се до отвора и погледна нагоре. Извика: — Хей, Кинг Конг! Довлечи си задника тук!

Катерачът погледна надолу, но продължи. Водачът прибра главата си в стаята.

— Подайте ми въжето — взе найлоновото въже и се завърза през кръста. — Е, както казва следователят по углавните престъпления: „Той сам ли падна или беше бутнат?“, това е въпросът.

Другата част от шести взвод слезе надолу през южната кула и следвайки груба скица, направена от Гордън Стилуей, откриха вратата към дългата югозападна галерия. Един от мъжете ритна вратата, а останалите четирима се втурнаха силно приведени по дължината на дългата галерия. Натъкнаха се на мъж, облечен в килт. Мъжът лежеше свит на купчина в ъгъла на балюстрадата. Под тялото му се подаваше гайда.

Внезапно от отсрещната галерия се вдигна перископ и някой викна по мегафона:

— Наведете се! Балкона! Наблюдавайте балкона!

Мъжете се завъртяха едновременно и погледнаха балкона, който се издаваше навън под прав ъгъл на около трийсет фута под тях. Една цев проблесна два пъти и двама от петимата мъже паднаха. Останалите трима се хвърлиха на пода.

— Какво, по дяволите?… — Водачът се огледа безумно в дългата тъмна галерия, сякаш беше пълна със стрелци. — Откъде дойде?… От

балкона? — той погледна двамата мъртви, и двамата с дупки между очите. — Изобщо не видях нищо… Изобщо не чух нищо. Един от хората му рече:

— Нито пък те.

Петнайсетте войници от 69-и полк се бяха върнали в катедралата след като бронетранспортьорът спря да гори и лежаха на пода под балкона, насочили пушки към петте широки пътеки на издигнатото светилище на олтара. Майор Коул се вдигна на коляно и погледна над скамейките с бинокъл. После насочи вниманието си към четирите галерии. Изглеждаше така, сякаш в катедралата нищо не помръдваше и най-силният звук идваше от изстрелите на снайпериста над тях. Коул погледна димящия бронетранспортьор от едната му страна. Миризмата на изгоряло гориво и плът накара стомаха му да се преобърне.

Един сержант се приближи до него.

— Майоре, трябва да направим нещо.

Стомахът му отново се преобърна.

— Не трябва да се намесваме в работата на полицията в никакъв случай. Може да стане недоразумение… някаква грешка…

По стъпалата изтича мъж и се втурна през разбитите врати. Пресече вестибюла и откри майор Коул, който гледаше часовника си. Куриерът се сви до него.

— От губернатора, сър.

Коул пое бележката без ентусиазъм и прочете последните редове: „Отец Мърфи все още липсва. Намерете го и го спасете! Спасете и останалите двама заложници под скамейките в светилището“.

Коул погледна сержанта. Сержантът се взря в бледото лице на Коул.

— Ако намеря начин да се кача в този балкон и видя сметката на снайпериста, ще можеш да изтичаш по пътеката и да изведеш двамата заложници… — Той се усмихна. — Но ще трябва да тичаш бързо, защото за тях ще се състезават и полицаите.

Майор Коул отвърна вдървено:

— Добре. Вземи десет души и вървете на балкона — обърна се към куриера: — Съобщението е прието. Обадете се на полицията да дадат команда на хората си в галериите да поддържат около пет минути огън срещу балкона.

Куриерът отдаде чест и хукна назад. Коул нареди на сержанта:

— И гледай никой да не пострада!

Сержантът поведе десет войника през южното предверие. Отвори вратата към спираловидното стълбище. Войниците изтичаха нагоре в кулата и скоро видяха голяма дървена врата в стената. Сержантът се приближи предпазливо и се ослуша, не чу нищо. Постави ръката си на желязната топка, бавно я завъртя и открехна леко вратата. Видя пред себе си пълна тъмнина. В началото си помисли, че не е на балкона, после забеляза в далечината отражение от трепкащата светлина на свещи и съзря по-горе галерията, където преди беше висяло папското знаме. Отвори вратата и свит на две, с насочена пушка, тръгна по една от пътеките. Десетината войника го последваха на равни интервали.

Сержантът плъзна рамо по оградата около скамейките отляво, като примигваше в тъмното. Ослушваше се да чуе звук някъде в черния като пещера балкон. Рамото му почувства празнина и той се обърна с лице към широката пътека, минаваща през центъра на балкона. Цялото пространство беше черно като ада, но масивният прозорец-розетка, който висеше в мрака, по-голям от двуетажна къща и пропускаше светлините от център „Рокфелер“, му даваше представа за неговите размери. Сержантът пристъпи по издигнатата пътека и долови звук, подобен на шумоляща коприна, от скамейките по-горе. На няколко фута пред него, на по-горното високо стъпало, стоеше жена. Той се взря в две горящи зелени точки, които отразяваха светлината от свещите зад гърба му. Очите го приковаха за частица от секундата, преди да вдигне пушката си.

Мегън изкрещя диво и пусна един откос в лицето му. Скочи върху скамейка и започна да стреля към пътечката отдолу. Войниците се запремятаха назад. Куршумите рикошираха в каските им, удряха брониранитe жилетки и крайниците им, докато се оттегляха в кулата. Лиъри извика:

— Дръж ги настрана, Мегън! Прикривай ме! Никога не съм стрелял по-добре. Дай ми време!

Той стреля и се придвижи, пак стреля и пак се премести.

Мегън вдигна автоматичната си пушка и бързо откри огън по вратите към кулата. Лиъри видя как перископът се подаде над парапета в югоизточната галерия и го гръмна с един изстрел.

— Страхотен съм! Божичко, днес направо съм върхът!

Бърк чу откосите на балкона, последвани от по-кратките изстрели на М-16. Свирещите куршуми от пушката на снайпериста започнаха да къртят балюстрадата над главата му. Полицаят до него заключи:

— Изглежда онези командоси не успяха да превземат балкона.

Бърк вдигна полевия телефон и се обади на останалите три галерии:

— При команда от мен хвърляме всичко, с което разполагаме, към балкона. — Обади се на взвода в стълбището за ризницата: — Кажете на Малоун и Бакстър, че отново ще открием интензивна стрелба по балкона и ако желаят да опитат, това е моментът. Няма да има друга такава възможност. — Изчака да изтече остатъкът от петте минути, които беше дал на войниците от 69-и, за да е сигурен, че няма да се опитат повторно да излязат на балкона. После постави микрофона на слушалката пред устните си: — Огън!

Двайсет и пет полицаи се изправиха на четирите галерии и откриха огън с автоматични пушки и гранатомети. Докато пушките правеха балкона на решето, гранатометите сипеха всичко, което им беше под ръка.

— Осветителни заряди, сълзотворен газ, високовзривяващи се гранати, осколочни гранати, пълни с дълги игли и сачми, противопожарни гранати, пълни с газ, който „изяждаше“ кислорода.

Балконът се затресе от експлозиите на гранатите и плътен черен дим се смеси с жълтеникави газове. Димната завеса се вдигна над скамейките на хора и тръгна нагоре към тавана на катедралата като странен облак, осветен от блясъка на горящите долу огньове.

Мегън и Лиъри, поставили противогази, клечаха на най-долната пътека под дебелия издут парапет, който минаваше по ширината на балкона. Лиъри стреля към галериите, придвижи се настрани и стреля отново. Мегън откри автоматичен огън към светилището, като непрекъснато се движеше напред към парапета и се отдръпваше назад.

Бърк чуваше острия звук от избухващите гранати и виковете на ранените. Стана и погледна над балкострадата. През черния дим видя малки проблясъци на балкона. От слушалката на телефона в ръката му долитаха развълнуваните гласове от другите галерии, които викаха санитарите. А стрелбата от балкона продължаваше. Бърк грабна пушка от ръцете на един полицай.

— Мръсни кучи синове!

Изстреля цял пълнител без да спира, зареди нов и отново го изстреля. Оръжието прегря и засече. Дивашки захвърли пушката настрани и изкрещя в телефона:

— Изстреляйте и последните противопожарни гранати и лягайте долу!

Последните гранати полетяха към балкона и Бърк видя как огънят започна да стихва. Спонтанно сграбчи мегафона и закрещя:

— Сега ще дойда да ви избия, гадове проклети! Сега… Някой го срита и той падна долу. Куршум изсвистя точно там, където беше главата му преди. Един от полицаите седеше кръстосал крака и го гледаше.

— Запази хладнокръвие, лейтенант! Между нас и тях няма нищо лично. Разбираш ли?

Друг полицай запали цигара и добави:

— Те правят най-доброто, на което са способни, и ние даваме най-доброто от себе си. Днес силата е на тяхна страна, разбираш ли? Не на наша. Макар че е много странно… Искам да уточня, че се намираме в катедрала и…

Бърк измъкна цигарата от ръката му и опита да се овладее:

— Добре… Добре… Някакви идеи?

Един, който попиваше малка рана на челюстта си, отговори:

— Да, предложи им моята работа. Друг добави:

— Някой трябва да излезе на този балкон през една от кулите. Там е истината.

Бърк погледна циферблата на часовника си. Вдигна слушалката и се обади на взвода на стълбището към ризницата:

— Заложниците успяха ли? Свързочникът отговори:

— Който стреля с онази М-16 там горе, не стреляше по вас. Сипеше куршуми между скамейките и стълбището. Господи, някой там наистина им има зъб!

— Сигурен съм, че няма нищо лично. — Бърк хвърли телефона долу. — Започва да ми писва.

— Какво, по дяволите, разпалва така тези ирландци? — попита някой. — Нима политическите убеждения? Аз например съм член на демократическата партия, обаче не се вълнувам толкова от това.

Бърк смачка цигарата и се замисли за Белини. Погледна съсирената кръв по панталоните му, която преди беше част от Белини, от тази голяма, бавно мислеща глава, в която се оказа, че е имало повече знания, отколкото Бърк бе предполагал. Белини щеше да знае какво да направи, а ако не знаеше, поне щеше да може да вдъхне увереност на тези почти обезумели мъже около него. Бърк се чувстваше напълно откъснат от своята среда и не желаеше да дава заповед, след която щеше да има още убити. Сега наистина разбра и оцени причината за ексцентричното му поведение през цялата нощ. Несъзнателно започна да трие кървавите петна по панталона си, докато някой каза:

— Кръвта не може да се премахне.

Бърк кимна. Сега разбра, че се налага самият той да отиде на балкона и да свърши с всичко по някакъв начин.

Морийн слушаше как огънят замира. Ръката на полицая, паднал от галерията, се люлееше между скамейките и от нея капеше кръв, която беше образувала червена локва. Сред звуците на стрелбата й се бе сторило, че чу звук откъм амвона.

Бакстър прошепна:

— Това беше последният ни шанс, Морийн.

Тя го чу отново — дълго задавено стенание. Отговори:

— Може би имаме още един шанс.

Дръпна се от Бакстър, който се опита да я задържи, и се изтърколи под скамейките до техния край там, където започваше спиралното стълбище на амвона. Между нея и стълбището имаше няколко фута открито пространство. Плъзна се през него и се залепи за стълбището, скрито с мраморен парапет, стиснала с ръка колоната, около която се извиваха стъпалата. Когато стигна до амвона, забеляза кървави петна на най-горните стъпала. Погледна във вътрешността и видя, че Брайън бе успял да се поизправи и да седне с гръб към мраморната балюстрада. Очите му бяха затворени и тя го гледа мълчаливо няколко секунди. Гърдите му се повдигаха и спадаха неравномерно. После Морийн изпълзя на амвона.

— Брайън.

Отвори очите си и ги спря върху нея. Тя се надвеси над него и попита тихо:

— Видя ли какво направи? Всички са мъртви, Брайън. Всичките ти верни приятели са мъртви… Останаха Лиъри, Мегън и Хики. Копелетата!

Той хвана ръката й и я стисна слабо.

— Имаш… право. А… Бакстър?

Тя кимна, после разкъса ризата му и видя дупката от куршума, който бе влязъл отгоре през рамото му. Прокара ръцете си по него и откри изходната рана на противоположния хълбок. Беше огромна и разкъсана, пълна с парченца кост и мозък.

— О, Боже… — Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да дойде на себе си и пак запита: — Струваше ли си?

Очите му я гледаха будно и ясно:

— Престани да ми натякваш, Морийн.

Погали бузата му.

— Отец Мърфи… защо го?…

Той затвори очите си и поклати глава:

— Никога не можем да избягаме от онова, което сме били като деца… Свещениците ми вдъхват страхопочитание… — пое дъх с усилие. — Свещениците… Катедралите… Човек напада всичко, от което се страхува… Примитивната самозащита…

Тя хвърли поглед на часовника си, хвана го за рамото и леко го разтърси.

— Можеш ли да накараш Мегън и Лиъри да спрат? — Погледна към микрофона. — Ще ти помогна да се изправиш.

Не отговори. Тя отново го разтърси:

— Брайън, всичко свърши! Край! Спри това убиване!

Той поклати глава:

— Не мога да ги спра… Знаеш много добре, че не мога…

— Тогава ми кажи за бомбите. Брайън, колко са бомбите? Къде се намират? В колко часа…

— Не знам… А и да знаех… Не знам… 6,03… по-рано… или по-късно… две бомби… осем… сто… Питай Хики…

Тя го разтърси още по-грубо:

— Нещастен глупак! — и добави по-тихо: — Ти умираш.

— Защо не ме оставиш да умра спокойно — неочаквано се наведе напред и стисна ръцете й изненадващо силно. Спазъм сгърчи

тялото му. Усети кръвта да изпълва дробовете му и да излиза през полуотворените му устни. — О… Господи… толкова е бавно…

Тя погледна пистолета, който лежеше на пода и го вдигна. Той я видя да го вдига с двете си ръце срещу него. Поклати глава:

— Не… Има достатъчно неща… Които те измъчват… Не поемай още едно угризение… Не и заради мен…

Тя запъна ударника:

— Не заради тебе, а заради себе си. Протегна ръка и отблъсна нейната.

— Но аз искам да е бавно…

Тя хвърли пистолета надолу по стълбите.

— Добре… Както искаш.

Огледа пода наоколо. Изпод купчина кутии с муниции измъкна пакет с превързочни материали и извади марли и бинт.

Флин рече:

— Върви си… Не го удължавай още… Така не ми помагаш…

— Нали искаш да стане бавно? — превърза двете рани и извади готова спринцовка с морфин.

Той отблъсна ръката й немощно.

— За Бога, Морийн… Остави ме да умра така, както искам… Искам да мисля… Да остана с ясно съзнание…

Тя заби спринцовката в рамото му и вкара морфина в мускула.

— Искал да мисли… — повтори, — да остане с ясно съзнание…

Той се отпусна тежко назад към стената на амвона.

— Студено е… студено… това е много лошо…

— Да… Остави морфинът да подейства. Затвори очи!

— Морийн… Колко хора накарах да… Боже мой… Какво направих през всичките… тези години?…

В очите й наедряха сълзи.

— О, Брайън… Винаги закъсняваш…

Рори Дивейн усети кръвта, която се надигаше в разкъсаното му гърло и се опита да я изплюе, обаче тя бликна отново от раната, смесена с частици от повърната храна. Премигна, за да отрони сълзите си, докато продължаваше да се катери. Ръцете му бяха станали безчувствени и се налагаше да ги гледа, за да се увери, че са хванали леденостудените скоби.

Колкото по-високо отиваше, все по-силно усещаше пулсирането на раната от рикошет в главата си. Болката обхващаше целия му череп и си помисли, че никога не беше смятал за възможно да е толкова силна. Няколко пъти изпита желание да се пусне, но образът на кръста го теглеше нагоре.

Стигна върха на заострената каменна кула и вдигна глава към издадения меден шпил, от който се издигаше кръстът. Бавно се изкатери до тях, обхвана с ръце основата на кръста и заплака, Долепил чело до студения метал. След малко вдигна глава и завърши изкачването. Разпери вцепенените си ръце на хоризонталната част на кръста и се изправи на двайсет и пет нива над града.

Бавно погледна пред себе си. От другата страна на булеварда център „Рокфелер“ се издигаше над него. Половината прозорци светеха и бяха разтворени, видя хора, които му махаха. Обърна се наляво и видя „Емпайър стейт билдинг“ да стърчи над булеварда. Завъртя се и погледна зад гърба си. Между два небостъргача видя плоската повърхност на Лонг Айлънд, който се простираше до хоризонта. Нежнозлатист отблясък се появи там, където земята се срещаше със звездното небе.

— Изгревът!

Бърк стоеше на колене върху обления с кръв под на галерията. Ранените бяха свалени с асансьора, а мъртвите, сред тях и Белини, бяха изнесени в таванското помещение отзад. Бяха останали четирима полицаи от първи взвод, които се свиваха до парапета. Снайперистът на балкона облизваше с куршуми ръбовете на балюстрадите, но от това, което се чуваше от другите галерии, му стана ясно, че много малко от неговите хора си подаваха главите, за да отговорят на огъня. Бърк завъртя полевия телефон и повика отсрещната галерия.

— Докладвайте обстановката!

Един глас отговори:

— Взводният е убит. Ранените са свалени през комина и идват попълнения, но… Какво казват от „Рокфелер“? Вече е късно.

Бърк живо си представи как комисарят Рурк повръща в мъжката тоалетна, Мъри Клайн повтаря на всички да запазят спокойствие, а Мартин хладнокръвно раздава съвети, които целят да довършат катедралата и всички вътре. Бърк хвърли поглед на часовника си.

Прекалено бавно ще стане това спускане през комина. Той нареди в микрофона:

— Изнасяйте се!

— Слушам.

Бърк сигнализира на главния свързочник:

— Свърза ли се вече с кулите и тавана?

Човекът отговори:

— Таванът е под контрол. Горните части на кулите също, с изключение на някакъв клоун, който се катери по южната кула. Но долу при балкона работата е напълно сплескана. Някаква ненормална кучка, облечена като вещица или не знам какво, обстрелва вратите. Там има няколко убити полицаи. Войниците, които са влезли през другата кула, също са пострадали. Обстановката е мътна. Искаш ли да говориш с тях? Да им заповядам ли да опитат отново?

— Не. Кажи им да останат и да изчакат. Свържи ме с подземието.

Операторът прозвуча несигурно:

— Не можем да ги открием. Допреди няколко минути докладваха, че всичко е наред и после ги загубих. — Направи пауза и добави: — Виж колко е часът!

— Знам колко е часът. Всички знаят колко е часът. Продължавай да опитваш да се свържеш с подземието. Дай ми пети!

От стълбището към ризницата отговориха и Бърк попита:

— Каква е обстановката?

— Ризницата зад нас е пълна с подкрепления, обаче зад олтара могат да стрелят едновременно само по двама души. Определено не можем да стигнем до този месингов капак. Не можем да отидем при заложниците, нито те да дойдат при нас. Божичко, онези двамата наистина знаят да стрелят — той пое дълбоко дъх. — Какво става, по дяволите?

— Това, което става е, че след десет минути тази част на катедралата ще се срути. Затова изпратете всички назад към мазето на енорийския дом и оставете само двама-трима да поддържат контакт със заложниците.

— Прието.

в слушалката се чу гласът на Лангли:

— Бърк, излизай оттам, по дяволите! Незабавно!

Бърк отговори:

— Изпрати повече сапьори и хора от корпуса в подземието. Хики вероятно е задържал другите. Има поне още една бомба и той сигурно я пази като куче кокала си. Действай!

Лангли каза:

— Бомбата може да избухне всеки момент. Не можем да изпращаме повече…

Намеси се Клайн и гласът му имаше тона на човек, когото записват на касетофон.

— Лейтенант, по ваша молба ще изпратя още сапьори и полицаи в подземието, обаче вие добре разбирате, че шансовете им са…

Бърк изтръгна жицата от телефона и се обърна към мъжа до него:

— Свали всички през асансьорната шахта и не спирайте да бягате, докато не стигнете до резиденцията на кардинала.

Мъжът преметна пушката си.

— Ти идваш ли?

Бърк се обърна и зави зад ъгъла, откъдето тази галерия гледаше към южния неф. Изправи се и погледна над балюстрадата. Ъгълът на галерията блокираше линията на видимост на снайпериста и полицаите се бяха наредили на една линия на отсрещната галерия. Бърк се пъхна във въжен алпинистки хамут и започна да се изтегля, като местеше една след друга ръцете си, през широкия сто фута коридор на нефа. Един полицай от другата страна се протегна и го издърпа над балюстрадата. Двамата бързо отидоха до ъгъла, където Съливан лежеше върху гайдата си с опръскани с кръв крака и килт. И двамата се наведоха, преди да завият край ъгъла. Бърк тръгна по дължината на галерията, където бяха разположени шест коленичили снайперисти. Имаше двама убити. Той взе един перископ и огледа над балюстрадата.

Балконът бе на около три нива по-долу и оттук можеше да види колко е голям и тъмен. Високите позиции на полицаите бяха осветени от светлината на свещите. И все пак, мислеше си той, беше невероятно, че онези на балкона бяха оцелели след толкова интензивен огън и се зачуди защо бяха така благословени от съдбата.

Свали перископа и се придвижи по-надясно. Вдигна се малко по-високо и го насочи към пода отдолу. Взривената предница на брониранатa кола се подаваше под козирката на балкона и той видя

част от тяло, простряно отгоре — Лоугън. Двете му черни ръце стърчаха право нагоре от онова, което някога е било кабина на водача. Майор Коул и няколко души клечаха отстрани до машината. Изглеждаха мрачни, но и облекчени, че денят с ученията на Националната гвардия беше приключил.

От балкона изсвири куршум. Перископът удари Бърк в окото и хвръкна от ръцете му. Бърк се прекатури на пода.

Полицаят до него го сгълча:

— Прекалено дълго го държа вдигнат, лейтенант. Беше последният ни перископ.

Бърк изтри окото си и видя, че ръката му е покрита с кръв. Вдигна се на коляно и погледна човека, който му се стори размазан.

— Някакви новини от кулите?.

Преди мъжът да отговори, от балкона се чу бързо стакато, последвано от второ оръжие.

— Ето ти новини от кулата — мрачно измърмори мъжът. — Онази вещица не иска никой да се доближава до вратите й. — Той погледна часовника си: — Каква невероятна каша… А почти го бяхме направили, нали?

Бърк го погледна и видя, че е сержант.

— Имаш ли някаква идея?

— Цялата работа зависи от това, да се оправим с балкона, за да можем да изведем Малоун и Бакстър, и хората там да могат да пуснат ударни гранати през капака в пода, и да превърнат мозъка на онзи Хики в картофено пюре. Тогава сапьорите ще могат да обезвредят бомбите.

Бърк кимна. Изглеждаше неизбежното решение на проблема. Балконът владееше цялата катедрала и беше построен, за да я владее, ала с други цели. А Флин бе поставил на него двама смахнати.

— Какви възможности имаме да се справим с балкона?

Сержантът потри челюст.

— Ами, можем да насочим нататък прожектори от галериите, да накараме хеликоптерите да стрелят с картечници през кръглия прозорец, да минем през гипсовата решетка на тавана над балкона… Но цялата тази екипировка не е под ръка… пък и отнема време…

Бърк кимна отново.

— Да-а-а…

— Най-добрият начин е — продължи сержантът, — някой да се промъкне в този балкон през една от кулите. Ако човек успее да мине през вратата, ще разполага с пространство да маневрира, също като тях, и да си остане невидим.

Бърк кимна. Алтернативният отговор на проблема беше да се доберат до бомбата, а после да се притесняват за заложниците и снайперистите. Тогава нямаше да има значение настъпването на 6,03 часа. Той вдигна полевия телефон и попита главния свързочник:

— Какво е положението в подземието?

Мъжът отговори:

— Новият взвод е вътре. Открили са няколко влачещи се ранени, единствените оцелели. Кучетата и водачите са мъртви. Всички сапьори са напуснали, освен Питърсън, която е ранена, обаче още може да се справя. Там долу има някакъв смахнат с автоматично оръжие. Оцелелите казват, че няма начин да се доберат до останалите бомби, освен през капака в пода. — Млъкна колебливо и добави: — Слушай… Питърсън смята, че онзи тип вероятно може да взриви бомбите винаги, когато поиска… Така че аз се омитам, защото съм малко близо до предполагаемото място на взривното устройство. Връзката ще бъде прекъсната, докато не занеса таблото до някое по-безопасно място. Съжалявам, лейтенант! — Направи пауза: — Претърсват двете кули и тавана за заглушаващото устройство и ако го открият, ще имате радиовръзка. Съжалявам!

Телефонът онемя. Бърк включи радиостанция, която намери близо до краката си и въздухът се изпълни с пищене. Той я изключи. Сержантът до него констатира:

— Сега никой не може да говори с никого. Даже и да искаме, не можем да съгласуваме една атака срещу балкона, нито пък да уточним оттеглянето.

Бърк кимна.

— Май да влезем беше по-лесно — той огледа тъмната галерия. — Мястото е огромно и ми се струва здраво. Архитектът смяташе, че тази част ще остане, дори ако главните колони паднат…

Един от полицаите попита:

— Кой може да гарантира това? Може ли някой да бъде сигурен, че под тези колони няма бомби?

Той почука една от колоните. Бърк отговори:

— Ако разсъждаваме логично, нямаше да си дават труд да палят тавана, ако бяха заредили с експлозив навсякъде. Нали така?

Изгледа мъжете около себе си, но не забеляза да са успокоени от тази дедукция.

Сержантът додаде:

— Мисля, че логиката няма нищо общо с действията на тези мръсници.

Бърк погледна часовника си. 5,54.

— Щом аз оставам… и вие оставате — рече той. Влезе в южната кула и започна да слиза към нивото на балкона.

Морийн погледна часовника си и каза на Флин:

— Аз се връщам.

— Да… Не… не си тръгвай…

Сега гласът му бе много по-слаб. изтри челото му с ръка.

— Съжалявам… Не мога да остана тук.

Той кимна.

— Много ли те боли, Брайън?

Поклати глава отрицателно, в този момент тялото му се изопна. Морийн извади втора спринцовка с морфин и измъкна иглата от предпазителя. Знаеше, че при тази огромна загуба на кръв това сигурно щеше да го убие, но поне нямаше да изпитва болка. Наведе се над него, прегърна го и го целуна по устните, докато забиваше иглата в гърдите му, близо до сърцето.

Устните на Флин помръднаха срещу нейните и тя доближи ухо, за да го чуе.

— Не… Не… махни я…

Извади спринцовката и го погледна. През последните няколко минути не беше отварял очи и тя се учуди как бе разбрал… освен ако причината не беше, че я познава прекалено добре. Стисна силно ръката му и почувства на нея огромния пръстен. Попита:

— Брайън… мога ли да го взема? Ако си тръгна оттук… искам да го върна у дома…

Той дръпна ръката си и сви здраво пръсти. — Не.

— Задръж го тогава… полицията ще го прибере.

— Не… има някой, който трябва да дойде за него.

Тя поклати глава и го целуна отново. Без да каже нищо, се заспуска назад по виещите се стъпала. Брайън тихо извика след нея:

— Морийн… чуй… Лиъри… Казах му… да не стреля по теб… Той изпълнява заповедите… Слушай когато Мегън започне да стреля по вратата… Тогава бягай!…

Тя остана да лежи неподвижно върху стъпалата. След малко попита:

— А Бакстър?

— Смятай го за мъртъв… Ти можеш да вървиш… Върви…

Морийн поклати глава.

— Брайън… не трябваше да ми казваш.

Той отвори очите си и я погледна, после кимна.

— Не, не трябваше… Колко съм глупав… Постоянно греша… — Опита да се надигне и лицето му побеля от болка. — Моля те… бягай… Живей…

Гърдите му се повдигаха и отпускаха бавно. Морийн го погледа, после бавно се плъзна надолу и се претърколи през няколкото фута оголено пространство. Запълзя под скамейките и се приближи до Бакстър, който и каза:

— Исках да те последвам… но си помислих, че може би… Тя хвана ръката му и я стисна.

— Мъртъв ли е?

— Не.

Останаха да лежат един до друг мълчаливо. В 5,55 Бакстър попита:

— Мислиш ли, че той би могъл да спре Лиъри и Мегън? Тя отговори:

— Не го попитах. Бакстър кимна.

— Разбирам… Е, готова ли си да бягаме?

— Не съм убедена, че точно това искам да направя.

— Тогава защо се върна тук?

Тя не отговори. Той въздъхна: — Аз тръгвам.

Морийн стисна здраво ръката му и се взря към огромното пространство окървавен мрамор, което сякаш излъчваше своя собствена светлина. Чу отсечената стрелба на Мегън към вратите, но не се чуваше Лиъри да стреля.

— Лиъри чака нас.

— Тогава да не го караме да чака.

Той тръгна към края на скамейката. Тя продължаваше да дърпа ръката му:

— Недей!

Един полицай извика откъм стълбището зад олтара:

— Слушайте, вие задържате тук двама души. Не искам да прозвучи грубо, но бихме предпочели да си тръгнем. Идвате ли, или не?

Той си мислеше, че говори достатъчно тихо, колкото да го чуят само те, ала акустиката разнесе звука из цялата катедрала.

Два изстрела свирнаха от балкона и куршумите се удариха между скамейките и олтара. Морийн се плъзна до Бакстър и обърна лице към него.

— Остани с мен!

Той прегърна раменете й и извика към стълбището:

— Вървете! Няма смисъл да ни чакате.

Не последва отговор и Морийн и Бакстър се притиснаха един към друг в очакване на последните мигове.

Уенди Питърсън коленичи до задната стена на криптата и един санитар превърза раната на дясната й ръка. Тя сгъна и разгъна пръсти и забеляза, че започваха да се вдървяват.

— По дяволите! Санитарят предложи:

— Най-добре е да се върнеш.

Втори санитар превързваше дясната й пета. Тя огледа осветения в червено район. Повечето от първата група бяха останали назад с простреляни глави в резултат на рикошетите от пода. Останалите бяха евакуирани с рани в крайниците и хълбоците или с ребра, счупени от куршумите, които се бяха удряли в брониранite жилетки. От червената светлина бледите лица изглеждаха розови, кръвта — черна, а раните — особено страшни. Тя отново погледна пръстите си.

— По дяволите!

Новият взводен командир събра хората си до ъгъла на криптата и погледна часовника си.

— Остават осем минути — той коленичи до Питърсън. — Слушай, не знам какво очакват от мен да направя тук долу, освен да събирам тела. Защото, ако не знаеш, да ти кажа, че няма начин да се оправим с оня клоун там, лейтенант.

Тя се дръпна от санитарите и закуцука към края на свода.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Аз не мога да стрелям, нали така? Той има противогаз, а ударните гранати са изключени. Но дори ако успеем да се справим с него, няма време за обезвреждане даже на една бомба. А ние не знаем колко още има. Проклетите кучета са мъртви, а няма повече кучета…

— Добре, добре… По дяволите… толкова сме близо.

— Не — каза взводният командир, — изобщо не сме близо.

Някои от хората около него се изкашляха нервно и многозначително. Командирът се обърна към Питърсън:

— Съобщиха, че това било твое решение… и на Бърк,

вдигна полевия телефон, той мълчеше.

От тъмното се чу глас, старчески, присмехулен глас:

— Майната ви! Вървете всички на майната си!

Един изнервен млад полицай извика към него:

— Майната ти на тебе!

Командирът подаде предпазливо главата си иззад ъгъла на криптата:

— Ако излезеш с вдигнати ръце…

— О, стига глупости!

Хики се изкикоти и пусна няколко куршума към червената светлина, която се виждаше край ъгъла на криптата. Стрелбата произведе оглушителен шум в затвореното пространство и отекна далеч навътре в голямото около четвърт акър подземие. Хики извика:

— Има ли някой от сапьорите там? Отговорете!

Питърсън се приближи до ъгъла.

— Тук съм, татенце.

— Татенце? Кого наричаш татенце? Добре де, няма значение. Слушай, към тази бомба има прикрепени такива чувствителни детонатори, които могат да я накарат да се изпразни по-бързо… от Линда Лавлис. — Отново се изкикоти и продължи: — Отвратителна метафора. Както и да е, момиче. Искам да ти дам съвет, който ще оцениш като професионалист, имам предвид разрушаването, не взривяването… Докъде бях стигнал? А, да, имам много детонатори, фоточувствителни, звукови, каквито искаш. Вярваш ли ми, момиче?

— Мисля, че ни будалкаш.

Хики се засмя.

— Добре тогава, нареди на всички да си тръгват, скъпа, и хвърли една ударна граната по мен. Ако това не взриви бомбата, тогава някой сапьор може да се върне и да я обезвреди. Ти няма да можеш да го направиш с разтърсения си мозък, а аз няма да мога да му попреча с моя разтърсен мозък. Давай, момиче! Хайде да видим дали си от камък!

Уенди Питърсън се обърна към командира:

— Дай ми ударна граната и се изнасяйте.

— Другия път. Пък и знаеш, не носим такива неща в такива пространства.

Тя извади от една ножница тясна дълга кама, която използваше за рязане на пластични експлозиви, и тръгна да заобиколи ъгъла на криптата. Командирът се протегна и я дръпна назад.

— Къде, по дяволите, си тръгнала? Има повече от шейсет фута до него. Никой не може да премине такова разстояние, без да издаде звук. Ще те гръмне на място в мига, когато те чуе.

— Тогава ме прикривайте с шум!

— Забрави.

Хики извика:

— Какво следва сега, момчета? Сигурно някой ще се опита да допълзи? Мога да чуя дишане от трийсет и четири фута. Мога да помириша ченге от шейсет фута. Слушайте, господа… и дами, настъпи моментът да си тръгнете. Досаждате ми, а има неща, които трябва да свърша през последните няколко минути. Например, сега ми се пее.

Той запя цинична версия на британска войнишка песен:

Да ви го начука-а-а-ам, да ви го начукам на всички-и-и! На високите и ниските-е-е-е, да го начукам на всички ченгета и техните пушки! Да го начукам на всички свещеници и техните копелета! Затова сбогом на всички.

Аз ще ви преча и бавя, докато вие чакате да спасите Хари.

Но въпреки всичко майната ви на всички.

Уенди Питърсън върна камата и въздъхна.

— Хайде да се връщаме!

Редицата тръгна назад към отвора за коридора, като се движеха с преувеличено спокойствие, което целеше да прикрие факта, че искаха да се оттеглят светкавично. Никой не се обърна назад, освен Уенди

Питърсън, която погледна два-три пъти през рамо. Внезапно тя затича приведена покрай редицата мъже към отвора.

Джон Хики се измъкна от тясното си скривалище и седна до основата на колоната, подпрял гръб към експлозива.

— Ох, най-после — той напълни лулата си, запали я и погледна часовника си. 5,56 ч. — Божичко, стана късно… — Затананика и после запя ирландска приспивна песен: — „На-а-ани, на-а-нкай, нани-на, тихо сега, не плачи…“

Командирът на шести взвод се катереше по металните скоби на върха на южната кула с въже, вързано за колана. Движеше се тихо в студената тъмна нощ, докато стигна на пет фута под Рори Дивейн, който все още висеше закачен за хоризонталната част на кръста. Полицаят извади пистолета си.

— Хей, Исусе! Не мърдай, или ще ти надупча задника!

Дивейн отвори очи и погледна надолу зад себе си.

командирът вдигна пистолета си.

— Въоръжен ли си?

Дивейн поклати глава. Командирът успя да разгледа окървавеното му лице на нощните светлини.

— Май здравата си пострадал, знаеш ли? Дивейн кимна.

— Сега слизай. Леко и внимателно. Дивейн поклати глава.

— Не мога.

— Не можеш ли? Ти се качи там, копеле! Сега слизай! Няма да вися цял ден тук и да те чакам.

— Не мога да помръдна.

Взводният командир се сети, че половината свят сега го гледа по телевизията, и изобрази на лицето си загриженост. После се усмихна добродушно на Дивейн.

— Мамка ти, задник такъв! За два цента съм готов да завра този пистолет между краката ти и да изстрелям топките ти в орбита около земята. — Той хвърли поглед към сградата на център „Рокфелер“ и показа на камерите решително изражение. Направи още една крачка нагоре. — Виж какво, ангелче, качвам се с въже и ако изсереш някое лайно, кълна се в Бога, педераст скапан, ще изхвърчиш оттук.

Дивейн се загледа в приближаващата се черна фигура.

— Вие, американците, се изразявате много странно.

Командирът се засмя и се изкачи над ръба на шпила. Хвана се с ръце за основата на кръста.

— Печено момче си. Задник си, но си готин. Не мърдай!

Той заобиколи странично и се издърпа нагоре, докато главата му дойде на едно ниво с рамото на Дивейн. Протегна се и прекара въже около тялото му.

— Ти ли си онзи тип, който изстреля фойерверките? Дивейн кимна.

— Истински циркаджия си, нали, малкият? Какво още друго можеш да правиш? Да жонглираш? — Той завърза края на дългото въже за върха на кръста и каза с малко по-тържествен глас: — Сега ще трябва да се спуснеш надолу. Аз ще ти помогна. Мозъкът на Дивейн беше почти вцепенен, но все пак усети, че нещо не беше наред. Имаше нещо абсурдно в това да висиш на такава височина в най-развития в технологично отношение град в света и да те накарат да слизаш ранен с въже, за да те спасят.

— Извикай хеликоптер!

Командирът бързо го погледна. Дивейн се вгледа в очите му:

— Искаш да ме убиеш!

— Какво, за Бога, говориш? Рискувам скапания си живот, за да те спася, лайнар такъв! — Той прати една усмивка към „Рокфелер“. — Хайде. Слизай!

— Няма.

Командирът чу шум и погледна нагоре. Един хеликоптер на противопожарната охрана се появи над главите им и започна да се снижава към върха на кулата. От перките ги блъсна студена вълна. Видя някакъв мъж, омотан с въжета, да се подава от вратата със стол. Командирът се закрепи с ръце за кръста и повдигна Дивейн така, че почти опря лице в неговото. Вгледа се отблизо в заледеното посиняло лице на младия мъж. Кръвта бе почти замръзнала на кристали в червената му коса и блестеше на светлината. Огледа раната на гърлото му и другата на челото.

— Здравата си надупчен. Би трябвало да си мъртъв, нали ти е ясно?

— Аз ще живея.

— Там долу слагат телата на мои приятели в найлонови чували.

— Не съм стрелял нито веднъж.

— Аха… Хайде, ще ти помогна да седнеш.

— Как бих могъл да извърша убийство на такова място?

Командирът въздъхна дълбоко и от устата му излезе облак пара.

Човекът от хеликоптера сега беше на около двайсет фута над тях и пусна стола, който висеше на въже, на няколко фута от двамата мъже. Командирът постави ръцете си върху раменете на Дивейн.

— Хайде, рижия. Довери ми се. — Той посегна и приближи стола до Дивейн, завърза го в него и му препоръча: — Не гледай надолу — и махна на хеликоптера да тръгва.

Хеликоптерът се издигна и Дивейн се отдели от върха на кулата. Тялото му описа широка дъга на фона на прояснящото се небе. Командирът видя как издърпаха въжето и Дивейн изчезна в хеликоптера. Обърна се и погледна назад към център „Рокфелер“. От прозорците се бяха надвесили хора, цивилни и полицаи, и чу възторжени възгласи. Полетяха хартиени късчета и се понесоха по вятъра. Той изтри насълзените си очи и махна с ръка към сградата, преди да тръгне надолу.

— Привет, задници! Гледайте да изпишете името ми правилно. Здрасти, Клайн, педераст такъв, аз съм герой!

Бърк изтича надолу по стълбището на южната кула и стигна до група войници и полицаи на тъмната площадка пред балкона. Попита:

— Каква е ситуацията?

Никой не побърза да отговори, после един полицай каза:

— Изпозастреляхме се един друг в тъмното — посочи шест тела, подредени край стената.

— Исусе Христе… — Бърк погледна към другия край на коридора и видя надупчена като решето врата, която висеше на пантите си.

Друг полицай се обади:

— Стой далеч от тази врата.

— Да, това ми стана ясно веднага.

Кратък откос удари вратата и всички се свиха, за да се предпазят от куршумите, които рикошираха и се удряха в дебелото стъкло на прозорците. Един от войниците изстреля цял пълнител към вратата.

Чу се пукането от оръжието на снайпериста. Бърк не можеше да си представи, че има още нещо останало, по което да се стреля.

Уенди Питърсън изтича до горното стъпало на ризницата зад олтара. Дишаше тежко, раната в петата кървеше. Викна назад към площадката на криптата, където бяха останали двама полицаи:

— Имате ли ударна граната?

Един от мъжете вдигна рамене и й хвърли голяма черна метална капсула. Тя предпазливо се подаде и погледна надясно. Имаше около трийсет фута между нея и заложниците под скамейките. От лявата й страна, откъм задния край на светилището, я деляха пет фута от одраскания от куршуми метален капак в пода. Запита се колко може да е тежък този капак. Накъде се отваря? Къде трябва да го хване, за да го вдигне? Отново се обърна назад към площадката на криптата.

— Ами заложниците?

Един от полицаите отговори:

— Не можем да им помогнем. Те трябва да хукнат, когато решат, че са готови. Ние сме тук, в случай че успеят и са ранени… Но едва ли ще успеят. Ние също може да не успеем, ако се размотаваме още малко тук — той се изкашля. — Хей, сега е пет и петдесет и седем. Онези бомби могат ли да избухнат преди шест и три минути?

Тя махна към бронзовия капак:

— Имам ли някакви шансове?

Мъжът погледна окървавените стъпала и несъзнателно докосна ухото си, което бе разкъсано от снайпериста на балкона. Беше изстрел, дошъл от повече от сто ярда, при това в полумрак.

— Шансовете ти да стигнеш капака са добри, около петдесет процента. Но шансовете ти да го отвориш, да пуснеш тази граната, да изчакаш да се взриви и после да влезеш, са по-малки от нула.

— Тогава, значи, да оставим всичко да се срути?

— Никой не може да ни обвини, че не сме опитали — той прокара крака си по лепкавата кръв на площадката. — Зарежи!

Тя поклати глава.

— Ще се навъртам тук, човек никога не знае какво може да се случи.

— Аз знам какво ще се случи, лейтенант. И това не е подходящото място човек да остане, когато то се случи.

Два куршума звъннаха в бронзовия капак и рикошираха към олтара на Дева Мария. Друг куршум удари гипсовия таван десет нива по-горе. Питърсън и двамата полицаи вдигнаха глава към необятния

мрак и се отдръпнаха, за да избягнат парчетата откъртен гипс. Секунда по-късно една от кардиналските шапки, закачени над криптата, падна на площадката до един от полицаите. Мъжът я вдигна и разгледа червения пискюл. Гласът на Лиъри изкрещя радостно от балкона:

— Ударих един кардинал, в полет, в тъмното. Божичко, нищичко не изпускам! Нито една цел!

Полицаят захвърли шапката настрана.

— Прав е.

Питърсън каза:

— Аз ще говоря със заложниците. Вие също можете да тръгвате.

Единият от мъжете хукна по стъпалата надолу към вратите на ризницата. Другият се качи горе при нея.

— Лейтенант — той погледна окървавената и зацапана превръзка на босия й крак, — за около шейсет секунди може да се стигне до подземието на енорийския дом…

— Добре.

Мъжът се поколеба, после се обърна и тръгна към ризницата.

Питърсън седна на най-горното стъпало и извика на Бакстър и Малоун:

— Как сте?

Морийн отговори:

— Върви си.

Питърсън запали цигара.

— Всичко е наред… Имаме още време… Веднага, щом се почувствате готови… Помислете си!

Тя продължи да им говори тихо, докато секундите изтичаха.

Лиъри пусна по един изстрел към четирите галерии, смени позицията, стреля към статуята на Свети Патрик, придвижи се странично, избра си една запалена свещ, стреля и я видя да хвръква във въздуха. Придвижи се по диагонал над скамейките, спря се там и пусна два куршума към кобалтовосиния прозорец, който се издигаше от източния край на архиепископската ризница. През счупеното стъкло се показа по-светлосиньото на настъпващото утро.

Лиъри застана зад една надупчена скамейка близо до тръбите на органа и насочи вниманието си към светилището — изхода на стълбището, бронзовия капак и скамейките за духовните лица. Раздвижи ръката си, която беше ударена от шрапнел, и разтри бузата

си, одрана от сачма. Поне две от ребрата му бяха счупени от куршуми, ударили брониранata жилетка.

Мегън стреляше към всяка от вратите, променяйки последователността и продължителността на всеки откос. Беше застанала на пътеката на няколко фута под Лиъри и гледаше двете врати отляво и отдясно. Ръцете и раменете й бяха покрити с кръв от удари на шрапнели и сачми, а дясното й рамо имаше рана от куршум и бе напълно изтръпнало. Внезапно почувства отпадналост и гадене и се облегна на една скамейка. После се изправи и каза на Лиъри:

— Те даже не опитват.

Лиъри отвърна:

— Стана ми скучно.

Тя се засмя слабо:

— Ще разпердушиня онези скамейки и ще изкарам ония двамата навън. А ти ги гръмни на място.

— След около шест минути половината катедрала ще падне върху тях… или пък аз ще ги застрелям, ако тръгнат да бягат. Не разваляй играта! Потърпи малко. Тя коленичи на пътеката и вдигна пушката си.

— Ами ако полицаите намерят бомбите?

Лиъри погледна към светилището.

— Съмнявам се, че могат да се справят с Хики… Както и да е… Правя онова, което ми е заповядано, да пазя онзи капак и двамата заложници да не избягат.

Тя се прицели в скамейките и изкрещя:

— Искам да я видя как умира, преди да умра аз. Сега ще ги подгоня навън, а ти ще ги гръмнеш. Готов ли си?

Лиъри впи очи в Мегън. Силуетът й се очертаваше от светлината на свещите и огньовете отдолу. Той каза с тих замислен глас:

— Всички са мъртви, Мегън, освен Хики, Малоун и Бакстър. И тримата ще умрат при експлозията. Това означава, че ще останем само ние двамата.

Тя се завъртя светкавично и се взря в бездънния мрак към мястото, откъдето идваше гласът му. Той продължи:

— Нали разбираш, аз съм професионалист. Както ти казах, правя, което ми е наредено, нито повече, нито по-малко, а Флин ми нареди да внимавам особено много за тебе и Хики.

Тя поклати невярващо глава:

— Джак… не можеш… Не и след като ние… — Засмя се. — Да, разбира се… Не искам да бъда заловена… Брайън го знаеше… Направил го е заради мен. Тогава, давай, направи го. По-бързо!

Той вдигна пистолет, прицели се в тъмния силует и бързо изстреля два куршума в челото й. Тялото й отхвръкна назад, изтърколи се по пътеката и се спря до сержанта, когото беше убила.

Бърк застана по чорапи, опрял гръб досами вратата откъм кулата. Под мишница стискаше къс дебел гранатомет. Затвори очи срещу светлините на града, които влизаха през счупените прозорци, и се опита да успокои дишането си. Мъжете в помещението стояха напълно неподвижни и го гледаха. Бърк чу да долитат далечните звуци от разговор между мъж и жена, последвани от два пистолетни изстрела. Бързо се завъртя, влезе през вратата и хукна по страничната пътека край стената, после веднага легна по корем по средата на наклона. Някъде откъм тръбите на органа чу дишане. Дишането внезапно спря и един мъжки глас каза:

— Знам, че си тук.

Бърк остана неподвижен. Гласът продължи:

— Мога да виждам в тъмното. Мога да помириша това, което ти не можеш. Чувам всичко. Мъртъв си.

Бърк знаеше, че се опитва да го докара до паника и не се справяше толкова зле. Беше добър. Дори при такава затегната ситуация оставаше хладнокръвен.

Претърколи се по гръб, вдигна глава и погледна над парапета към катедралата. Кабелът, който държеше най-близкия до балкона полилей, леко се полюляваше, докато лебедката на тавана го повдигаше. Полилеят се вдигна на едно ниво с балкона и Бърк видя седналия на него войник. Беше насочил пушка към балкона. Изглеждаше като жива примамка. Живи, той ги искаше живи. Бърк напрегна мускули.

Лиъри стреля и тялото на полилея отхвръкна. — Бърк скочи на крака, насочи гранатомета натам, откъдето бе дошъл звукът от изстрела, и изстреля единствената си „жилеща“ граната. Стотици иглички забръмчаха в тихото пространство и се пръснаха по различни траектории. Чу се остър вик, незабавно последван от пламване на цевта, което Бърк видя с ъгъла на окото си, докато се хвърляше към пода. Мощен удар в гърба на брониранатa жилетка го отпрати с главата

напред към стената и той се свлече на пътеката. Откъм скамейките изсвистя друг куршум и мина на инчове над главата му.

Бърк остана да лежи неподвижно. Усещаше в центъра на гръбначния си стълб силна болка, която започна да се разпространява към краката и ръцете му. Още няколко куршума се забиха около него. Стрелбата смени посоката си и се насочи към вратите. Бърк се опита да припълзи до някое друго място, но установи, че не може да се движи. Опита се да стигне пистолета, пъхнат в колана му, ала ръката му успя да направи само кратки спазматични движения.

Огънят отново се върна към него и един куршум одраска ръката му. Челото му кървеше там, където го беше ударил в стената. Болезнените пулсации тръгваха от очите и стигаха до тила. Усети как загубва съзнание, после чу ясно звука от презареждане на пушка. Гласът попита:

— Мъртъв ли си, или искаш скоро да умреш? Лиъри вдигна пушката си, но непрестанната режеща болка в десния му крак го принуди да я свали. Седна на централната пътека, нави крачола на панталона си нагоре и прокара пръсти по пищяла. Намери малката дупчица, откъдето беше влязла иглата. Премести ръка по прасеца и напипа изходната рана, малко по-голяма, с парченце кост, което се подаваше от плътта.

— По дяволите!

Повдигна се на коляно и изпразни пушката си към вратите и страничните пътеки, свали гумената маска от лицето си и махна противогаза от врата си.

Разкъса дългата си мантия и избърса пушката открай-докрай, докато пълзеше надолу по централната пътека. Постави пушката в топлите ръце на Мегън, бръкна под предната скамейка и извади друга пушка. Изправи се, подпря се на края на скамейката и после седна. Лиъри извика:

— Мартин! Там ли си?

Последва тишина, после един глас се обади от репетиционната зала на хора:

— Тук съм, Джак. Сам ли си?

— Да.

— Кажи на полицията, че се предаваш.

— Добре. Ела тук! Сам.

Мартин бързо излезе на балкона, светна фенерче, и тръгна в мрака към централната пътека. Прекрачи тялото на Мегън.

— Здрасти, Джак — той се приближи до Лиъри и влезе между скамейките. — Хайде, дай ми това. Браво! Добро момче — взе пушката и пистолета на Лиъри, после извика: — Обезоръжен е.

От двете кули на балкона приближиха предпазливо полицаи. Мартин им викна:

— Всичко е наред, този човек е мой агент — Мартин се обърна към Лиъри и го погледна с досада. — Малко подрани, Джак.

Лиъри каза през стиснати зъби:

— Ранен съм.

— Наистина ли? Изглеждаш ми добре. Лиъри изруга.

— Фицджералд започна да се превръща в проблем и трябваше да я очистя при първа възможност. После някой влезе на балкона и хвърли „жилеща“ граната. В пищяла ми се заби игла. Сега разбра ли?

— Наистина, неприятно… но аз не виждам никого тук… Трябваше да почакаш.

— Върви на майната си!

Мартин насочи фенерчето към крака на Лиъри. Подобно на толкова много убийци, Лиъри не можеше да понася болката, помисли си той.

— Да, може наистина да те боли.

Протегна ръка и докосна раната. Лиъри извика от болка.

— Хей! Господи… Боли, сякаш иглата е още вътре.

— Напълно е възможно — Мартин погледна надолу към светилището. — А Малоун и Бакстър?…

Един полицай викна от страничната пътека:

— Стани!

Лиъри постави ръцете си на скамейката пред себе си и се изправи. Каза на Мартин:

— И двамата са под скамейките в светилището.

Лампите на балкона светнаха и осветиха цялото наклонено пространство от надупчени скамейки, изгорели шкафове и дълбоко набраздени пътеки. Тръбите на органа блестяха там, където бяха ударени от куршуми, над тях се виждаше непокътнатият прозорец-розетка. Лиъри се огледа и подсвирна:

— Все едно съм минал между капките — той се усмихна. Мартин махна нетърпеливо с ръка:

— Не разбрах за Бакстър и Малоун. Мъртви са, нали?

Полицаите прекрачваха телата и минаваха между скамейките. Вървяха предпазливо с вдигнати пистолети и пушки. Лиъри автоматично постави ръце на главата си и каза на Мартин:

— Флин ми нареди да не я убивам, а аз не можех да стрелям по Бакстър без риск да засегна и нея…

— Флин? Ти работиш за мен, Джак.

Лиъри избута Мартин и мина покрай него на пътеката.

— Ти заповядваше, и той заповядваше… Правя само онова, което ми се казва, и за което ми се плаща…

— Но аз давах парите, с които ти плащаше на Флин.

Лиъри впи поглед в очите на Мартин:

— Флин никога не ме мамеше. Каза ми, че този балкон ще се превърне в ад и беше така. А ти ми каза, че, как точно го формулира, „ще бъде сравнително безопасно“.

Гласът на Мартин прозвуча свадливо:

— Що се отнася до мене, ти не изпълни нашия договор. Ще трябва да променя сумата на последното заплащане.

— Слушай, мръсник такъв…

Двама полицаи се хвърлиха към него и извиха вдигнатите му ръце. Грубо ги събраха зад гърба му и щракнаха белезниците. Блъснаха го на пода и той простена от болка. Докато го претърсваха, обърна глава към Мартин и каза:

— Ако долу са успели да хванат или убият Хики, тогава така или иначе ще се справят и с бомбите. Ако пък не са успели, катедралата ще се взриви и все пак ще получиш, което искаш.

Мартин забеляза Бърк, който приближаваше към тях, подкрепян от двама полицаи. Изкашля се предупредително:

— Добре, Джак. Достатъчно.

Лиъри очевидно беше засегнат.

— Останах тук достатъчно, за да бъда убит. За Бога, Мартин, минава шест. Огледай се наоколо, не ти ли стига това?

— Млъкни!

Двамата полицаи изправиха Лиъри на крака.

— Този крак… Странно… сякаш гори…

Мартин не каза нищо. Лиъри го погледна втренчено.

— Какво си направил?… О, не!

Мартин му намигна, обърна му гръб и се отдалечи. Един полицай вдигна мегафон и извика:

— Полиция на балкона! Всичко е чисто! Господин Бакстър, госпожице Малоун, бягайте! Бягайте насам!

Бакстър вдигна глава и погледна Морийн.

— Това Лиъри ли беше?

Тя направи усилие да се усмихне.

— Започваш да се учиш. — Чу имената им, произнесени през мегафона още веднъж. — Не съм сигурна… — притисна лице към бузата му и двамата се прегърнаха още по-здраво.

Уенди Питърсън надникна зад олтара и видя осветения балкон. Видя и полицаи, които ходеха между скамейките. Без да поглежда часовника си, знаеше, че остават не повече от три минути — дори по-малко, ако бомбата беше настроена да избухне по-рано. А тя не можеше да си спомни случай, в който някое взривно устройство да е настроено за по-късно от обявения срок.

Изтича към бронзовия капак, като едновременно издърпваше иглата на детонатора, и викаше назад към скамейките:

— Бягайте! Бягайте!

Наведе се и вдигна с една ръка тежкия бронзов капак.

Морийн се изправи и погледна първо Уенди Питърсън, после осветеното пространство на балкона горе. Бакстър се изправи до нея. Мегафонът ревеше:

— Бягайте! Бягайте насам!

Хукнаха нататък, но Морийн внезапно свърна настрани и се втурна нагоре по стъпалата на амвона. Сграбчи ръцете на Флин и го повлече надолу по стълбата. Бакстър се качи след нея и я задърпа за ръката. Тя се обърна:

— Той е жив. Моля те!

Бакстър се поколеба само миг, после прехвърли Флин върху раменете си и заедно хукнаха към мястото за даване на причастие. Уенди Питърсън ги изчака мълчаливо, докато стигнаха на такова разстояние по централната пътека, където смяташе, че ще бъдат в безопасност, ако гранатата взриви бомбата. Тя освободи предпазителя

и пусна гранатата в дупката. Затръшна капака и се отстрани на няколко фута, запушила ушите си с ръце.

Гранатата експлодира, откъсна бронзовия капак от пантите му и го хвърли високо във въздуха. Ударната вълна мина през катедралата и подът на светилището под краката й се разтърси. Всичко сякаш беше замръзнало, докато тя очакваше втората експлозия, но не последва нищо, освен пищене в ушите й. Спусна се по стълбата през облака дим.

Бърк бавно се приближи към Мартин, след като ударната вълна мина през балкона. Мартин каза:

— Ах, лейтенант Бърк, каква изненада. Мислех си, че ще бъдеш… ъ-ъ, някъде другаде. Изглеждаш ужасно. Ходиш странно. Къде са ти обувките? — Той провери часовника си. — Две минути… Дори, мисля, по-малко. От тук гледката е великолепна. Имаш ли камера, с която да го запишем? Такова нещо не се повтаря — взря се над рамото на Бърк към светилището. — Погледни великолепното ковано желязо, мрамора. Прекрасно. След три минути ще изглежда точно като Ковънтри — погали ревера на палтото си и се обърна към Бърк: — Виждаш ли? Аз си пазя карамфила. А къде е твоят? — той погледна пак тревожно към светилището. — Какво смята да прави тази луда жена? Обърни се, Бърк! Не изпускай това!

Мартин бутна Бърк, за да мине покрай него и отиде до парапета. Видя Бакстър и Морийн да се приближават в компанията на майор Коул и четирима войници. Безжизненото тяло на Брайън Флин беше поставено на носилка, носена от двама войника. Мартин каза на Бърк:

— Губернатор Дойл ще бъде доволен от момчетата си. Кметът Клайн ще ти бъде ужасно ядосан, Бърк — и се провикна надолу: — Хари, стари приятелю! Тук съм, горе! — той размаха ръка. — Отлично се справихте вие двамата. — Обърна се и погледна Лиъри, който, почти загубил съзнание, бе изнесен на носилка в репетиционната зала. Обърна се към Бърк: — Балистичната експертиза ще покаже, че пушката, която взех от него, не е изстреляла и един куршум, и не е убил никого. Той, обаче, е убил онази млада дама в момента, в който, както се изразявате вие, му е паднала сгода. Е, поне така го е направил да изглежда. Ако го съдят, ще бъде оправдан — Мартин погледна пак през рамото си. — Довиждане, Джак. Ще се видим по-късно в болницата — той викна на един взводен командир: — По-внимателно с

този човек, той работи за мен. — Отново се обърна към Бърк: — Твоите хора са в лошо настроение. Сега идва моментът на разкриване на загадките… Бърк? Слушаш ли ме, Бърк? Бърк — хвърли поглед на часовника си, после към светилището и продължи в друга посока: — Проблемът на твоите хора е, че им липсва стрелкова дисциплина. Първо стрелят, после задават въпроси, великолепна традиция. Ето защо отец Мърфи виси прострелян от една стълба в кулата под камбанарията… О, не знаеше ли това, Бърк?

Мартин отиде до самия парапет и постави ръцете си върху него. Погледна право надолу. Сега виждаше само гърбовете на Бакстър и Морийн. Флин лежеше на пода до тях, а някакъв санитар се бе надвесил над него. Забеляза, че Бакстър беше обгърнал раменете на Морийн, а тя се бе облегнала на него.

— Ела да видиш, Бърк. Станали са приятели. — Той извика надолу: — Хари, стари дяволе. Госпожице Малоун. Наведете се, скоро тук всичко ще се разхвърчи. — Обърна се назад към Бърк: — Чувствам известни угризения, че осигурих на празника присъствието на Бакстър пред катедралата… Ако можех да предположа, че ще се окаже толкова рисковано…

Бърк застана до Мартин и се надвеси над парапета. Чувствителността беше започнала да се връща в крайниците му и вцепенението бе заменено от особено усещане, сякаш го полазваха мравки. Погледна насреща и се съсредоточи върху светилището. На скамейките лежеше мъртъв полицай, а от дупката се виеше черен дим. Върху чернобелия мраморен под бяха разпръснати зелени карамфили и стотици парчета цветно стъкло, които хвърляха отблясъци. Дори от това огромно разстояние се виждаха петната кръв по олтара и следите от куршуми. Полицаите на балкона се бяха умълчали и един по един започнаха да идват до парапета. Кулите и таванът бяха опразнени и повечето полицаи напускаха сградата през единствения неминиран изход — разбитите церемониални двери. Някои се бяха струпали на дългите западни галерии, далеч от вероятното място на действие на взрива. Те бяха насочили очи към светилището в хипнотизирано очакване. Бърк погледна часовника си: 6,02, плюс-минус трийсет секунди.

Уенди Питърсън освети с фенерчето си лицето на Хики и заби камата си в гърлото му, обаче той вече беше мъртъв. Все пак от носа,

устата и ушите му не течеше кръв. Езикът му не се подаваше и липсваха разкъсани капиляри, характерни за смъртта, настъпила от ударна граната. Всъщност, помисли си тя, лицето му изглежда блажено, почти усмихнато — като на човек, умрял тихо в съня си.

Насочи фенерчето към основата на колоната и светна лампата на миньорската си каска.

— Фоточувствителни, грънци — каза на глас. — Лъжлив дъртак. — Продължи да си говори, както правеше винаги, когато сама обезвреждаше бомба. — Добре, Уенди, глупачко такава, едно по едно… — тя пое дълбоко въздух и почувства миризмата на експлозива да изпълва разширените й ноздри. — Имаш цялото време на света… — Прокара внимателно ръце по засипания с пръст експлозив, опитвайки се да открие мястото, където вероятно бе вграден часовникът. — Направен е да изглежда като камък… Хитро! всичко е загладено… добре. — Свали часовника си и го залепи за експлозива. — Деветдесет секунди, Уенди… Прекалено късно, за да избягаш… глупачка такава. — Тя режеше с ножа си, като правеше разрезите наслуки. — Можеш да направиш само още няколко разреза — Пъхна ръка в дупката, но не напипа нищо. Раната в ръката вдървяваше пръстите й.

— Шейсет секунди… Времето лети, когато… — залепи ухо до експлозива и се ослуша, но не чу нищо, освен пулсирането на кръвта в главата си. — … Когато човек се забавлява.. Добре, да срежем тук… Добре! Божичко, внимавай! И тук няма… Къде си го поставил, татенце? Къде е това тиктакащо сърце? Режи тук, Уенди! Няма значение дали вярваш в звездата си… Ето… Ето! Това е!

— Тя започна да отделя експлозива, а с камата разширяваше разреза. Показа се циферблатът на будилник, който силно тиктакаше. — Добре… Показва 6,02. По моя е 6,02. Време на взривяване, 6,03… Играеш честно, татенце. Добре! — Искаше й се да изскубне часовника, да издърпа жиците, или да разбие стъклото на часовника и да премести стрелките, обаче това в повечето случаи взривяваше механизма. — Спокойно, вече направи толкова много… — Мушна ръката си в експлозива и прокара дългите си вкочанени пръсти през гъстата влажна субстанция. Внимателно опипа, за да открие други детонатори зад часовника. — Бавно пъхай ръката си в това нещо, Питърсън! Постави ръка зад часовника… Ето… прост механизъм… Откъде се

изключва? Хайде… 6,03… По дяволите! По дяволите! Още не звъни… Още

няколко секунди… Спокойно, Уенди. Мили Боже, спокойно, спокойно…

Чу се силен звън и Уенди Питърсън го слушаше с мисълта, че е последният звук, който някога щеше да чуе.

Мъртва тишина падна над катедралата. Мартин опря скръстените си ръце на парапета, без да откъсва очи от светилището. Почука с пръсти по стъклото на часовника си.

— Колко показва твоят, Бърк? Не е ли късно? Какъв е проблемът?

В енорийския дом и резиденцията на кардинала хората се бяха отдръпнали от облепените със скоч прозорци. На всички покриви около катедралата полицаи и журналисти стояха неподвижни. Пред телевизорите по домовете и нощните барове хората наблюдаваха броячите, изправени на тихия екран на фона на катедралата, гледана от въздуха. Картината ставаше все по-светла с настъпването на утрото. В църкви и синагоги, където богомолците бяха останали на нощното бдение, хората погледнаха часовниците си. 6,04 часа.

Уенди Питърсън излезе бавно от дупката и отиде до средата на светилището, зажумяла от ярката светлина. Тя държеше нещо в двете си ръце, гледа го дълго време, после бавно вдигна глава към галериите и балкона. Лицето й бе много бледо, гласът й беше тих и колеблив, обаче се понесе през цялата смълчана катедрала.

— Взривното устройство…

Вдигна часовник, свързан с четири жици към няколко големи, облепени заедно батерии. От тях излизаха още четири жици. Тя го вдигна по-високо, сякаш беше потир, а с другата си ръка показа четири дълги цилиндрични детонатора, които беше отрязала от жиците. По целия механизъм все още висяха късчета бял пластичен експлозив и в тишината на катедралата цъкането на часовника отекваше като гръм. Тя прокара език по пресъхналите си устни и викна:

— Всичко е чисто!

Никой не изръкопляска, никой не извика от радост, в тишината се чу колективна въздишка, после някой захлипа.

Тишината беше внезапно разцепена от дълъг пронизителен писък и едно тяло полетя с главата надолу от балкона. То се разби със

силен трясък на пода пред бронетранспортьора.

Морийн и Бакстър се обърнаха към неестествено проснатото тяло. Около главата му бързо се разрасна локва кръв. Бакстър прошепна:

— Мартин.

Бърк мина със залитане под козирката на балкона. Пълзящите тръпки по гърба му бяха преминали в тъпа болка. Покрай него изнесоха носилка и той за миг видя лицето на Брайън Флин, но не можа да разбере дали е жив или мъртъв. Продължи, докато стигна до тялото на Мартин. Вратът му беше прекършен, очите — изцъклени, а върхът на езика се подаваше навън, прехапан от зъбите. Бърк запали цигара и хвърли клечката върху лицето му.

Обърна се и отправи блуждаещ поглед към огромния почернял бронетранспортьор и овъглените тела върху него. После остана да гледа хората, които се движеха наоколо, разменяха бързи реплики и вършеха задълженията си. Всичко изглеждаше толкова далечно, сякаш гледаше през нефокусиран телескоп. Огледа се за Бакстър и Малоун, но те бяха изчезнали. Разбра, че няма какво да прави в този момент и от това му стана неизразимо леко.

Тръгна безцелно по централната пътека и видя Уенди Питърсън, която стоеше сама и изглеждаше като него не на себе си. Бледа слънчева светлина се процеждаше от счупения прозорец над източния край на архиепископската ризница. Тя сякаш нарочно беше застанала под лъча от танцуващи прашинки. Докато минаваше покрай нея, й рече:

— Отлична работа.

Тя вдигна очи към него.

— Бърк…

Той се обърна и видя, че беше вдигнала детонаторния механизъм. Заговори, обаче му се стори, че всъщност думите й не бяха отправени към него.

— Часовникът работи… Виждаш ли? А не е възможно всичките батерии да са изтощени… Връзките бяха здрави… Има четири отделни детонатора… но те изобщо не…

Изглеждаше почти отвратена, помисли си той, от това, че физичните закони, в които бе вярвала, не бяха подействали.

Той промърмори:

— Но ти… ти беше… Тя поклати глава.

— Не. Слушай какво ти казвам! — Погледна го в очите: — Закъснях с около две секунди… Той иззвъня… Чух го, Бърк… Наистина. После имах някакво особено чувство… Сякаш усетих нечие присъствие. Знаеш ли, реших, че съм умряла и не беше толкова страшно. Хората смятат… Хората в моята работа смятат, че когато ние работим, ангел седи на рамото ни. Всемогъщи Боже, на моите рамене имаше цял полк ангели!

Източник: http://bezmonitor.com
Първо издание, Издателство „Делакорт“ София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.